Robert Ludlum

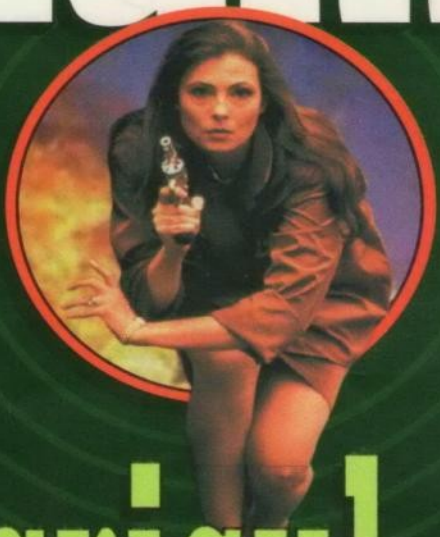

Manuscrisul lui Chancellor

ROBERT LUDLUM

MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR

Traducere: Viorel Ciocan

CUPRINS

PROLOG.....6
CAPITOLUL UNU.....28
CAPITOLUL DOI.....37
CAPITOLUL TREI.....45
CAPITOLUL PATRU.....64
CAPITOLUL CINCI.....71
CAPITOLUL ŞASE.....82
CAPITOLUL ŞAPTE.....92
CAPITOLUL OPT.....104
CAPITOLUL NOUĂ.....109
CAPITOLUL ZECE.....120
CAPITOLUL UNSPREZECE.....135
CAPITOLUL DOISPREZECE.....150
CAPITOLUL TREISPREZECE.....163
CAPITOLUL PATRUSPREZECE.....173
CAPITOLUL CINCISPREZECE.....184
CAPITOLUL ŞAISPREZECE.....193
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE.....201
CAPITOLUL OPTSPREZECE.....211
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE.....219
CAPITOLUL DOUĂZECI.....232
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU.....243
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI.....258
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI.....268

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU.....283
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI.....295
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE.....305
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE.....317
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT.....330
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ.....343
CAPITOLUL TREIZECI.....354
CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU.....363
CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI.....373
CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI.....384
CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU.....399
CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI.....408
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE.....413
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE.....437
CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT.....449
CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ.....459
CAPITOLUL PATRUZECI.....475
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU.....478
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI.....491
EPILOG.....511

PROLOG

3 iunie, 1968

Bărbatul brunet privea ţintă peretele din faţa lui.

Fotoliul în care stătea, ca şi restul mobilierului, avea un aspect plăcut, fără să fie confortabil. Era reprezentativ pentru stilul american timpuriu, cu motive spartane, de parcă aceia care urmau să intre în audienţă la ocupantul biroului alăturat ar fi trebuit să mediteze la acea şansă teribilă într-o ambianţă austeră.

Bărbatul avea aproape treizeci de ani, un chip colţuros, cu trăsături ascuţite, bine conturate, dăltuite parcă de un creator mai atent la detalii decât la ansamblu. O figură aflată într-o tăcută contradicţie cu sine, izbitoare şi totuşi neliniştită. Avea ochi frumoşi, adânciţi în orbite, de un albastru luminos, cu o privire deschisă, chiar întrebătoare. În acel moment, păreau ochii unui animal temător, gata s-o ia la fugă în orice direcţie.

Numele tânărului era Peter Chancellor, iar chipul său avea o expresie rigidă, care îşi pusese amprenta şi asupra ţinutei sale. În ochi i se citea furia.

Se mai afla cineva în birou: o secretară între două vârste, cu buze subţiri, nefardate şi un păr încărunţit strâns şi răsucit într-un coc ce părea un coif de un galben stins. Era Pretorianul, câinele de pază ce proteja din spatele biroului ei sanctuarul bărbatului aflat dincolo de uşa de stejar.

În clipa în care Chancellor se uită la ceas, secretara îi aruncă o privire dezaprobatoare. Orice semn de nerăbdare ar fi părut deplasat în acel birou, unde audienţa reprezenta un lucru de maximă importanţă.

Ceasul arăta ora şase fără un sfert; toate celelalte birouri erau închise. Micul campus al Universităţii Park

Forest se pregătea pentru o nouă seară de primăvară târzie, zarva înăbuşită fiind amplificată de apropierea examenelor de absolvire.

Park Forest se străduia să atenueze neliniştea ce se făcea simţită în alte campusuri universitare. Era o insulă de calm într-un ocean agitat. Izolată, bogată, împăcată cu sine, lipsită în fond de conflicte. Sau de strălucire.

Se spunea că tocmai această detaşare absolută faţă de lumea înconjurătoare îl adusese pe bărbatul din spatele uşii de stejar la Park Forest. El căuta un loc inaccesibil, dacă nu chiar anonimatul, ceea ce, desigur, ar fi fost imposibil de garantat. Munro St. Claire fusese subsecretar de stat în timpul lui Roosevelt şi Truman; ambasador extraordinar pe vremea lui Eisenhower, Kennedy şi Johnson. În această calitate cutreierase globul de la un capăt la celălalt pentru a face cunoscute preocuparea preşedintelui său şi propria experienţă în regiunile tulburi ale lumii. Faptul că se decisese să petreacă un semestru de primăvară la Park Forest în calitate de profesor invitat al guvernului – organizându-şi în acelaşi timp materialele ce aveau să formeze baza memoriilor sale – era un subterfugiu care-i uluise pe sponsorii acestei bogate, însă mici universităţi. Îşi înăbuşiseră suspiciunile şi-i asiguraseră lui St. Claire izolarea imposibil de găsit la Cambridge, New Heaven sau Berkeley.

Aşa se zvonea.

Iar Peter Chancellor se gândise la aspectele esenţiale ale poveştii lui St. Claire, pentru a uita de propriile probleme.

Dar nu în totalitate. În acel moment, problemele sale existenţiale erau extrem de grave. Douăzeci şi patru de luni irosite, condamnarea la uitare dinspre partea universităţilor.

Doi ani din viaţa lui!

Teza lui de doctorat fusese respinsă cu opt voturi la unu de către colegiul universitar de la Park Forest. Firește, votul

împotrivă fusese al îndrumătorului său şi prin urmare, nu exercitase nici o influenţă asupra celorlalte. Lui Chancellor i se adusese acuzaţia de frivolitate, desconsiderare nejustificată a faptelor istorice, cercetare neglijentă şi în fine, de iresponsabilitate, căci înlocuise datele concrete cu ficţiunea.

Chancellor eşuase; fără putinţă de tăgadă; nu se putea reveni asupra deciziei, deoarece eşecul era absolut.

De pe culmile euforiei, se prăbuşise într-o adâncă depresie. Cu şase săptămâni în urmă, *Foreign Service Journal*, de la Universitatea Georgetown, acceptase să publice paisprezece extrase din teză. Un total de vreo treizeci de pagini. Îndrumătorul lui trimisese câte o copie a lucrării prietenilor săi universitari de la Georgetown, care consideraseră teza deopotrivă edificatoare şi înspăimântătoare. *Journal* era echivalentul lui *Foreign Affairs*, cititorii săi numărându-se printre cei mai influenţi oameni ai ţării. Nu se putea să nu iasă ceva de aici; cineva trebuia să facă o ofertă.

Dar editorii revistei puseseră o condiţie: având în vedere subiectul tezei, acceptarea ei de către comisia de doctorat era obligatorie, înainte de publicarea manuscrisului. Altfel nu admiteau lucrarea.

Acum, desigur, tipărirea oricărui fragment ieşea din discuţie.

Teza purta titlul „Originile unui conflict planetar”.

Conflictul era al doilea război mondial, iar originile – o interpretare plină de fantezie a oamenilor şi forţelor care se confruntaseră în perioada catastrofală dintre 1926 şi 1939.

Nu avea nici un rost să explice comitetului istoric al colegiului universitar că teza era o interpretare a faptelor, nu un document oficial. Comisese un păcat grav atribuind unor figuri istorice dialoguri inventate. O asemenea absurditate era inacceptabilă pentru ceata de dascăli de la Forest Park.

Dar Chancellor ştia că membrii comitetului îi imputau lucruri mai grave. Îşi scrisese teza simţindu-se ultragiat şi profund angajat afectiv, iar această atitudine era nepotrivită pentru autorul unei dizertaţii de doctorat.

Ipoteza că magnaţii finanţelor rămăseseră pasivi în vreme ce o şleahtă de psihopaţi inventa Germania de după Weimar era ridicolă şi în egală măsură, falsă. Corporaţiile multinaţionale nu puteau alimenta suficient de repede haita nazistă de lupi; cu cât devenea mai puternică haita, cu atât creştea apetitul pieţelor de desfacere.

Obiectivele şi metodele haitei germane de lupi erau mascate de afacerile ce se derulau în cadrul unei economii în expansiune. Mascate, pe dracu'! Erau tolerate, până la urmă *acceptate*, împreună cu graficele ascendente ale profitului şi pierderilor. Bancherii acordau certificate de sănătate economică unei Germanii naziste bolnave. Iar printre coloşii finanţelor internaţionale care hrăneau vulturul Wehrmachtului se numărau câţiva dintre cei mai onorabili industriaşi ai Americii.

Aici era problema. Nu putea să dezvăluie şi să exemplifice acele corporaţii, fiindcă nu dispunea de dovezi convingătoare.

Oamenii care-i dăduseră informaţii şi-l îndrumaseră către alte surse nu-i permiseseră să le citeze numele. Acei indivizi bătrâni, speriaţi şi obosiţi trăiau din pensii de stat sau obţinute de la diverse companii. Ce se întâmplase cândva era de domeniul trecutului; n-ar fi riscat să piardă generozitatea binefăcătorilor lor. Dacă Chancellor ar fi făcut publice conversaţiile lor particulare, oamenii le-ar fi dezavuat. Simplu ca bună ziua.

Dar *nu era* simplu ca bună ziua. Acele lucruri *se întâmplaseră*. Povestea *nu* fusese spusă, iar Peter ţinea foarte mult s-o facă cunoscută. E adevărat, nu voia să distrugă nişte bătrâni care nu făcuseră decât să aplice nişte tactici complicate, concepute de alţii, aflaţi prea sus pe scările ierarhice ale corporaţiilor, deci mai puţin accesibili

ca persoane. Dar nesocotirea istoriei neoficiale reprezenta o greşeală.

Aşa că Chancellor optase pentru singura posibilitate ce-i rămăsese: schimbase denumirile corporaţiilor gigantice, dar în aşa fel încât să nu existe nici o îndoială în legătură cu identitatea lor. Orice cititor de ziare ar fi înţeles imediat despre cine era vorba.

Aceasta fusese eroarea lui de neiertat. Pusese întrebări provocatoare, pe care prea puţină lume le socotea îndreptăţite.

Universitatea Park Forest se bucurase de consideraţie câtă vreme corporaţiile şi fundaţiile asigurau subvenţii; nu era un centru universitar primejdios. Şi-atunci de ce să fie ameninţat acest statut – fie şi vag – de activitatea unui singur doctorand?

Iisuse! Doi *ani*. Sigur, mai existau şi alte variante. Putea să se adreseze altei universităţi pentru a-şi susţine lucrarea. Dar la ce bun? Merita? Să rişte un refuz sub altă formă? Unul ascuns chiar în propriile-i îndoieli? Fiindcă Peter era sincer cu sine. Nu scrisese chiar o lucrare unică sau strălucită. Descoperise doar o perioadă a istoriei nu prea îndepărtate, care îl înfuriase din cauza paralelismelor cu prezentul. Nimic nu se schimbase; minciunile de acum patruzeci de ani continuau să fie invocate şi în clipa de faţă. Dar el nu voia să renunţe cu uşurinţă la asta; *nu trebuia* să renunţe. Se simţea obligat să dea cărţile pe faţă. Într-un fel sau altul.

Totuşi, înverşunarea nu era un substitut pentru o cercetare de calitate. Preocuparea de a proteja sursele aflate în viaţă nu reprezenta o soluţie pentru o investigaţie obiectivă. Împotriva voinţei sale, Peter se vedea nevoit să recunoască justeţea poziţiei comitetului. Lucrarea lui era concepută parţial din fapte, parţial din fantezie.

Doi ani! Pierduţi!

Telefonul secretarei bâzâi, nu sună. Zgomotul îi aminti lui Chancellor de zvonul potrivit căruia fusese instalată o

linie specială de comunicaţii cu Washingtonul, pentru ca Munro St. Claire să poată fi contactat în orice moment din zi sau noapte. Se spunea că această instalaţie era singura excepţie de la autoimpusa lui izolare.

— Da, domnule ambasador, zise secretara. O să-l poftesc înăuntru... E foarte bine. Dacă aveţi nevoie de mine, pot să rămân. Răspunsul fu negativ şi Peter avu impresia că asta n-o făcea fericită. Pretorianul era trimis la plimbare. Sunteţi programat să vă întâlniţi cu decanul la ora şase treizeci, continuă ea. Urmă o scurtă pauză, apoi femeia răspunse: Da, domnule. O să-i transmit scuzele dumneavoastră. Noapte bună, domnule St. Claire.

Se uită la Chancellor.

— Acum puteţi să intraţi, spuse ea, cu o privire întrebătoare.

— Mulţumesc.

Peter se sculă din fotoliul incomod, cu spătar drept.

— Nici nu ştiu de ce mă aflu aici, spuse el.

Înăuntrul biroului cu lambriuri de stejar şi vitralii, Munro St. Claire se ridică din spatele mesei antice care-i servea drept birou. E bătrân, îşi zise Chancellor, apropiindu-se de mâna, întinsă peste tăblia mesei. Mult mai bătrân decât părea de la distanţă, atunci când traversa campusul cu pas sigur. Aici, în biroul lui, trupul zvelt, înalt şi profilul acvilin cu părul de un blond şters păreau să facă eforturi considerabile pentru a salva aparenţele. Totuşi, omul stătea drept, de parcă ar fi refuzat să se lase îngenuncheat de infirmităţi. Avea ochi mari, de o culoare incertă, cu o privire intensă, dar nu lipsită de umor.

Sub mustaţa albă, îngrijită, buzele lui subţiri schiţară un zâmbet.

— Intră, intră, domnule Chancellor. E o plăcere să te revăd.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit.

— Felicitări! Să nu mă laşi nepedepsit. St. Claire râse şi-i arătă un fotoliu în faţa mesei.

— Nu voiam să vă contrazic, doar... Chancellor se opri, înţelegând că, orice-ar fi spus, ar fi sunat stupid. Se aşeză.

— De ce nu? întrebă St. Claire. Să mă contrazici ar fi o nimica toată faţă de tot ce le-ai făcut dumneata multor savanţi contemporani.

— Poftim?

— Dizertaţia dumitale. Am citit-o.

— Sunt flatat.

— Am fost foarte impresionat.

— Mulţumesc, domnule. Majoritatea sunt de altă părere.

— Da, înţeleg. A fost respinsă de colegiul universitar. Mi s-a spus.

— Da.

— O ruşine teribilă. S-a depus muncă, nu glumă, la redactarea ei. Şi cuprinde câteva idei foarte originale.

Cine eşti dumneata, Peter Chancelor? Ai cea mai vagă idee despre ce-ai făcut? Oameni uitaţi de semenii lor au scos la suprafaţă amintiri şi le-au şoptit temători. Georgetown e plin de zvonuri. Un document exploziv a fost primit de la o universitate obscură din Midwest. Un doctorand neînsemnat ne-a amintit deodată un lucru pe care toată lumea voia să-l uite. Domnule Chancellor, Inver Brass nu-ţi poate permite să continui.

Peter observă că privirea bătrânului deveni încurajatoare, totuşi neutră. N-avea nimic de pierdut dacă trecea direct la subiect.

— Sugeraţi că aţi putea să...?

— A, nu, îl întrerupse imediat St. Claire, ridicând palma mâinii drepte. Cu siguranţă, nu. N-aş îndrăzni să pun la îndoială justeţea unei asemenea decizii; nu prea e de competenţa mea. Şi bănuiesc că refuzul s-a întemeiat pe criterii adecvate. Nu, nu mă amestec. Însă aş dori să-ţi pun câteva întrebări, eventual să-ţi ofer gratuit câteva sugestii.

Chancellor se aplecă peste masă.

— Ce întrebări?

St Claire se rezemă de spătarul fotoliului.

— În primul rând, despre dumneata. Sunt doar curios. Am vorbit cu îndrumătorul dumitale, dar astea sunt informaţii la mâna a doua. Tatăl dumitale e ziarist?

Chancellor zâmbi.

— El ar spune că *a fost*. Urmează să se pensioneze în ianuarie.

— Şi mama dumitale scrie, nu-i aşa?

— De toate. Articole în reviste, editoriale în publicaţiile pentru femei. Cu ani în urmă, a scris povestiri scurte.

— Prin urmare, cuvântul scris nu te înspăimântă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Fiul unui mecanic auto se apropie cu mai puţină teamă de un carburator defect decât vlăstarul unui maestru de balet.

Vorbind în general, desigur.

— La modul general, sunt de acord.

— Întocmai. St. Claire dădu din cap.

— Vreţi să spuneţi că dizertaţia mea e un carburator defect?

St. Claire râse.

— Să nu depăşim cadrul discuţiei. Ţi-ai luat masteratul în jurnalism, cu intenţia evidentă de a deveni gazetar.

— De fapt, pentru a lucra într-un domeniu al comunicării. Nu eram sigur unde.

— Cu toate astea, ai reuşit să convingi conducerea universităţii să-ţi accepte înscrierea la doctorat în istorie. Deci te-ai răzgândit.

— Nu tocmai. Nu mă hotărâsem pe ce cale s-o apuc. Peter zâmbi iarăşi, de astă dată stingherit. Părinţii mei susţin că sunt de profesie student. Nu că asta i-ar deranja cumva. Am primit bursă pe toată durata studiilor până la masterat. Am luptat în Vietnam, aşa că statul m-a ajutat să-mi susţin doctoratul. Dau şi nişte meditaţii. Ca să fiu sincer, deşi am aproape treizeci de ani, încă nu m-am hotărât ce vreau să fac în viaţă. Dar presupun că mai sunt şi alţii în aceeaşi situaţie.

— Lucrarea dumitale de licenţă părea să indice o preferinţă pentru activitatea ştiinţifică.

— Între timp mi-am revizuit atitudinea.

St. Claire îi aruncă, o privire.

— Vorbeşte-mi despre dizertaţie. Există acolo insinuări surprinzătoare şi afirmaţii mai degrabă terifiante. În esenţă, acuzi pe mulţi dintre liderii lumii libere – şi instituţiile pe care le conduc – fie pentru că ar fi nesocotit ameninţarea pe care o reprezenta Hitler acum patruzeci de ani, fie, mai rău, că ar fi finanţat, direct şi indirect, Al Treilea Reich.

— Nu din raţiuni ideologice. Pentru avantaje economice.

— Scila şi Caribda?

— Cam aşa ceva. Chiar acum, în zilele noastre, are loc o repetare...

— *Cu tot sprijinul* colegiului universitar, îl întrerupse calm St. Claire, trebuie să fi făcut multe investigaţii. Cât de multe?

Ce te-a determinat să procedezi astfel? Asta trebuie să aflăm, fiindcă noi ştim că nu vei continua. Ai fost cumva manipulat de oameni ce caută să se răzbune după atâţia ani? Sau, mult mai rău, a fost vorba despre un accident care ţi-a stârnit indignarea? Noi putem controla sursele; avem posibilitatea să dovedim că sunt false. Nu putem controla accidentele. Sau o ofensă provocată de un accident. Dar îţi interzicem să continui, domnule Chancellor. Trebuie să găsim o cale de a te opri.

Chancellor făcu o pauză; întrebarea vârstnicului diplomat era neaşteptată.

— Investigaţii? Mult mai multe decât crede comitetul şi incomparabil mai puţine decât lasă să se înţeleagă anumite concluzii. Nu pot fi mai sincer de-atât.

— Eşti sincer. Poţi să-mi dai amănunte? Există foarte puţin material documentar în legătură cu sursele.

Peter se simţi brusc neliniştit. Ceea ce începuse ca o discuţie se transformase într-un interogatoriu.

— Ce importanţă are? Documentaţia e insuficientă pentru că aşa au dorit oamenii cu care am vorbit.

— Atunci respectă-le dorinţa. Nu folosi nume. Bătrânul zâmbi; avea un farmec extraordinar.

Noi nu avem nevoie de nume. Acestea pot fi descoperite uşor, dacă aflăm zonele lor de acţiune. Dar ar fi mai bine să nu dăm nume. Mult mai bine. Am alimenta din nou zvonurile. Există o modalitate mai eficientă.

— Foarte bine. Am stat de vorbă cu oameni care au fost activi în perioada 1923-1939. Făceau parte din guvern – mai ales la Departamentul de Stat – din industrie şi finanţe. Am vorbit şi cu vreo şase foşti ofiţeri superiori din cadrul Colegiului de Război şi cu oameni din serviciile de informaţii. Nici unul, domnule St. Claire, nici *unul* nu mi-a permis să-i folosesc numele.

— Ţi-au furnizat mult material?

— O sumedenie de date erau înglobate în subiectele despre care *nu* voiau să discute. Fraze ciudate, remarce întâmplătoare, uneori ilogice, dar adesea pline de semnificaţii. Sunt oameni în vârstă, în prezent, toţi – sau aproape toţi – pensionaţi. Minţile lor rătăceau, ca şi amintirile lor. Sunt un fel de colecţie tristă; sunt... Chancellor se opri. Nu găsea cuvintele potrivite.

— În general, directori mărunţi şi birocraţi înrăiţi, trăind din pensii modeste, continuă St.Claire. Astfel de condiţii favorizează izbucnirile de mânie şi prea ades, generează amintiri deformate.

— Nu cred că aveţi dreptate. Ce am aflat, ce am scris eu e purul adevăr. De aceea, oricine citeşte teza înţelege care sunt acele companii şi cum au operat.

St. Claire nu luă în seamă afirmaţia interlocutorului său.

— Cum ai ajuns la oamenii ăştia? Cum de-au acceptat să se întâlnească cu dumneata?

— M-a ajutat tatăl meu, iar de la câteva persoane, am ajuns la altele. Un fel de progresie naturală; nişte oameni şi-au amintit de alţi oameni.

— Şi tatăl dumitale?

— La începutul anilor cincizeci, era corespondent la Washington pentru Seripps-Howard...

St. Claire îl întrerupse cu blândeţe:

— Deci, în felul acesta, ai obţinut o listă iniţială.

— Da. Cam o duzină de nume de oameni care făceau afaceri în Germania antebelică. Cu guvernul şi în afara lui. Cum spuneam, aceştia m-au îndrumat spre alţii. şi desigur, am citit tot ce au scris Trevor-Roper, Shirer şi apologeţii germani. *Totul* e documentat.

— Tatăl dumitale ştia ce urmăreşti?

— Teza de doctorat era de-ajuns. Chancellor rânji. Tatăl meu a început să muncească după primul an de colegiu. Nu avea bani.

— Dar, ca să zic aşa, e conştient de ceea ce ai aflat? Sau crezi că ai aflat.

— Nu prea. Mă gândeam că părinţii mei or să citească teza după ce o s-o termin. Acum, nu ştiu dacă vor fi de acord; o să fie ca o bombă în faţa casei. Peter zâmbi stins. Îmbătrânitul, veşnicul student n-a ajuns nicăieri.

— Mi s-a părut că spuneai studentul de *profesie*, îl corectă diplomatul.

— E vreo diferenţă?

— La o examinare mai atentă, cred că este. St. Claire se aplecă în faţă tăcut, îndreptându-şi ochii mari spre Peter. Cu permisiunea dumitale, am să încerc să rezum situaţia actuală, aşa cum o văd eu.

— Vă rog.

— În esenţă, dumneata dispui de materialele necesare pentru o analiză teoretică perfect valabilă. Interpretările istoriei, de la cele doctrinare până la cele revizioniste, sunt subiecte interminabile de dezbatere. Eşti de acord?

— Fireşte.

— Da, desigur. În primul rând, nu ţi-ai fi ales acest subiect dacă ai fi fost de altă părere. În timp ce vorbea, St. Claire privea afară pe fereastră. Dar o interpretare

neortodoxă a evenimentelor – mai ales dintr-o perioadă a istoriei recente – bazată numai pe scrierile altora nu prea justifică o asemenea abordare, nu-i aşa? Vreau să spun că anumiţi istorici s-ar fi folosit de acest material cu mult înaintea dumitale dacă l-ar fi considerat concludent. Dar, de fapt, nu se putea, aşa că dumneata ai trecut dincolo de sursele recunoscute şi ai stat de vorbă cu bătrâni acriţi şi cu câţiva specialişti discutabili în informaţii, pentru a formula nişte judecăţi de valoare.

— Da, dar...

— Da, *dar*, îl întrerupse St. Claire, întorcându-şi privirea de la fereastră. Conform propriilor dumitale afirmaţii, aceste judecăţi se bazau adesea pe „remarce întâmplătoare” şi „ilogice”. Iar sursele dumitale refuză să fie citate. După cum spuneai, cercetarea dumitale nu justifica numeroase concluzii.

— Ba da. Concluziile *sunt* justificate.

— Nu vor fi niciodată acceptate. Nu de vreo autoritate recunoscută, ştiinţifică sau juridică. Şi pe bună dreptate, după părerea mea.

— Atunci greşiţi, domnule St. Claire. Fiindcă eu nu greşesc. Nu mă interesează câte comitete or să-mi spună că n-am dreptate. Faptele sunt acolo, dar nimeni nu vrea să vorbească despre ele. Nici măcar acum, după patruzeci de ani. Pentru că totul se întâmplă din nou! Câteva companii obţin profituri de milioane în toată lumea aprovizionând guverne militare, pe care le numesc *prietenii* noştri, „prima noastră linie de apărare”. Câtă vreme ei urmăresc doar profitul, numai de asta le pasă... În regulă, poate că documentaţia e nesatisfăcătoare, dar n-am de gând să arunc la gunoi doi ani de muncă. N-o să mă opresc la jumătatea drumului fiindcă un comitet îmi spune că aserţiunile mele sunt inacceptabile din punct de vedere ştiinţific. Îmi pare rău, dar *asta* e inacceptabil.

Şi asta trebuie să aflăm noi. Până la urmă, ai alege răul cel mai mic şi-ai pleca? Alţii cred că da, însă eu mă

îndoiesc. Ştii că ai dreptate, iar asta-i o tentaţie prea mare pentru un tânăr. Trebuie să te anihilăm.

St. Claire se uită la Peter şi-i susţinu privirea.

— Te afli într-o zonă diferită. Soliciţi recunoaşterea de la nişte oameni care nu ţi-o pot acorda. Caut-o în altă parte.

Acolo unde chestiuni precum adevărul şi documentaţia sunt lipsite de importanţă.

— Nu înţeleg.

— Dizertaţia dumitale e înţesată de splendide ficţiuni. De ce nu te-ai concentra asupra acestui aspect?

— *Poftim*?

— Scrie un roman. Nimănui nu-i pasă dacă un roman respectă adevărul istoric. Pur şi simplu asta nu contează. St. Claire se aplecă din nou în faţă, cu ochii fixaţi asupra lui Chancellor. Scrie ficţiune. Ai putea fi în continuare ignorat, dar cel puţin ţi se oferă şansa de a fi ascultat. Să perseverezi în sensul actual e inutil. Vei mai pierde un an, sau doi, sau trei. La urma urmei, pentru ce? Scrie mai bine un roman. Exprimă-ţi indignarea în paginile lui, apoi trăieşte-ţi viaţa.

Peter îl privea ţintă pe diplomat; era pierdut, cu gândurile rătăcite, aşa că repetă doar un cuvânt:

— Ficţiune?

— Da. Cred că trebuie să ne întoarcem la carburatorul defect, deşi analogia ar putea să ţi se pară groaznică. St. Claire se lăsă pe spătarul fotoliului. Am căzut de acord că nu ţi-e teamă de cuvinte; ai văzut toată viaţa pagini albe pline de ele. Acum, rescrie-ţi lucrarea cu alte cuvinte, dintr-o perspectivă diferită, care elimină necesitatea susţinerii ştiinţifice.

Peter răsuflă încet; preţ de câteva clipe, îşi ţinuse respiraţia, buimăcit de analiza lui St. Claire.

— Un *roman*? Nu mi-a trecut niciodată prin minte...

— S-ar putea să-ţi fi trecut în mod inconştient, îl întrerupse diplomatul. N-ai ezitat să inventezi acţiuni – şi reacţii – atunci când serveau scopului urmărit. Şi numai

bunul Dumnezeu ştie că deţii ingredientele unei istorii fascinante. Exagerată, după părerea mea, dar nu lipsită de merite pentru o lectură duminicală în hamac. Repară carburatorul; aici e vorba despre un motor diferit. Unul mai puţin concret, poate, dar foarte amuzant. Şi s-ar putea să te asculte cineva. În zona în care te afli, n-o va face nimeni. Sincer vorbind, nici n-ar trebui.

— Un roman. Fir-aş al naibii.

Munro St. Claire zâmbi. Privirea lui continua să fie ciudat de neutră.

Soarele după-amiezei dispăru sub linia orizontului; umbre lungi se întindeau peste pajişti. St. Claire stătea la fereastră, privind spre curtea pătrată. Priveliştea avea o anume aroganţă în seninătatea sa; era deplasată într-o lume atât de agitată.

Acum putea părăsi Park Forest. Îşi terminase treaba, formulând o concluzie orchestrată cu atenţie, nu perfectă, dar suficientă, pe marginea acelei zile.

Suficientă aproape de limita amăgirii.

Se uită la ceas. Trecuse o oră de când Chancellor părăsise biroul cu un aer răvăşit. Diplomatul se întoarse la birou, se aşeză şi ridică receptorul telefonului. Formă codul zonal 202, apoi încă şapte cifre. După câteva clipe, se auziră două declicuri pe linie, urmate de un ţiuit. Pentru cine nu cunoştea codurile, sunetul acela nu putea proveni decât de la un instrument defect.

St. Claire mai formă cinci cifre. Urmă un singur declic, apoi o voce răspunse.

— Inver Brass. Banda a pornit. În voce se distingea *a*-ul grav al vorbirii celor din Boston, însă frazarea era proprie unui central-european.

— Sunt Bravo. Fă-mi legătura cu Genesis.

— Genesis se află în Anglia. Acolo e trecut de miezul nopţii.

— Nu mă interesează asta. Poţi să faci legătura? E un loc curat acolo?

— Dacă mai e la ambasadă, e curat, Bravo. Nu ca la Dorchester. Acolo nu există garanţii.

— Încearcă la ambasadă, te rog.

Operatoarea de la Inver Brass stabili legăturile. Trei minute mai târziu, se auzi altă voce; era clară, fără distorsiuni, de parcă ar fi vorbit de vizavi, nu de la 6000 de kilometri distanţă. Vocea prescurta cuvintele, era agitată, dar nu lipsită de respect. Şi de o anume teamă.

— Sunt Genesis. Tocmai plecam. Ce s-a întâmplat?

— S-a rezolvat.

— Slavă Domnului!

— Dizertaţia a fost respinsă. Le-am explicat membrilor comitetului, în particular, desigur, că friza absurdul. Că s-ar face de râsul comunităţii universitare dacă ar accepta-o.

Oamenii sunt sensibili; trebuie să fie. Nu-şi pot depăşi propria mediocritate.

— Sunt încântat. Urmă o pauză la Londra. Care a fost reacţia lui?

— Cea previzibilă. Are dreptate şi ştie asta; de aceea se simte frustrat. Nu intenţiona să se oprească aici.

— Dar acum?

— Cred că da. A muşcat momeala. La nevoie, o să-l urmăresc indirect, să-l pun în contact cu nişte oameni. Dar s-ar putea să nu fie necesar. Are imaginaţie; iar indignarea lui e sinceră.

— Eşti convins că-i cea mai bună cale?

— Cu siguranţă. Alternativa ar fi să-şi continue cercetările şi să scoată la suprafaţă controverse latente. Nu mi-ar plăcea ca lucrul ăsta să se întâmple la Cambridge sau la Berkeley. Dar dumitale?

— Nici mie. Şi poate că nimeni nu va manifesta interes faţă de cartea lui. Cred că am putea să ne ocupăm de asta.

Ochii lui St. Claire se îngustară.

— Sfatul meu e să nu ne amestecăm. L-am frustra şi mai mult, l-am readuce în punctul de plecare. Să lăsăm lucrurile să decurgă firesc. Dacă transformă totul într-un roman, nu ne rămâne decât să sperăm că va apărea într-un tiraj restrâns, ca orice carte de amator. El îşi va exprima punctul de vedere, iar istoria se va dovedi o ficţiune lipsită de importanţă, cu obişnuitele dezminţiri privind persoanele în viaţă sau decedate. Amestecul nostru ar putea stârni nedumeriri; nu avem nici un interes să fim deconspiraţi.

— Ai dreptate, desigur, spuse bărbatul de la Londra. Ca de obicei, Bravo.

— Mulţumesc. Şi la revedere, Genesis. O să plec de aici peste câteva zile.

— Unde te duci?

— Nu sunt sigur. Poate înapoi în Vermont. Poate undeva departe. Nu mă amuză ce văd în peisajul naţional.

— Un motiv în plus să păstrăm legătura, zise vocea de la Londra.

— Ştiu şi eu? Pe de altă parte, mă simt împovărat de trecerea anilor. Cred că-ţi dai seama de lucrul ăsta.

— Nu poţi dispărea. Ştii asta, nu?

— Da. Noapte bună, Genesis.

St. Claire închise telefonul fără să aştepte o urare similară de la Londra. Pur şi simplu nu voia să mai audă nimic.

Fu străbătut de o senzaţie de repulsie; nu era pentru prima oară şi n-avea să fie nici ultima. Inver Brass îşi asumase rolul de a lua decizii pe care alţii nu le puteau adopta, de a proteja oamenii şi instituţiile de acuzaţiile de ordin moral apărute după înţelegerea ulterioară a evenimentelor. Ceea ce fusese corect cu patruzeci de ani în urmă, acum era un blestem.

Oameni speriaţi le şoptiseră altor oameni speriaţi că Peter Chancellor trebuie oprit. Nu era bine ca acest obscur doctorand să pună întrebări lipsite de sens după patruzeci

de ani. Vremurile erau diferite, iar împrejurările – cu totul altele.

Totuşi, existau anumite zone gri. Responsabilitatea nu reprezenta o doctrină limitată. Până la urmă, erau cu toţii răspunzători. Inver Brass nu făcea excepţie. De aceea, lui Peter Chancellor trebuia să i se ofere şansa să-şi dea frâu liber indignării, într-o manieră menită să-l ferească de consecinţe. Sau de o catastrofă.

St. Claire se ridică de la masă şi privi hârtiile împrăştiate pe ea. În ultimele săptămâni, expediase majoritatea lucrurilor personale. Rămăseseră foarte puţine *ale lui* în birou; aşa şi trebuia să fie.

Mâine urma să plece.

Se îndreptă către uşă. Cu un gest automat întinse mâna după întrerupător, apoi îşi dădu seama că lumina nu era aprinsă. Stătuse în picioare, se plimbase, se aşezase şi se gândise în semiîntuneric.

The New York Times Back Review
10 mai 1969, pagina 3

Reichstag! este în egală măsură o carte uluitoare şi sensibilă, incomodă şi incredibilă. Primul roman al lui Peter Chancellor vrea să ne facă să credem că, la începuturile sale, partidul nazist a fost finanţat, nici mai mult, nici mai puţin decât de un cartel de bancheri şi industriaşi internaţionali – americani, englezi şi francezi – cu aprobarea tacită a respectivelor guverne. Pe măsură ce ne cufundăm în lectură, Chancellor ne obligă să-i dăm crezare. Naraţiunea lui îţi taie răsuflarea; personajele lui prind viaţă cu un fel de forţă primară care le dezvăluie puterile şi slăbiciunile, într-o manieră care ar fi putut fi alterată de un stil mai disciplinat.

Domnul Chancellor îşi spune povestea profund indignat şi prea melodramatic, dar, în afară de asta, cartea e o

„lectură” minunată. şi până la urmă, ajungi să te întrebi: e posibil oare să se fi întâmplat aşa?...

The Washington Post Book World
22 aprilie 1970, pagina 3

În *Sarajevo*! Chancellor se ocupă de criminalii din august aşa cum făcuse cu *Blitzkrieg*-ul Führerului anul trecut.

Forţele care s-au ciocnit în timpul crizei din iulie 1994, precedată de asasinarea, în iunie, a lui Ferdinand de către conspiratorul Gavrilo Princip, sunt disociate, rearanjate şi orientate pe o pistă solidă de către domnul Chancellor, astfel încât în final, totul se transformă într-un triumf al răului. Pe tot parcursul cărţii, protagonistul – în acest caz, un englez infiltrat într-o organizaţie clandestină sârbo-croată, numită melodramatic *Unitatea morţii* – îndepărtează învelişul minciunilor răspândite de provocatorii Reichstagului, ai Foreign Office-ului şi ai Camerei Deputaţilor. Marionetele sunt deconspirate; sforile lor conduc la mari industriaşi ai tuturor părţilor aflate în conflict.

Ca şi în multe alte cazuri, aceste coincidenţe rareori comentate continuă să se manifeste.

Domnul Chancellor pare dominat de un adevărat complex al conspiraţiei. Şi îl foloseşte într-o manieră fascinantă, pe înţelesul tuturor. *Sarajevo*! Ar putea deveni chiar mai popular decât *Reichstag*!

The Los Angeles Times Daily Review of Books
4 aprilie 1971, pagina 20

Contraofensiva! este cea mai bună lucrare a lui Chancellor de până acum, deşi, din raţiuni care-i scapă cititorului, urzeala complotului porneşte de la o extraordinară eroare de documentare, neaşteptată la acest

autor. Este vorba despre operaţiunile clandestine ale CIA legate de instituirea unui regim de teroare de către o putere străină într-un oraş universitar din New England. Domnul Chancellor ar trebui să ştie că prin statutul său din 1947, Agenţiei Centrale de Investigaţii îi este interzis în mod expres orice amestec în afacerile interne.

În afara acestei obiecţii, *Contraofensiva*! are succesul asigurat. Cărţile anterioare ale lui Chancellor au fost citite cu sufletul la gură, însă de această dată autorul a conferit personajelor sale o profunzime nemaiîntâlnită până acum.

Vastele sale cunoştinţe privind contraspionajul sunt, după părerea celor avizaţi, absolut remarcabile. Exceptând eroarea de care am pomenit mai sus.

El pricepe gândurile şi metodele tuturor celor implicaţi într-o situaţie absolut înspăimântătoare, făcând o paralelă cu tulburările rasiale care au dus la o serie de crime la Boston, cu mai mulţi ani în urmă. Chancellor apare drept un romancier de prima mână care se ocupă de evenimente, rearanjează faptele şi prezintă noi concluzii uimitoare.

Intriga e de o simplitate înşelătoare: un bărbat e ales să îndeplinească o sarcină pentru care nu pare să fie potrivit. Este antrenat intens de către CIA, însă nu se face nici o încercare de a i se întări punctul slab.

Concluzia se impune de la sine: acest defect e menit să-i aducă moartea. Cercuri în interiorul altor cercuri conspirative. şi încă o dată, ca şi în cazul cărţilor anterioare, ne întrebăm: E adevărat? S-au întâmplat aievea toate acestea?...

Toamnă. Regiunea Bucks County era scăldată în tonuri de galben, verde şi auriu. Chancellor se sprijinea de capota unui Mark IV Continental argintiu, ţinându-şi braţul pe umerii unei femei. Avea faţa mai plină acum, cu trăsături mai armonioase, oarecum îmblânzite, însă totuşi aspre. Îşi aţintise privirea spre o casă albă, aflată la capătul unui

drum ce şerpuia peste pantele line ale câmpurilor, străjuit în ambele părţi de un gard alb, înalt.

În timp ce-l ţinea de mâna atârnată peste umărul ei, fata de lângă Chancellor părea la fel de absorbită ca şi el de priveliştea din faţa lor. Era înaltă; părul castaniu, moale, încadra un chip delicat, exprimând o stranie forţă. Se numea Catherine Lowell.

— E întocmai cum ai descris-o, spuse ea, strângându-i mâna cu putere. E minunată. Într-adevăr minunată.

— Sincer să fiu, mă simt al naibii de uşurat.

Ea ridică ochii spre el.

— Ai cumpărat-o, nu-i aşa? Nu eşti doar „interesat”, chiar ai cumpărat-o!

Peter dădu aprobator din cap.

— Dar am avut concurenţă. Un bancher din Philadelphia era gata să plătească un avans. A trebuit să mă hotărăsc. Dacă nu-ţi place, sunt sigur că el o s-o cumpere de la mine.

— Nu fi absurd, e senzaţională!

— N-ai văzut interiorul.

— Nici nu trebuie.

— Bine. Fiindcă aş prefera să ţi-l arăt când o să ne întoarcem. Vineri după-amiază o să primesc un colet important de la Washington, care o să vină aici.

— Transcrierile?

— Douăsprezece cutii de la Biroul Guvernamental de Imprimate. Morgan trebuia să trimită un camion. Întreaga istorie a proceselor de la Nürnberg, aşa cum a fost consemnată de tribunalele Aliaţilor. Ghiceşti care-o să fie titlul cărţii?

Catherine râse.

— Parcă-l văd pe Tony Morgan, plimbându-se prin birou ca un cotoi deşelat, într-o flanelă gri. Deodată, bate cu pumnul în masă şi răcneşte, îngrozindu-i pe toţi cei care-l pot auzi, adică aproape toată clădirea: „M-am prins! O să facem altfel! O să scriem *Nürnberg* cu semnul exclamării!”

Peter râse şi el.

— Îl iei peste picior pe sacrosanctul meu editor.

— Deloc. Dacă n-ar fi fost el, am fi locuit la etajul cinci al unui bloc fără lift, nu într-o fermă construită pentru un moşier.

— Şi pentru soţia moşierului.

— Şi pentru soţia moşierului. Catherine îl strânse de braţ.

Apropo de camioane, n-ar trebui să se vadă pe drum nişte furgonete pentru mutări?

Chancellor zâmbi încurcat.

— În afară de câteva lucruri mărunte, menţionate pe o listă, a trebuit să cumpăr casa mobilată. Proprietarii pleacă în Caraibe. Poţi să arunci totul, dacă vrei.

— E nemaipomenit.

— Nu suntem bogaţi, răspunse Peter, pe un ton egal. Te rog, fără comentarii. Haide, să mergem. Avem de făcut vreo trei ceasuri pe autostradă şi încă două şi jumătate după aceea. O să se întunece curând.

Catherine se întoarse către el, ridicându-şi faţa, cu buzele aproape de gura lui.

— Cu fiecare kilometru parcurs, o să fiu din ce în ce mai nervoasă. O să capăt ticuri nervoase şi-o să las impresia unei idioate bâlbâite. Credeam că ritualul întâlnirii părinţilor s-a desfiinţat acum zece ani.

— Când i-am cunoscut eu pe ai tăi erai de altă părere.

— O, ce Dumnezeu! Ei au fost atât de impresionaţi doar fiindcă se aflau în aceeaşi încăpere cu tine încât tu n-ai avut altceva de făcut decât să stai şi să primeşti omagii.

— Ceea ce n-am făcut. Îmi plac părinţii tăi. Cred că şi ţie or să-ţi placă ai mei.

— Dar ei or să mă placă? Asta-i întrebarea.

— Or să te îndrăgească, spuse Peter, trăgând-o spre el. Aşa cum te iubesc eu. O, *Doamne*, cât te iubesc!

— Exact, Genesis. Acest Peter Chancellor deţine toate documentele referitoare la Nürnberg, copiate de Biroul

Guvernamental de Imprimate. Editorul a aranjat să fie transportate la o adresă din Pennsylvania. Asta nu ne afectează, Banner. Venice şi Cristopher au căzut de acord.

— N-o să trecem la acţiune. Asta e decizia.

— E o greşeală! O să pună din nou pe tapet chestiunea germană.

S-a scurs atâta timp de când s-au comis erorile. Nu există nici o legătură. Cu mulţi ani înainte de Nürnberg am înţeles clar ceea ce nu sesizasem de la început. Nu există nici o legătură cu noi. Cu nici unul dintre noi, inclusiv cu tine.

— Nu poţi fi sigur. Suntem siguri.

— Ce crede Bravo?

— Bravo a plecat. N-a fost înştiinţat. Nici nu va fi.

— De ce nu?

— Pentru motive care nu te privesc. Povestea asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Înainte ca tu să fii chemat la Inver Brass.

— E o greşeală, Genesis.

— Iar tu eşti surescitat în mod inutil. N-ai fi fost niciodată convocat, dacă neliniştea ta ar fi avut vreun temei, Banner.

— Eşti un om extraordinar. Nu ne-am îndoit niciodată de asta. Totuşi e periculos.

Circulaţia pe autostrada Pennsylvania părea să se intensifice pe măsură ce se lăsa întunericul. Perdele de ceaţă apăreau din senin, estompând luminile farurilor. Deodată, o teribilă ploaie torenţială, bătând pieziş, împroşcă parbrizul.

Ştergătoarele nu-i puteau face faţă.

Pe autostradă, nebunia era în toi. Vehicule treceau în viteză, aruncând rafale de apă; şoferii păreau să simtă apropierea mai multor furtuni de vestul Pennsylvaniei, iar instinctele îi mânau spre casă.

Vocea de la radioul Continentalului era clară, poruncitoare:

Serviciul de supraveghere a autostrăzilor solicită tuturor automobiliştilor să evite şoselele din zona Jamestown-Warren.

Dacă vă aflaţi pe drum, opriţi-vă la cea mai apropiată parcare. Repetăm: s-a confirmat apariţia unor furtuni dinspre Lacul Erie, cu vânturi de forţa uraganului...

— E o bifurcaţie la vreo şase kilometri mai sus, zise Peter, uitându-se prin parbriz. O s-o luăm pe acolo. E un restaurant după trei sute de metri.

— De unde ştii?

— Tocmai am trecut pe lângă un indicator de Pittsfield: pentru mine era un semn. Însemna că mai am de mers o oră până acasă.

Chancellor nu înţelese niciodată cum de se întâmplase: era o întrebare care avea să-i frământe mintea toată viaţa.

Dealul abrupt era acoperit de o pătură opacă de ploaie torenţială, căzând în rafale puternice şi provocând legănarea maşinii grele în jurul axei sale, asemenea unei bărcuţe pe o mare înfuriată.

Apoi apărură brusc farurile orbitoare prin geamul din spate, reflectându-se violent în oglinda retrovizoare. Pete de lumină îi jucau în faţa ochilor, ascunzându-i vederii până şi torentele de ploaie de dincolo de geam. Vedea numai strălucitoarea lumină albă.

Apoi ajunse lângă el! Un imens camion cu remorcă îl depăşea pe panta periculoasă, acoperită de apă! Peter ţipă la şofer prin geamul închis; individul era nebun. Nu vedea ce făcea? Nu vedea Continentalul în furtună? Îşi ieşise din minţi?

Se întâmplă ceva incredibil. Camionul uriaş viră spre el!

Se produse impactul: şasiul de oţel se izbi de maşina lui.

Metalul se ciocni de metal. Nebunul îl obliga să iasă de pe şosea! Omul era beat sau speriat de furtună! Prin perdeaua de apă, Chancellor zărea silueta şoferului cocoţat

pe scaunul din cabină. Nu văzuse maşina lui! Nu ştia ce făcea!

Al doilea impact se produse cu asemenea forţă încât geamul maşinii lui Peter se făcu ţăndări. Roţile i se blocară; automobilul se răsuci spre dreapta, către abisul întunecat aflat dincolo de marginea şoselei.

În ploaia torenţială, caroseria se înălţă; apoi maşina se hurducă peste carosabil, răsturnându-se.

Ţipetele lui Catherine acoperiră zgomotele de sticlă spartă şi oţel strivit, în timp ce Continentalul se rostogolea în neştire. Acum, metalul scrâşnea izbindu-se de metal, de parcă fiecare fâşie, fiecare tăblie se lupta să supravieţuiască impacturilor succesive ale maşinii cu pământul.

Peter se aruncă spre sursa ţipetelor – spre Catherine – însă era blocat de o bară de oţel. Automobilul se răsuci iarăşi, se rostogoli şi plonjă peste parapet.

Ţipetele încetară. Se aşternu liniştea.

CAPITOLUL UNU

A cincea limuzină mergea încet pe străzile întunecate, străjuite de arbori, din Georgetown. Se opri în faţa unor trepte de marmură ce urcau printre balustrade sculptate spre porticul unei intrări, la douăzeci de metri distanţă. Ca şi restul casei, intrarea avea o grandoare discretă, accentuată de luminile difuze care se zăreau deasupra coloanelor ce susţineau balconul.

Celelalte patru limuzine sosiseră una după alta la intervale de trei până la şase minute, calculate cu atenţie. Fuseseră închiriate de la cinci agenţii diferite, răspândite de la Arlington până la Baltimore.

Dacă un observator aflat pe acea stradă liniştită ar fi dorit să afle identitatea vreunuia dintre cei cinci pasageri ce călătoriseră separat în fiecare vehicul, n-ar fi reuşit. Deoarece numele nici unuia nu figura în documentele de închiriere a limuzinelor şi nici unul nu putea fi văzut de şoferi. Un geam opac îl despărţea pe fiecare şofer de clientul său şi în timp ce acesta urca sau cobora din automobil, conducătorului auto îi era interzis să-şi părăsească scaunul de la volan. Şoferii fuseseră aleşi cu grijă.

Nu se omisese nici un detaliu. Două limuzine fuseseră trimise la aerodromuri particulare, unde rămăseseră timp de o oră, încuiate şi neocupate, în locuri dinainte stabilite din parcări. După trecerea acelei ore, şoferii se întorseseră, ştiind că pasagerii lor îşi ocupaseră locurile. Celelalte trei vehicule fuseseră lăsate în acelaşi fel în trei locuri diferite: Washington’s Union Station, complexul comercial din McLean, Virginia şi clubul fermierilor din Chevy Chase, Maryland – care nu erau locurile de baştină ale respectivilor călători.

În sfârşit, dacă vreun observator aflat pe acea stradă liniştită din Georgetown ar fi încercat să le iasă în întâmpinare pasagerilor ce coborau, ar fi fost împiedicat de un bărbat blond ce stătea în umbră pe balconul de deasupra porticului aflat în capătul scărilor de marmură. De gâtul bărbatului atârna un microfon tranzistorizat, de mare impedanţă, prin care putea transmite comezi oamenilor săi aflaţi în clădire, într-o limbă care nu era engleza. În mâini ţinea o puşcă, având ataşat un amortizor la ţeava.

Al cincilea pasager ieşi din limuzină şi urcă scările de marmură. Automobilul se îndepărtă încet; n-avea să se mai întoarcă. Bărbatul blond de pe balcon vorbi în şoaptă în microfon; uşa de sub el se deschise.

Sala de şedinţe se afla la etajul doi. Lumina cădea indirect pe pereţii cu lambriuri întunecate. În centrul peretelui dinspre est se vedea un şemineu stil Franklin, în

care, deşi era o seară de primăvară blândă, licărea un foc în spatele grilajului de fier.

În mijlocul încăperii se afla o mare masă circulară, în jurul căreia stăteau şase bărbaţi, cu vârste cuprinse între cincizeci şi optzeci de ani. Doi dintre ei intrau în prima categorie: un bărbat încărunţit, cu păr ondulat şi trăsături hispanice şi altul cu un ten foarte palid, cu faţă de nordic şi cu părul negru şi drept pieptănat pe spate, deasupra unei frunţi înalte. Cel din urmă stătea în stânga purtătorului de cuvânt a grupului, care polariza atenţia tuturor celor prezenţi Purtătorul de cuvânt avea aproape optzeci de ani; ţeasta pleşuvă îi era încadrată de şuviţe de păr şi chipul lui părea obosit. În faţa purtătorului de cuvânt se afla un bărbat suplu, cu aer aristocratic, păr alb, rar şi o mustaţă albă perfect îngrijită; şi el avea peste şaptezeci de ani. La dreapta lui stătea un negru masiv, cu un cap imens şi o faţă ce părea dăltuită în mahon ghanez, iar la stânga lui stătea, cel mai bătrân şi mai slab om din cameră; era evreu şi purta o tichie pe ţeasta fără păr.

Toţi vorbeau încet, într-un limbaj elevat şi aveau priviri ferme, pătrunzătoare. Fiecare bărbat avea o vitalitate calmă, izvorâtă dintr-o extraordinară putere.

Şi fiecare dintre ei era cunoscut printr-un singur nume, ce avea o semnificaţie anume pentru toţi cei aflaţi în jurul mesei. În unele cazuri, câte un membru îşi păstra numele de aproape patruzeci de ani; în altele, fusese transmis, pe măsură ce predecesorii mureau şi erau aleşi succesorii lor.

Niciodată nu fuseseră mai mult de şase bărbaţi. Purtătorul de cuvânt era cunoscut drept Genesis – fiind al doilea om care deţinea acest nume. Înainte, răspundea la apelativul Paris, preluat acum de bărbatul hispanic cu păr ondulat şi încărunţit.

Ceilalţi purtau numele de Christopher, Banner, Venice.

Şi mai era şi Bravo.

Ei constituiau Inver Brass.

În faţa fiecăruia se afla câte o mapă identică, cu o singură foaie de hârtie deasupra. Cu excepţia numelui scris în colţul din stânga sus al paginii, celelalte cuvinte, bătute la maşină, n-aveau nici un înţeles pentru altcineva în afara acelor oameni.

Genesis vorbi:

— Dosarele trebuie luate şi distruse cu orice preţ. În privinţa acestei chestiuni nu pot exista obiecţii. Am aflat în cele din urmă că sunt depozitate într-un seif vertical, construit în peretele de oţel al unui dulap masiv aflat în spatele şi la stânga biroului din cameră.

— Încuietoarea dulapului e acţionată de un buton ascuns în sertarul central, zise Banner calm. Seiful e protejat de o serie de dispozitive electronice, primul dintre ele urmând să fie declanşat de la reşedinţa omului nostru. Fără această primă operaţiune, nici unul dintre celelalte dispozitive nu va fi pus în funcţiune. Ar fi nevoie de zece butoaie de dinamită pentru a deschide seiful; cu o flacără acetilenică, treaba s-ar rezolva în vreo patru ore, iar alarmele ar suna la prima modificare de temperatură.

De partea cealaltă a mesei, cu faţa lui neagră ascunsă în lumina vagă, Venice întrebă:

— Localizarea primului dispozitiv a fost confirmată?

— Da, răspunse Banner. În dormitor. E pe poliţa de la capătul patului.

— Cine a confirmat-o? întrebă Paris, membrul hispanic al lui Inver Brass.

— Varak, veni replica lui Genesis din partea sudică a mesei.

Câteva capete se înclinară uşor. Bătrânul evreu, aflat în dreapta lui Banner, întrebă:

— Şi restul?

— Fişele medicale ale subiectului au fost obţinute din La Jolla, California. După cum ştii, Christopher, refuză să fie examinat la Bethesda. Cele mai recente investigaţii cardiologice indică o hipocloremie minoră, o slabă

concentraţie de potasiu, în nici un caz primejdioasă. Totuşi, faptul în sine ar putea fi suficient pentru a justifica administrarea dozei solicitate de digitalină, însă există riscul descoperirii sale la autopsie.

— E un om vârstnic.

Afirmaţia fusese făcută de Bravo, un bărbat mai bătrân decât subiectul în discuţie.

— De ce trebuie avută în vedere o autopsie?

— Din cauza rangului său, spuse Paris, membrul hispanic, cu un accent amintind de tinereţea sa petrecută în Castilia.

Ar putea fi inevitabilă. Agitaţia provocată de alt asasinat ar da prea multor oameni periculoşi scuza de a acţiona, de a pune în practică o serie de orori în numele patriotismului.

— Îndrăznesc să afirm, îl întrerupse Genesis, că, dacă aceiaşi oameni periculoşi – şi mă refer fără echivoc la O mie şase sute Pennsylvania Avenue – dacă aceşti oameni periculoşi ajung la o înţelegere cu subiectul, ororile despre care vorbeşti ar fi, relativ, minore. Cheia, domnilor, se află în dosarele subiectului. Sunt oferite precum carnea crudă unor şacali înfometaţi. În mâinile lui O mie şase sute, acele dosare ar inaugura o guvernare prin constrângere şi şantaj. Ştim cu toţii că asta se întâmplă chiar acum. *Trebuie* să acţionăm.

— Deşi fără tragere de inimă, sunt de acord cu Genesis, interveni Bravo. Informaţiile noastre confirmă că O mie şase sute a depăşit limitele neplăcute experimentate în administraţiile anterioare. A devenit ceva aproape incontrolabil. Cu greu mai găseşti o agenţie sau departament care să nu fi fost contaminat. Dar o investigaţie a fiscului sau un raport de supraveghere al serviciilor speciale îşi pierd relevanţa în faţa acestor dosare. Atât sub aspectul naturii, cât şi – mult mai serios – în privinţa calităţilor celor vizaţi. Nu cred că există alternativă.

Genesis se întoarse spre membrul mai tânăr de lângă el.

— Banner, vrei, te rog, să rezumi faptele?

— Da, sigur. Bărbatul suplu, trecut de cincizeci de ani, dădu din cap, făcu o pauză şi îşi aşeză mâinile pe masă. Sunt foarte puţine lucruri de adăugat. Aţi citit raportul. Procesele mintale ale subiectului s-au deteriorat rapid; un internist bănuieşte că e vorba despre arterioscleroză, însă diagnosticul nu poate fi confirmat. Fişele medicale din La Jolla sunt supravegheate de subiect. La sursă. El examinează datele medicale. Totuşi, din punct de vedere psihiatric, există un acord deplin: sindromul maniaco-depresiv a evoluat până la stadiul de paranoia acută. Bărbatul se opri, cu capul întors uşor spre Genesis, dar fără să-i excludă pe ceilalţi aflaţi la masă.

Sincer vorbind, e tot ce voiam să ştiu ca să-mi dau votul.

— Cine a ajuns la această concluzie? întrebă evreul, cunoscut drept Christopher.

— Trei psihiatri care nu se cunosc între ei, din zone diferite şi cărora li s-a cerut să întocmească rapoarte independente. Acestea au fost interpretate de omul nostru. Paranoia acută a reprezentat singurul diagnostic plauzibil.

— Cum s-a ajuns la acest diagnostic?

Venice se aplecă în faţă, împreunându-şi mâinile în timp ce punea întrebarea.

— Timp de treizeci de zile s-au folosit camere video telescopice filmând şi în infraroşu în toate situaţiile posibile.

La restaurante, la biserica prezbiteriană, la sosirile şi plecările în toate deplasările oficiale şi particulare. Doi specialişti în descifrarea vorbelor din mişcarea buzelor au furnizat informaţii complete; cele două versiuni au fost identice. Mai există rapoarte detaliate, aş zice complete, de la sursele noastre din cadrul biroului. Nu încape nici o îndoială asupra verdictului. Omul e nebun.

— Ce-i cu O mie şase sute? Bravo îl privea cu atenţie pe bărbatul mai tânăr.

— Se apropie tot mai mult, fac progrese în fiecare săptămână. Au ajuns chiar să sugereze formarea unei comisii oficiale, interne, având drept obiectiv evident obţinerea dosarelor. Omul nostru e prudent; el le-a văzut pe toate, iar cei de la O mie şase sute nu se numără printre cei mai buni. Dar le admiră aroganţa, aerul *macho*, care l-au frapat. În paranteză fie spus, chiar ăsta a fost cuvântul folosit. *Frapat*.

— Cât se poate de adecvat, replică Venice. Au făcut vreun progres substanţial?

— Mă tem că da. Există dovezi clare că subiectul a pus la dispoziţia Biroului Oval mai multe dosare – sau cele mai dăunătoare informaţii conţinute în ele. S-a ajuns la nişte înţelegeri atât în domeniul contribuţiilor politice, cât şi în cel al alegerilor propriu-zise. Doi contracandidaţi la funcţia de preşedinte au fost de acord să se retragă din cursă – unul din cauza epuizării resurselor financiare, celălalt din motive de instabilitate.

— Fii mai explicit, îl îndemnă Genesis.

— O mare eroare de exprimare sau de acţiune, menită să-l elimine din cursa prezidenţială, dar nu atât de serioasă încât să-i ameninţe statutul de congresman. În cazul de faţă, o manifestare de comportament iraţional în timpul alegerilor primare. Aceste lucruri sunt bine gândite.

— Mi se pare înfricoşător, zise Paris înfuriat.

— Sunt inspirate de către subiect, spuse Bravo. Dar să revenim la autopsie. Poate fi controlată?

— E posibil să nu fie nevoie, spuse Banner, cu mâinile depărtate şi cu palmele pe masă. Am adus un medic din Texas, specialist în medicină cardiovasculară! El crede că dă consultaţii unei familii importante din Maryland. Că e vorba despre capul acestei familii, care a înnebunit şi e capabil să facă pagube extraordinare, având simptome organice şi psihice insesizabile. Există un derivat chimic al digitalinei care, combinat cu o injecţie intravenoasă cu aer, poate fi de nedepistat.

— Cine supraveghează acest aspect? Venice nu era convins.

— Varak, zise Genesis. El controlează întregul proiect, încă o dată, capetele se înclinară aprobator.

— Mai sunt întrebări? spuse Genesis.

Tăcere.

— Atunci, să trecem la vot, continuă Genesis, scoţând un carneţel din mapă. Rupse şase pagini din el şi împărţi cinci spre stânga lui. Cifra romană unu înseamnă da; doi, nu. Ca de obicei, egalitate de voturi înseamnă nu.

Oamenii de la Inver Brass îşi consemnară votul, împăturiră hârtiile şi le dădură lui Genesis. Acesta le desfăcu.

— Votul este unanim, domnilor, proiectul continuă. Se întoarse către Banner. Te rog să-l aduci pe domnul Varak.

Bărbatul mai tânăr se sculă din fotoliu şi se îndreptă spre uşă. O deschise, făcu un semn din cap către silueta de pe hol, apoi se întoarse la masă.

Varak intră, închizând uşa în urma sa. Era bărbatul care stătuse de pază pe balconul întunecat de deasupra intrării situate la capătul treptelor de marmură. Nu mai avea arme în mâini, dar microfonul tranzistorizat atârna încă la gâtul său, iar un fir subţire se ridica spre urechea stângă. Avea o vârstă nedeterminată, undeva între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani – acea vârstă atât de bine ascunsă de bărbaţii activi cu trupuri puternice, musculoase. Părul său blond deschis era tăiat scurt. Faţa lată, cu pometi proeminenţi, împreună cu ochii uşor oblici, trădau originea lui slavă. Totuşi, în contrast cu înfăţişarea lui, vorbea blând, cu un vag accent bostonian şi o cadenţă central-europeană.

— S-a luat vreo decizie? întrebă el.

— Da, răspunse Genesis. Afirmativ.

— N-aveţi de ales, spuse Varak.

— Ai stabilit un program? Bravo se aplecă în faţă, cu o privire fermă, neutră.

— Da. În trei săptămâni. În noaptea de întâi mai; cadavrul va fi găsit a doua zi dimineaţă.

— Deci ştirea va apărea pe doi mai. Genesis se uită la membrii lui Inver Brass. Pregătiţi declaraţii acolo unde credeţi că vor fi solicitate. Unii dintre noi ar trebui să fie plecaţi din ţară.

— Moartea va fi anunţată ca de obicei, zise Varak, ridicând uşor vocea pentru a sugera contrariul.

— De ce? întrebă Venice.

— Cred că O mie şase sute va intra în panică. Gaşca aia ar fi în stare să congeleze cadavrul în dulapul de haine al preşedintelui dacă în felul acesta ar câştiga timp pentru a obţine dosarele.

Exemplul lui Venice fu întâmpinat cu zâmbete strâmbe de cei din jurul mesei. Genesis spuse:

— Atunci, garantează treaba asta, domnule Varak. *Noi* vom avea dosarele.

— Foarte bine. Asta-i tot?

— Da.

— Mulţumesc, zise Genesis, înclinându-şi capul. Varak plecă imediat. Genesis se ridică din fotoliu şi luă singura pagină cu cuvintele codificate bătute la maşină. Apoi se întinse şi adună cele şase pagini de carnet, toate marcate vizibil cu cifra romană I. Ca de obicei, fiecare va pleca pe cont propriu. Dacă v-aţi luat notiţe, distrugeţi-le.

Unul câte unul, oamenii din Inver Brass se apropiară de şemineul stil Franklin. Primul care ajunse îndepărtă grilajul cu cleştele agăţat de perete, apoi aruncă foaia de hârtie în vatra cu cărbuni încinşi. Ceilalţi îi urmară exemplul.

Ultimii doi bărbaţi care îndepliniră ritualul fură Genesis şi Bravo. Rămaseră la distanţă faţă de ceilalţi. Genesis vorbi încet:

— Îţi mulţumesc că te-ai întors.

— Mi-ai spus acum patru ani că nu puteam să dispar, replică Munro St. Claire. Ai avut dreptate.

— Mă tem că mai e ceva, zise Genesis. Nu mă simt bine. Mai am foarte puţin de trăit.

— O, Doamne...

— Te rog. Eu sunt norocosul.

— Ce? Cum?...

— Doctorii spuneau că mai am două sau trei luni. Acum zece săptămâni. Sigur, am insistat să nu-mi ascundă adevărul. Sunt ciudat de exacţi; simt asta. E ceva absolut, care îmi aduce o anume alinare.

— Îmi pare rău. Mai mult decât pot spune vorbele. Venice ştie?

Ochii lui St. Claire se opriră asupra negrului masiv ce vorbea încet într-un colţ cu Banner şi Paris.

— Nu. Am vrut ca nimic să nu intervină sau să influenţeze decizia noastră din seara asta.

Genesis aruncă pagina dactilografiată în flacăra galbenă a căminului. Apoi mototoli cele şase voturi ale lui Inver Brass, facându-le ghem şi punându-le pe foc.

— Nu ştiu ce să spun, şopti St. Claire cu compasiune, privind ochii ciudat de liniştiţi ai lui Genesis.

— Eu ştiu, răspunse muribundul, zâmbind. Acum te-ai întors. Resursele tale sunt mai mari decât ale lui Venice. Sau ale oricăruia dintre cei prezenţi aici în seara asta. Să zicem că tu o să duci treaba asta la bun sfârşit. În eventualitatea că eu voi fi înlăturat de la început, cum s-ar spune.

St. Claire privi pagina din mâna lui şi numele scris în stânga, sus.

— A încercat să te distrugă cândva. Aproape că a reuşit.

O s-o duc la bun sfârşit.

— Nu în felul ăsta, vocea lui Genesis era fermă, dezaprobatoare. Nu trebuie să existe ranchiună, nici răzbunare. Acesta nu e şi nu poate fi *niciodată* stilul nostru.

— În anumite perioade e posibil ca obiective diferite să fie compatibile. Nu fac decât să recunosc acest lucru. Omul reprezintă o ameninţare.

Munro St. Claire privi încă o dată pagina din mâna sa.
Numele scris în colţul din stânga, sus.
John Edgar Hoover.
Mototoli hârtia în mână şi o lăsă să cadă în foc.

CAPITOLUL DOI

Peter Chancellor zăcea pe nisipul ud, lăsându-se în voia valurilor care îi loveau trupul cu blândeţe. Privea cerul; nuanţele cenuşii se estompau, făcând loc albastrului pur.

Pe plaja de la Malibu se lumina de ziuă.

Îşi înfipse coatele în nisip şi se ridică în capul oaselor.

Simţea o apăsare în ceafă, iar peste câteva clipe avea să-l sâcâie durerea din tâmple. Se îmbătase aseară. Şi acum două seri, fir-ar să fie.

Îşi mută privirea spre piciorul stâng, mai jos de şort.

Cicatricea subţire, care pornea de la gambă, trecea peste rotulă şi urca spre interiorul coapsei, era o linie albă şerpuită, înconjurată de pielea bronzată. O mai simţea la pipăit, însă complicata operaţie fusese încununată de succes. Acum putea merge aproape normal, iar durerea cedase locul unei încordări amorţite.

Cu umărul stâng era altceva; durerea nu înceta niciodată, doar se mai atenua uneori. Doctorii îi spuseseră că-i fuseseră sfâşiate majoritatea ligamentelor şi îşi strivise diverse tendoane; avea să dureze ceva vreme până să se vindece.

Ridică distrat mâna dreaptă şi pipăi pârâiaşul uşor umflat de piele care se întindea de la linia părului, peste urechea dreaptă, până la ceafă. Părul îi acoperea acum cea mai mare parte a cicatricei, tăietura de pe frunte

putându-se observa doar de aproape. În ultimele săptămâni, mai multe femei care nu-l interesau în mod special o remarcaseră. Doctorii îi spuseseră că ţeasta îi fusese decupată aşa cum ai tăia un pepene cu o lamă de ras; o jumătate de centimetru mai sus sau mai jos i-ar fi fost fatală. Săptămâni la rând îşi dorise din tot sufletul să se fi întâmplat aşa. Ştia că starea asta avea să treacă. Nu voia să moară; dar nici nu era sigur că putea să trăiască fără Cathy.

Timpul o să vindece rănile, pe cele lăuntrice şi pe cele exterioare; nu se îndoise niciodată de asta. Spera doar ca acest lucru să se întâmple mai repede. Pentru ca energia nestăvilită să-i revină şi orele matinale ale zilei să poată fi rodnice, fără tâmple care să-i zvâcnească dureros, fără umbra de nelinişte stârnită de comportamentul din seara trecută.

Dar chiar dacă rămânea treaz, anxietatea nu-l părăsea.

Nu se simţea la largul lui; găştile din Beverly Hills şi Malibu îl zăpăceau. În înţelepciunea sa, agentul lui considera că era bine pentru el să vină la Los Angeles – Hollywood, dar el nu-i împărtăşea părerea. La Hollywood – pentru a fi coautorul scenariului după romanul său *Contraofensiva*! Faptul că nu se pricepea să scrie un scenariu părea să nu conteze.

Redutabilul Joshua Harris, singurul agent pe care-l cunoscuse vreodată, îi spusese că era o deficienţă minoră, care avea să fie compensată de foarte mulţi bani.

Logica asta îi scăpase lui Peter. Dar acelaşi lucru i se întâmpla şi coautorului său. Cei doi se întâlniseră de trei ori, totalizând vreo patruzeci şi cinci de minute de conversaţie, dintre care doar zece fuseseră consacrate scenariului şi desigur, nu scriseseră nimic. Cel puţin, nu în ceea ce-l priveşte.

Cu toate astea, el era în Malibu, locuia într-o casă de pe plajă de o sută de mii de dolari, conducea un Jaguar şi

încărca studioul de film cu note de plată emise de magazine din Newport Beach până în Santa Barbara.

Nu trebuia să te îmbeţi ca să te simţi oarecum vinovat într-o situaţie ca asta. În nici un caz băieţaşul doamnei Chancellor, căruia i se spusese din fragedă vârstă că fiecare îşi merită soarta, iar felul în care trăieşti te reprezintă.

Pe de altă parte, *traiul* era obiectivul suprem în mintea lui Joshua Harris atunci când negocia contractul. Peter nu trăise în casa din Pennsylvania; de-abia dacă existase.

În acele trei luni după ieşirea din spital, nu scrisese aproape nimic la cartea despre Nürnberg.

Nimic. Când avea să scrie ceva? Orice.

Acum îşi simte capul greu. Ochii îi lăcrimează de durere, iar stomacul îi trimite semnale de alarmă. Peter se ridică în picioare şi intră clătinându-se în apă. Poate că n-ar strica să înoate puţin.

Se cufundă în apă, apoi se ridică brusc în picioare, privind înapoi spre casă. La urma urmei, ce căuta el pe plajă? Noaptea trecută adusese acasă o fată. Era sigur de asta. Sau aproape.

Merse şchiopătând cu dificultate pe nisip, spre treptele casei de pe plajă. Se opri la balustradă gâfâind şi îşi ridică ochii spre cer. Apăruse soarele, risipind ceaţa. Avea să fie încă o zi fierbinte şi umedă. Se întoarse şi văzu doi localnici, la vreo patru sute de metri distanţă, care îşi plimbau câinii la marginea apei.

Nu se cădea să umble în şort pe plajă. Decenţa îl obligă să se întoarcă spre casă.

Decenţa şi curiozitatea. Şi vaga senzaţie că ceva neplăcut se întâmplase în noaptea trecută. Se întreba cum arăta fata.

Blondă, îşi amintea, cu sâni mari. Şi cum reuşiseră să conducă de unde fuseseră în Beverly Hills până la Malibu? Amintirea vagă a unui incident neplăcut avea oarecare legătură cu fata, însă nu-şi putea aminti cum sau de ce.

Se prinse de balustrade şi urcă treptele până la veranda din lemn de pin. Lemnul de pin, stuc alb şi grinzi masive din lemn – asta era casa de pe plajă. Versiunea unui arhitect din Malibu imitând stilul Tudor.

Uşile de sticlă din dreapta, care dădeau spre dormitor, erau întredeschise; pe masa de lângă uşă se afla o sticlă de Pernod pe jumătate goală. Şezlongul de alături era răsturnat.

Nişte sandale fără barete fuseseră puse lângă el, într-o ordine contrastantă cu restul priveliştii.

Începea să-şi aducă aminte. Făcuse dragoste cu fata cu sâni epatanţi – lamentabil, după părerea sa – apoi, dezgustat sau ca să se apere, ieşise pe uşă şi stătuse singur afară, bând Pernod direct din sticlă.

De unde apăruse sticla de vin? Ce dracu' mai conta pentru el dacă făcuse amor acceptabil sau nu cu un trup binevoitor, agăţat în Beverly Hills? Nu-şi putea aminti, aşa că se ţinu de balustradă şi se îndreptă spre şezlongul răsturnat şi uşa deschisă.

În vin erau muşte moarte; una vie dădea ocol şovăielnic pe buza sticlei. Chancellor vru să ridice şezlongul căzut, dar se răzgândi. Iar îl chinuia capul; nu doar tâmplele, ci şi toată suprafaţa dintre cicatricea de pe frunte şi ceafă. Durerea venea în valuri, de parcă ar fi fost ghidată de o rază nevăzută.

Un avertisment. Trebuia să se mişte încet.

Se târî cu grijă până la uşă. În cameră domnea o harababură de nedescris, haine aruncate pe mobilă, scrumiere răsturnate, cu conţinutul lor împrăştiat pe podea, telefonul smuls din priză.

Fata era în pat, zăcând pe o parte, cu sânii presaţi unul de altul, dilataţi, umflaţi ca două sfere cu vârfuri ascuţite. Părul blond îi cădea peste faţa îngropată în pernă. Cearşaful îi acoperea jumătatea inferioară a trupului; un picior era dezvelit, lăsând să se vadă pielea bronzată a coapsei. Privind-o, Peter îşi simţea excitaţia din vintre. Trase adânc

aer în piept, tulburat de priveliştea sânilor fetei, de piciorul dezgolit, de faţa ascunsă de cascada de păr blond.

Era încă beat. Voia să facă dragoste cu un obiect; nu dorea să devină conştient de existenţa unei persoane.

Făcu un pas spre pat şi se opri; în calea lui se aflau cioburi de sticlă; aşa se explica de ce erau sandalele afară. Cel puţin el avusese prezenţa de spirit să le poarte. Pe urmă, telefonul, îşi amintea că ţipase la telefon.

Femeia se întoarse pe spate. Avea o faţă drăguţă, într-un mod inofensiv, tipic californian. Nostimă, bronzată de soare, cu prea puţine particularităţi şi de o fireasc armonie. Sânii ei mari se despărţiră, iar cearşaful căzu într-o parte, scoţându-i la iveală părul pubian şi coapsele pline. Peter se duse la piciorul patului şi îşi dădu jos şortul umed. Simţea nisipul de pe vârfurile degetelor. Îşi puse genunchiul drept în pat, având grijă să-şi ţină piciorul stâng întins şi se lăsă pe aşternut.

Femeia deschise ochii. Vorbi cu o voce moale, modulată şi somnoroasă:

— Hai sus, iubiţel. Te simţi mai bine?

Chancellor se cuibări lângă ea. Fata îşi întinse mâna spre semierecţia lui, şi-l mângâie uşor.

— Îţi datorez scuze? întrebă el.

— Nici vorbă! Poate ţie, nu mie. Mi-ai tras-o ca un berbec dar nu cred că ţi-a plăcut. Te-ai înfuriat şi-ai ieşit ca o vijelie

— Îmi pare rău.

Întinse mâna spre sânul ei stâng; sfârcul era tare sub apăsarea degetelor lui. Fata gemu şi începu să-l tragă cu mişcări iuţi. Fie că era o bună actriţă, fie o parteneră evoluată sexual, care se mulţumea cu un preludiu scurt.

— Şi-acum mă simt înfierbântată. Pur şi simplu nu te mai opreai. Îi dădeai înainte şi nu te bucurai deloc. Însă, Doamne ce plăcere am simţit!... Trage-mi-o, puiule. Hai, trage-mi-o şopti ea.

Peter îşi îngropă faţa între sânii ei. Picioarele ei se desfăcură, invitându-l să pătrundă. Dar tortura din capul lui se intensificase; săgeţi de durere i se înfigeau în ţeastă.

— Nu pot. Nu pot.

De-abia reuşea să vorbească.

— Nu-ţi face griji. Zău, nu-ţi face griji din cauza asta, zise fata. Îl dădu jos de pe ea, astfel că umerii lui se aflară iar pe aşternut. Ţine-te tare, iubiţel. Ţine-te tare şi lasă-mă pe mine.

Clipele se estompară. Simţea cum se albeşte la faţă, apoi mişcările iuţi ale mâinilor fetei şi umezeala mâinilor ei, mângâind, provocând. Revenise la viaţă. Avea nevoie de asta.

Fir-ar să fie. Trebuia să fie şi el bun la ceva.

Îi trase capul spre vintre. Ea gemu şi îşi depărta picioarele; totul era umezeală dulce şi carne moale. El o înhaţă de sub braţe şi o trase paralel cu el. Respiraţia ei se transformă în gemete sacadate, sonore, răguşite.

Nu se putea opri acum. Nu putea permite durerii să intervină. La naiba!

— Ah, Pete, eşti grozav. Ah, Doamne, eşti cel mai *tare* amant! Hai, puiule! Acum! Acum!

Tot trupul fetei începu să se zvârcolească. Şoaptele ei se transformaseră în ţipete.

— Ah, *Iisuse! Iisuse Hristoase*! Mă-nnebuneşti, iubitule! Eşti cel mai bun! Nu mai e altul ca tine!... Ah, *mamă*! Ah, *Doamne*!

El explodă în ea, udându-se; trupul i se destinse, iar durerea din tâmple se retrase. Măcar era bun la ceva. Îi deşteptase simţurile, o făcuse să-l dorească.

Apoi îi auzi vocea de profesionistă.

— Aşa, iubiţel. N-a fost prea greu, nu-i aşa?

El o privi. Avea atitudinea unui actor aplaudat. Ochii îi erau nesinceri, fără viaţă.

— Îţi rămân dator, spuse el încet, cu răceală.

— Nu, nu-mi rămâi. Râse. Nu iau bani de la tine. Mă plăteşte el destul.

Chancellor îşi aminti totul. Petrecerea, cearta, beţia drumului de la Beverly Hills, furia lui de la telefon.

Aaron Sheffield, producător de film, proprietarul *Contraofensivei*!

Sheffield fusese la petrecere, împreună cu tânăra lui soţie.

De fapt, Sheffield îl sunase, invitându-l să vină şi el. N-avea motive să refuze, dimpotrivă; gazda era evazivul coautor al scenariului *Contraofensivei*!

Nu-ţi face griji, ai scris o carte de succes, dulceaţă.

Dar seara trecută avusese un motiv de îngrijorare. Voiseră să i-l comunice într-un cadru plăcut. Mai mult decât plăcut.

Ceva mai mult.

Studioul primise mai multe telefoane „foarte serioase" de la Washington, în legătură cu filmarea *Contraofensivei*!

Se menţiona faptul că în carte exista o eroare majoră: Agenţia Centrală de Investigaţii nu opera în interior. Nu se implica în operaţiuni pe teritoriul Statelor Unite. Statutul din 1947 al CIA interzicea în mod expres acest lucru. De aceea, Aaron Sheffield trebuia să modifice acest aspect în scenariu. CIA lui Chancellor avea să devină un corp de elită format din foşti specialişti nemulţumiţi ai serviciilor de informaţii, acţionând în afara canalelor oficiale.

Ce dracu', spusese Aaron Sheffield. *E chiar mai bine, ca dramatism. Avem două feluri de ticăloşi, iar Washingtonul e* mulţumit.

Dar Chancellor spumega de furie. El ştia despre e vorbea. Discutase cu oameni într-adevăr nemulţumiţi care lucraseră pentru Agenţie şi erau îngroziţi de ceea ce fuseseră siliţi să facă. Îngroziţi deoarece comiseseră o ilegalitate şi fiindcă nu existau alternative. Un maniac pe nume J. Edgar Hoover blocase toate canalele de informaţii dintre FBI şi CIA.

Oamenii de la CIA trebuiau să obţină singuri informaţiile care li se refuzau. Cui puteau să se plânga? Lui Mitchell? Lui Nixon?

Impactul pe care îl exercita *Contraofensiva*! se datora în principal dezvăluirii acestui aspect al activităţii Agenţiei. Eliminarea ei însemna anularea unei mari părţi din carte. Peter obiectase vehement şi cu cât devenea mai furios, cu atât mai vârtos trăgea la măsea. Şi cu cât bea mai mult, cu atât mai provocatoare devenea fata de lângă el.

Sheffield îi condusese acasă. Peter stătuse cu fata pe bancheta din spate. Fusta i se ridicase deasupra şoldurilor, bluza era descheiată, iar sânii ei enormi îl înnebuneau. Îl îmbătau şi mai tare.

Apoi intraseră împreună în casă şi Sheffield plecase. Fata adusese două sticle de Pernod, un dar de la Aaron şi jocurile începuseră. Jocuri sălbatice, la beţie, în pielea goală.

Într-un târziu durerile atroce de cap îl opriseră, oferindu-i câteva clipe de luciditate. Se năpustise la telefon, căutase ca un turbat printre notele lui de pe noptieră numărul lui Sheffield şi-l sunase înfuriat.

Răcnise la el şi-i spusese toate obscenităţile ce-i trecuseră prin minte, obiectase ţipând – şi învinovăţindu-l – că fusese manipulat. Nu avea să facă modificări în *Contraofensiva*!

Zăcând în pat, cu fata lângă el, Chancellor îşi aminti cuvintele lui Sheffield la telefon: „Las-o mai moale, puştiule. Ce contează pentru tine? Tu nu ai aprobarea de scenariu. Noi am vrut doar să fim politicoşi. Nu te mai da aşa mare. Eşti doar un pârlit oarecare, ca noi toţi, de altfel”.

Fata blondă care stătea întinsă în pat lângă Peter era nevasta lui Sheffield.

Chancellor se întoarse spre ea. Ochii stupizi străluceau mai tare, dar erau tot pustii. Gura i se deschise şi o limbă experimentată se strecură afară, apoi linse buzele, transmiţând un mesaj clar.

Aplaudata actriţă era gata să interpreteze un nou rol. Cui îi păsa? îşi zise Peter întinzându-se spre ea.

CAPITOLUL TREI

Omul cu unul din cele mai cunoscute chipuri din ţară stătea singur la masa numărul zece din restaurantul Mayflower, pe Connecticut Avenue. Masa era aşezată lângă fereastră, iar ocupantul ei privea absent pe geam, dar nu fără o vagă ostilitate, la pietonii de pe stradă.

Sosise exact la ora unsprezece treizeci şi cinci; trebuia să termine de mâncat şi să plece la douăsprezece şi patruzeci.

Era un obicei pe care-l respecta cu sfinţenie de mai bine de douăzeci de ani. Ora şi cele cinci minute ţineau de obicei, nu de restaurant. Mayflower era o modificare recentă, după închiderea lui Harvey’s, aflat la câteva străzi distanţă.

Faţa, cu fălci enorme, o gură dilatată şi ochi uşor exoftalmici, se descompusese. Fălcile se transformaseră într-o guşă căzută; o carne pătată şi plină de riduri acoperea fantele unde fuseseră ochii; şuviţele de păr vopsit erau dovada unei firi cumplite, potrivită cu expresia chipului său de o agresivitate accentuată.

Comeseanul său obişnuit nu era de faţă. O sănătate şubredă şi două infarcturi îl împiedicaseră să-i ţină companie.

Chipul său blând, de copil răsfăţat – străduindu-se să pară bărbat – fusese zeci de ani floarea cactusului ţepos. Omul pe cale să prânzească privi peste masă, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă pe atrăgătorul său alter ego. Faptul că nu văzu pe nimeni păru să-i provoace tremurul degetelor şi

un spasm repetat al gurii. Părea învăluit în singurătate; privirea îi rătăcea în toate părţile, atentă la necazurile reale sau imaginare ce-l înconjurau.

Chelnerul lui preferat era indispus în acea zi; considera atitudinea lui un afront personal. Îi dădu de înţeles lucrul ăsta.

Salata de fructe cu brânză de vaci era marcată pentru masa zece. Fusese preparată pe banda metalică de la bucătărie şi trimisă la casa de marcat. Adjunctul blond al bucătarului-şef, angajat temporar, marca platourile, apreciindu-le aspectul cu un ochi versat. Se opri la salata de fructe pentru masa zece, cu un cornet în mână şi cu privirea aţintită asupra tăvilor din faţă.

Sub cornet se afla un cleştişor din argint, ţinut orizontal. Între dinţii cleştelui era o capsulă albă şi moale. Bărbatul blond zâmbi unui chelner tracasat ce venea pe uşa sălii restaurantului; în aceeaşi clipă, afundă cleştişorul din argint în grămăjoara de brânză, îl scoase şi plecă.

Câteva clipe mai târziu, reveni pentru a se ocupa de comanda pentru masa zece, dădu din cap şi aranjă grămăjoara de brânză cu o furculiţă.

În capsula pusă acolo se afla o doză medie de acid lisergic dietilamid. După topirea învelişului, avea să fie eliberat narcoticul în şapte până la opt ore din momentul ingerării.

La autopsie nu se vor descoperi nici un fel de urme în sânge.

Femeia între două vârste stătea într-o cameră fără ferestre.

Asculta vocea venită din difuzoarele montate în perete, apoi repeta cuvintele în microfonul unui magnetofon, încercând să imite cât mai bine vocea devenită de-acum familiară. Fiecare alunecare de ton, fiecare nuanţă, scurtele pauze specifice care urmau după siflanta s.

Vocea din difuzor îi aparţinea lui Helen Gandy, de ani de zile secretara personală a lui John Edgar Hoover.

În colţul micului studio se aflau două valize. Peste patru ore, femeia şi bagajele aveau să fie într-un avion cu destinaţia Zürich. Era primul pas al unei călătorii ce urma s-o ducă în cele din urmă în sudul Insulelor Baleare, la o casă pe plaja din Majorca. Dar cea dintâi haltă o constituia Zürich, unde Staats-Banque avea să plătească la Barclays, sub semnătură, o sumă negociată, ce urma să fie transferată în două tranşe la o filială din Palma. Prima plată avea să fie făcută imediat, iar cea de-a doua, după optsprezece luni.

Varak o angajase. El credea că pentru fiecare treabă exista un om corect şi priceput. Banca de date a Consiliului Naţional de Securitate fusese accesată în secret, doar de Varak, până când descoperise omul potrivit.

Era o văduvă, o fostă actriţă de teatru radiofonic. Ea şi cu soţul ei fuseseră prinşi în vârtejul nebuniei Canalelor Roşii din 1954 şi nu-şi mai reveniseră niciodată. Fusese o nebunie aprobată şi sprijinită de Biroul Federal de Investigaţii. Soţul ei, considerat de mulţi un mare talent, nu lucrase timp de şapte ani. La sfârşitul acestei perioade, inima lui cedase de supărare. Murise într-o staţie de metrou, în drum spre o slujbă de funcţionar la o bancă centrală. Acum, femeia îşi încheiase cariera de optsprezece ani; durerea, frustrarea şi singurătatea o împiedicaseră să mai lucreze.

Dar acum nu era vorba despre un examen. Nu i se dăduseră nici un fel de explicaţii. I se spusese doar că scurta ei conversaţie urma să aibă drept răspuns un „da” la celălalt capăt al firului.

Primitorul mesajului era un bărbat pe care femeia îl detesta cu toată fiinţa. Un element fundamental al nebuniei care-i distrusese viaţa.

Abia trecuse de ora nouă seara, iar camionul companiei telefonice nu constituia o prezenţă neobişnuită în Thirtieth Street Place, din nord-vestul Washingtonului. Strada scurtă era o fundătură, ce sfârşea la porţile impunătoare ale reşedinţei ambasadorului peruan, stema naţională fiind expusă la vedere pe stâlpii din piatră. La două treimi din lungimea străzii, pe stânga, se afla casa din cărămidă roşie a directorului Biroului Federal de Investigaţii. Una sau amândouă reşedinţele aveau permanente facilităţi de comunicare de înaltă performanţă.

Iar la intervale regulate, furgonete remorcate patrulau în zonă, cu antene ieşind prin tavan. Se spunea că John Edgar Hoover ordonase astfel de patrule, pentru a preîntâmpina vreo supraveghere electronică nedorită din partea guvernelor străine inamice.

La Departamentul de Stat fuseseră înregistrate plângeri frecvente din partea ambasadorului peruan. Era o situaţie jenantă; Departamentul nu putea face nimic în acea situaţie.

Viaţa particulară a lui Hoover reprezenta o extensie a celei profesionale.

Oricum, Peru nu era o ţară prea importantă.

Camionul companiei telefonice coborî strada, întoarse şi reveni pe Thirtieth Street, unde coti la dreapta şi merse cincizeci de metri, apoi făcu iarăşi la dreapta, spre un şir de garaje. La capătul complexului de garaje se afla un zid de piatră ce mărginea terenul din spate al adresei 4936 Thirtieth Street Place, reşedinţa lui Hoover. Dincolo de garaje, mai sus, existau alte case, cu ferestre ce dădeau spre proprietatea lui Hoover. Omul din camionul companiei telefonice ştia că la una dintre ferestre stătea un agent FBI, unul dintr-o echipă însărcinată cu supravegherea timp de douăzeci şi patru de ore. Echipele erau secrete şi se schimbau în fiecare săptămână.

Şoferul camionului mai ştia că, oricine s-ar fi aflat la una dintre ferestrele de dincolo de garaj, trebuia să dea un

telefon de rutină la un număr special al companiei telefonice, întrebarea trebuia să fie simplă, pusă după un huruit ciudat pe linie: Cu ce problemă fusese trimis camionul de reparaţii în zonă la acea oră?

Operatoarea urma să verifice programările şi să răspundă aşa cum i se spusese.

La o cutie de racord se produsese un scurtcircuit. Suspect: o veveriţă curioasă, care avariase izolaţia putrezită. Din cauza acestei defecţiuni se auzea un bâzâit pe fir. Cel ce sunase nu-l auzea?

Da, îl auzea.

Varak învăţase cu ani în urmă, în tinereţea sa petrecută la Consiliul de Securitate Naţională, că nu trebuia dat un răspuns prea simplu unor întrebări ce le puteau fi adresate într-o zonă supravegheată. N-ar fi fost acceptat, după cum şi un răspuns prea complicat ar fi stârnit reticenţe. Există întotdeauna o cale de mijloc.

Radiotelefonul de înaltă frecvenţă din camion bâzâi: era un semnal. Un apel iscoditor fusese trimis la compania telefonică de către un om vigilent al FBI-ului. Şoferul opri camioneta, se întoarse din nou şi merse înapoi treizeci şi cinci de metri, până la stâlpul telefonic. Câmpul vizual al reşedinţei era clar. Parcă şi aşteptă, cu planurile întinse pe scaunul din faţă, ca şi cum le-ar fi studiat.

Agenţii patrulau deseori noaptea prin zonă. Toate aparenţele trebuiau salvate.

Camionul se afla acum la optzeci de metri nord-vest de adresa 4936, Thirtieth Street Place. Şoferul se ridică de pe scaun, se strecură în spatele camionetei şi dădu drumul aparaturii. Avea de aşteptat exact patruzeci şi şase de minute, în acest timp, trebuia să urmărească fluctuaţia curentului în reşedinţa lui Hoover. Sarcinile mai mari caracterizau circuitele sistemului de alarmă; cele mai mici proveneau de la iluminat, aparate de radio şi televizoare. Observarea sistemului de alarmă era esenţială, ca şi măsura în care se utiliza curent în aripa din dreapta, la

parter, unde se afla camera menajerei. Era de importanţă vitală să ştie acest lucru. Annie Fields, menajera personală a lui Hoover de când lumea, se afla acolo în acea seară.

Limuzina o luă la dreapta din Pennsylvania Avenue, intră pe Tenth Street şi încetini în faţa intrării dinspre vest în sediul FBI. Maşina era identică cu aceea care-l aducea zilnic pe director la birou – până şi bara de protecţie uşor zgâriată pe care Hoover o lăsase aşa, mulţumindu-se să-i amintească mereu şoferului său, James Crawford, de neglijenţa omului.

Desigur, nu se folosise acelaşi automobil; originalul era păzit zi şi noapte. Dar nimeni, nici măcar Crawford, n-ar fi putut remarca deosebirea.

Şoferul rosti parola în microfonul de la bord şi porţile uriaşe de oţel se deschiseră. Gardianul de noapte salută în vreme ce limuzina trecea prin cele trei intrări succesive din beton, îndreptându-se spre aleea circulară. Al doilea gardian al Departamentului de Justiţie alergă dinspre intrarea sudică, puse mâna pe mânerul uşii din dreapta spate şi o deschise.

Varak ieşi repede şi-i mulţumi gardianului uluit. Şoferul şi al treilea om – care stătuse în faţă – coborâră din maşină şi-l salutară în treacăt pe portar.

— Unde e directorul? întrebă gardianul. Asta e maşina particulară a domnului Hoover.

— Am venit aici la ordinele lui, spuse calm Varak. Vrea să-l ducem direct la Securitatea Internă. Ei urmează să-l sune.

Au numărul; e pe o linie protejată. Cred că e vorba de o urgenţă. Te rog să te grăbeşti.

Gardianul îi privi pe cei trei bărbaţi bine îmbrăcaţi şi buni de gură. Îngrijorarea lui slăbi; oamenii ăia cunoşteau codurile strict secrete de intrare, care se schimbau în fiecare seară; în afară de asta, aveau instrucţiuni să-l sune

chiar pe director. Pe o linie protejată din biroul Securităţii Interne. Numărul acela de telefon nu era *niciodată* folosit.

Gardianul dădu din cap, îi lăsă pe oameni în biroul de pe coridor şi se întoarse la postul său de afară. În spatele panoului mare din oţel, cu mii de fire şi mici ecrane de televiziune, se afla un ofiţer superior, îmbrăcat asemănător cu cei trei bărbaţi care se apropiau de el. Varak scoase o legitimaţie plastifiată din buzunar.

— Agenţii Longworth, Krepps şi Salter, zise el, punând legitimaţia pe poliţă. Dumneata trebuie să fii Parke.

— Aşa e, răspunse agentul, luând legitimaţia lui Varak şi întinzând mâna după celelalte două. Ne-am cunoscut, Longworth?

— Acum vreo zece sau doisprezece ani, la Quantico.

Agentul examină rapid legitimaţiile, le puse pe poliţă şi făcu un efort să-şi amintească.

— Da, ţin minte numele. Al Longworth. E mult de-atunci.

Întinse mâna, iar Varak i-o dădu pe-a lui.

— Pe unde-ai mai fost?

— În La Jolla.

— *Iisuse*, ai câştigat un prieten!

— De-aceea mă aflu aici. Ei sunt cei mai buni oameni ai mei din sudul Californiei. *El* m-a sunat aseară. Varak se aplecă uşor peste poliţă. Am o veste proastă, Parke. Nu-i bine deloc, spuse el, aproape în şoaptă. S-ar putea să ajungem „teritoriu deschis”.

Expresia de pe chipul agentului se schimbă brusc; şocul era evident.

Printre ofiţerii superiori ai Biroului, *expresia teritoriu* deschis însemna ceva de neconceput: directorul era bolnav. Grav bolnav, poate chiar pe moarte.

— O, *Doamne*... murmură Parke.

— Vrea să-l suni pe linia protejată.

— O, *Iisuse*! În condiţiile date, acela era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă agentul. Ce doreşte? Ce-ar trebui să-i spun? O, *Iisuse*!

— Vrea să-l ducem la Flags. Spune-i că suntem aici; verifică dispoziţiile lui şi instruieşte-l pe unul dintre oamenii mei cum să preia schimbul.

— Schimbul? Pentru ce?

— Întreabă-l pe el.

Parke îl fixă pe Varak o clipă, apoi întinse mâna după telefon.

La cincisprezece blocuri spre sud, în subsolul unei companii telefonice, un bărbat stătea pe un taburet, în faţa unui panou înţesat de fire. Purta o legitimaţie din plastic cu fotografia lui, iar sub ea era scris cu litere mari cuvântul *Inspector*, în urechea dreaptă avea o cască mică, legată la un amplificator aşezat pe podea; lângă amplificator se afla un casetofon mic. Firele răsucite care ieşeau din el urcau spre panoul central.

Becul mic al amplificatorului se aprinse. Telefonul protejat din biroul de pază al FBI-ului intrase în funcţiune. Omul îşi aţinti privirea asupra unui buton al casetofonului; asculta concentrat, ca un profesionist experimentat. Apăsă brusc butonul; caseta începu să se deruleze, dar individul o opri aproape imediat. Aşteptă câteva clipe, apoi apăsă din nou butonul şi rolele începură iarăşi să se învârtească.

La cincisprezece blocuri spre nord, Varak îl asculta pe Parke. Cuvintele fuseseră copiate, înregistrate şi prelucrate de pe mai multe benzi. Se convenise ca vocea de la celălalt capăt al firului să se audă mai tare decât o voce normală; trebuia să fie vocea unui om ce nu dorea să admită că era bolnav, străduindu-se să salveze aparenţele şi din această cauză, vorbind pe un ton nefiresc. Nu numai că faptul acesta se potrivea cu profilul psihologic al subiectului, dar avea şi o semnificaţie mai profundă. Sonoritatea glasului conferă autoritatea, iar aceasta reduce posibilitatea depistării înşelătoriei.

— Da, ce e? Vocea răguşită se auzea clar.

— Domnule Hoover, sunt ofiţerul Parke, de la Securitatea Internă. Agenţii Longworth, Krepps şi... Parke se opntu un aer zăpăcit – uitase numele.

— Salter, îi şopti Varak.

— Şi Salter, domnule. Longworth, Krepps şi Salter. Au venit aici şi mi-au spus că trebuie să vă sun pentru a primi instrucţiuni. Au mai cerut să fie conduşi la biroul dumneavoastră, unul dintre ei urmând să preia schimbul.

— Oamenii ăia, îl întrerupse vocea aspră, sunt aici din ordinul meu. Fă cum îţi spun ei. Trebuie să li se acorde tot sprijinul, fără ca nimeni să afle ceva. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Cum spuneai că te cheamă?

— Ofiţer Lester Parke, domnule.

Urmă o pauză; Varak îşi încorda muşchii abdomenului şi îşi ţinu respiraţia. Pauza era prea lungă!

— O să ţin minte, se auzi în cele din urmă. Noapte bună, Parke. Un declic final se auzi pe linie.

Varak răsuflă uşurat. Până şi rostirea numelui ofiţerului fusese desăvârşită; o copiaseră dintr-o conversaţie a subiectului, în timpul căreia se plânsese de rata criminalităţii din Rock Creek Park.

— Are un glas teribil, nu-i aşa? Parke puse receptorul în furcă şi întinse mâna sub ghişeu după trei legitimaţii de trecere.

— E un om foarte curajos, spuse Varak. A întrebat cum te cheamă?

— Da, răspunse ofiţerul, introducând permisele în aparatul de pontaj.

— În cel mai rău caz, te-ai putea trezi cu o primă, adăugă Varak, întorcându-şi capul de la însoţitorii săi.

— Ce? Parke ridică privirea.

— O moştenire personală. Nimic oficial.

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie. Dar ai auzit ce spunea; şi eu l-am auzit. Ţine-ţi gura, cum scrie la carte. Altfel, o să ai de-a face cu mine... Directorul e cel mai bun prieten al meu.

Parke îl fixă pe Varak.

— Din La Jolla, zise el.

— Din La Jolla, răspunse Varak.

Asta însemna mult mai mult decât numele unui oraş californian de pe ţărmul oceanului. De ani de zile circulau zvonuri – despre marile planuri ale unui monarh retras, despre o reşedinţă cu vedere spre Pacific, despre un guvern clandestin ce deţinea secretele unei naţiuni.

Femeia între două vârste, cu chipul trist, urmărea limba minutarului pe cadranul ceasului aflat pe peretele micului studio. Mai erau cincizeci şi cinci de secunde. Telefonul se afla pe masă, în faţa magnetofonului pe care-l folosise pentru a repeta cuvintele. Încă o dată şi încă o dată, o săptămână întreagă de repetiţii pentru o singură interpretare, care nu avea să dureze mai mult de un minut.

Repetiţii. Interpretare.

Cuvinte dintr-un vocabular aproape uitat.

Nu era proastă. Ciudatul bărbat blond care o angajase îi spusese foarte puţine lucruri, însă destul ca să-i dea de înţeles că ceea ce urma să facă era o treabă *bună.* Dorită de oameni cu mult mai buni decât cel cu care urma să vorbească la telefon peste... patruzeci de secunde.

În timp ce privea calm acul minutarului apropiindu-se încet, încet de momentul decisiv, femeia îşi amintea. Spuseseră cândva că soţul ei era un mare talent; aşa zicea toată lumea. Era pe cale să devină un *star*, unul adevărat, nu un oarecare individ fotogenic. Toţi împărtăşeau această părere. Apoi apăruseră ceilalţi şi ziseseră că el figura pe o listă. O listă foarte importantă, ceea ce însemna că nu era un bun cetăţean.

Iar cei de pe listă primeau o etichetă.

Erau *subversivi.*

Şi eticheta avea legitimitate. Tineri tăcuţi, în costume de culoare închisă, începură să apară în studiouri şi în birourile producătorilor.

Biroul Federal de Investigaţii.

Se retrăgeau dincolo de uşile închise şi purtau conversaţii particulare.

Subversiv. Era un cuvânt asociat cu omul cu care urma să vorbească.

Întinse mâna după telefon.

— Asta-i pentru tine, dragul meu. Era pregătită; adrenalina îi crescuse, ca în vremurile bune. Apoi o copleşi o senzaţie de calm. Era încrezătoare, stăpână pe meserie. Avea să fie rolul vieţii ei.

John Edgar Hoover zăcea în pat, încercând să se concentreze asupra televizorului din cameră. Schimba mereu canalele cu telecomanda; toate imaginile îşi pierduseră claritatea. Starea lui era agravată de un gol ciudat pe care-l simţea în gât. Nu mai trăise niciodată o asemenea senzaţie; parcă i se făcuse o gaură în ceafă, ce lăsa să intre prea mult aer în plămâni. Dar nu-l durea, ci era doar o senzaţie de disconfort ce părea cumva legată de sunetele distorsionate care veneau dinspre televizor.

Veneau şi dispăreau. Mai tare, apoi mai încet.

Şi, destul de straniu, îi era foame. Nu fusese niciodată flămând la ora aia; se antrenase în acest sens.

Totul i se părea sâcâitor, impresie accentuată de ţârâitul estompat al telefonului său privat. Doar zece oameni din Washington cunoşteau numărul; nu era în stare să facă o criză.

Ridică receptorul şi vorbi înfuriat:

— Da. Ce este?

— Domnule Hoover, îmi pare rău că vă deranjez, dar e ceva urgent.

— Domnişoara Gandy? Ce se întâmplase cu auzul lui? Vocea lui Gandy părea să plutească – se auzea, apoi se

stingea, mai tare, pe urmă mai încet. Care-i problema, domnişoară Gandy?

— Preşedintele a telefonat de la Camp David. E în drum spre Casa Albă. Şi-a exprimat dorinţa să vă întâlniţi cu domnul Haldeman în seara asta.

— În seara asta? De ce?

— Mi-a zis să vă comunic că e o chestiune de cea mai mare importanţă, în legătură cu informaţiile adunate de CIA în ultimele patruzeci şi opt de ore.

John Edgar Hoover nu-şi putu reprima mânia ce-i străbătu întreaga fiinţă. Agenţia Centrală de Investigaţii era o ruşine, o gaşcă de lingăi condusă de liberalii ortodocşi. Nu prezenta nici o încredere.

Din moment ce deţinea date care aparţineau de drept Biroului Oval şi erau suficient de importante pentru a trimite un om – pe *acel* om – în puterea nopţii să le furnizeze, nu avea rost să se opună.

Hoover îşi dorea ca golul din gât să dispară. Era de-a dreptul iritant. Şi-l mai deranja ceva.

— Domnişoară Gandy, preşedintele are numărul ăsta. De ce n-a sunat chiar el?

— A înţeles că cinaţi în oraş. Ştie că nu vă place să fiţi deranjat la restaurant. Urma ca eu să aranjez întâlnirea.

Hoover privi prin lentilele ochelarilor ceasul de pe noptieră. Era de-abia zece şi cincisprezece. Trebuia să-şi fi dat seama de asta. Plecase de la Toison‘s la ora opt, pretextând că se simţea obosit. Nici informatorii preşedintelui nu erau infailibili. Nu fusese la restaurant, ci fusese cu Clyde.

Era atât de obosit încât se culcase mai devreme decât de obicei.

— O să mă întâlnesc cu Haldeman. Aici.

— Am bănuit asta, domnule. Preşedintele a presupus că s-ar putea să dictaţi nişte note şi instrucţiuni unor birouri din teritoriu. M-am oferit să-l conduc eu pe domnul Haldeman.

O să vină maşina Casei Albe să mă ia.

— Eşti foarte atentă, domnişoară Gandy. Trebuie să fie ceva interesant.

— Preşedintele nu vrea să se afle de vizita pe care urmează să v-o facă domnul Haldeman. Spunea că ar fi o încurcătură teribilă.

— Foloseşte intrarea laterală, domnişoară Gandy. Ai o cheie. Sistemul de alarmă o să fie închis. O să-i avertizez pe cei de la supraveghere.

— Foarte bine, domnule Hoover.

Femeia între două vârste puse receptorul în faţa magnetofonului şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

Reuşise! Reuşise cu adevărat! Intrase în ritm, imitase nuanţa fiecărui ton, pauzele imperceptibile, inflexiunile uşor nazale. Perfect!

Remarcabil fusese faptul că nu avusese nici o clipă de ezitare. De parcă teroarea trăită în ultimii douăzeci de ani dispăruse în câteva clipe.

Mai avea de dat un telefon. Acum putea folosi orice tonalitate, cu cât mai neutră, cu atât mai bine. Formă numărul.

— Casa Albă, spuse vocea de pe fir.

— Aici e FBI, scumpo, zise actriţa între două vârste, cu un uşor accent sudic. Am doar o informaţie pentru registru, nimic urgent. În seara asta, la ora nouă, directorul a primit mesajul domnului Haldeman. Vreau doar confirmarea primirii, asta-i tot.

— În regulă, o să notez. Sufocantă zi, nu-i aşa?

— Totuşi, e o noapte minunată, replică actriţa. Cea mai frumoasă noapte din lume.

— Cineva are o întâlnire importantă.

— Am ceva mai bun decât asta. Mult mai bun. Noapte bună, Casa Albă.

— Noapte bună, FBI.

Femeia se ridică din fotoliu şi întinse mâna după portmoneu.

— Am făcut-o, dragul meu, şopti ea. Ultimul ei rol fusese şi cel mai bun. Se simţea răzbunată. Era liberă.

Şoferul din furgoneta companiei telefonice studia cu atenţie graficul câmpului electric afişat pe ecranul aparatului de control. În circuitele de mare intensitate din partea stângă a clădirii – la parter şi la etaj – apăruseră întreruperi. Asta însemna că sistemele de alarmă fuseseră oprite în acele zone: intrarea dinspre alee, uşa din zidul de piatră şi cărarea ce ducea spre spatele casei.

Totul se desfăşurase conform programului. Şoferul se uită la ceas; se apropia momentul când trebuia să se caţere pe stâlpul telefonic. Verifică restul echipamentului. Când o să răsucească un buton, curentul electric din reşedinţa lui Hoover o să se întrerupă. Luminile, televizoarele şi aparatele de radio urmau să se stingă şi să se aprindă într-o serie de distorsiuni rapide. Totul avea să dureze nu mai mult de douăzeci de secunde. Perioada de timp era suficientă, iar confuzia creată – îndeajuns de mare.

Dar, înainte ca acel buton să fie răsucit, mai trebuia făcut ceva. Dacă un obicei vechi de ani de zile se va perpetua şi-n seara aceea, un obstacol putea fi îndepărtat cu eficienţă. Îşi privi din nou ceasul.

Acum.

Deschise uşa din spatele furgonetei şi sări pe pavaj.

Traversă rapid spre stâlp, desfăcu un cârlig al lungii centuri de siguranţă şi-l trecu pe după lemn, prinzându-l de clema de la brâu. Îşi ridică ghetele pe rând şi fixă pe ele crampoanele.

Privi în jur. Nu era nimeni. Puse centura de siguranţă pe stâlp şi începu să se caţere. În mai puţin de treizeci de secunde ajunse aproape de vârf.

Fasciculul lămpii de pe stâlp era prea puternic, prea periculos. Atârna de un braţ metalic scurt, chiar deasupra

lui. Vârî mâna în buzunar şi scoase un pistol cu aer comprimat încărcat cu alice de plumb. Privi spre sol, pe alee şi către ferestrele de deasupra şirului de garaje. Înclină ţeava pistolului spre bulbul de sticlă luminată şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un şuierat, urmat imediat de explozia înăbuşită a filamentelor electrice. Lumina se stinse.

Aşteptă în tăcere; nu se auzea nimic. În întuneric, dadu la o parte clapa trusei de scule şi scoase un clindru metalic de patruzeci şi cinci de centimetri. Era ţeava unei puşti cu aspect ciudat. Din alt compartiment extrase o tijă grea de oţel şi o ataşă la cilindru; în capăt avea o proptea curbată. Din al treilea buzunar al cutiei de scule, şoferul scoase o lunetă cu infraroşii, de treizeci de centimetri, care fusese potrivită exact cu capătul cilindrului; se fixa automat şi era de mare precizie. În sfârşit, omul vârî mâna în buzunarul hainei unde se afla dispozitivul de tragere. Îl fixă în deschizătura de sub ţeavă şi verifică închizătorul silenţios; totul era pregătit, cu excepţia muniţiei.

Sprijinind ciudata armă pe braţul stâng, îşi strecură mâna dreaptă în buzunar, de unde luă o săgeată de oţel, cu vârful înmuiat în vopsea luminescentă. O introduse în încărcător şi trase închizătorul. Percutorul era ridicat, iar arma pregătită să tragă.

Ceasul lui arăta ora zece şi patruzeci şi patru; urma să afle curând dacă vechiul obicei avea să fie respectat în acea seară. Suspendat la zece metri deasupra solului, omul se încordă şi strânse centura de siguranţă până când corpul i se lipi de stâlp. Înălţă arma şi apăsă propteaua curbată în umăr.

Se uită prin cercul verde luminos din lunetă şi mişcă arma încet, până când avu în vizor uşa din spatele casei directorului. În pofida întunericului, imaginea era clară; în centrul cătarii se aflau treptele de la intrare.

Aşteptă. Minutele treceau încet. Aruncă o privire spre cadranul ceasului; era ora zece şi cincizeci şi trei. Nu mai

putea aştepta; trebuia să se întoarcă la furgoneta şi să răsucească butonul.

Ce noapte! Obiceiul n-avea să fie respectat.

Apoi văzu lumina de la poartă! Uşa se deschise; şoferul răsuflă uşurat.

Prin luneta cu infraroşii, văzu uriaşul animal venind în cătarea armei. Era enormul bull mastiff al lui Hoover, despre care se spunea că ar fi unul dintre cei mai răi câini. După toate probabilităţile, directorului îi plăcea comparaţia care se făcea între chipul stăpânului şi cel al animalului.

Obiceiul vechi de ani de zile era respectat cu stricteţe. În fiecare seară, între orele zece patruzeci şi cinci şi unsprezece, Hoover sau Annie Fields lăsa câinele afară să se zbenguie prin curtea reşedinţei, excrementele fiindu-i adunate a doua zi de dimineaţă.

Uşa se închise, dar lumina rămase aprinsă. Omul de pe stâlp îşi îndreptă arma spre vânatul său. Crucea cătarii se afla pe gâtul imens al animalului.

Şoferul apăsă pe trăgaci; se auzi un slab declic metalic. Prin lunetă, văzu ochii mastiffului holbaţi de surpriză; fălcile uriaşe se deschiseră, dar nu se auzi nici un sunet.

Câinele căzu la pământ, narcotizat.

Automobilul vopsit într-un gri indescriptibil opri lângă bordura trotuarului, la treizeci de metri de aleea ce ducea la adresa 4936, Thirtieth Street Place. Un bărbat înalt, într-un costum de culoare închisă, coborî de lângă şofer şi mătură strada cu privirea. Lângă curtea ce împrejmuia reşedinţa ambasadorului peruan, o femeie se plimba cu un dalmaţian. În direcţia opusă, la vreo două sute de metri distanţă, un cuplu urca pe o alee, spre o uşă luminată.

Alte mişcări nu se vedeau.

Bărbatul se uită la ceas şi simţi mica umflătură din buzunarul hainei.

Avea exact o jumătate de minut – treizeci de secunde – şi după aceea i-ar mai fi rămas fix douăzeci de secunde.

Dădu din cap spre şofer şi porni grăbit înapoi, pe alee, păşind fără zgomot pe tălpile de crep ale pantofilor săi. Coti pe aleea întunecoasă fără să încetinească ritmul, se apropie de uşa din zid şi scoase de la centură un mic pistol cu aer comprimat, pe care-l mută în mâna stângă. Săgeata era încărcată; spera să nu fie nevoit s-o folosească.

Îşi privi din nou ceasul. Unsprezece secunde; avea să adauge încă trei, pentru siguranţă. Verifică poziţia cheii din mâna dreaptă.

Acum.

Introduse cheia, o răsuci, deschise uşa şi intră în curte, lăsând-o întredeschisă cu vreo cincisprezece centimetri. Câinele imens era pe iarbă, cu fălcile deschise şi capul lipit de pământ.

Şoferul furgonetei îşi făcuse bine treaba. Urma să-i scoată săgeata la plecare; până dimineaţă, n-avea să rămână nici urmă de narcotic. Îşi vârî pistolul în buzunar.

Se duse în viteză spre uşa de la primul etaj, numărând în minte secundele. Vedea licărul intermitent al luminilor din toată casa. După estimarea lui, mai avea nouă secunde atunci când introduse a doua cheie.

Dar broasca nu se deschidea! Butucul se blocase. Răsuci cheia înfuriat.

Patru secunde, trei...

Degetele lui – degete de chirurg în mănuşi chirurgicale – manevrau delicat şi rapid metalul zimţat din orificiul crestat, de parcă ar fi fost un bisturiu tăind în came vie.

Două secunde, una...

Se deschise!

Bărbatul înalt păşi înăuntru, lăsând şi această uşă întredeschisă.

Se opri în hol şi ascultă. Luminile nu mai pâlpâiau. Se auzeau zgomote de la televizorul din camera menajerei, aflat în celălalt capăt al casei. Sunetele ce veneau de sus erau mai slabe, dar se puteau distinge; erau ştirile de la ora unsprezece.

Doctorul se întrebă în treacăt cum aveau să sune ştirile de la unsprezece, a doua zi. I-ar fi plăcut să se afle în Washington ca să le audă.

Traversă holul spre scări şi începu să urce. Când ajunse sus, se opri în faţa uşii din dreapta, în centrul palierului. Uşa ce ducea spre omul pe care aşteptase timp de două decenii să-l întâlnească.

Aşteptase plin de ură. O ură profundă, imposibil de domolit.

Răsuci clanţa cu grijă şi deschise uşa. Directorul aţipise, cu capul enorm înclinat, cu guşa revărsându-i-se peste gâtul gros. În mâinile durdulii, feminine, ţinea ochelarii pe care orgoliul îl împiedica să-i folosească în public.

Doctorul se duse la televizor şi-l dădu mai tare, astfel că sunetele umplură încăperea. Se întoarse la piciorul patului şi privi în jos, spre obiectul aversiunii sale.

Capul directorului căzu în piept, apoi se ridică brusc.

Avea chipul schimonosit.

— Ce?

— Pune-ţi ochelarii, zise doctorul, acoperind zgomotul televizorului.

— Ce-i asta? Domnişoara Gandy?... Cine eşti? Nu eşti...

Tremurând, Hoover îşi puse ochelarii.

— Uită-te cu atenţie. Sunt douăzeci şi doi de ani de-atunci.

Ochii bulbucaţi între straturile de carne flască priviră intens. Imaginea pe care o receptară îl lăsă pe Hoover cu gura căscată.

— Tu! Cum...?

— De douăzeci şi doi de ani, continuă mecanic doctorul, destul de tare ca să acopere zgomotele sirenelor şi ale muzicii de la televizor. Vârî mâna în buzunar şi scoase un ac hipodermic. Acum am alt nume. Practic medicina la Paris, unde pacienţii mei au auzit nişte zvonuri, dar nu-i interesează. *Le medecin americain* e considerat unul dintre cei mai buni din spital...

Brusc, directorul îşi răsuci mâna spre măsuţa de noapte. Doctorul se năpusti spre pat şi ţintui încheietura moale pe saltea. Hoover începu să ţipe; doctorul îşi îndesă cotul între fălcile lui, amuţindu-l. Apoi îi ridică braţul gol, ce tremura.

Doctorul scoase cu dinţii capătul de cauciuc al acului, apoi îl înfipse în carnea elastică de la subsuoară.

— Asta-i pentru soţia mea şi fiul meu. Mi-ai furat tot ce aveam mai de preţ pe lumea asta.

Şoferul automobilului gri se răsuci în scaun, cu ochii aţintiţi la ferestrele etajului doi al clădirii. Luminile se stinseră timp de cinci secunde, apoi se aprinseră din nou.

Medicul necunoscut îşi făcuse treaba; mecanismul de decuplare de la capătul patului fusese găsit şi activat. Începea numărătoarea inversă. Şoferul scoase microfonul din staţia radio şi apăsă pe un buton.

— Faza Unu e încheiată, zise el concis, cu un pronunţat accent britanic.

Încăperea avea o lungime de aproape doisprezece metri. Biroul mare din mahon, amplasat într-un capăt al camerei, era uşor înălţat în faţa unor fotolii joase din piele, cu tapiţerie groasă, astfel că vizitatorii trebuia să-şi înalţe privirea spre ocupantul său. Dincolo de birou, peretele din fund era în întregime acoperit de ma multe steaguri, drapelul Biroului Federal de Investigaţi fiind amplasat în centru, alături de cel al Statelor Unite.

Varak stătea nemişcat în faţa biroului, cu ochii aţintiţi asupra celor două telefoane. Unul din ele avea receptorul scos din furcă, linia astfel deschisă fiind conectată la un telefon din subsolul clădirii şi făcând legătura cu un om din cameţa releelor, de unde se exercita controlul asupra tuturor sistemelor de alarmă. Celălalt telefon se afla în poziţie normală; era o linie exterioară ce trecea prin centrala instituţiei. Pe eticheta circulară din mijlocul discului nu fusese trecut nici un număr.

Sertarul din mijloc al biroului era deschis. Lângă el se afla al doilea bărbat, iar fasciculul veiozei îi lumina mâna dreaptă, care era înclinată, cu palma în sus, în spaţiul deschis al sertarului. Degetele sale atinseră un mic întrerupător ascuns în tăblia biroului.

Telefonul începu să sune. Varak îl ridică imediat. Rosti calm un singur cuvânt:

— Flags.

— Faza Unu e încheiată, se auzi replica de pe fir.

Varak dădu din cap. În clipa următoare, omul din faţa lui răsuci întrerupătorul între degete.

Patru etaje mai jos, într-o cameră betonată, un al treilea bărbat privea un panou cu taste întunecate, fixat în perete. Auzi fluieratul în receptorul deschis, aşezat pe masa de oţel de lângă el.

Deodată, un clopot sfâşie tăcerea încăperii. O lumină roşie, strălucitoare, se aprinse în centrul panoului.

Bărbatul apăsă tasta de sub lumina roşie.

Tăcere.

Un gardian în uniformă năvăli pe uşa dinspre coridor, cu o privire înnebunită.

— Facem probe, zise bărbatul din faţa panoului, punând receptorul în furcă. Ţi-am spus deja.

— *Iisuse*! explodă gardianul, răsuflând adânc. Voi, slujbaşii de noapte, o să mă îmbolnăviţi de inimă.

— Să nu ne laşi să facem asta, zise bărbatul, zâmbind.

Varak îl urmărea pe Salter deschizând uşa încăperii din spatele steagurilor şi aprinzând lumina înăuntru. Cele două telefoane aveau receptoarele în furcă. Mai trebuia transmis un mesaj. De la Varak spre Bravo.

Nu spre Genesis. Acela murise.

Acum, şeful era Bravo. Lui trebuia să i se comunice că treaba fusese dusă la bun sfârşit.

La câţiva metri în faţa şirului de steaguri se aflau două coşuri din plasă metalică, pe roţi. Erau o imagine familiară

pe holurile instituţiei, unde zeci de astfel de ustensile cărau munţi de hârtii de la un birou la altul. În câteva minute aveau să fie pline cu sute, poate câteva mii de dosare şi trimise jos, pe lângă un ofiţer pe nume Parke, la o limuzină ce-i aştepta. Dosarele lui John Edgar Hoover urmau să fie încredinţate flăcărilor unui cuptor.

Iar ascensiunea unui Al Patrulea Reich avea să fie paralizată.

— Varak! *Repede*!

Strigătul venea din încăperea aflată în spatele steagurilor. Varak se grăbi într-acolo.

Seiful de oţel era deschis, iar încuietorile dulapurilor, desfăcute. Cele patru sertare fuseseră trase afară.

Primele două sertare din stânga erau înţesate de hârtii. Dosarele de la *A* la *L* se aflau la locul lor.

Sertarele din dreapta erau goale. Pereţii despărţitori se ciocniră, dar între ei nu se vedea nimic.

Dosarele de la *M* la *Z* lipseau. Jumătate din dulapurile lui Hoover pline cu ticăloşii dispăruse.

CAPITOLUL PATRU

Chancellor zăcea sub soarele fierbinte şi citea *Los Angeles Times*. Titlurile păreau aproape ireale, de parcă evenimentul nu s-ar fi petrecut cu adevărat, ci ar fi fost mai curând rodul vreunei fantezii.

În sfârşit, omul era mort. J. Edgar Hoover avusese parte de o moarte banală, în patul lui, aşa cum mor milioane de bătrâni. Fără dramatism, fără urmări. Reprezenta doar eşecul unei inimi în încercarea de a ţine pasul cu vârsta. Dar aflând de acea moarte, întreaga ţară respirase uşurată.

Chiar şi ziarul care relata decesul părea să împărtăşească starea de spirit generală.

Declaraţiile Congresului şi ale administraţiei erau, cum se aştepta toată lumea, ipocrite şi mustind de laude slugarnice, însă dincolo de acele cuvinte alese cu grijă se ghiceau lacrimile de crocodil. Relaxarea părea generală.

Chancellor împături ziarul şi-l vârî în nisip ca să nu fie luat de vânt. Nu mai voia să citească nimic.

Mult mai important era că n-avea chef nici să scrie. O, Doamne! Când avea să iasă din starea asta? O să dorească vreodată? Dacă exista pe lume o legumă hedonistă, aceea trebuia să fie el.

Ironia sorţii o constituia faptul că se îmbogăţea. Joshua Harris îl sunase de la New York, cu o jumătate de oră în urmă, să-i spună că studioul îi făcuse altă plată, conform programării.

Peter câştigase o grămadă de bani fără să depună nici cel mai mic efort. De când avusese aventura cu nevasta lui Sheffield, nu se mai deranjase să se ducă la studio sau să sune pe cineva în legătură cu *Contraofensiva*!

Nu-ţi face griji. Ai scris o carte de succes, dulceaţă.

Aşa să fie.

Îşi ridică mâna şi se uită la ceas. Era aproape opt şi jumătate; dimineaţa venise devreme la Malibu. Aerul era umed, soarele prea puternic şi nisipul prea fierbinte. Se ridică încet în picioare. Avea să intre în casă, să se instaleze într-o cameră cu aer condiţionat şi să bea ceva.

De ce nu? Cum suna fraza aia? *Nu beau niciodată înainte de ora cinci după-amiază. Slavă Domnului, undeva în lume e deja ora cinci!*

Trecuse ora cinci – dimineaţa – în est? Nu, mereu le încurca; lucrurile stăteau exact invers. În est abia bătuse de ora unsprezece şi jumătate.

Cerul era mohorât, iar aerul – greu, înăbuşitor. O burniţă persistentă ameninţa să se transforme într-o ploaie torenţială.

Mulţimea din Capitol Piaza era liniştită; lozincile scandate în surdină de către adversarii războiului, aflaţi în spatele baricadelor, dominau murmurele gloatei, ameninţând, ca şi burniţa, să se amplifice o dată cu înteţirea ploii.

Ici-colo, se deschidea câte o umbrelă; cercuri striate de ţesătură neagră se desfăceau brusc, întinzându-se deasupra unor chipuri placide. Ochii erau mohorâţi, nemulţumiţi; feţele păreau lipsite de viaţă. Se simţea o teamă ascunsă, aceasta fiind poate ultima moştenire lăsată de omul al cărui corp neînsufleţit era transportat pe imensul car mortuar care întârzia de douăzeci şi cinci de minute să sosească. Deodată îşi făcu – apariţia, părăsind şoseaua cu trei benzi şi intrând pe pavajul din beton al pieţei.

Ştefan Varak avea impresia că mulţimea se retrăgea, deşi nimeni nu se afla în drumul carului mortuar. Altă dovadă a moştenirii lăsate, îşi zise el.

Mai multe şiruri de soldaţi stăteau în poziţie de drepţi de fiecare parte a treptelor rotondei. Era ora unsprezece douăzeci şi cinci. Corpul lui John Edgar Hoover avea să fie expus pe catafalcul de onoare toată ziua şi în timpul nopţii următoare. O asemenea onoare nu mai fusese acordată vreunui funcţionar civil în toată istoria ţării.

Sau poate că naţiunea dorea să-şi dovedească sieşi, ca şi întregii lumi, că omul era cu adevărat mort – acest om care apăruse dintr-o dată, asemeni unui titan, din mocirla corupţie ce fusese iniţial Biroul de Investigaţii pentru a forma o organizaţie de o eficienţă extraordinară, pe care, cu trecere anilor, o destrămase, crezând mereu în propria sa infailibilitate. Măcar de s-ar fi oprit înainte ca febra asta să pună stăpânire pe el, îşi spuse Varak.

Opt militari ieşiseră solemn dintre rânduri şi se opriseră în spatele carului mortuar, câte patru de fiecare parte. Portiera grea se deschise; sicriul acoperit cu drapelul naţional alunecă afară, înclinându-se uşor când mâinile soldaţilor prinseră mânerele de oţel şi-l traseră din vehicul. Militarii porniră spre scări într-un marş lent, ocolit, prin burniţa tot mai deasă.

Apoi începură chinuitorul urcuş al celor treizeci şi cinci de trepte spre intrarea în rotondă. Ochii inexpresivi priveau înainte, fără să vadă nimic; feţele erau ude de transpiraţie şi de ploaie; sub manşetele uniformelor li se vedeau venele umflate de efort; gulerele se înnegriseră de sudoarea ce le curgea pe gâturile încordate.

Mulţimea păru să-şi ţină răsuflarea, până când coşciugul ajunse la capătul scărilor. Soldaţii se opriră în poziţie de drepţi; apoi porniră din nou, ducându-şi povara prin uşile masive din bronz ale rotondei..

Varak se întoarse către cameramanul de lângă el. Stăteau amândoi pe o mică platformă înălţată de la pământ. Iniţialele metalice de sub lentilele groase ale obiectivului aparţineau unui post de televiziune din Seattle, Washington. Postul făcea parte dintr-un cartel de pe Coasta de Vest, care nu-şi trimisese oamenii în acea dimineaţă la Capitol Piaza.

— Ai filmat tot? întrebă Varak în franceză.

— Fiecare grup, fiecare rând, fiecare faţă pe care am prins-o în obiectiv, replică francezul.

— Lumina slabă – ploaia – o să fie o problemă?

— Exclus. Am folosit cel mai bun film existent pe piaţă.

— Bine. Eu mă duc sus.

Varak, purtând la rever legitimaţia Consiliului Naţional de Securitate, îşi croi drum prin mulţime către o intrare, trecu de gardieni şi se duse la biroul de pază. Vorbi cu bărbatul în uniformă care era de serviciu.

— Scara de la Documente a fost închisă?

— Nu ştiu, domnule. Gardianul se uită pe pagina cu instrucţiuni din faţa lui. Aici nu scrie nimic despre închiderea ei.

— Ce naiba, ar fi trebuit să facă o precizare, spuse Varak. Te rog să-ţi notezi.

Varak trecu mai departe. Nu exista vreun motiv serios pentru ca acea scară să fie închisă, dar, ordonându-i să procedeze aşa, Varak îşi demonstrase autoritatea în faţa gardianului. Dacă echipamentul de comunicaţii s-ar fi defectat, ar fi avut nevoie de un telefon, fără să mai piardă vremea cu legitimarea. Acele momente preţioase nu erau pierdute; gardianul avea să-şi amintească de el.

Urcă scara, câte două trepte odată şi se aşeză la coada de la intrarea în rotondă. Un congresman transpirat încerca să-şi croiască drum printre oameni; era beat şi se împiedică de două ori. Un bărbat mai tânăr, ce părea asistentul său, se apropie de el, îl luă de cotul stâng şi-l scoase din mulţime.

Congresmanul se răsuci şovăielnic şi se lovi cu umerii de zid.

În timp ce privea faţa năucită şi transpirată, Varak îşi aminti cum acel congresman acuzase public FBI-ul că-i înregistra convorbirile, punându-l în încurcătură pe director.

Apoi, dintr-o dată, acuzaţiile încetaseră. Dovezile promise nu mai apăruseră; omul părea să nu mai aibă nimic de zis.

Unul dintre dosarele lipsă e al lui, bănui Varak în vreme ce cobora pe coridor spre o uşă. Dădu din cap spre gardian; care se uită la legitimaţia lui din piept şi-i deschise uşa. În interior, treptele înguste, şerpuite duceau la cupola rotondei.

Trei minute mai târziu, Varak îngenunche lângă al doilea cameraman, aflat la cincizeci de metri deasupra pavajului rotondei. Se aflau pe pasarela de sub cupolă, interzisă turiştilor de mulţi ani. Bâzâitul surd al camerei de luat vederi de-abia se auzea. Avea o triplă izolaţie, iar

teleobiectivul era înşurubat şi fixat cu cleme solide. Nici aparatul, nici operatorul nu puteau fi văzuţi de jos. În apropiere se aflau trei cutii cu filme.

Dedesubt, în rotondă, militarii depuseseră sicriul pe catafalc. Dincolo de careul delimitat de corzi, se înghesuiai neprotocolar liderii naţiunii, încercând să atragă atenţia asupra lor. Garda de onoare, compusă din reprezentanţi ai fiecare arme, îşi ocupă poziţiile. De undeva, din holul impunător, un telefon sună de două ori. Instinctiv, Varak vârî mâna în buzuna şi scoase unica staţie radio care era legătura lui cu ceilalţi. O duse la ureche, răsuci butonul şi ascultă. Nu auzi nimic şi răsuflă uşurat.

Edward Elson, capelanul Senatului şi preot al Bisericii Prezbiteriene, rosti rugăciunea de deschidere a ceremoniei.

Urmă Warren Burger, care îşi începu oraţia funebră. Varak îi asculta cuvintele cu maxilarele încordate.

— ... un om curajos, care nu ar şi-ar fi abandonat principiile sub presiunea protestelor publice... care şi-a servit ţara şi a câştigat admiraţia tuturor celor care credeau în libertatea organizată.

Ale cui principii? Ce însemna libertatea organizată? cugeta Varak în timp ce urmărea scena de jos. Dar nu era timp pentru asemenea gânduri. Vorbi în şoaptă cu cameramanul; limba pe care o folosea era ceha.

— Totul e în regulă.

— Sper să nu mă apuce crampele.

— Întinde-te din când în când, dar nu te ridica. O să te schimb eu la interval de patru ore, timp de treizeci de minute. Poţi să mergi în camera de pe al doilea culoar. O să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Şi în timpul nopţii?

— Pentru asta eşti plătit. Vreau să filmezi fiecare faţă care intră pe uşile alea de bronz. Fiecare blestemată de faţă.

Dincolo de cuvintele rostite cu voce gravă ce reverberau sub cupolă, auzea alte sunete. În depărtare,

afară, în spatele baricadelor bătute de ploaie din vecinătatea pieţei, adversarii războiului începuseră propria lor litanie pentru cei morţi. Nu pentru corpul neînsufleţit din rotondă, ci pentru miile de morţi din celălalt capăt al lumii. O dramă liturgică se desfăşura afară, cu accente de amară ironie ecleziastică.

— Fiecare faţă, repetă Varak.

Stropii de apă împrăştiaţi de fântâna arteziană cădeau în bazinul circular din grădina aflată în faţa Bisericii Prezbiteriene. Dincolo de fântână, turnul alb de marmură se înălţa maiestuos. La dreapta era drumul cu două benzi de circulaţie ce trecea pe sub un portic de piatră, ale cărui uşi din stânga duceau spre biserică. Lăsa mai curând impresia unei temniţe, nu a unei intrări fortificate în casa Domnului.

Varak îşi poziţionase aparatele de filmat, mânuite de cei doi operatori epuizaţi, îndopaţi cu cafea şi benzedrină. În câteva ceasuri, totul se va încheia. Cei doi cameramani vor deveni mult mai bogaţi decât fuseseră cu câteva zile în urmă; amândoi aveau să plece acasă. Unul la Praga, celălalt la Marsilia.

Limuzinele începură să sosească la ora nouă şi patruzeci şi cinci; serviciul funerar fusese programat pentru ora unsprezece. Cehul se retrăsese în camera de pe culoar.

Francezul era acum în pericol să fie apucat de crampe; stătea în genunchi pe pragul înălţat al unei uşi din stânga altarului.

El şi camera lui erau ascunşi de draperii grele; legitimaţia cu aparenţă oficială, agăţată de buzunarul de la piept, avea ştampila Departamentului Arhivelor.

Nimeni nu puse întrebări; nimeni nu ştia ce semnificaţie avea.

Persoanele îndoliate coborâră din maşini şi pătrunseră înăuntru; aparatele de filmat intrară în funcţiune. Tonurile grave ale orgii umplură biserica. Un cor al armatei, format

din douăzeci şi cinci de bărbaţi în tunici negre cu dungi aurii, mărşălui ca în transă către spaţiul din jurul altarului.

Serviciul religios începu. Vorbe nesfârşite, rostite deopotrivă de cei care iubeau şi cei care urau. Rugăciuni şi psalmi, fragmente biblice şi recitări. Oarecum reci, prea controlate, îşi zise Varak. Nu că i-ar fi păsat: camerele înregistrau tot.

Apoi auzi glasul familiar, fals evlavios al preşedintelui Statelor Unite, cu ritmul său specific potrivit pentru acea ocazie. Un ecou sec, fără volum.

— Orientarea spre *toleranţă*, o tendinţă care a erodat *în mod primejdios* tradiţia noastră de popor care respectă legea, a fost acum *inversată*. Poporul american s-a *săturat* să *nu respecte* legea. America vrea să se *întoarcă* la *lege* ca la un drum de urmat în *viaţă*...

Varak se întoarse şi ieşi din biserică.

Avea lucruri mai importante de făcut. Traversă pajiştea îngrijită, trecu pe lângă un strat de flori şi intră pe o alee pietruită ce ducea spre fântână. Se aşeză pe marginea ei, simţind stropii de apă pe faţă. Scoase o hartă rutieră din buzunar şi o studie.

Ultima oprire era Cimitirul Congresului. Ei aveau să sosească înaintea cortegiului şi să-şi instaleze camerele în locuri ferite de ochii curioşilor. Urmau să fotografieze momentele finale, când trupul lui J. Edgar Hoover avea să fie încredinţat pământului.

Dar nu şi spiritul său. Acesta avea să dăinuiască atâta timp cât nu se găseau dosarele dispărute.

Dosarele de la *M* la *Z*. Numărul lor probabil: 3000. Trei mii de dosare care puteau dirija guvernul, puteau modifica legile şi opiniile din ţară.

Cine se afla în posesia lor? Cine *era* acela?

Oricine ar fi fost, era înregistrat pe film. Trebuia să fie; nu exista alternativă. Nici un străin de Washington nu putea străpunge sistemul complex de securitate ca să le fure.

Undeva, în miile de metri de peliculă filmată, exista un chip. Şi un nume asociat acelui chip. Avea să descopere acel chip şi numele lui, îşi zise Varak înfuriat. Trebuia s-o facă.

Ar fi fost de neconceput să eşueze.

CAPITOLUL CINCI

Filmul rula în aparat, proiectând imagini pe perete.

Chipuri mărite apăreau unul după altul. Varak îşi frecă ochii obosiţi; în ultimele trei luni, văzuse filmul de cel puţin cincizeci de ori.

De la *M* la *Z.* Paisprezece litere. După toate probabilităţile, era vorba de o faţă având un nume ce începea cu una dintre aceste litere. Omul care furase documentele n-ar fi permis ca dosarul lui să se afle printre ele. Dar care om?

Matematica, posibilităţile păreau infinite, fiind complicate şi de eventualitatea folosirii unor nume de cod. Un om al cărui nume începea cu un *K* sau un *G* – un Kleindienst sau un Grey – putea fi cunoscut de FBI drept „Nelson” ori „Stark”. În realitate, „Nelson” şi „Stark” *erau* Kleindienst şi Grey.

Subsolul casei din Georgetown fusese transformat în studio, cu un birou alăturat şi o cameră de zi. Filmele, fotografiile, cutiile cu hârtii – fişe personale şi medicale, dosare guvernamentale, interviuri, facturi telefonice şi cărţi de credit – toate acestea existau în cantităţi uriaşe. Şi nu se putea să fi existat o echipă care să le sorteze şi să le coreleze. Un singur; om putuse avea acces la materiale. Doar un om ridica la pătrat, la cub şansele de reuşită.

Era exclus ca treaba asta s-o fi făcut un străin! La început trebuie să fi fost un prieten, unul apropiat, un asociat. Altfel n-avea sens; erau prea multe bariere de depăşit pentru un străin. Nici un străin n-ar fi putut debranşa dispozitivele de securitate; nici un străin n-ar fi putut răsuci butoane nevăzute pentru a deconecta alarmele din camere interzise, păzite zi şi noapte.

Dar ce prieten? Ce asociat? Treisprezece săptămâni de studiere a unor maldăre de dosare voluminoase, documente, filme şi fotografii nu-l duseseră nicăieri. Fiecare faţă neobişnuită de la *M* la *Z*, cea mai mică informaţie mai ciudată dintr-un dosar, interviu sau cec determinaseră o examinare exhaustivă a subiectului. Însă toate astea se dovediseră inutile.

Varak intră în biroul mic, fără ferestre. Părea că nu văzuse vreodată soarele şi că nu mai respirase până atunci aer curat. Se uită la tabla de plută de pe perete; lampa de birou era orientată spre o fotografie mărită a testamentului lui Hoover.

Valoarea totală a moştenirii, consemnată în colţul din dreapta sus, cu un pix cu vârful de pîslă, se ridica la 551 500 dolari.

Suma includea contravaloarea locuinţei din Thirtieth Street Place, conturi bancare, acţiuni, obligaţiuni şi indemnizaţii ale Serviciului Civil, în valoare totală de 326 500 de dolari. Casa familiei din Georgetown era estimată la 100 000 de dolari şi la aceasta se mai adăugau nişte concesiuni de terenuri petrolifere, cu gaze şi minerale, în valoare de 125 000 de dolari. Total: 551 500 de dolari.

Principalul beneficiar era prietenul său de aproape cincizeci de ani şi totodată, adjunctul său la FBI, Clyde Tolson. După moartea *acestuia*, moştenirea urma să fie împărţită între cluburile de băieţi şi Fundaţia Damon Runyon. O fundătură.

Sume minore – 2000, 3000 şi 5000 de dolari – erau lăsate, în ordine, şoferului său, James Crawford, menajerei,

Annie Fields şi redutabilei Helen Gandy, secretara lui. Trei oameni care îl serviseră cu credinţă o viaţă întreagă rămăseseră cu bani de buzunar. O concluzie neplăcută, însă tot o fundătură.

Şi mai erau cei care nu fuseseră deloc menţionaţi, cei opt supravieţuitori ai „strâns unitei" familii Hoover. Patru nepoate şi patru nepoţi, dintre care unul lucrase zece ani la FBI. Cei mai mulţi veniseră la înmormântare.

Nici unul nu fusese menţionat în testamentul lui Hoover. Altă fundătură, în spatele căreia s-ar fi putut afla un spaţiu încărcat de furie şi acuzaţii, dar în nici un caz cu dosare.

Cam atât despre testamentul lui John Edgar Hoover, titan şi mit. Cam atât despre orice altceva.

Fir-ar să fie!

Varak se duse în camera de zi. Cameră de zi, dormitor, sufragerie, *pivniţă*. Bravo se dovedise generos, oferindu-i mai mult decât avea nevoie. În plus, îi dăduse instrucţiuni exacte în eventualitatea în care diplomatul ar fi murit. Inver Brass trebuia protejată cu orice preţ.

Era ciudat; niciodată nu se gândise la Bravo ca la Munro St. Claire. Nu asociase nici o clipă persoana vreunuia dintre ei cu adevăratul lui nume. Bravo era pur şi simplu Bravo.

Sună telefonul; linia exterioară.

— Domnul Varak?

Era Bravo.

— Da, domnule.

— Mă tem că a început. Sunt în oraş. Rămâi unde te afli. O să ajung acolo cât pot de repede.

St. Claire se lăsă pe spătarul fotoliului său din piele şi respirare câteva ori adânc. Aşa aborda el o criză: cu calm.

— În ultimele douăzeci şi patru de ore au fost înaintate două demisii surprinzătoare, spuse el. Generalul-locotenent Bruce MacAndrew, de la Pentagon şi Paul Bromley, de la Administraţia Serviciilor Generale. Îl cunoşti pe vreunul dintre ei?

— Da, pe MacAndrew. Nu-l cunosc pe Bromley.

— Ce părere ai despre general?

— Îl stimez. Are deseori opinii contradictorii faţă de acelea ale multora de-acolo.

— Exact. Exercită o influenţă moderată şi e totuşi foarte respectat. Însă brusc, tocmai când se află la apogeul carierei, renunţă la tot.

— Ce vă face să credeţi că demisia lui are legătură cu dosarele?

— Faptul că ipoteza se confirmă în cazul lui Bromley.

Tocmai m-am întâlnit cu el. Paul Bromley e un birocrat de şaizeci şi cinci de ani, de la Administraţia Serviciilor Generale, îşi ia slujba în serios.

— Îl cunosc, îl întrerupse Varak. Sau cel puţin am auzit de el. Cu aproximativ un an în urmă, a depus mărturie la o audiere a Senatului în legătură cu depăşirea cheltuielilor. El a criticat plăţile C-patruzeci.

— Lucru pentru care i s-au adus critici severe. A fost retrogradat şi pus să facă revizii contabile la bufetele Congresului sau altceva la fel de important. Dar şefii de la ASG au comis o greşeală acum o lună. I-au întocmit un raport de serviciu nesatisfăcător, care făcea imposibilă orice avansare. Bromley i-a dat în judecată. Şi-a bazat pledoaria pe mărturia lui în legătură cu plăţile C-patruzeci... Acum s-a terminat totul. Demisia i-a fost acceptată.

— Ţi-a spus ceva despre motivele sale?

— Da. A primit un telefon. Bravo făcu o pauză. Închise ochii. Bromley are o fiică. De vreo treizeci de ani, căsătorită şi trăieşte în Milwaukee. E la a doua căsnicie şi pare să fie una fericită. Prima a fost un eşec. Era încă adolescentă, iar soţul ei n-avea decât douăzeci de ani. Se drogau amândoi şi trăiau pe străzi. Ea se prostitua ca să plătească drogurile.

Bromley nu şi-a văzut fata aproape trei ani. Până când a venit un om la el acasă şi i-a spus că fusese arestată pentru uciderea soţului ei.

Lui Varak nu mai trebuia să i se povestească restul.

Avocaţii fetei pledaseră pentru pierderea temporară a discernământului. Urmaseră mai mulţi ani de refacere sub supraveghere psihiatrică. Exista un dosar pentru crimă plin cu detalii monstruoase. Soţia lui Bromley şi-a dus fiica la părinţii ei, în Wisconsin. S-a revenit la o anume normalitate.

Fata s-a restabilit, a cunoscut şi s-a căsătorit cu un inginer care lucra pentru concern în Midwest, apoi a început să facă copii.

Acum, după zece ani, un telefon dădea de înţeles că trecutul ei ar putea fi dat la iveală. Făcut public. Asta n-ar fi distrus-o doar pe fiică, ci ar fi stigmatizat o întreagă familie în situaţia în care Paul Bromley nu renunţa la proces şi nu demisiona de la Administraţia Serviciilor Generale.

Varak se aplecă pe canapea.

— Soţul ei actual ştie povestea?

— Esenţialul, da; poate nu chiar toate detaliile. Desigur, nu se pune numai problema lui. Ar trebui să se mute, s-o ia de la început. Dar ar fi zadarnic. Mai devreme sau mai târziu ar fi descoperiţi.

— Fireşte, admise Varak. Bromley a descris vocea de la telefon?

— Da. Era o şoaptă...

— Pentru a impresiona, îl întrerupse calm Varak. Metoda nu dă greş niciodată.

— Sau pentru a mări deruta. Nu putea spune dacă fusese o voce de bărbat sau de femeie.

— Înţeleg. A remarcat ceva neobişnuit în felul de a vorbi?

— Nu. Bromley a fost atent la asta. E contabil şi se simte atras de ciudăţenii. Spunea că cel mai straniu lucru i s-a părut a fi un anume timbru metalic al vocii.

— Putea să fi fost înregistrată? Pe o bandă?

— Nu. Răspundea la replicile lui, care n-aveau cum să fie anticipate.

Varak se lăsă pe spate.

— De ce a venit la dumneavoastră?

Bravo făcu o pauză. Când vorbi, avea o anume tristeţe în voce, ca şi cum, din cine ştie ce motiv abstract, s-ar fi considerat răspunzător de cele întâmplate.

— După mărturia lui Bromley în faţa Senatului, am vrut să-l cunosc. Pe acest birocrat de rang mediu care era dornic să se bată cu Pentagonul. L-am invitat la cină.

— Aici?

— Nu, sigur că nu. Ne-am întâlnit la un han din Maryland. Bravo se opri.

— Tot nu mi-aţi spus de ce a luat legătura cu dumneavoastră.

— Fiindcă eu i-am cerut lucrul ăsta. N-am crezut nici o clipă că avea să scape uşor după ce se amestecase în treburile Pentagonului. I-am spus să mă contacteze dacă ar fi urmat represalii.

— De ce sunteţi convins că omul care l-a sunat pe Bromley deţine dosarele lui Hoover? Problemele fetei lui sunt înregistrate în arhiva tribunalului.

— Din cauza unui lucru pe care l-a specificat vocea. I-a spus lui Bromley că avea toată „carnea crudă” necesară pentru a-i face necazuri lui şi familiei sale. Cunoşti semnificaţia expresiei „carne crudă”?

— Da, răspunse Varak, cu un dispreţ evident. Era una dintre expresiile favorite ale lui Hoover. Totuşi, există o inadvertenţă. Numele lui Bromley începe cu B.

— Bromley mi-a explicat asta, deşi, evident, n-am pomenit un cuvânt despre dosare. Atât la Pentagon, cât şi la birou, avea un nume de cod: Vipera.

— Ca şi cum ar fi fost un agent inamic.

— Exact.

— Dar MacAndrew? Avem ceva despre el?

— Aşa s-ar părea. Persoana lui ne-a interesat vreme de mai mulţi ani. Era unul dintre puţinii soldaţi care credeau cu tărie în controlul civil asupra armatei. Sincer vorbind, ar fi putut deveni într-o bună zi candidat pentru Inver Brass. L-am studiat; asta se întâmpla înainte de venirea dumitale.

Exista o întrerupere în dosarul lui de serviciu. Simbolurile arătau că documentele perioadei în discuţie – opt luni din 1950 – fuseseră transferate la G-Doi, ASP.

— Analiza Sistemelor Psihiatrice, zise Varak. La gradul lui, asta presupune comiterea unui act de trădare.

— Da. Fireşte, am fost uimiţi. Am căutat rezumatul la G-Doi şi am aflat că şi acela dispăruse. Era consemnată doar fraza: „Livrat prin curier, la Serviciul Intern, FBI”. Sunt sigur că ghiceşti restul.

— Da, spuse Varak. Aţi obţinut dosarul lui de la FBI, dar acolo nu era nimic. Aţi verificat la Serviciul Intern. Tot nimic. „Carne crudă.”

— Exact. Fiecare hârtie, fiecare insert, fiecare anexă legată de securitate trecea pe la biroul lui Hoover. Şi după cum ştim, „securitatea” acoperea cel mai întins domeniu posibil. Viaţă sexuală, atitudine faţă de alcool, secrete de familie, cele mai intime detalii din vieţile subiectelor – nimic nu părea să fie nesemnificativ. Hoover era fascinat de dosarele alea precum Cresus de aurul lui. Trei preşedinţi au vrut să-l înlocuiască. Nici unul n-a făcut-o.

Varak se aplecă în faţă.

— Întrebarea este: ce se află în dosarul de serviciu al lui MacAndrew? Acum nimic nu ne mai împiedică să-l întrebăm.

— *Noi*?

— Se poate aranja.

— Printr-un intermediar?

— Da. Un anonim. Nu se va face legătura.

— Sunt sigur de asta, zise Bravo. Şi pe urmă? Presupunând că descoperi vreo slăbiciune de caracter, sexuală sau de alt gen, ce-ai obţinut? MacAndrew tot n-ar fi absolut curat dacă s-ar pune problema unei stări de lucruri permanente.

— Am avea mai multe informaţii. Într-un anume loc, datele deţinute ne vor dezvălui slăbiciunea lanţului, iar acesta se va rupe.

— Pe asta ai contat, nu-i aşa?

— Da. Aşa se va întâmpla. Cel care a furat dosarele are o minte sclipitoare, dar aşa se va întâmpla.

Cei doi bărbaţi tăcură – Varak aşteptând aprobarea, Bravo cufundat în gânduri.

— Lanţul ăla n-o să se rupă uşor, zise St. Claire. Eşti cel mai bun şi totuşi nu te afli mai aproape acum decât erai în urmă cu trei luni. Spui că e vorba despre „o minte sclipitoare”, dar nu ştim dacă avem de-a face cu o minte sau cu minţi; cu un om sau mai mulţi.

— Dacă e unul, admise Varak, nici măcar nu suntem siguri că e un bărbat.

— Dar oricine-ar fi, primele mutări au fost făcute.

— Atunci lăsaţi-mă să trimit pe cineva la MacAndrew.

— Stai puţin... Bravo îşi încleşta palmele sub bărbie. Un intermediar? Un anonim?

— Da. Imposibil de depistat.

— Ai puţină răbdare. Nu m-am gândit la asta. În fond, e strategia dumitale.

Varak se uită la St. Claire. Diplomatul continuă:

— Să înţeleg că un anonim, folosind termenul în legătură cu interogatorii ori supraveghere e cineva care află ce vrei să ştii fără ca dumneata să fii implicat?

— Aşa e. Anonimul are propriile sale motive să dorească aceeaşi informaţie. Trucul e s-o obţii de la el fără să-şi dea seama ce faci.

— Prin urmare, anonimul e ales cu maximă atenţie. Era o afirmaţie.

— În general, trebuie găsită o persoană cu aceleaşi interese, răspunse Varak. Poate fi dificil.

— Ce-ar fi să ne adresăm unei agenţii de investigaţii? Practic, ne stă în putere să alertăm autorităţile – sau chiar un ziar – în legătură cu posibilitatea ca dosarele lui Hoover să-i fi supravieţuit.

— Cu siguranţă. Drept rezultat, deţinătorul lor s-ar ascunde şi mai bine.

Bravo se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin cameră.

— Ziarele aproape că nu pomenesc de aceste dosare. E ciudat, fiindcă existenţa lor era cunoscută. De parcă nimeni n-ar vrea să vorbească despre ele.

— Exact. Şi asta în tot Washingtonul. Până şi în mass-media. Nimeni nu ştie dacă apare în dosare sau nu. Prin urmare – tăcere. Şi când oamenii tac, răul triumfă. Burke avea dreptate în privinţa asta. Vedem cu ochii noştri că aşa se întâmplă.

— Pe de altă parte, îl contrazise specialistul în informaţii, ruperea tăcerii nu e întotdeauna un răspuns.

— Depinde de cine o rupe. Bravo se opri din mers. Spune-mi, sub cel mai performant microscop, ar putea fi descoperit vreunul dintre cei implicaţi în moartea lui Hoover?

— Nici unul, veni replica fermă.

— Unde se află?

— Cei doi de la compania telefonică sunt în Australia, în regiunea Kimberly; nu se vor întoarce niciodată. Sunt acuzaţi de omucidere de către marină. Bărbatul, care-şi zicea Salter e la Tel Aviv; nimic nu are pentru el întâietate faţă de Ţara Sfântă sau războiul sfânt. Îi furnizăm date despre teroriştii palestinieni. Trăieşte doar pentru cauza lui, iar noi îl ajutăm s-o pună în practică. Actriţa e în Majorca; are un cont în bancă şi nu vrea mai mult. Englezul care a condus maşina şi a transmis încheierea Fazei Unu s-a întors la MI6. A luat bani de la ruşi, fiind dublu curier în Berlinul de Est; ştie că deţin date care l-ar putea duce la execuţie. Despre doctorul din Paris ştiţi – e cea mai mică grijă a noastră. Fiecare a avut un motiv, nici unul nu poate fi depistat. Se află la mii de kilometri depărtare.

St. Claire îl fixă pe Varak.

— Ai uitat pe cineva. Ce e cu omul din camera sistemelor de alarmă? Cel care a folosit numele „Krepps”?

Varak se uită în ochii lui Bravo.

— L-am ucis. Decizia îmi aparţine şi la nevoie, aş proceda la fel.

St. Claire dădu din cap.

— Deci, susţii faptul că toate persoanele, toate *faptele* sunt ascunse şi imposibil de descoperit. Moartea lui Hoover n-ar putea fi atribuită decât unor cauze naturale.

— Întocmai.

— Aşadar, dacă am folosi un anonim, n-ar exista nici un risc ca acel om să descopere adevărul. Asasinarea lui Hoover e imposibil de demonstrat.

— Imposibil de demonstrat.

Bravo începu iarăşi să se plimbe.

— Nu te-am întrebat de ce nu s-a făcut autopsie.

— Ordin de la Casa Albă. Transmis foarte discret, din câte înţeleg.

— De la Casa Albă?

— Aveau un motiv. Eu l-am sugerat.

St. Claire nu ceru amănunte; ştia că Varak studiase structura Casei Albe şi îşi putea imagina strategia lui, care trebuie să fi fost de un profesionalism absolut.

— Imposibil de demonstrat, repetă Bravo. E extrem de important.

— Pentru cine?

— Pentru un anonim care nu se limitează la fapte. Pentru un om interesat doar de concepte. E o teorie care nu trebuie dovedită la fiecare mutare. Un astfel de om ar putea da alarma şi l-ar determina pe cel care se află în posesia dosarelor să le scoată la lumină.

— Nu vă înţeleg. Fără indicii concrete, nu există motivaţie pentru un anonim. Ce-ar putea spera să afle? Ce-am putea noi afla?

— Poate că multe lucruri. Cuvântul-cheie este *fapt*.

St. Claire privea ţintă peretele de deasupra lui Varak. Era ciudat, medita el. Nu se mai gândise la Peter Chancellor de multă vreme. Când se gândise – atunci când îi vedea numele În vreun ziar sau supliment literar – o făcuse având

în minte imaginea unui absolvent zăpăcit care se agăţa de cuvinte, cu şase ani în urmă. Între timp, Chancellor îşi găsise cuvintele.

Foarte multe dintre ele.

— Mă tem că nu vă înţeleg, zise Varak.

Bravo îşi coborî privirea.

— Ai auzit de un scriitor pe nume Peter Chancellor?

— *Contraofensiva*! spuse Varak. Am citit-o. A speriat o mulţime de oameni la Langley.

— Totuşi, e o ficţiune.

— Era prea aproape de adevăr. Acest Chancellor a folosit o mulţime de termeni greşiţi şi a evocat proceduri ireale, dar, până la urmă, a descris ce s-a întâmplat în realitate.

— Fiindcă nu s-a limitat la fapte. Chancellor abordează un concept, găseşte o situaţie elementară, extrage fapte *selectate* şi le rearanjează pentru a se potrivi cu realitatea pe care o percepe el. Nu e legat de cauză şi efect; el le *recreează*. Spui că a speriat o mulţime de oameni la Langley. Cred asta: are o mulţime de cititori. Şi cercetează problemele în profunzime. Să presupunem că lumea aflase de studiile făcute de el pentru a scrie o carte despre Hoover, despre ultima lui perioadă.

— Despre *dosare*, adăugă Varak, aplecându-se înainte. Să-l folosim pe Chancellor drept anonim. Să-i spunem că dosarele au dispărut. Când o să înceapă cercetările, o să declanşeze alarma, iar noi vom fi acolo.

— Du-te la New York, domnule Varak. Află tot ce poţi despre el. Despre oamenii din jurul lui, stilul de viaţă, metodele de lucru. Tot ce e de actualitate. Chancellor are un complex al conspiraţiei. O să-i oferim o conspiraţie pe care o va găsi irezistibilă.

CAPITOLUL ŞASE

Domnul Peter Chancellor? întrebă operatoarea.

Peter îşi scoase mâna de sub cuvertură şi încercă să privească atent cadranul ceasului. Era aproape zece; briza dimineţii umfla draperiile din faţa uşilor deschise.

— Da.

— O convorbire interurbană cu New York-ul. Vă caută domnul Anthony Morgan. Un moment, vă rog.

— Sigur.

Se auzi un declic, urmat de un bâzâit pe fir. Apoi se opri.

— Bună, domnul Chancellor?

Peter i-ar fi recunoscut oricând vocea. Era a secretarei editorului său. Nimeni nu ştia dacă i se întâmpla să aibă şi zile proaste.

— Bună, Radie. Ce mai faci? Chancellor spera să fie într-o stare mai bună decât a lui.

— Bine. Cum e acum în California?

— Lumină, umezeală, strălucire, verdeaţă. Alege.

Fata râse. Era un râs plăcut.

— Nu v-am trezit, nu-i aşa? Vă sculaţi întotdeauna devreme.

— Nu, Radie. Eram în apă, minţi Chancellor fără motiv.

— Nu închideţi. Vi-l dau pe domnul Morgan.

Se auziră două declicuri.

— Salut, Peter.

— Ce mai faci, Tony?

— *Iisuse*, lasă-mă pe mine. Ce mai faci *tu*? Marie spunea că m-ai căutat aseară. Îmi pare rău că n-am fost acasă.

Chancellor îşi aminti.

— Îmi cer scuze. Eram beat.

— N-a precizat lucrul asta, dar spunea că erai teribil de furios.

— Eram. Sunt. Eram şi beat. Cere-i scuze lui Marie din partea mea.

— Nu-i nevoie. Ce i-ai spus a supărat-o şi pe ea. Am fost întâmpinat la uşă cu un discurs despre protejarea autorilor mei. Spune-mi, ce se aude cu *Contraofensiva*!?

Peter îşi potrivi capul pe pernă şi îşi drese glasul. Încercă să-şi alunge amărăciunea din voce.

— Ieri după-amiază, la ora patru şi jumătate, un curier de la studio mi-a adus primul proiect complet de scenariu. Nici nu ştiam că începuseră să lucreze la ei.

— Şi?

— A fost întors pe dos. E exact opusul a ceea ce am scris eu.

Morgan făcu o pauză, apoi zise cu blândeţe:

— Ţi-a fost rănit orgoliul, Peter?

— Doamne Sfinte, nu. Doar mă cunoşti. N-aş zice că e scris rău; multe părţi sunt chiar al naibii de bune. E frapant. M-aş fi simţit mai bine dacă n-ar fi fost aşa. Dar e o minciună.

— Josh mi-a spus că au schimbat numele agenţiei...

— Au schimbat tot! îl întrerupse Chancellor, clipind de durere când simţi cum i se urca sângele la cap. Oamenii guvernului sunt cu toţii nişte îngeri. Nu le trece nici un gând necurat prin cap! Cei care manipulează sunt... „ăia”. Exponenţi ciudaţi ai violenţei şi revoltei şi – să mă bată Dumnezeu – cu „vag accent european”. Tot ce scrie în carte a fost întors cu fundu-n sus De ce dracu’ au mai cumpărat-o?

— Josh ce spune?

— Din câte îmi amintesc, vag, am dat de el pe la miezul nopţii, ora locală. Cred că la New York era trei dimineaţa.

— Stai pe-acasă. O să vorbesc cu Josh. Unul din noi o să te sune.

— În regulă. Peter se pregătea să-i transmită încă o dată scuze soţiei lui Morgan, când înţelese că discuţia nu se

încheiase. Era una din acele tăceri dintre ei care însemna că mai trebuia spus ceva.

— Peter?

— Da.

— Să presupunem că Josh rezolvă situaţia. Vreau să spun, contractul tău cu studioul.

— Nu e nimic de rezolvat, îl întrerupse iarăşi Chancellor. N-au nevoie de mine; nu mă vor.

— S-ar putea să vrea numele tău. Plătesc pentru asta.

— Nu sunt de acord. Îţi spun, e exact opusul a ceea ce am scris eu.

— Şi asta e important pentru tine?

— Ca literatură – la dracu', nu. Dar ca propria mea mărturie – la dracu', da. Nimeni altcineva nu pare dispus s-o facă.

— Chiar mă gândeam că poate eşti pregătit să începi cartea despre Nürnberg.

Peter îşi fixă privirea în tavan.

— Nu încă, Tony. În curând, nu acum. Vorbim mai târziu.

Închise telefonul, uitând de scuze. Se gândea la întrebarea lui Morgan şi la răspunsul lui.

De i-ar fi trecut durerea. Şi amorţeala. Amândouă se mai estompaseră, dar erau încă prezente, iar când îl încerca vreuna dintre ele sau amândouă, amintirile îi reveneau în minte. Geamul spart, lumina orbitoare, metalul strivit. Ţipetele. Şi ura sa faţă de un om cocoţat în cabina unui camion care dispăruse în furtună. Lăsând în urmă un mort şi pe celălalt la un pas de moarte.

Chancellor îşi răsuci picioarele peste marginea patului şi le puse pe podea. Se ridică şi îşi căută slipul. Era târziu pentru partida matinală de înot; dimineaţa se transformase în amiază.

Se simţea oarecum vinovat, de parcă ar fi încălcat un ritual important. Cel mai tare îl deranja însă constatarea că ritualul luase locul muncii.

Îşi văzu slipul pe spătarul unui fotoliu şi se îndreptă spre el. Telefonul sună. Îşi schimbă direcţia şi răspunse.

— Sunt Joshua, Peter. Tocmai am încheiat o discuţie de o oră cu Aaron Sheffield.

— El e o somitate. Apropo, scuze pentru aseară.

— Pentru azi-dimineaţă, îl corectă agentul, fără răutate. Nu-ţi face probleme. Erai foarte obosit.

— Eram beat.

— Şi asta. Hai să vorbim despre Sheffield.

— Foarte bine. Presupun că ai priceput ce ţi-am spus aseară.

— Cred că aproape toată lumea din Malibu Beach ar putea repeta cuvânt cu cuvânt cele mai reuşite fraze.

— Care-i poziţia lui? Eu rămân de neclintit.

— Din punct de vedere legal, asta n-are nici o importanţă pentru el. Tu n-ai de ce să te agiţi. N-ai aprobarea pentru scenariu.

— Înţeleg asta. Dar pot vorbi. O să dau interviuri. O să cer eliminarea numelui meu. Aş putea chiar să obţin în instanţă schimbarea titlului. Sunt convins că mi s-ar da câştig de cauză

— E puţin probabil.

— Josh, au schimbat complet înţelesul cărţii mele!

— Instanţa ar putea să afle câţi bani ai încasat şi să nu fie impresionată.

Chancellor se opri iarăşi, apoi se frecă la ochi şi oftă plictisit.

— Înţeleg că, după părerea ta, n-ar fi impresionată. Punct. Eu nu sunt Soljeniţîn, autorul cărţilor despre lagărele din Siberia, nici Dickens care descria moartea copiilor în ateliere mizerabile. De acord, însă ce pot face?

— Vrei să ţi-o spun deschis?

— Când adopţi un asemenea ton, nu mă aştept la nimic bun.

— S-ar putea să iasă ceva bun din asta.

— Acum ştiu că e chiar cumplit. Dă-i drumul.

— Sheffield vrea să evite disputele; la fel şi studioul. Nu vor să dai interviuri sau să te duci la talk-show-uri. Ei ştiu că poţi face asta, dar le-ai crea lor probleme.

— Înţeleg. Intrăm în miezul chestiunii: încasările majore de pe piaţa filmului. Suprema lor mândrie, dovada lor de bărbăţie.

Harris tăcu preţ de o clipă, apoi continuă cu voce blândă:

— Peter, genul ăsta de controverse n-ar afecta nici cu o iotă încasările. În cel mai rău caz, le-ar spori.

— Atunci de ce sunt îngrijoraţi?

— Fiindcă doresc sincer să evite încurcăturile.

— Aici trăiesc într-o permanentă încurcătură. Nici măcar nu sunt în stare să recunoască una ca asta.

— Ei vor să-ţi plătească întregul contract, să-ţi scoată semnătura de pe textul scenariului, dacă doreşti – nu şi titlul, desigur – şi să-ţi ofere o primă echivalentă cu cincizeci la sută din vânzările cărţii.

— *Iisuse*... Chancellor amuţise de uimire. Cifra pe care o sugera Joshua Harris era în jur de un sfert de milion de dolari.

— Pentru ce?

— Pentru ca tu să-ţi vezi de drum şi să nu faci valuri în legătură cu adaptarea.

Peter se uită la draperiile umflate de vânt din faţa uşilor de sticlă. Ceva nu se potrivea deloc, era o eroare teribilă.

— Mai eşti la telefon? întrebă Harris.

— Stai puţin. Spuneai că disputele n-ar face decât să mărească încasările. Totuşi, Sheffield acceptă să dea atâta bănet ca să evite controversele. O să piardă. N-are nici o noimă.

— Nu sunt psihanalistul lui. Poate că vrea să-şi protejeze boaşele.

— Nu. Îl cunosc pe Sheffield, crede-mă; ştiu modul în care operează. Boaşele lui sunt gonflabile. Deodată, Chancellor înţelese. Sheffield are un partener, Josh. Şi nu e

studioul. E guvernul. Washingtonul! Ei sunt cei care nu vor dispute. Ca să citez un scriitor mult mai bun decât o să fiu eu vreodată, ei „nu pot suporta lumina zilei”. Fir-ar să fie, *asta* e.

— Mi-a trecut şi mie prin minte, admise Harris.

— Spune-i lui Sheffield să-şi bage banii în fund. Nu mă interesează!

Agentul făcu iarăşi o pauză.

— O să-ţi relatez şi restul poveştii. Sheffield a adunat declaraţii din întregul Los Angeles şi din zonele învecinate de la nord şi sud. Imaginea rezultată nu e deloc măgulitoare. Eşti descris drept un alcoolic înrăit, reprezentând întrucâtva o ameninţare.

— Bravo lui Sheffield! Disputele sporesc încasările. O să vindem de două ori mai multe cărţi!

— El spune că asta nu-i tot, continuă Harris. Susţine că are depoziţii luate sub jurământ unor femei care te acuză de viol şi molestare fizică. Are fotografii – făcute de poliţie – în care se văd rănile pe care le-ai provocat. Una dintre reclamante e o puştoaică de paisprezece ani. Omul are prieteni care sunt gata să jure că ţi-au confiscat drogurile pe care le ofereai când te aflai în casele lor. Afirmă chiar că i-ai agresat soţia, lucru pe care n-ar dori să-l facă public, însă la nevoie ar da în vileag lucrurile. Spune că gazdele tale au făcut curăţenie după tine timp de mai multe săptămâni.

— Astea-s minciuni, Josh! Asta-i o nebunie! Nimic nu-i adevărat!

— Asta ar putea fi problema. Există, probabil, un sâmbure de adevăr. Nu mă refer la viol, abuzuri sau droguri; astea-s uşor de înscenat. Dar ai băut, n-ai răspuns la telefon, au existat şi nişte femei. Iar eu o cunosc pe nevasta lui Sheffield. N-o exclud de pe listă, dar sunt sigur că nu tu ai provocat-o.

Chancellor sări din pat. Capul i se învârtea, durerea îi pulsa în tâmple.

— Nu ştiu ce să spun! Nu-mi vine să cred!

— Eu ştiu ce să spun; ştiu ce să cred, zise Joshua Harris. Ăştia joacă după nişte reguli de care nici eu, nici tu n-am auzit vreodată.

Stând pe canapeaua din catifea, Varak se aplecă şi deschise servieta pe măsuţa din faţa lui. Scoase două dosare, le puse pe masă şi aşeză geanta alături. Soarele dimineţii pătrundea prin ferestrele ce dădeau spre Central Park South, scăldând elegantul apartament de hotel într-o lumină alb-gălbuie.

În partea opusă a camerei, Munro St. Claire îşi turna cafea dintr-o carafă aflată pe o tavă de argint. Omul se afla în faţa specialistului în informaţii.

— Eşti sigur că nu vrei o ceaşcă de cafea? întrebă Bravo.

— Nu, mulţumesc. Am băut deja câteva în dimineaţa asta.

Apropo, vă mulţumesc că aţi venit încoace. În felul acesta câştigăm timp.

— Fiecare zi e importantă, răspunse St. Claire. Până nu găsim dosarele, nu ne putem permite să pierdem nici măcar o oră. Ce-ai aflat?

— Aproape tot ce ne trebuie. Cele mai importante surse au fost editorul lui Chancellor, Anthony Morgan şi agentul lui literar, un oarecare Joshua Harris.

— Au cooperat aşa de uşor?

— N-a fost greu. I-am convins că era vorba despre o procedură standard pentru o verificare de rutină.

— Verificare de rutină pentru ce?

Varak scoase o pagină din dosarul aflat în stânga.

— Înainte de accident, Chancellor a cerut Biroului de Imprimate al Guvernului să-i trimită dosarele procesului de la Nürnberg. Scrie o carte pe tema asta. El crede că la Nürnberg au fost puse la cale numeroase conspiraţii juridice. Că mii de nazişti au dispărut în mod inexplicabil, în

virtutea dreptului de a emigra în întreaga lume şi că au transferat sume imense în localităţile unde ajungeau.

— Se înşală. În orice caz, a fost vorba de excepţii, nu de o regulă, preciza Bravo.

— Oricum, unele dintre dosare au şi acum statut de documente secrete. Nu le-a primit pe acelea, dar el nu ştie. Am sugerat totuşi că le-ar fi primit şi că mie îmi revenea obligaţia de a face o verificare de rutină. Nimic important. Am mai spus că sunt un fan al lui Chancellor şi că mă bucuram să vorbesc cu oameni care îl cunosc.

— A scris cartea despre Nürnberg?

— Nici măcar n-a început-o.

— De ce oare?

Varak examina altă pagină în timp ce vorbea.

— Toamna trecută, Chancellor a fost la un pas de-a fi ucis, într-un accident de automobil. Femeia care era cu el a murit. Potrivit datelor din fişele medicale, dacă hemoragia internă şi septicemia ar mai fi durat zece minute, ar fi murit şi el. A stat cinci luni în spital. A fost cusut bucată cu bucată; se estimează o refacere de optzeci şi cinci până la nouăzeci la sută. Ăsta e aspectul fizic. Varak făcu o pauză şi întoarse o foaie de hârtie.

— Cine era femeia? întrebă calm Bravo.

Varak îşi îndreptă atenţia spre dosarul din dreapta lui.

— Numele ei era Catherine Lowell; trăiau împreună de aproape un an şi plănuiseră să se căsătorească. În ziua accidentului, se duceau să se întâlnească cu părinţii lui, în nord-vestul Pennsylvaniei. Moartea ei a fost un şoc teribil pentru Chancellor. A trecut printr-o lungă perioadă de depresie psihică. Încă n-a depăşit-o cu totul, după cum afirmă editorul şi agentul lui.

— Morgan şi Harris, preciza Bravo.

— Da. L-au ajutat să se refacă; mai întâi fizic, apoi psihic.

Amândoi au recunoscut că, în timpul ultimelor luni, au fost momente când au crezut că omul e terminat ca scriitor.

— O presupunere rezonabilă. N-a mai scris nimic în ultimul timp.

— Acum ar trebui să lucreze. Se află în California şi e coautor al scenariului după *Contraofensiva*!, deşi nimeni nu se aşteaptă să facă minuni. Nu se pricepe la filme.

— Atunci de ce l-au angajat?

— După spusele lui Harris, pentru faima numelui său. Şi fiindcă studioul ar putea fi avantajat faţă de altele la obţinerea drepturilor de ecranizare a viitoarei lui cărţi. De fapt, în aceşti termeni a conceput Harris contractul.

— Ceea ce înseamnă că voia să-i dea ceva de făcut lui Chancellor.

— După părerea lui Harris, casa din Pennsylvania şi amintirile îl ţineau pe loc pe Chancellor. De aceea l-a trimis în California. Varak întoarse câteva pagini. Aici sunt consemnate chiar cuvintele lui Harris. El voia ca omul lui „să trăiască excesele foarte normale ale unui rezident temporar în Malibu”.

Bravo zâmbi.

— Şi au vreun efect pozitiv?

— Există un oarecare progres. Nu major, dar se simte.

Varak îşi ridică privirea de pe hârtie.

— E un lucru pe care nu ni-l putem permite.

— Ce vrei să spui?

— Chancellor e mult mai preţios pentru noi într-o stare de labilitate psihică. Specialistul în informaţii arătă spre cele două dosare. În rest, e descris ca un bărbat cât se poate de normal înainte de accident. Ostilitatea sau excesele sale au fost transferate în propriile cărţi. Nu le manifesta în viaţa cotidiană. Dacă revine la acea normalitate, va deveni în mod firesc prudent, retractil, ceea ce n-am vrea să se întâmple. E preferabil să-l menţinem dezechilibrat, într-o stare de nelinişte.

St. Claire sorbi din cafea, fără comentarii.

— Continuă, te rog. Descrie-mi stilul lui de viaţă.

— Nu prea sunt multe de spus. Are un apartament într-un bloc de pe East Seventy-first Street. Se scoală devreme, de obicei înainte de a se lumina de ziuă şi lucrează. Nu foloseşte o maşină de scris; scrie pe coli galbene, xeroxează paginile şi le trimite unui birou de dactilografiat din Greenwich Village. Varak ridică din nou privirea. Ăsta ăr putea fi un avantaj pentru noi. Putem intercepta originalele şi să ne facem copii.

— Dar dacă lucrează în Pennsylvania şi trimite manuscrisele de acolo? Prin mesager?

— Atunci o să pătrundem în biroul din Village.

— Desigur. Continuă.

— Au rămas puţine aspecte importante. Preferă câteva restaurante, unde e cunoscut. Schiază, joacă tenis – dar nu va mai fi în stare de aşa ceva. Prietenii lui, în afară de Morgan şi Harris, sunt în general scriitori, ziarişti şi destul de ciudat, câţiva avocaţi din New York şi Washington. Cam asta-i tot. Varak închise dosarul din dreapta lui. Acum, aş vrea să aduc în discuţie o chestiune.

— Te ascult.

— Din câte am aflat aici, cred că ştiu cum să-l manevrez pe Chancellor, dar am nevoie de un sprijin. O să folosesc identitatea lui Longworth: e imbatabilă. Longworth se ascunde în Hawaii. Semănăm destul de mult – până şi cicatricele arată la fel – iar dosarul lui de la FBI poate fi depistat. Totuşi, ne mai trebuie o momeală pentru Chancellor.

— Te rog să fii mai explicit.

Varak făcu o pauză, apoi zise cu convingere:

— Avem un delict, dar nu şi pe făptaşi. Nici o persoană pe care s-o putem identifica. El va trebui să se rezume la propriile speculaţii. Noi nu avem ce să-i oferim. În caz contrar, nu l-am mai folosi pe el.

— Ce propui? întrebă St. Claire, observând ezitarea din ochii lui Varak.

— Vreau să cooptez încă un membru din Inver Brass. După părerea mea, pe singurul om de talia dumneavoastră. Îi spuneţi Venice. Adică judecătorul Daniel Sutherland. Aş vrea să-l pot trimite pe Chancellor la el.

Diplomatul rămase tăcut câteva clipe.

— Pentru a conferi greutate spuselor tale în faţa lui Chancellor? Irezistibila confirmare?

— Da. Pentru a confirma povestea noastră cu dosarele dispărute. Asta-i tot ce-mi trebuie. Opinia lui Sutherland o să fie momeala pe care Chancellor *trebuie* s-o muşte.

— E periculos, zise Bravo calm. Nici unul dintre membrii lui Inver Brass nu trebuie să cunoască vreuna din aceste strategii.

— Timpul ne presează. V-am exclus pe dumneavoastră din cauza relaţiei mai vechi pe care aţi avut-o cu Chancellor.

— Înţeleg. Coincidenţa ar ridica semne de întrebare. O să vorbesc cu Venice... Acum aş vrea să revenim la ceva ce spuneai adineauri. Despre starea psihică a lui Chancellor. Dacă te-am înţeles corect...

— M-aţi înţeles, îl întrerupse calm Varak. Lui Chancellor i se poate permite să revină la nivelul raţional anterior. Trebuie să atragă atenţia asupra sa, asupra cercetărilor pe care le întreprinde. Dacă rămâne un uşuratic, devine o ameninţare, în cazul în care ameninţarea e suficient de mare, cel care deţine dosarele va fi silit s-o elimine. Iar când o va face – sau o vor face – noi vom fi acolo.

Bravo se aplecă în faţă, cu o figură îngrijorată.

— Cred că situaţia asta depăşeşte parametrii pe care-i stabilisem.

— Nu ştiam că stabilisem nişte parametri.

— Se subînţelegeau. Peter Chancellor poate fi folosit doar în anumite limite, fără a-i periclita viaţa.

— Îndrăznesc să afirm că e o extensie logică a strategiei. Vorbind foarte deschis, respectiva strategie ar putea deveni inutilă fără acest factor. Eu cred că am fi

dispuşi să renunţăm la viaţa lui Chancellor în schimbul acelor dosare. Dumneavoastră nu?

St. Claire nu rosti nici un cuvânt.

CAPITOLUL ŞAPTE

Aşezat în faţa uşilor ce dădeau spre plajă, Chancellor trase din nou draperiile. Bărbatul blond se afla tot acolo. Era acolo de mai bine de o oră, plimbându-se în sus şi-n jos prin soarele fierbinte al după-amiezei, cu cămaşa descheiată la gât şi haina aruncată pe umăr.

Mergea pe porţiunea îngustă de plajă la cincizeci de metri distanţă, între poarta din lemn de pin şi apă, aruncând din când în când câte o privire spre casa lui Peter. Era de înălţime medie, puţin sub un metru optzeci şi bine făcut. Avea umeri largi, puternici, peste care cămaşa stătea întinsă.

Chancellor îl văzuse prima dată în jurul prânzului. Stătea nemişcat pe nisip, uitându-se la poarta din lemn de pin, fixîndu-l – Peter era sigur de asta – pe el.

De-acum imaginea bărbatului nu mai era deconcertantă, devenise de-a dreptul iritantă. În primul moment, lui Chancellor îi trecu prin minte gândul că Aaron Sheffield hotărâse să-i pună un câine de pază în faţa casei. *Contraofensiva*!

Însemna acum o grămadă de bani. Şi mai mulţi fuseseră oferiţi în împrejurări care dădeau naştere unor întrebări stânjenitoare.

Lui Peter nu-i plăceau câinii de pază. Nu cei de acest gen. Trase draperia, deschise uşa şi se îndreptă spre poartă.

Bărbatul se opri din mers şi rămase nemişcat pe nisip.

Cei doi se priviră, iar îndoielile lui Peter se risipiră. Omul venise acolo pentru el, îl aştepta. Iritarea lui Peter se transformă în furie. Se apropie de trepte şi coborî pe plajă.

Bărbatul rămase unde se afla, fără să schiţeze nici o mişcare spre el.

Lua-te-ar dracu', rosti în gând Chancellor. Erau foarte puţini oameni în acea zonă privată din Malibu; dar dacă cineva urmărea scena, imaginea siluetei ce şchiopăta în pantaloni largi, cu bustul gol, apropiindu-se de un bărbat complet îmbrăcat, stând nemişcat în faţa unei case de pe plajă trebuie să fi părut ciudată. Aşa şi era; străinul blond avea ceva bizar, în pofida trăsăturilor sale plăcute, chiar blânde în aparenţă, exista ceva ameninţător în înfăţişarea lui. Apropiindu-se mai mult, Chancellor descoperi explicaţia: omul avea o privire inteligentă. Nu era privirea unui câine de pază angajat de directorul neliniştit al unui studio.

— E o zi toridă, începu Peter direct. Nu mă pot opri să nu întreb de ce te plimbi prin arşiţa asta. Mai ales că nu scapi o clipă din priviri casa mea.

— Casa dumitale închiriată, domnule Chancellor,

— Cred că îmi eşti dator o explicaţie, răspunse Peter, de vreme ce îmi cunoşti numele şi evident, condiţiile în care stau aici. Nu cumva cei care te-au angajat îmi plătesc chiria?

— Nu.

— Unu la zero pentru mine. N-aş fi crezut. Acum, ai de ales. Ori îmi satisfaci curiozitatea, ori chem poliţia.

— Aş vrea să faci mai mult decât atât. Ai relaţii la Washington. Vreau să suni la una dintre ele şi să verifici numele meu în dosarele personalului Biroului Federal de Investigaţii.

— *Ceee*?! Peter era uluit. Deşi vorbise calm, cuvintele omului trădau o anume insistenţă.

— Sunt pensionat, adăugă repede omul. Nu mă aflu aici într-o misiune oficială. Dar numele meu există în dosarele Biroului. Verifică.

Chancellor îl fixă pe bărbat, neliniştit.

— De ce-aş face-o?

— Ţi-am citit cărţile.

— Asta-i treaba dumitale, nu a mea. Nu e un motiv.

— S-ar putea să fie. Din cauza asta am avut o grămadă de necazuri până să te găsesc. Omul ezită, de parcă n-ar fi ştiut cum să continue.

— Dă-i drumul.

— În fiecare dintre cărţile dumitale, demonstrezi că anumite evenimente s-ar putea să nu se fi întâmplat aşa cum crede lumea. Un eveniment care a avut loc cu mai puţin de un an în urmă intră în această categorie.

— Care-i acela?

— Un om a murit. Un om foarte puternic. S-a afirmat că a murit din cauze naturale. Nu e adevărat. A fost asasinat.

Peter îl privi ţintă pe străin.

— Du-te la poliţie.

— Nu pot. Dacă mă verifici, o să înţelegi de ce.

— Eu sunt romancier. Scriu ficţiuni. De ce ai venit la mine?

— Ţi-am spus. Ţi-am citit cărţile. Cred că singurul loc în care poate fi relatată această întâmplare e o carte. De genul celor pe care le scrii.

— Romane.

— Da.

— Ficţiune. Peter făcea o afirmaţie.

— Da.

— Dar dumneata spui că nu e vorba despre ficţiune. Sunt fapte; sugerezi că ar fi fapte reale.

— Aşa cred eu. Nu sunt sigur că pot dovedi.

— Şi nu poţi să mergi la poliţie.

— Nu.

— Du-te la un ziar. Găseşte un reporter dornic să facă investigaţii. Sunt mulţi ziarişti buni.

— Nici un ziar n-ar aborda subiectul ăsta. Crede-mă pe cuvânt.

— Şi de ce dracu’ aş face-o eu?

— S-ar putea s-o faci dacă m-ai verifica. Numele meu e Alan Longworth. Timp de douăzeci de ani, am fost agent special la FBI. M-am pensionat acum cinci luni. Aveam biroul la San Diego... şi la nord de oraş. Acum trăiesc în Hawaii. Pe insula Maui.

— Longworth? Alan Longworth? Înseamnă ceva pentru mine numele ăsta?

— Nici măcar pe departe. Verifică-mă. E tot ce-ţi cer.

— Să zicem că o fac. Şi pe urmă?

— O să revin mâine dimineaţă. Dacă vrei să mai discutăm, e-n regulă. Dacă nu, o să plec. Bărbatul blond ezită din nou, iar insistenţa i se citea clar în ochi în timp ce vorbea încet. Am făcut un drum lung ca să te găsesc. Mi-am asumat riscuri incalculabile. S-ar putea să fi încălcat o înţelegere care m-ar putea costa viaţa. Aşa că vreau să-ţi mai cer un lucru. Vreau cuvântul dumitale că o să-l faci.

— Şi în caz contrar?

— Nu mă verifica. Nu face nimic; uită că am venit aici, uită că am stat de vorbă.

— Dar ai venit aici. Am discutat. E cam târziu să mai pui condiţii.

Longworth făcu o pauză.

— N-ai fost niciodată înspăimântat? întrebă el. Mai mult ca sigur că nu. Nu în felul ăsta. E ciudat, fiindcă dumneata scrii despre frică; pari s-o înţelegi.

— Nu laşi impresia unui om care se sperie uşor.

— Nici eu nu cred asta. Dosarul meu de la birou o poate confirma.

— Care e condiţia?

— Întreabă de mine. Află tot de poţi, spune orice vrei. Dar te rog să nu declari că ne-am întâlnit; nu repeta ce ţi-am zis eu.

— Asta-i o nebunie. Şi-atunci ce să spun?

— Sunt sigur că o să găseşti ceva. Eşti scriitor.

— Asta nu înseamnă că ştiu să mint.

— Călătoreşti mult. Poţi să spui că ai auzit de mine în Hawaii. *Te rog*.

Peter îşi mişcă tălpile în nisip. Intuiţia îi spunea să se îndepărteze de acel om; era ceva dubios în expresia viguroasă, stăpânită ă feţei lui şi în ochii prea ageri. Dar instinctele lui nu permiteau intuiţiei să ia vreo decizie.

— Cine e omul care a murit? Cel despre care susţii că a fost asasinat.

— N-o să-ţi spun acum. O s-o fac mâine, dacă mai vrei să discutăm.

— De ce nu acum?

— Eşti un scriitor cunoscut. Sunt sigur că mulţi oameni vin la dumneata şi-ţi spun lucruri care par nişte nebunii. Probabil că scapi de ei repede, cum e şi firesc. Nu vreau să păţesc şi eu la fel. Sper să te convingi că am nişte calităţi rezonabile.

Peter asculta. Cuvintele lui Longworth nu erau lipsite de sens. În ultimii trei ani – de la apariţia volumului *Reichstag*! – oamenii îl trăgeau prin colţuri la petreceri sau se aşezau la masa lui în restaurante, pentru a-i împărtăşi informaţii ciudate, despre care *ştiau* că ţineau exact de *domeniul* lui. Lumea e plină de conspiraţii. Şi de aşa-zişi conspiratori.

— În linii mari ai dreptate, zise Chancellor. Numele dumitale e Alan Longworth. Ai fost timp de douăzeci de ani agent special; te-ai pensionat acum cinci luni şi trăieşti în Hawaii.

— În Maui.

— Toate astea ar trebui să se afle în dosarul dumitale.

La auzul cuvântului *dosar*, Longworth se trase înapoi.

— Da. Ar trebui să fie. În dosarul meu.

— Asta înseamnă că oricine ar putea afla conţinutul unui anume dosar. Dă-mi un element de identificare.

— Mă întrebam dacă o să-mi ceri asta.

— În cărţile mele, încerc să fiu convingător; e vorba despre o logică pas cu pas, fără spaţii goale. Dacă vrei să mă convingi, umple spaţiile goale.

Longworth îşi mută haina de pe umărul drept pe cel stâng, iar cu mâna dreaptă desfăcu nasturii cămăşii, apoi o dădu la o parte. Pe piept, coborând până sub talie, se vedea o cicatrice curbată, hidoasă.

— Nu cred că vreuna din rănile dumitale se compară cu asta.

Peter reacţiona la cuvintele străinului printr-un scurt acces de mânie. N-avea rost să pună la îndoială afirmaţia lui.

Dacă Longworth era cine zicea că e, avusese timp să adune faptele laolaltă. Fără îndoială, printre ele se aflau multe elemente din viaţa lui Chancellor.

— La ce oră o să vii mâine dimineaţă?

— Ce oră e potrivită?

— Mă scol devreme.

— O să vin devreme.

— La ora opt. Ne vedem la opt.

Longworth se întoarse şi se îndepărtă pe plajă.

Peter rămase unde era şi-l urmări cu privirea, constatând că durerea din picior îi dispăruse. O simţise toată ziua, dar acum cedase. Avea să-l sune pe Joshua Harris la New York.

Pe Coasta de Est era aproape patru şi jumătate; mai avea timp. În Washington se afla un avocat, un prieten comun, care putea să obţină informaţii despre Alan Longworth. Josh spusese cândva în glumă că avocatul ar fi trebuit să ceară drepturi de autor pentru *Contraofensiva*!, atât de util îi fusese lui Chancellor în cercetările sale.

În timp ce urca scările de la poartă, Peter observă că se grăbea. Trăia o senzaţie ciudat de agreabilă, pe care nu şi-o putea explica.

Un eveniment a avut loc cu mai puţin de un an în urmă... Un om a murit. Un om foarte puternic. S-a afirmat că a murit din cauze naturale. Nu e adevărat. A fost asasinat...

Peter se îndreptă în fugă către uşile de sticlă şi telefonul din casă.

Cerul dimineţii era mohorât. Nori întunecaţi pluteau deasupra oceanului; ploaia avea să înceapă curând. Chancellor se îmbrăcase corespunzător: purta o jachetă din material sintetic şi nişte pantaloni kaki. Era ora şapte şi patruzeci şi cinci – zece patruzeci şi cinci la New York. Joshua îi promisese să-l sune pe la şapte şi jumătate – zece şi jumătate pe Coasta de Est. De ce întârzia? Longworth urma să apară pe la opt.

Peter îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, a cincea în acea dimineaţă.

Telefonul sună.

— Ai dat peste un tip ciudat, Peter, zise Harris de la New York.

— De ce spui asta?

— După cum susţine prietenul nostru din Washington, acest Alan Longworth a făcut un lucru la care nu se aştepta nimeni. S-a pensionat într-un moment nepotrivit.

— Avea cei douăzeci de ani de activitate?

— Aproape.

— E suficient pentru o pensionare, nu?

— Sigur. Dacă suplimentezi pensia cu alt salariu. El nu-l are, însă nu asta-i problema.

— Dar care?

— Longworth are un dosar excepţional. Mai mult, a fost desemnat de însuşi Hoover pentru a fi promovat în eşaloanele superioare. El personal i-a ataşat la dosar o recomandare favorabilă scrisă de mână. Te-ai gândi că ar fi dorit să-şi continue activitatea.

— Pe de altă parte, cu un asemenea dosar, ar fi putut găsi o slujbă al naibii de bună în afara Biroului. Mulţi oameni ai FBI procedează aşa.

— Puţin probabil. Păstrează dosarele complete ale agenţilor pensionaţi. Şi dacă ar fi aşa, de ce trăieşte la

Maui? Nu prea are ce face pe-acolo. În orice caz, nu e înregistrat nici un patron actual al lui. Taie frunză la câini.

Peter se uită pe fereastră; o ploaie slabă începu să cadă din cerul întunecat.

— Celelalte elemente se verifică?

— Da, răspunse Harris. Avea biroul la San Diego. Pare să fi fost legătura personală a lui Hoover cu La Jolla.

— La Jolla. Ce-i asta?

— Era refugiul preferat al lui Hoover. Longworth se ocupa de sistemele de comunicaţii.

— Şi cicatricea?

— E înregistrată la „semne particulare”, dar nu există nici o explicaţie, iar aici începe cea mai stranie parte a dosarului lui. Lipsesc ultimele fişe medicale cu ultimele două controale anuale. E cu totul neobişnuit.

— E cu totul incompletă, cugetă Peter cu voce tare.

Întreaga afacere.

— Exact, fu de acord Joshua.

— Când s-a pensionat?

— Anul trecut, în martie, pe doi.

Chancellor făcu o pauză, frapat de acea dată. De-a lungul ultimilor ani, datele ajunseseră să aibă înţelesuri speciale pentru el. Se antrenase să caute concordanţe şi inadvertenţe atunci când era vorba despre date. Acum ce se întâmplase? De ce îl neliniştea acea dată?

Prin fereastra de la bucătărie, văzu silueta lui Alan Longworth mergând pe plajă prin ploaie, îndreptându-se către casă. Din cine ştie ce motiv, acea imagine îi aduse în minte o alta. A sa. Pe plajă, în lumina intensă a soarelui. Şi a unui ziar.

Doi mai. J. Edgar Hoover murise pe doi mai.

Un om a murit. Un om foarte puternic. S-a afirmat că a murit din cauze naturale. Nu e adevărat. A fost asasinat.

Iisuse Hristoase, zise Peter încet în receptor.

Mergeau pe plajă, pe lângă apă, în briza dimineţii.

Longworth n-ar fi discutat în casă ori în vreun spaţiu închis care putea fi supravegheat electronic. Era prea experimentat ca să comită o asemenea greşeală.

— M-ai verificat? întrebă bărbatul blond.

— Ştiai că o s-o fac, spuse Peter. De-abia am închis telefonul.

— Eşti mulţumit?

— În privinţa identităţii dumitale, da. În legătură cu faptul că ai avut un dosar bun, că talentele ţi-au fost recunoscute de însuşi Hoover şi că te-ai pensionat acum cinci luni – de asemenea, da.

— N-am pomenit de vreo susţinere personală din partea lui Hoover.

— Există.

— Sigur că există. Am lucrat chiar pentru el.

— Aveai biroul în San Diego, cum spuneai. Ai fost legătura lui pentru – sau cu – La Jolla.

Longworth rânji feroce, fără haz.

— Am petrecut mai mult timp la Washington decât la San Diego. Sau în La Jolla. N-o să găsiţi asta în dosarul meu.

— De ce nu?

— Fiindcă directorul nu voia să se ştie.

— Încă o dată, de ce nu?

— Ţi-am spus. Am lucrat pentru el. Personal.

— În ce fel?

— Cu dosarele lui. Acestea reprezentau proprietatea lui. Eu eram mesager. La Jolla a însemnat mult mai mult decât numele unui sat de pe ţărmul Pacificului.

— Asta-i prea cifrat pentru mine.

Blondul se opri.

— Aşa şi trebuie să rămână. Orice date suplimentare le vei afla de la altcineva.

— Acum devii arogant. Ce te face să crezi că voi fi interesat de persoana ta?

— Imposibilitatea de a înţelege de ce m-am pensionat. Nimeni n-a reuşit să găsească o explicaţie; era lipsit de

sens. Am o pensie minimă, fără venituri suplimentare. Dacă rămâneam în cadrul Biroului, puteam deveni asistent, chiar asociat sau director.

Longworth porni iarăşi la drum. Peter ţinea pasul cu el, fără să simtă nici o durere în picior.

— Bine, atunci de ce te-ai pensionat? De ce nu ai o slujbă?

— Adevărul e că nu m-am pensionat. Am fost transferat în mod oficial şi mi s-au dat anumite garanţii. Instituţia oficială – pe care n-o s-o găseşti consemnată în nici un dosar – e Departamentul de Stat. Serviciul Extern, operaţiunile din Pacific. La nouă mii de kilometri distanţă de Washington. Dacă aş fi rămas la Washington, aş fi fost ucis.

— Bine, acum opreşte-te! Chancellor rămase pe loc.

Mi-am făcut o idee a naibii de bună despre obiectivul dumitale şi mă dezgustă la culme porcăria asta. Sugerezi că J. Edgar Hoover a fost omorât. El e „omul puternic” de care ai pomenit.

— Deci ai pus elementele cap la cap, zise agentul.

— E o concluzie logică, în care nu cred deloc. Mi se pare ridicolă.

— N-am spus că o pot dovedi.

— Nici nu speram s-o faci. E absurdă. El era un om bătrân cu probleme cardiace.

— Poate. Dar poate că nu. Nu cunosc pe nimeni care să-i fi văzut vreodată fişele medicale. Originalele îi erau trimise direct lui şi nu se făceau copii. Reuşea întotdeauna să-şi impună pretenţiile. N-a fost permisă autopsierea cadavrului.

— Avea peste şaptezeci de ani. Peter îşi scutură capul, dezgustat. Ai o imaginaţie a naibii de bogată.

— Nu aşa se scriu toate romanele? Nu începi cu un concept? O idee?

— Bineînţeles. Dar cele pe care le scriu eu trebuie să fie cel puţin credibile. Trebuie să existe o realitate elementară sau aparenţa ei.

— Dacă prin realitate înţelegi fapte, există mai multe.

— Enumeră-le!

— Primul e legat de mine însumi. Anul trecut, în martie, am fost contactat de un grup de oameni care nu trebuie identificaţi, dar care erau suficient de influenţi pentru a acţiona cele mai puternice şi secrete pârghii la Departamentul de Stat, în scopul efectuării unui transfer pe care Hoover nu l-ar fi permis niciodată. Nici măcar nu ştiu cum au procedat. Oamenii respectivi erau preocupaţi de anumite informaţii pe care le strânsese Hoover. Dosare privind câteva mii de subiecţi.

— Sunt aceiaşi oameni care ţi-au oferit garanţiile? Din cauza acelor servicii nu vrei să intri în amănunte?

— Da. Cred – nu pot fi sigur – dar cred că ştiu identitatea unuia dintre ei. Sunt dispus să ţi-o comunic.

Longworth se opri; era, ca şi în ziua precedentă, nesigur, în privire i se citea din nou insistenţa.

— Dă-i drumul, zise Chancellor nerăbdător.

— Îmi dai cuvântul că n-o să pronunţi niciodată numele meu în faţa lui?

— Da, ce dracu'. Ca să fiu sincer, am impresia că o să ne luăm rămas-bun în câteva minute şi nici măcar n-o să mă mai *gândesc* la dumneata.

— Ai auzit vreodată de Daniel Sutherland?

Uimirea se aşternu pe chipul lui Peter. Daniel Sutherland reprezenta un gigant, atât la propriu, cât şi la figurat. Un negru uriaş, ale cărui realizări extraordinare erau pe măsura staturii sale. Un om care ieşise pe brânci din sărăcia câmpiilor din Alabama, cu cincizeci de ani în urmă, ajungând până în cele mai înalte cercuri ale sistemului juridic al ţări. Refuzase de două ori preşedinţia Curţii Supreme, preferind viaţa mai activă din tribunale.

— Judecătorul?

— Da.

— Bineînţeles. Cine n-a auzit de el? De ce crezi că face parte din grupul care te-a contactat?

— I-am văzut numele pe un document al Departamentului de Stat despre mine. Eu nu trebuia să-l văd, dar mi-a căzut în mână. Du-te la el. Întreabă-l dacă există un grup de oameni preocupaţi de ultimii doi ani din viaţa lui Hoover.

Îndemnul era irezistibil. Poveştile despre Sutherland căpătaseră o aură de legendă. Peter îl lua acum mult mai în serios pe Alan Longworth decât în urmă cu câteva clipe.

— S-ar putea să fac asta. Care sunt celelalte fapte?

— Doar unul mai contează cu adevărat. Restul sunt chestiuni minore. Poate în afară de încă un om. Un general pe nume MacAndrew. Generalul Bruce MacAndrew.

— Cine e?

— Până de curând, un om foarte important din Pentagon. Avea totul la picioarele sale; probabil că şeful Marelui Stat Major i se supunea fie şi dacă făcea un semn din cap. Şi deodată, fără vreun motiv evident, a renunţat la tot. La uniformă, carieră, Marele Stat Major, la tot.

— Oarecum ca şi dumneata, se aventură să afirme Chancellor. Doar la un nivel ceva mai înalt.

— Cu totul altfel decât mine, replică Longworth. Am informaţii despre MacAndrew. Haideţi să ne întoarcem la acele servicii oferite. Ceva s-a întâmplat cu el acum douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani. Nimeni nu pare să ştie ce – sau dacă da, nu spune – cert este însă că a fost ceva destul de serios pentru a fi înlăturat din dosarele lui de serviciu. E vorba despre opt luni din 1950 sau ‘51, asta-i tot ce-mi amintesc. S-ar putea să aibă legătură cu acel singur fapt de care nu se ţine cont – faptul dumitale esenţial, Chancellor – iar asta mă sperie foarte tare.

— Despre ce e vorba?

— Despre dosarele lui Hoover. MacAndrew s-ar putea să figureze acolo. Peste trei mii de dosare, o secţiune transversală prin societatea americană. Guvern, industrie, universităţi, armată; de la cei mai puternici până la cei mai umili. S-ar putea să afli altceva, dar eu îţi spun adevărul.

Acele dosare au dispărut, Chancellor. N-au mai fost găsite de la moartea lui Hoover. Cineva le are, iar acum acel cineva le foloseşte.

Peter îl fixă pe Longworth.

— Dosarele lui Hoover? E o aberaţie.

— Gândeşte-te puţin. Asta-i teoria mea. Posesorul acelor dosare l-a ucis pe Hoover ca să pună mâna pe ele. M-ai verificat; ţi-am dat două nume de oameni la care să ajungi. Nu-mi pasă ce-i spui lui MacAndrew, dar mi-ai promis că n-o să pomeneşti de mine în faţa judecătorului. Şi nu vreau nimic de la dumneata. Gândeşte-te doar la treaba asta, atâta tot. Examinează posibilităţile.

Fără nici o formulă de încheiere, fără să-l salute măcar, Longworth se întoarse şi aşa cum făcuse cu o zi în urmă, se îndepărtă pe plajă. Uimit, Peter rămase în ploaia slabă şi-l urmări cu privirea pe agentul pensionat care începuse să alerge spre şosea.

CAPITOLUL OPT

Chancellor stătea la barul restaurantului de pe East Fifty-sixth Street. Localul voia să treacă drept birt englezesc, iar asta-i plăcea lui Peter. Oamenii erau volubili, iar atmosfera propice unor prânzuri prelungite.

Îi sunase pe Tony Morgan şi Joshua Harris şi le fixase acolo o întâlnire. Apoi luase din Los Angeles o cursă aeriană de după-amiază. Pentru prima oară după luni de zile, dormise în apartamentul lui – ce bine se simţise! Trebuia să se fi întors mai devreme acasă. Falsul lui refugiu din California se transformase într-o adevărată închisoare.

Şi minunea se produsese. Ceva trosnise în mintea lui, o baricadă fusese sfărâmată, eliberând energia latentă.

Habar n-avea dacă spusele lui Longworth aveau vreo semnificaţie.

Nu, era prea absurd! Însăşi ideea asasinatului sfida cea mai elementară logică. Dar premisa i se părea fascinantă. Şi orice poveste începea de la o premisă. Probabilităţile erau la fel de tentante ca toate subiectele pe care le abordase până atunci.

Ar fi admis oare acel om extrordinar, pe nume Sutherland, că exista fie şi o vagă probabilitate ca Hoover să fi fost ucis?

Putea avea legătură cu această ipoteză un capitol de mult dispărut din dosarul umilitor al unui general numit MacAndrew?

O sclipire de lumină străbătu ferestrele dinspre stradă, abătându-i atenţia spre lumea de afară. Apoi zâmbi, văzând siluetele lui Anthony Morgan şi Joshua Harris îndreptându-se către intrare. Cei doi bărbaţi se certau, însă numai cine-i cunoştea bine ar fi înţeles asta. Un observator oarecare i-ar fi luat drept nişte oameni care vorbeau calm, fără să acorde atenţie celor din jur şi probabil, unul altuia.

Tony Morgan întruchipa absolventul unei mari universităţi americane, transformat într-un editor newyorkez.

Era suplu şi înalt, uşor adus de spate după prea mulţi ani de simulare politicoasă a interesului faţă de opiniile celor mai puţin importanţi; avea o faţă slabă, cu trăsături bine conturate, iar ochii căprui erau puţin distanţi, însă niciodată neatenţi.

Haina neagră la un rând, vesta englezească de tweed şi inevitabilii pantaloni gri din lână reprezentau uniforma lui. El şi marca Brooks Brothers se înţeleseseră de minune în majoritatea celor patruzeci şi unu de ani ai săi, aşa că nici unul din ei nu avea vreun motiv să schimbe lucrurile.

Dar hainele şi înfăţişarea nu dezvăluiau temperamentul vulcanic al lui Anthony Morgan. Acesta putea fi detectat în exploziile sale de entuziasm, în susţinerea unui manuscris

aflat în lucru sau în descoperirea unui formidabil nou talent. Morgan era un director desăvârşit şi un editor înzestrat cu o rară intuiţie.

Iar dacă omul Morgan apăruse dintre zidurile înalte ale universităţilor din New England, Joshua Harris părea să fi plutit peste veacuri, venind dintr-o elegantă curte regală de lar începutul secolului al optsprezecelea. Cu o circumferinţă generoasă, Harris avea o ţinută imperială. Trupul lui masiv se mişca cu graţie, păşind cu mare grijă, de parcă s-ar fi aflat într-un cortegiu de nobili. Şi el avea vreo patruzeci de ani, vârstă pe care şi-o ascundea sub o barbă neagră ce dădea un aspect oarecum funest unui chip altfel plăcut.

Peter ştia că existau în New York zeci de editori şi agenţi de valoare egală, poate chiar mai mare decât a lor şi înţelegea că nici Morgan, nici Harris nu se bucurau de prea multă simpatie. Auzise destule remarce critice: despre aroganţa şi entuziasmul adesea nefondat al lui Tony, despre înclinaţia lui Josh de a se angaja în dispute jenante, bazate îndeosebi pe acuzaţii neîntemeiate de înşelăciune. Dar detractorii nu contau pentru Chancellor. Din punctul lui de vedere, aceşti oameni erau cei mai buni. Fiindcă aveau grijă de el.

Peter îşi plăti consumaţia la bar şi se îndreptă spre hol. Josh pătrunse pe uşa din faţă, pe care o ţinea deschisă Tony, care, cu un gest firesc, lăsă un cuplu să intre înaintea lui. Cuvintele de salut fură rostite pe un ton prea voit nepăsător. Peter văzu îngrijorarea din ochii celor doi; fiecare din ei îl privea de parcă ar fi examinat un frate rătăcit.

Se aşezară la masa unde stăteau de obicei. Comandară aceeaşi băutură, iar Chancellor fu în egală măsură amuzat şi iritat văzându-i pe Josh şi Tony cum îl priveau cu atenţie atunci când sosiră paharele cu whisky.

— Nu mai fiţi alarmaţi. Promit să nu dansez pe masă...

— Zău, Peter... începu Morgan.

— Ei, lasă... îl completă Harris.

Le păsa. Asta era important. Şi după ce momentul trecu, admiseră ceea ce nu fusese rostit. Aveau de discutat afaceri: Chancellor începu.

— Am cunoscut un tip; nu mă întrebaţi cine e, că n-o să vă spun. Să zicem că l-am cunoscut pe plajă, unde mi-a făcut rezumatul unei istorii pe care n-o cred deloc, dar care ar putea sta la baza unei cărţi grozave.

— Înainte de a continua, îl întrerupse Harris, spune-mi dacă ai stabilit vreo înţelegere cu el.

— Nu vrea nimic. I-am dat cuvântul că n-o să-i dezvălui identitatea. Peter se opri, cu ochii aţintiţi asupra lui Joshua Harris. Agentul literar făcuse ancheta; el telefonase la Washington. La drept vorbind, dumneata eşti singurul îi cunoşti numele. Dar o să te împiedic să-l dezvălui.

— Continuă, spuse Joshua Harris.

— Cu câţiva ani în urmă, nişte oameni din Washington au fost alarmaţi de o situaţie pe care ei o considerau foarte periculoasă. Poate chiar mai mult decât atât, de-a dreptul catastrofală. J. Edgar Hoover a întocmit câteva mii de dosare consacrate celor mai influenţi oameni ai ţării. Din Camera Reprezentanţilor, Senat, Pentagon, Casa Albă. Consilieri prezidenţiali şi ai Congresului, autorităţi din diferite domenii. Pe măsură ce Hoover îmbătrânea, îngrijorarea lui sporea. De la FBI începură să se răspândească zvonuri, conform cărora Hoover *folosea* efectiv acele dosare, pentru a-şi intimida adversarii.

— Stai puţin, Peter, îl întrerupse Morgan. Povestea asta – şi variante ale ei – circulă de ani de zile. Relatarea ta nu aduce nici un element nou.

Chancellor îşi îndreptă privirea spre Morgan.

— O să sar peste asta. Hoover a murit acum patru luni, iar autopsierea cadavrului a fost interzisă. Şi acele dosare au dispărut.

La masă se făcu tăcere. Morgan se aplecă în faţă, învârtindu-şi încet paharul în care cuburile de gheaţă se roteau în whisky.

— Grozavă săritură! Hoover avea aproape optzeci de ani; suferea de inimă.

— Cine spune că au dispărut dosarele acelea? întrebă Harris. Puteau să fie distruse, rupte. Sau arse.

— Ai dreptate, încuviinţă Peter.

— Dar sugerezi că cineva l-a ucis pe Hoover pentru acele dosare, zise Morgan.

— Nu sugerez. Afirm. Ca o premisă fictivă, nu ca un fapt. N-am spus că eu cred asta, dar presupun că aş putea s-o fac credibilă.

Din nou se aşternu tăcerea. Morgan se uită la Harris, apoi la Peter.

— E o idee senzaţională, spuse el prudent. O ipoteză solidă. Poate prea solidă, prea actuală. Va trebui să construieşti o bază temeinică şi nu ştiu dacă e posibil.

— Omul ăla de pe plajă, zise Joshua. Omul a cărui identitate n-o s-o dezvăluim. El aşa crede?

Chancellor îşi privea fix paharul. Îşi dădu seama, când îi răspunse lui Harris, că vocea îi era la fel de nesigură ca şi raţionamentul.

— Nu ştiu exact. Bănuiesc – şi e doar o bănuială – că după părerea lui asasinatul era planificat undeva. Mi-a oferit două surse pe care ar urma să le verific.

— Legate de Hoover? întrebă Morgan.

— Nu, n-a mers atât de departe încât să pretindă asta. Spunea că era doar o speculaţie. Unul din nume are legătură cu grupul din Washington care şi-a manifestat îngrijorarea în legătură cu existenţa dosarelor şi folosirea lor de către Hoover. Celălalt e mai îndepărtat de chestiune. E vorba despre informaţii pierdute cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Morgan îi atrase atenţia lui Peter:

— Asta ar putea fi baza de plecare.

— Sigur. Dar dacă există ceva adevăr în legătură cu acel grup, va trebui să-l ascund complet sub ficţiune. Ăsta e genul de om. Despre celălalt nu ştiu nimic.

— Vrei să ne spui cine sunt cei doi? întrebă Joshua.

— Nu încă. Mă interesează doar părerea voastră despre un roman având drept subiect asasinarea lui Hoover. Ucis de nişte oameni care ştiau de existenţa acelor dosare şi doreau să le obţină pentru propriile lor interese.

— E senzaţional, repetă Morgan.

— Asta s-ar putea să te coste scump, zise Harris, uitându-se la editor.

CAPITOLUL NOUĂ

Congresmanul Walter Rawlins, vlăstarul familiei Rawlins din Roanoke, o dinastie neînsemnată de politicieni escroci din statul Virginia, stătea în biblioteca locuinţei sale de la periferia Arlingtonului. Era trecut de miezul nopţii; singura sursă de lumină o reprezenta o veioză din bronz aflată pe birou, sub nişte fotografii mărite înfăţişându-i pe diverşi membri ai familiei călărindu-şi caii în diferite etape ale vânătorii.

Era singur în casă. Soţia lui plecase la Roanoke să-şi petreacă week-end-ul, iar menajera avea ziua ei liberă, ceea ce însemna şi noaptea; târfa aia neagră nu putea aştepta până joi seară să-şi urnească fundul negru de-acolo. Rawlins rânji şi duse la buze un pahar, luând câteva înghiţituri zdravene de poşircă acră. Era un fund de negresă al naibii de apetisant, iar el i-ar fi cerut fetei să rămână, numai că n-avea încredere în cealaltă târfă din casă. Nevastă-sa îi *spusese* că avea să ia avionul Cessna până la Roanoke, dar putea foarte uşor să-i ceară pilotului să întoarcă şi să revină la aerodromul din McLean. Târfa aia afurisită de nevastă-sa putea să fie chiar acum într-o

maşină de pe stradă, aşteptând momentul potrivit să intre în casă.

Ar fi fost încântată să-l prindă regulând-o pe negresă.

Rawlins clipi. Apoi îşi îndreptă privirea spre birou, mai exact spre telefonul de pe birou. Chestia aia blestemată suna. Era linia de la birou, legătura privată cu Washingtonul. Ce dracu'!

Telefonul continua să sune. Nu se mai oprea. La naiba! Detesta să vorbească la telefon după ce trăgea câte o duşcă. Se ridică din fotoliu, ţinând strâns paharul în mână şi se duse clătinându-se spre birou.

— Da. Ce este?

— Bună seara.

Vocea de la telefon era o şoaptă, ascuţită şi monotonă.

Nu-şi putea da seama dacă era un bărbat sau o femeie.

— Cine dracu' eşti? De unde ai numărul ăsta?

— Nici una din întrebări nu e relevantă. Dar eu am să-ţi spun ceva important.

— N-o să-mi spui nimica. Nu vorbesc cu...

— *Newport News*, Rawlins! Vocea şoptită rosti cuvintele răspicat. În locul tău, eu n-aş închide.

Rawlins îngheţă. Privi ca prin ceaţă receptorul din mâna sa. Îl duse încet la ureche, cu răsuflarea tăiată.

— Cine eşti? Ce vrei să spui? Newport... Vocea i se stinse; nu reuşi să pronunţe numele până la capăt.

— Acum trei ani, domnule congresman. Sunt sigur că, dacă te gândeşti bine, o să-ţi aminteşti. Medicul legist din Newport News a estimat că ora morţii a fost douăsprezece şi jumătate noaptea. Cam pe la ora asta, în data de douăzeci şi doi martie.

— Cine dracu' eşti? Rawlins simţea că i se face rău.

— Ţi-am spus că nu are importanţă. Nu mai mare decât fetiţa neagră din Newport News. Câţi ani avea, domnule congresman? Paisprezece? Atât? A fost ceva grotesc, nu-i aşa? Se spune că a fost rănită, bătută rău.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! N-are nimica de-a face cu mine!

Rawlins duse încet paharul la gură şi bău. Mai toată poşirca îi curse pe bărbie.

— Nu eram *pe lângă*...

— Newport News? îl întrerupse şoapta ascuţită. În noaptea zilei de douăzeci şi doi martie 1969? Eu cred că erai acolo; de fapt, am în faţa mea un plan de zbor amănunţit al unui avion Cessna care a făcut o cursă până la şi de la un aerodrom particular, aflat la cincisprezece kilometri de Newport News. Există şi o descriere a pasagerului: îmbrăcat în haine pătate de sânge şi beat. Să-ţi citesc?

Rawlins scăpă din mână paharul, care se sparse pe podea.

— Tu... *să*... *încetezi*!

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Eşti şeful unei comisii din Camera Reprezentanţilor, care mă interesează în mod special. Fiindcă eu nu sunt de acord cu opoziţia ta la proiectul de lege H.R. trei-şapte-cinci. O să-ţi revizuieşti atitudinea, Rawlins. Vei susţine necondiţionat acel proiect de lege...

Phyllis Maxwell trecu prin faţa recepţiei de la Hay-Adams, îndreptându-se spre Salonul Lafayette. Acolo găsi mulţimea obişnuită de clienţi, aşteptând să se aşeze la mese; ea nu-şi făcea probleme. Şeful de salon avea s-o zărească şi s-o conducă la masa ei. Întârziase cincisprezece minute; asta era bine. Cel cu care urma să ia prânzul o să fie nervos, îngrijorat la gândul că ea s-ar fi putut să uite; era foarte bine. Omul avea să fie în defensivă.

Se opri în faţa unei oglinzi mari, încântată de ceea ce vedea. Nu arăta rău pentru o fată care fusese cândva urâtă, supraponderală, pe nume Paula Mingus din Chillicothe, Ohio şi care avea acum patruzeci şi şapte de ani bătuţi pe muchie, întreaga ei ţinută exprima eleganţă. Era suplă, cu

picioare frumoase, sânii drepţi, gâtul lung – aproape grecesc, zău – subliniat delicat de colierul de perle. Şi avea un chip plăcut. Şi aici, cuvântul *elegant* era cel mai nimerit. Iar ochii, desigur, reprezentau punctul ei forte; toată lumea îi remarca. Irizaţi, curioşi, erau ochii unei jurnaliste experimentate. Se folosea cu pricepere de ei, sfredelindu-i pe cei cărora le lua interviuri, transmiţându-le mesajul: *Nu te cred deloc. Va trebui să fii mai sincer*.

Cu ochii ei, smulsese adevăruri de la mulţi mincinoşi. Uluise nu o dată oficialităţile cu fapte confirmate, despre care mulţi ştiau că sunt reale, dar nimeni nu credea că aveau să fie tipărite. Îşi obligase interlocutorii să mărturisească, adesea rămânând tăcută şi lăsându-şi ochii să-şi facă treaba.

Sigur, existau situaţii în care ochii exprimau mai mult decât îndoială; deseori promiteau. Însă ei nu-i plăcea să se autoamăgească. Patruzeci şi şapte de ani nu erau douăzeci şi şapte, oricât ar fi fost de elegantă. O dată cu trecerea anilor, ochii deveneau mai mult scrutători decât promiţători. Din mai multe motive.

Phyllis Maxwell era numele ei, nu Paula Mingus din Chillicothe; primul patron de ziar care i-a dat drept de semnătură i l-a schimbat cu douăzeci şi cinci de ani în urmă.

Iar ea era bună; îşi lua meseria în serios. Căuta ştirile importante.

Ca şi acum. Era ceva putred, foarte putred în campania electorală în curs de desfăşurare. Banii proveniţi de la contribuabili şovăitori se adunau în sume uriaşe. Ameninţări tulburi şi promisiuni imposibil de onorat erau folosite drept arme.

— Domnişoară Maxwell! Mă bucur că aţi venit la noi.

Era şeful Salonului Lafayette.

— Mulţumesc, Jacques.

— Pe aici, domnişoară Maxwell. Partenerul dumneavoastră a sosit.

Acolo era. Un tânăr cu chip de înger, cu un aer stupid, cu tenul curat şi o privire nerăbdătoare, îndreptată spre intrare. Alt mincinos spilcuit; erau peste tot. *Răsfaţ-o*. Phyllis avea impresia că-i aude gândurile.

— Scuze pentru întârziere, spuse ea.

— Cine a întârziat? Eu de-abia am ajuns. Bărbatul zâmbi.

— Atunci, dumneata, nu-i aşa, ai întârziat. Afirmaţia fu primită cu un zâmbet stângaci. Nu contează, Paul. Bea ceva. Ai nevoie, iar eu îţi promit că n-o să strâmb din nas.

El bău. Trei pahare. Şi de-abia dacă se atinse de ouăle a la Benedict. În schimb, nu-şi putu stăpâni nerăbdarea.

— Crede-mă, Phyl, mă acuzi pe nedrept! Nu vrei să-ţi tai craca de sub picioare!

— Amesteci metaforele. Mereu faceţi asta, Paul. De obicei când aveţi ceva de ascuns.

— N-avem nimic de ascuns.

— Atunci să trecem la afaceri, îl întrerupse ea.

Flecăreala o irita, dar încurajarea ei se dovedise una dintre tacticile sale cele mai eficiente.

— Deţin următoarele informaţii: Două companii aeriene care vor să înfiinţeze noi rute au fost înştiinţate – fără prea multe menajamente – că Biroul Aviaţiei Civile ar putea privi chestiunea nefavorabil etcetera, etcetera, dacă nişte contribuţii corespunzătoare etcetera. O firmă importantă de transporturi a fost contactată de sindicatul şoferilor de camioane. Ori se plăteşte o contribuţie masivă, ori va avea loc o grevă. Cea mai mare companie farmaceutică de pe Coasta de Est a fost ameninţată cu o anchetă a Oficiului pentru Controlul Alimentelor şi Medicamentelor, la două zile după ce i s-au cerut bani. Compania a plătit. Nu va mai fi nici o anchetă. Patru bănci. Patru bănci *importante*, Paul. Două din New York, una din Detroit, una din Los Angeles – toate intenţionând să fuzioneze – au fost atenţionate să ia legătura cu oameni înţelegători dacă nu vor ca solicitările lor să aştepte ani de zile. S-au conformat şi au primit

răspunsuri favorabile. Toate cazurile astea sunt documentate. Am nume, date şi cifre. Intenţionez să lansez un semnal de alarmă foarte puternic, dacă nu-mi dai nişte răspunsuri menite să izoleze – subliniez să izoleze – aceste opt exemple de restul campaniei electorale. N-o să cumpăraţi alegerile astea, nici altele. Doamne, ce proşti sunteţi! Nu trebuie s-o faceţi!

Îngerul păli.

— Ai înţeles complet greşit! Atitudinea radicală a opoziţiei va dezbina ţara. Îi va slăbi însăşi temelia, libertăţile fundamentale...

— Ah, încetează, deşteptule!

— Domnişoară Maxwell. Era Jacques. În mână ţinea un telefon.

— Un apel pentru dumneavoastră. Să vă fac legătura?

— Te rog.

Şeful de sală introduse firul în priză. Îşi înclină capul şi plecă.

— Sunt Phyllis Maxwell.

— Îmi cer scuze că te deranjez de la masă.

— Poftim? Nu se aude.

— O să încerc să vorbesc mai clar.

— Cinee?

Vocea de la telefon era o şoaptă. Ciudat de monotonă şi într-un registru acut.

— E cumva o glumă?

— Hotărât, nu, domnişoară Mingus.

— Maxwell e pseudonimul meu. Faptul că-mi cunoşti numele adevărat nu mă miră. Se află şi-n paşaportul meu.

— Da, ştiu, se auzi şoapta oribilă. L-am văzut înregistrat la Biroul de imigrări din insula Saint Vincent. În arhipelagul Grenada, *domnişoară* Mingus.

Faţa lui Phyllis Maxwell se albi; simţi o durere teribilă în creştet. Mâna îi tremura. Crezu că o să i se facă rău.

— Mai eşti la telefon? întrebă şoapta sinistră.

— Cine eşti?

De-abia putea vorbi.

— Cineva în care poţi avea încredere. Fii sigură de asta.

Oh, *Doamne*! Insula! Cum era posibil? Cui putea *să-i pese* aşa de mult? Ce minte ticăloasă îşi dăduse atâta osteneală?... În apărarea virtuţii! Dar virtuoşii greşeau. Era vorba despre eliberare. De suspiciune şi de salvarea aparenţelor. Pe cine ofensaseră?

În fiecare an, timp de trei săptămâni, Phyllis Maxwell părăsea Washingtonul, aparent pentru a se izola complet într-un refugiu din Caracas. Dar Paula Mingus nu rămânea la Caracas; ea – şi altele – zburau spre Grenada, spre insula *lor*. Şi acolo redeveneau ele însele. Femei care găsiseră deplina expresie a iubirii. Cu alte femei.

Paula Mingus era lesbiană. Phyllis Maxwell – din interes profesional şi cu mari, *mari* sacrificii pentru fericirea ei – respingea acest cuvânt.

— Eşti obscen, îi şopti ea cumplitului şuierat.

— Multă lume ţi-ar adresa ţie acest cuvânt. Ai ajunge atunci o glumă proastă, cu cariera distrusă. Dacă povestea asta de necontestat ar fi dată publicităţii.

— Ce vrei?

— Trebuie să-i dai asigurări tânărului foarte sincer cu care eşti la masă că nu vei mai cerceta subiectele pe care le-ai discutat cu el până acum. Nu vei publica nimic.

Phyllis Maxwell închise telefonul. Lacrimi amare îi curgeau din ochii irizaţi. Vorbi aproape în şoaptă:

— Există vreun lucru pe care n-o să-l faci?

— Phyl! Îţi jur...

— O, Doamne! Poţi să furi toată ţara!

Se ridică şi ieşi în fugă din restaurant.

Carroll Quinlan O’Brien, cunoscut drept Quinn de colegii săi, intră în încăpere şi se aşeză la birou. Era aproape ora opt; schimbul de noapte îşi îndeplinise atribuţiile aşa că jumătate dintre birouri rămăseseră goale.

Dar şaizeci şi patru la sută din delictele cu violenţă aveau loc între orele şapte treizeci seara şi şase dimineaţa, reflectă O'Brien, iar cea mai importantă instituţie însărcinată cu respectarea legii funcţiona cu jumătate din efectiv în acel interval.

Această obiecţie putea fi combătută. Biroul nu era o agenţie cu activitate de teren, ci o instituţie de centralizare a datelor; iar informaţiile se obţineau mai uşor atunci când toată lumea era trează. Nu, obiecţia nu i se părea deloc rezonabilă, deşi o vastă reorganizare era în curs de desfăşurare; aşa ziceau toţi.

Ar fi putut începe cu termenul ridicol, inventat de Hoover, *Reşedinţa Guvernului*, R.H. Puteai la fel de bine să spui FBI şi pe deasupra suna şi mai puţin pretenţios.

Erau atât de multe lucruri depăşite, îşi zise O'Brien. Regulamente de organizare confuze. Zone de responsabilitate contradictorii şi suprapuse; întăriri acolo unde situaţia nu le impunea, poziţii slabe acolo unde forţa era obligatorie. Restricţii de vestimentaţie, parametri de comportament – social, sexual şi de gândire. Pedepse aplicate pentru greşeli nesemnificative, mustrări îndreptăţite evitate prin linguşiri şi slugărnicie. Frică, frică, frică. De când venise Quinn la Washington, îi simţise prezenţa în întregul Birou.

Vreme de patru ani, nu scosese o vorbă. El şi încă vreo câţiva care credeau sincer că aduceau o brumă de normalitate la nivelurile superioare ale Biroului Federal de Investigaţii. În plus, erau împiedicaţi să vadă adevăratele nereguli şi pericolele posibile. Lăsându-i pe alţii să afle ceea ce ar fi trebuit să ştie ei.

El însuşi furnizase date comunităţii serviciilor de informaţii, la intervale aproape regulate, până când directorul, înfuriat de nişte insulte reale ori imaginare, interzisese aceste legături. Îşi aminti de acele vremuri când îi căzuseră ochii pe micul trifoi de argint ce atârna de lanţul din jurul trusei sale de scris. Era un dar de la Ştefan Varak,

care lucra la CNS. Îl cunoscuse pe Varak cu doi ani în urmă, atunci când Hoover refuzase să ofere date de profil privind personalul din lagărul socialist al Naţiunilor Unite. Consiliul Naţional de Securitate avea nevoie de acele date. O'Brien se dusese pur şi simplu la Secţia I, făcuse copii şi i le dăduse lui Varak în timpul primei cine pe care o luau împreună. Pe viitor aveau să fie numeroase asemenea ocazii. Iar el învăţase multe de la Varak.

Acum, Hoover era mort şi situaţia urma să se schimbe. Asta ziceau toţi. Quinn nu credea până când nu vedea directivele. Poate că atunci, decizia luată cu patru ani în urmă avea să capete sens.

Nu-şi amăgise niciodată soţia, nici pe sine. Numirea sa la FBI reprezenta o cosmetizare politică. Era procuror adjunct în Sacramento când fusese trimis val-vârtej în războiul din Vietnam, invocându-se statutul său de ofiţer în rezervă. Nu fusese numit într-o funcţie juridică; în schimb, i se ceruse să facă muncă de informaţii, din motive ce aveau o vagă legătură cu activitatea de urmărire penală. Un jurist de patruzeci şi ceva de ani transformat brusc în anchetator pentru Serviciul de Informaţii al Armatei. Asta se întâmpla în 1964. Au urmat nişte lupte neprevăzute în sectoarele de nord, prizonieratul, doi ani de supravieţuire în cele mai primitive condiţii şi evadarea.

Fugise în martie 1968, croindu-şi drum prin ploile torenţiale spre sud-vest, printre liniile inamice, către teritoriul controlat de Naţiunile Unite. Slăbise douăzeci de kilograme; abia se mai ţinea pe picioare. Şi se întorsese cu aură de erou.

Era o perioadă care tânjea după eroi. Se simţea o nevoie disperată de ei. Nemulţumirea sporea, miturile se destrămau. FBI-ul nu făcea excepţie, iar talentele de investigator ale lui Quinn fuseseră remarcate; Hoover era impresionat de eroi. Aşa că i se făcuse o ofertă. Şi eroul o acceptase.

Raţionamentul lui fusese simplu. Dacă reuşea să urce suficient de sus pe scara ierarhică şi să înveţe repede şi bine, puteau apărea şi alte ocazii favorabile în cadrul Departamentului de Stat. Mult mai multe decât la Sacramento. Acum era un fost erou de patruzeci şi nouă de ani, care învăţase foarte bine şi nu scosese o vorbă. Învăţase într-adevăr *foarte* bine şi asta-l neliniştea.

Ceva nu era în regulă. Un element de o importanţă vitală din timpul regimului directorial al lui Hoover nu fusese scos la iveală, nici lămurit.

J. Edgar Hoover avea în posesie sute – poate mii – de dosare incendiare, care conţineau informaţii compromiţătoare despre cei mai influenţi şi puternici oameni ai ţării.

Totuşi, după moartea lui Hoover, nu se suflase o vorbă despre acele dosare. Nu fuseseră formulate cereri pentru confirmarea existenţei lor, nici nu se ceruse distrugerea lor. De parcă nimeni nu dorea să se implice în scoaterea lor la iveală. Teama de a figura în acele documente era prea mare; dacă nu se pomenea nimic despre ele, poate că aveau să fie date uitării.

Dar o asemenea atitudine se dovedea nerealistă; acele dosare trebuiau să se afle undeva. Aşa încât Quinn începu să pună întrebări. Pornise de la camerele în care se distrugeau documentele. Dar acolo nu primiseră nimic de la biroul lui Hoover de luni de zile. Verificase laboratoarele de microfilme şi reproduceri fotografice. Nimeni nu-şi mai amintea de când nu mai fuseseră fotocopiate nişte dosare. Apoi cercetase registrele de intrări – tot ce avea legătură directă cu Hoover în compartimentele de livrări autorizate sau recepţia actelor. Nimic.

Găsise prima urmă în registrele serviciului de pază. Era vorba despre o intrare târzie, autorizată prin linia telefonică protejată, în seara zilei de întâi mai, cea de dinaintea morţii lui Hoover. Fusese surprins. Trei agenţi de teren – Salter, Krepps şi un bărbat numit Longworth – fuseseră primiţi la

ora unsprezece cincizeci şi şapte, dar fără o verificare a departamentului. Exista doar o autorizaţie, transmisă prin linia protejată a directorului. Din *casa* lui Hoover.

N-avea nici un sens. Quinn îl contactase apoi pe ofiţerul care-i primise pe cei trei, Lester Parke. Nu fusese uşor. Parke se pensionase la o lună după moartea lui Hoover, cu o pensie minimă, dar dispusese de suficienţi bani pentru a-şi cumpăra o proprietate frumuşică la Fort Landerdale. Şi asta era o treabă lipsită de sens.

Parke nu-l lămurise deloc. Ofiţerul îi spusese lui Quinn că vorbise chiar cu Hoover în acea seară. El îi dăduse instrucţiuni exacte în legătură cu primirea agenţilor. Nu era nevoie să mai fie verificaţi.

Prin urmare, Quinn încercase să găsească trei agenţi de teren numiţi Salter, Krepps şi Longworth. Însă „Krepps” şi „Salter” erau acoperiri uzuale, nume şi biografii folosite de diverşi agenţi în anumite momente, pentru operaţiuni clandestine. Aceste nume *nu* erau înregistrate cu vreo însărcinare în timpul lunii mai.

Informaţia despre Longworth ajunsese la el cu ceva mai mult de o oră în urmă. Era atât de surprinzătoare, încât Quinn îşi sunase soţia, spunându-i că n-o să ajungă acasă la cină.

Longworth se pensionase cu două luni înainte de moartea lui Hoover! Trăia acum în Insulele Hawaii. De vreme ce informaţia era verificată, se punea întrebarea ce căuta Longworth la Washington, la biroul intrării de vest în seara zilei de întâi mai?

O’Brien îşi dădu seama că descoperise nişte discrepanţe grave, inexplicabile, în registrele oficiale şi era convins că aveau legătură cu dosarele despre care nu vorbea nimeni. Mâine dimineaţă avea să se ducă la procurorul general.

Spre surprinderea sa, telefonul lui sună. Luă receptorul în mână.

— O’Brien, zise el cu o voce surprinsă; telefonul lui suna rareori după ora cinci după-amiază.

— *Han Chow*!

La auzul acelei şoapte i se strânse inima.

— Aminteşte-ţi de morţii de la Han Chow.

Carroll Quinlan O’Brien rămase cu răsuflarea tăiată.

Ochii priveau în gol; pete de întuneric şi lumină luară locul imaginilor familiare.

— Ce? Cine-i acolo?

— Te-au implorat. Îţi aminteşti cât te-au implorat?

— *Nu*! Nu ştiu despre ce vorbeşti! Cine e?

— Ba ştii foarte bine, continuă şoapta îngheţată. Comandantul vietnamez a ameninţat cu represalii – chiar cu execuţii – în caz că evada cineva de la Han Chow. Foarte puţini erau în stare să încerce. Şi au fost de acord să n-o facă, gândindu-se la ceilalţi. Nu însă şi tu, maior O’Brien.

— Asta-i o minciună! N-a existat nici o înţelegere! Nici una!

— Ştii prea bine că a existat. Dar n-ai luat-o în seamă. Grupa ta se compunea din nouă oameni. Tu erai cel mai sănătos. Le-ai spus că o să pleci, iar ei te-au implorat să n-o faci. A doua zi dimineaţă, după ce ai plecat, au fost duşi pe câmp şi împuşcaţi.

O, Iisuse! O, Sfântă Fecioară, Maica Domnului! Nu aşa trebuia să se întâmple! Prin ploaie, puteau auzi artileria trăgând la distanţă. Nu s-ar mai fi întâlnit niciodată cu o şansă ca aia! Atât de aproape! Tot ce avea de făcut era să ajungă la tunuri! La tunurile americane! Ar fi arătat pe hartă unde se afla Han Chow şi locul ar fi fost cucerit. Oamenii – muribunzii – ar fi scăpat cu viaţă. Dar ploaia, boala şi întunericul i-au jucat nişte feste teribile. N-a găsit tunurile, iar oamenii au murit.

— Îţi aminteşti? Şoapta devenise blândă. Opt oameni executaţi, pentru ca maiorul să se poată împăuna în Sacramento. Ştiai că Han Chow a fost cucerit două săptămâni mai târziu?

Nu, O’Brien! N-o face! Dacă ai noştri sunt aşa de aproape, vietnamezii or să fugă şi or să ne lase aici! N-or să ne ia cu ei. I-am împovăra! Nici n-or să ne ucidă! Dacă nu le dai tu un motiv. Nu face asta! Nu acum! E un ordin, maiorule!

Cuvintele fuseseră rostite în întuneric de un locotenent-colonel înfometat, celălalt ofiţer din baracă.

— N-ai înţeles nimic, zise el la telefon. Ai răstălmăcit totul. Nu aşa s-a întâmplat!

— Ba aşa, maiorule, îl contrazise şoapta. Câteva luni mai târziu, s-a găsit o hârtie la un vietnamez mort. Pe ea era scrisă ultima declaraţie a unui locotenent-colonel, care ştia ce-i aştepta pe prizonierii de la Han Chow. Opt oameni au fost împuşcaţi pentru că tu nu te-ai supus unui ordin direct al superiorului tău.

— Nu s-a spus nimic... De ce?

— Parada se încheiase. Era suficient.

Quinn O’Brien îşi duse mâna la frunte. Simţea un gol în piept.

— Şi de ce-mi spui toate astea?

— Pentru că te-ai amestecat în nişte treburi care nu te privesc. Pune capăt tuturor cercetărilor.

CAPITOLUL ZECE

Silueta imensă a lui Daniel Sutherland se afla în capătul îndepărtat al biroului judecătoresc, în faţa rafturilor cu cărţi. Stătea în profil, având ochelarii cu rame din baga ridicat, pe creştet şi ţinând în mâinile masive o carte groasă. Se întoarse şi vorbi; avea o voce profundă, cu o rezonanţă plăcută.

— Precedente, domnule Chancellor. Legea e determinată prea adesea de precedente, care la rândul lor, sunt de multe ori imperfecte.

Sutherland zâmbi, închise cartea şi o puse cu grijă pe raft. Se duse către Peter cu mâna întinsă. În ciuda vârstei, avea pasul sigur şi o ţinută demnă.

— Fiul şi nepoata mea sunt cititori înfocaţi ai cărţilor dumitale. Au fost foarte impresionaţi când au aflat că vrei să mă vezi. Îmi pare foarte rău că încă n-am avut posibilitatea să-ţi citesc romanele.

— Mă simt copleşit, domnule, răspunse Peter cu convingere, strângându-i mâna. Vă mulţumesc că mi-aţi acordat o întâlnire. N-o sa vă reţin mult.

Sutherland zâmbi, făcându-l imediat pe Peter să se simtă la largul lui. Îi indică un scaun dintre cele aflate în jurul unei mese.

— Te rog să iei loc.

— Mulţumesc. Peter aşteptă până când judecătorul îşi alese un loc din capătul mesei. Se aşezară amândoi.

— Acum, spune-mi ce pot să fac pentru dumneata.

Sutherland se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie amabilă întipărită pe chipul său negru, nu lipsită de umor.

Mărturisesc că am fost surprins. I-ai spus secretarei mele că e vorba de o chestiune personală, însă noi nu ne-am întâlnit niciodată.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Cu riscul de a aduce o ofensă bunului-simţ propriu oricărui scriitor, de ce n-ai începe cu începutul?

— Tocmai asta e. Nu cunosc începutul. Nu sunt sigur că există vreunul. Şi dacă există, aţi putea crede cu tărie că n-am dreptul să-l cunosc.

— În cazul ăsta ţi-aş spune, nu?

Peter dădu din cap.

— Am cunoscut un bărbat. Nu vă pot dezvălui nici identitatea lui, nici locul unde ne-am cunoscut. A menţionat numele dumneavoastră în legătură cu un mic grup de

oameni influenţi de aici, din Washington. Zicea că acest grup a fost alcătuit cu mai mulţi ani în urmă, cu scopul exact de a monitoriza activităţile lui J. Edgar Hoover. El credea că dumneavoastră sunteţi răspunzător de existenţa acestui grup. As vrea să vă întreb dacă este adevărat.

Sutherland rămase nemişcat. Ochii lui negri, măriţi de lentilele ochelarilor erau lipsiţi de expresie.

— Omul acela a menţionat şi alte nume?

— Nu, domnule. Nu în legătură cu grupul. Susţinea că nu-i cunoaşte pe ceilalţi.

— Pot să ştiu în ce context mi-a invocat numele?

— Vreţi să spuneţi că e adevărat?

— Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai răspunde mai întâi la întrebare.

Peter rămase o clipă pe gânduri. Câtă vreme nu menţiona numele Longworth, putea răspunde.

— L-a văzut pe ceea ce el numea un chestionar. Asta presupunea că urma să primiţi nişte informaţii exacte.

— Despre ce?

— Despre el, îmi închipui. Şi despre acei oameni care fuseseră puşi sub supraveghere negativă de către Hoover.

Judecătorul răsuflă adânc.

— Bărbatul cu care ai vorbit se numeşte Longworth. Un fost agent de teren, Alan Longworth, actualmente înregistrat drept funcţionar al Departamentului de Stat.

Chancellor îşi încorda muşchii abdomenului, încercând să-şi ascundă uimirea.

— Mi-e greu să fac un comentariu, zise el cu stângăcie.

— Nici nu trebuie, răspunse Sutherland. Ţi-a spus domnul Longworth şi faptul că era agentul special însărcinat cu această supraveghere negativă?

— Omul cu care am vorbit s-a referit la asta. Dar a fost doar o referire.

— Atunci, dă-mi voie să dezvolt eu subiectul. Judecătorul îşi schimbă poziţia pe scaun. Mai întâi să-ţi răspund la prima întrebare. Da, a existat un astfel de grup

de oameni preocupaţi şi subliniez timpul verbului. *A existat*. În ce priveşte participarea mea, ea a fost minoră şi limitată la anumite aspecte legale ale chestiunii.

— Nu înţeleg, domnule. Ce chestiune?

— Domnul Hoover excela printr-o regretabilă productivitate atunci când era vorba să aducă acuzaţii nefondate. Mai rău, le învăluia în aluzii perfide, folosind generalităţi provocatoare, împotriva cărora se întrevedeau puţine şanse legale de atac. Având în vedere poziţia lui, manifesta o lipsă de judecată inacceptabilă.

— Deci acest grup de bărbaţi preocupaţi...

— Şi femei, domnule Chancellor, îl întrerupse Sutherland.

— Şi femei, continuă Peter, fusese format pentru a proteja victimele atacurilor lui Hoover.

— În esenţă, da. În ultimii lui ani de viaţă, devenise răutăcios. Vedea duşmani peste tot. Oameni de treabă erau siliţi să dispară, din motive obscure. Mai târziu, multe luni mai târziu, se descoperea că fusese intervenţia directorului. Noi am încercat să stăvilim acest val de abuzuri.

— Puteţi să-mi spuneţi cine mai făcea parte din acest grup?

— Sigur că nu. Sutherland îşi scoase ochelarii, ţinând delicat unul din braţe între degete. E suficient să spun că erau oameni capabili să ridice obiecţii serioase, voci care nu puteau fi ignorate.

— Acest om despre care vorbeaţi, acest agent de teren pensionat...

— N-am spus *pensionat*, îl întrerupse din nou Sutherland. Am zis *fost*.

Peter ezită, apoi acceptă rectificarea.

— Spuneaţi că acest fost agent de teren era însărcinat cu supravegherea?

— Cu anumite supravegheri. Hoover era impresionat de Longworth. Îl pusese să coordoneze datele despre indivizi

cu o antipatie dovedită sau potenţială faţă de Birou ori faţă de Hoover. Lista era lungă.

— Dar e limpede că a încetat să lucreze pentru Hoover.

Încă o dată, Chancellor se opri. Nu ştia cum să formuleze întrebarea. Tocmai spuneaţi că acum lucrează la Departamentul de Stat. Asta înseamnă că a părăsit Biroul în împrejurări foarte ciudate.

Sutherland îşi puse din nou ochelarii, lăsându-şi mâna sub bărbie.

— Îmi dau seama unde vrei să ajungi. Spune-mi care e scopul vizitei dumitale din această după-amiază?

— Încerc să stabilesc dacă există o bază pentru o carte despre ultimul an de viaţă al lui Hoover. Mai exact, despre moartea lui.

Judecătorul îşi lăsă mâna în poală; rămase complet nemişcat, uitându-se la Peter.

— Nu cred că înţeleg. De ce ai venit la mine?

Fu rândul lui Peter să zâmbească.

— Romanele pe care le scriu presupun o anume credibilitate. E vorba despre ficţiune, desigur, dar mă străduiesc să invoc cât mai multe fapte ce pot fi recunoscute, înainte de a începe o carte, stau de vorbă cu mulţi oameni, încerc să intuiesc situaţii conflictuale.

— E limpede că ai mult succes în abordarea subiectelor. Fiul meu e de acord cu concluziile dumitale; aseară era foarte sigur în privinţa asta. Judecătorul se aplecă în faţă, punându-şi mâinile pe masă. Licărul amuzat îi reveni în ochi. Iar eu sunt de acord cu aprecierea fiului meu. E un bun avocat, deşi face cam multă gălăgie în instanţă. Dumneata respecţi *confidenţele*, nu-i aşa, domnule Chancellor?

— Desigur.

— Şi secretul identităţii persoanelor. Sigur că da. N-o să recunoşti că ai stat de vorbă cu Alan Longworth.

— N-aş folosi niciodată numele unei persoane fără permisiunea sa.

— Ca om al legii, chiar ţi-aş sugera să n-o faci. Sutherland zâmbi. Mă simt de parcă aş fi inclus într-un act de creaţie.

— N-aş merge aşa departe.

— Nici *Biblia* n-o face. Judecătorul se lăsă din nou pe spătarul scaunului. Foarte bine. E deja o istorie încheiată. Şi nu mi se pare ceva extraordinar; se întâmplă zilnic în Washington. E o componentă inerentă a bilanţului guvernului nostru, după cum cred uneori. Sutherland se opri şi ridică delicat palma dreaptă spre Peter. Dacă vei folosi ceva din ce-ţi spun, va trebui s-o faci cu discreţie.

— Da, domnule.

— În luna martie a anului trecut, lui Alan Longworth i s-a propus o pensionare timpurie de la un departament al guvernului, fiind transferat sub acoperire în altul. Mutarea s-a făcut pentru a-l îndepărta de atenţia Biroului. Motivele erau evidente. Când noi am aflat că Longworth coordona această supraveghere negativă – apropo, e o expresie foarte nimerită – i-am atras atenţia asupra primejdiilor ce decurgeau din abuzurile lui Hoover. Omul a cooperat; timp de două luni, a examinat cu atenţie sute de nume, amintindu-şi-le pe cele incluse pe listă, ca şi informaţiile compromiţătoare. A călătorit mult, alertându-i pe toţi cei despre care noi credeam că trebuiau avertizaţi. Până la moartea lui Hoover, Longworth a reprezentat mijlocul nostru de intimidare, arma noastră de apărare, cum s-ar spune. S-a dovedit foarte eficient.

Peter începea să-l înţeleagă pe ciudatul bărbat blond de la Malibu. În acest om exista un conflict generat de loialitatea sa disperată; agentul trebuie să fi fost sfâşiat de remuşcări.Asta explica straniul său comportament, acuzaţiile bruşte, retractările abrupte.

— Prin urmare, când a murit Hoover, treaba lui s-a încheiat?

— Da. O dată cu moartea bruscă şi trebuie să spun, neaşteptată a lui Hoover, n-a mai fost nevoie de o

asemenea operaţie defensivă. Ea s-a terminat la înmorrnântarea lui.

— Şi cu el ce s-a întâmplat?

— Am înţeles că a fost recompensat cu generozitate. Departamentul de Stat l-a transferat într-o funcţie care nu-i dă mare bătaie de cap. Îşi desfăşoară activitatea în condiţii agreabile, cu eforturi minime.

Peter îl privi cu atenţie pe Sutherland. Trebuia să pună întrebarea; n-avea nici un motiv să n-o facă acum.

— Ce-aţi zice dacă v-aş spune că informatorul meu a pus sub semnul întrebării moartea lui Hoover?

— Moartea e moarte. Cum poate fi pusă sub semnul întrebării?

— Felul în care a murit. Din cauze naturale.

— Hoover era bătrân. Un om bolnav. Aş zice că Longworth – dumneata n-o să-i rosteşti numele, dar eu o voi face – ar putea fi influenţat de imensele presiuni psihologice la care a fost supus. Remuşcări, sentimentul vinovăţiei – n-ar fi ceva neobişnuit. A avut o relaţie apropiată cu Hoover. Poate că într-un fel, simte că l-a trădat.

— La asta mă gândeam şi eu.

— Atunci, ce te nelinişteşte?

— O afirmaţie făcută de omul cu care am vorbit. El zicea că dosarele aflate în posesia lui Hoover n-au mai fost găsite. Au dispărut după moartea lui Hoover.

Surprinse un licăr – Chancellor nu ştia din ce cauză; mânie, poate – în ochii negrului.

— Au fost distruse. Toate documentele personale ale lui Hoover au fost rupte şi arse. Am primit asigurări în acest sens.

— De la cine?

— Nu pot să-ţi dau această informaţie. Noi suntem mulţumiţi; asta-i tot ce pot să-ţi spun.

— Şi dacă n-au fost distruse?

Daniel Sutherland îl privi pe Peter.

— Ar fi o complicaţie extraordinară. Una asupra căreia n-aş vrea să insist, zise el hotărât. Apoi zâmbetul îi reveni pe buze. Dar nu prea e posibil.

— De ce nu?

— Fiindcă am şti şi noi, nu-i aşa?

Peter era tulburat. Pentru prima dată, spusele lui Sutherland nu sunau convingător.

Trebuia să fie atent, îşi aminti sieşi Peter în vreme ce cobora scările tribunalului. Nu căuta fapte concrete, ci doar credibilitate. Asta urmărea el. Evenimente de susţinere, rupte din context şi folosite pentru a umple inevitabilul gol dintre realitate şi fantezie.

Acum putea s-o facă. Daniel Sutherland îi dăduse cheia enigmei esenţiale: Alan Longworth. Judecătorul descrisese comportamentul agentului federal cu o simplitate plină de bun-simţ. Explicaţia se afla într-un singur cuvânt: *remuşcare*.

Longworth se întorsese împotriva mentorului său, directorul care îl răsplătise cu cele mai confidenţiale însărcinări şi care scrisese o recomandare personală în dosarul lui de serviciu.

Era normal ca Longworth să se simtă vinovat şi să încerce să se răzbune pe cei care-l îndemnaseră să trădeze. Şi ce cale mai bună putea găsi decât să pună sub semnul întrebării moartea lui Hoover?

Înţelegerea acestei situaţii stimula imaginaţia lui Peter.

Înlătură orice obligaţie ar fi putut simţi faţă de Longworth.

Situaţia putea fi acceptată ca atare: o idee fascinantă pentru scrierea unei cărţi. Nu mai avea nevoie de nimic. Era un joc, un joc formidabil, iar scriitorul din Chancellor începea să se bucure de el.

Coborî de pe trotuar şi cheamă un taxi.

— La hotelul Hay-Adams, spuse el şoferului.

— Îmi pare rău, domnule, dar acest număr nu e înregistrat, spuse operatoarea, cu acea bunăvoinţă pe care o manifestă angajaţii companiei Bell System când oferă asemenea informaţii.

— Înţeleg. Mulţumesc.

Peter închise telefonul şi se lăsă pe pernă. Nu era surprins; nu reuşise să găsească numele lui MacAndrew în cartea de telefon din Rockville, Maryland. Un reporter din Washington pe care-l cunoştea îi spusese că generalul pensionat trăia de mai mulţi ani într-o casă închiriată la ţară.

Dar Chancellor moştenise de la tatăl său instinctele unui jurnalist. Se ridică de pe pernă şi deschise cartea de telefon de lângă el. Găsi numărul pe care-l căuta, formă nouă, apoi numărul.

— Armata Statelor Unite, Serviciul Operaţiuni al Pentagonului, zise vocea masculină de la celălalt capăt al firului.

— Cu generalul-locotenent Bruce MacAndrew, te rog.

Peter rostise într-un ritm rapid gradul şi numele generalului.

— Aşteptaţi puţin, domnule, veni răspunsul, urmat după câteva clipe de un anunţ clar. Generalul MacAndrew nu figurează în evidenţa noastră, domnule.

— Acum o lună figura, soldat, spuse Chancellor pe un ton autoritar. Fă-mi legătura cu centrala.

— Da, domnule.

— Centrala Pentagonului. Bună ziua. Era o voce feminină.

— Pare să fie o încurcătură pe undeva. Sunt colonelul Chancellor. Tocmai m-am întors de la comandamentul din Saigon şi încerc să dau de generalul MacAndrew, general-locotenent B. MacAndrew. Am o scrisoare de la el datată doisprezece august. Din Arlington. A fost transferat?

Operatoarea găsi informaţia în mai puţin de treizeci de secunde.

— Nu, domnule colonel. Nu transferat. Pensionat.

Peter lăsă să se scurgă momentul corespunzător de tăcere.

— Înţeleg; avea răni serioase. Îl găsesc la Walker Reed?

— N-am idee, domnule colonel.

— Atunci, dă-mi, te rog, telefonul şi adresa lui.

— Nu ştiu dacă pot...

— Dragă doamnă, o întrerupse Peter. Tocmai, am aterizat după un zbor de şaisprezece mii de kilometri. Generalul îmi este prieten apropiat; sunt foarte îngrijorat. Am fost destul de clar?

— Da, domnule. Adresa nu e înregistrată. Numărul de telefon este...

Chancellor îl scrise în vreme ce femeia îi dicta. Apăsă furca telefonului, apoi îi dădu drumul şi formă numărul.

— Reşedinţa generalului MacAndrew. Glasul tărăgănat din receptor era, evident, al unei menajere.

— Spune-mi, te rog, pot să vorbesc cu generalul?

— Nu e acasă. Urmează să se întoarcă peste o oră. Puteţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră?

Peter se gândi repede. N-avea rost să piardă timpul.

— Serviciul de Mesageri al Pentagonului. Avem de făcut o livrare pentru general, dar adresa pe care o deţinem nu e clară. Care e numărul străzii din Rockville?

— RFD douăzeci şi trei, Old Mill Pike.

— Mulţumesc.

Închise şi se lăsă iarăşi pe pernă, amintindu-şi ce-i spusese Longworth despre MacAndrew. Agentul afirmase că generalul renunţase la o carieră strălucită, incluzând poate şi şefia Marelui Stat Major, fără vreun motiv evident. Longworth sugerase că ar fi putut exista o legătură între anumite informaţii ce lipseau din dosarul lui MacAndrew şi pensionarea acestuia.

Îl fulgeră un gând. La urma urmei, de ce adusese Longworth vorba despre MacAndrew? Ce însemna MacAndrew pentru el?

Chancellor se ridică brusc în picioare. Nu cumva mânat de dorinţa de a să răzbuna pe cei care-l manipulaseră, îl manipulase la rândul lui pe general? Folosise oare agentul informaţii defăimătoare despre MacAndrew?

Dacă aşa stăteau lucrurile, Longworth era prins într-un joc serios. Unul care trecea mult dincolo de limitele remuşcării.

Dar asta depindea de general; de calitatea lui umană.

Era de talie medie, cu umeri largi şi constituţie solidă; purta uniformă şi o cămaşă albă, deschisă la gât. Chipul era al unui militar de carieră; avea un ten îngrijit, cu riduri adânci şi o privire neutră. Stătea în pragul uşii unei case vechi de pe un drum lăturalnic de ţară, un bărbat de vârstă medie, poate surprins de prezenţa unui străin cu trăsături vag familiare.

Peter era obişnuit cu această reacţie. Ea se datora apariţiilor sale ocazionale la talk show-uri de televiziune: Oamenii ştiau rareori cine era, însă puteau să jure că-l mai văzuseră undeva.

— Generalul MacAndrew?

— Da.

— Nu ne-am cunoscut, spuse el, întinzând mânaa – mă numesc Peter Chancellor. Sunt scriitor. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Oare ceea ce văzu el în ochii generalului era teamă?

— Dar sunt sigur că te-am văzut. La televiziune, fotografia dumneata. Cred că am citit una din cărţile dumitale. Intră domnule Chancellor. Iartă-mi surprinderea, dar eu – ei bine – aşa cum spuneai, nu ne-am cunoscut niciodată.

Peter păşi în hol.

— Un prieten comun mi-a dat adresa dumneavoastră. Dar telefonul nu apare în evidenţe.

— Un prieten comun? Cine e acela?

Chancellor îl privi în ochi pe general.

— Longworth. Alan Longworth.

Chipul îi rămase impasibil.

— Longworth? Nu cred că-l cunosc. Dar aşa trebuie să fie. A fost în subordinea mea?

— Nu, domnule general. Cred că e un şantajist.

— Poftim?

Era teamă. Omul îşi aruncă ochii spre scară, apoi către Peter.

— Putem discuta?

— Cred că ar fi bine. Ori vorbim, ori te dau afară în şuturi. MacAndrew se întoarse şi arătă spre un culoar boltit. În biroul meu, zise el tăios.

Încăperea era mică, cu fotolii din piele neagră, un birou solid din lemn de pin şi amintiri din cariera generalului atârnate pe pereţi.

— Stai jos, spuse MacAndrew, arătându-i un fotoliu din faţa biroului. Era un ordin. Generalul rămase în picioare.

— Poate că am fost nedrept, zise Peter.

— Ai fost cumva, replică MacAndrew. Acum spune-mi despre ce e vorba.

— De ce v-aţi pensionat?

— Nu e treaba dumitale.

— Poate că aveţi dreptate. Chiar dacă n-ar fi a mea, chestiunea aceasta mai priveşte şi pe altcineva în afară de dumneavoastră.

— Ce dracu' tot spui acolo?

— Am auzit de dumneavoastră de la un om pe nume Longworth. El sugera că v-aţi pensionat forţat. Că s-a întâmplat ceva în urmă cu mai mulţi ani; iar acea informaţie a fost înlăturată din dosarul dumneavoastră militar. Tot el insinua că informaţia respectivă face parte dintr-o colecţie de dosare dispărute, care conţin date privitoare la nişte fapte ce i-ar putea distruge pe subiecţii respectivi. El mi-a dat de înţeles că aţi fost ameninţat cu dezvăluirea unor fapte din trecutul dumneavoastră. Şi că vi s-a pus în vedere să vă retrageţi din armată.

Mult timp, MacAndrew rămase tăcut, nemişcat, privirea sa exprimând un amestec ciudat de ură şi frică. Atunci când vorbi, vocea îi era monotonă.

— Acest Longworth a precizat şi natura informaţiei?

— Pretindea că nu ştie. După toate probabilităţile, era atât de dăunătoare încât a trebuit să vă supuneţi presiunilor. Ca să zic aşa, reacţia dumneavoastră ar părea să confirme această presupunere.

— Nemernicule! Dispreţul era total. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Peter se uită în ochii lui.

— Orice v-ar tulbura, nu e treaba mea şi poate că n-ar fi trebuit să vin aici. Dar eram curios; curiozitatea e boala scriitorilor. Vă asigur însă că nu vreau să vă cunosc problema; credeţi-mă, ar fi o povară mult prea grea. Doream doar să ştiu de ce mi-a fost menţionat mie numele dumneavoastră, iar acum cred că am aflat răspunsul. Sunteţi doar un înlocuitor. Constituiţi un exemplu destul de înfricoşător.

Privirea lui MacAndrew deveni mai puţin ostilă.

— Înlocuitor pentru ce?

— Pentru cineva aflat în bătaia puştii. Dacă acele dosare au dispărut într-adevăr şi se află în mâinile unui fanatic, iar acel fanatic vrea să folosească informaţiile pe care le deţine împotriva altei persoane – ei bine, acea altă persoană ar trebui să fie cam de rangul dumneavoastră.

— Nu te înţeleg. De ce ţi s-ar fi dat dumitale numele meu?

— Fiindcă Longworth vrea să mă facă să cred ceva atât de tare încât să scriu o carte pe tema asta.

— Dar de ce eu?

— Pentru că s-a întâmplat ceva cu mai mulţi ani în urmă, iar Longworth a avut acces la acea informaţie. Acum ştiu asta. Înţelegeţi, domnule general, eu cred că ne-a folosit pe amândoi. Mi-a oferit numele dumneavoastră, dar

înainte de asta v-a amenințat că dă totul în vileag. Voia o victimă, cred...

Atât reuşi să mai spună Chancellor. Cu o viteză exersată în sute de bătălii, MacAndrew parcurse dintr-un salt distanţa care-i separa. Îşi înfipse mâinile în hainele lui Peter, apăsându-l în jos, apoi trăgându-l în sus şi smulgându-l din fotoliu.

— *Unde* e?

— Hei! Ce naiba...

— Longworth! Unde e? Spune-mi, nemernicule!

— Ticălos nebun. Lasă-mă-n *pace*! Peter era mai masiv decât militarul, dar nu avea forţa acestuia. Ce dracu', ai grijă de capul meu!

Era o prostie, dar nu-i veni altceva în minte. Generalul îl ţintui la perete, apropiindu-şi faţa aspră, cu ochi furioşi, la câţiva centimetri de a lui.

— Ţi-am pus o întrebare. Răspunde-mi! Unde-l găsesc pe Longworth?

— Nu ştiu! L-am cunoscut în California.

— Unde în California?

— Nu locuieşte acolo. Locuieşte în Hawaii. Ce dracu', lasă-mă în pace!

— După ce o să-mi spui ce vreau să ştiu! MacAndrew îl trase pe Chancellor spre el, apoi îl izbi iarăşi de perete. E în Honolulu?

— Nu! Lui Peter îi plesnea capul, durerea întinzându-se de la tâmpla dreaptă până la ceafă.

— E în Maui. Ce Dumnezeu, trebuie să mă *laşi* în pace! Nu înţelegi...

— Pe dracu' nu înţeleg! Treizeci şi cinci de ani pe apa sîmbetei. Când e nevoie de mine. *E nevoie*. Poţi înţelege asta!

Nu era o întrebare.

— Da... Peter înhaţă încheieturile militarului cu toată forţa pe care-o mai avea. Durerea îl chinuia teribil. Vorbi încet.

— Ţi-am cerut să mă asculţi. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat; nu-i treaba mea. Dar îmi *pasă* că acest Longworth te-a folosit pe dumneata ca să ajungă la mine. Nu merită scrisă o carte în condiţiile astea. Îmi pare rău.

— Îţi pare *rău*? E cam târziu pentru aşa ceva! Generalul explodă iarăşi, trântindu-l pe Peter de perete. Asta s-a întâmplat din cauza unei blestemate de cărţi?

— Te rog! Nu poţi...

Se auzi o izbitură dincolo de uşă. Din camera de zi. Fu urmată de un geamăt teribil – pe jumătate cântec, pe jumătate litanie, o psalmodiere fără melodie. MacAndrew îngheţă, cu ochii la uşă. Îi dădu drumul lui Peter, împingându-l spre birou, apoi dispăru în camera de zi.

Chancellor se sprijini de marginea biroului. Camera se învârtea cu el. Respiră adânc, repetat, încercând să-şi revină, să atenueze durerea de cap.

Auzi din nou. Geamătul, litania dementă. Creştea în intensitate; putea distinge cuvintele.

... afară e de groază, dar arde focu-n casă şi nu avem unde pleca... Să cadă nea! Să cadă nea! Să cadă nea!

Peter merse şchiopătând până la uşa biroului. Aruncă o privire în camera de zi şi în aceeaşi clipă îşi regretă gestul.

MacAndrew era aşezat pe podea, ţinând în braţe o femeie.

Aceasta purta un capot rupt şi murdar, care acoperea parţial o cămaşă de noapte decolorată, veche şi ponosită. Pe jos erau împrăştiate cioburi de pahare sparte. Piciorul unei cupe de vin sfărâmate se rostogolea fără zgomot pe covoraş.

MacAndrew deveni brusc conştient de prezenţa lui Chancellor.

— Acum ştii care-i informaţia dăunătoare.

...şi nu avem unde pleca... Să cadă nea! Să cadă nea!

Peter înţelesese. Aşa se explica traiul în casa veche de pe drumul lăturalnic, telefonul neînregistrat şi absenţa

adresei la centrala Pentagonului. Generalul Bruce MacAndrew trăia izolat fiindcă soţia lui era nebună.

— Ştiu, zise Chancellor încet. Dar nu înţeleg. Din cauza asta?

— Da. Oşteanul ezită, apoi se întoarse şi îşi privi soţia, ridicându-i capul lângă faţa lui. A fost un accident; doctorii spuneau că trebuia internată într-un sanatoriu. Eu n-am fost de acord.

Peter înţelese. Generalii de rang înalt ai Pentagonului nu aveau voie să trăiască anumite drame. De alt gen, da. Moartea sau mutilarea pe câmpul de luptă, de pildă. Dar nu asta, nu o soţie cu mintea rătăcită. Soţia trebuia să rămână în umbra vieţii unui oştean, nu să-l tulbure.

... şi când ne-om săruta la despărţire, n-o să suport să ies în vijelie...

Soţia lui MacAndrew îl privea ţintă pe Peter. Făcu ochii mari, deschise gura cu buze subţiri, palide şi ţipă. Strigătul fu urmat de altul. Şi altul. Îşi răsuci gâtul şi îşi arcui spinarea, iar ţipetele deveniră sălbatice, de necontrolat.

MacAndrew o strânse cu putere în braţe şi ridică privirea spre Chancellor. Peter se întoarse în birou.

— Nu! răcni generalul. Întoarce-te! Du-te în lumină! Du-te lângă lampă; scoate-ţi faţa din umbră! În *lumină*, lua-te-ar dracu'!

Peter execută orbeşte ce i se ceruse. Se duse spre o lampă aflată pe o măsuţă joasă şi îndreptă fasciculul de lumină către faţa lui.

— E-n regulă, Mal. E-n regulă. Totul e-n regulă.

MacAndrew se legăna pe podea, cu obrazul lipit de faţa soţiei lui, încercând s-o calmeze.

Ţipetele încetară. Fură înlocuite cu suspine. Adânci, îndurerate.

— Acum pleacă de-aici, îi zise militarul lui Chancellor.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Old Mill Pike coti spre vest la ieşirea din Rockville, apoi întoarse spre sud, către autostrada din Maryland ce ducea la Washington. Şoseaua se afla la circa treizeci de kilometri de casa lui MacAndrew, drumul vechi de ţară şerpuind printre roci masive şi dealuri presărate cu stânci. Nu era o regiune bogată. În schimb, avea avantajul depărtării şi al izolării.

Cât trebuie să fi căutat MacAndrew un astfel de loc! îşi zise Chancellor. Soarele ce apunea se afla chiar în faţa lui, trimiţând prin parbriz o lumină orbitoare. Lăsă parasolarul, dar nu-i fu de mare ajutor. Gândurile i se întoarseră la scena la care tocmai asistase.

De ce reacţionase atât de isteric femeia bolnavă la vederea lui? El se afla în umbră când îl văzuse prima oară. Se calmase după ce îndeplinise ordinul lui MacAndrew de a ieşi în lumină.

Semăna el oare atât de mult cu altcineva? Imposibil. Casa veche avea ferestre mici, iar arborii înalţi şi stufoşi de afară ascundeau soarele de după-amiază târzie. Soţia generalului nu putea să-l vadă prea bine. Dar poate că nu chipul lui îi provocase o asemenea reacţie. Totuşi, ce altceva putea să fie? Şi ce coşmaruri îi deşteptase el?

Longworth era demn de tot dispreţul, însă îşi atinsese scopul. Şi ce cale mai bună putea găsi pentru asta decât să-i indice figura dramatică a lui MacAndrew drept victimă a celui mai nemilos şantaj? Admiţând presupunerea lui Longworth că dosarele personale ale lui Hoover existau şi puteau fi folosite în scopuri josnice, generalul reprezenta exemplul ideal. Omul din Chancellor se simţea ofensat, scriitorul – interesat. Se putea scrie un roman pornind de la această premisă. Începutul s-ar fi bazat pe evenimente recente; iar Daniel Sutherland îi furnizase faptele. Şi avea

un exemplu concludent cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla; îl văzuse cu ochii lui.

Se simţea plin de energie. Voia să scrie din nou.

O maşină argintie apăru pe partea laterală; Peter încetini, lăsând-o să treacă în lumina orbitoare a soarelui. Probabil că şoferul cunoştea drumul, îşi spuse Chancellor. Numai cine ştia configuraţia fiecărei curbe putea să facă depăşiri, mai ales cu soarele bătând în parbriz.

Însă maşina argintie nu-l depăşi. Rămase lângă el şi dacă ochii nu-i jucau feste lui Peter, spaţiul dintre vehicule se îngusta. Chancellor se uită la prăpastia de lângă drum, a cărei adâncime se micşora. Poate că şoferul încerca să-l facă atent.

Dar nu încerca, mai bine zis ea nu încerca. Şoferul era o femeie. Părul negru peste care purta o pălărie cu boruri largi, îi cădea pe umeri. Avea ochelari de soare, iar buzele rujate îi accentuau paloarea tenului. Avea înnodată la gât o eşarfă oranj.

Privea drept înainte, de parcă n-ar fi interesat-o automobilul de lângă ea.

Peter claxonă de mai multe ori; maşinile se aflau la câţiva centimetri una de alta. Femeia nu reacţiona. O curbă strânsă apăru la dreapta drumului. Dacă frâna, ştia că ar fi intrat în maşina argintie. Apucă strâns volanul pentru a vira, uitându-se când la drum, când la automobilul periculos de aproape de el. Vedea acum mai bine; căci soarele se ascunsese după copaci.

Era o curbă în formă de S; răsuci volanul spre stânga, ţinând prudent piciorul pe frână. Lumina orbitoare inundă iarăşi parbrizul; la dreapta, distingea cu greu şanţul aflat dincolo de marginea drumului. Îşi amintea că-l văzuse când trecuse pe aici, cu o oră în urmă.

Se produse impactul! Maşina argintie îl lovi lateral. Îl obliga să iasă de pe drum.

Se repeta episodul din Pennsylvania! Maşina argintie era un Marc IV Continental. Aceeaşi marcă pe care o condusese el în acea seară teribilă, pe furtună, cu Cathy.

La poalele dealului se vedea o porţiune de drum întins.

Apăsă pedala de acceleraţie şi porni în viteză înainte.

Continentalul îl urmă; Chevroletul lui închiriat nu-i putea face faţă. Ajunseră la poalele dealului la porţiunea de drum întins. Panica îl împiedica pe Chancellor să gândească limpede, iar el ştia asta. Trebuia pur şi simplu să oprească maşina... *opreşte blestemata asta de maşină...* dar nu putea. Încerca cu disperare să se îndepărteze de oribila apariţie argintie.

Respira agitat, ţinând pedala apăsată până la podea. Trecu uşor în faţa Continentalului, însă masa argintie de oţel ţâşni înainte, izbind cu masca lucitoare portiera.

Femeia cu păr negru privea netulburată înainte, de parcă n-ar fi fost conştientă de jocul său teribil.

— Încetează! Ce faci? Peter ţipase prin geamul deschis. Femeia nu reacţiona.

Dar maşina rămase iarăşi în urmă. Să se fi auzit ţipetele lui? Strânse volanul cu toată forţa; transpiraţia îi curgea pe mâini şi pe frunte, iar soarele îl orbea.

Fu izbit dinapoi; capul îi căzu pe spate, apoi se lovi de parbriz. Prin oglinda retrovizoare vedea caroseria sclipitoare a Continentalului. Acesta mai izbi o dată şi încă o dată portbagajul Chevroletului. Răsuci volanul spre partea stângă a drumului; automobilul argintiu făcu la fel. Loviturile continuară. Peter se clătina în faţă şi-n spate. Dacă s-ar fi oprit acum, maşina mai mare şi mai grea l-ar fi zdrobit.

Nu avea altă soluţie. Învârti brusc volanul spre dreapta; Chevroletul părăsi drumul hurducându-se. O ultimă izbitură provocă o rotire laterală a maşinii închiriate; aceasta se clătină, întorcându-se cu spatele spre stânga, apoi se lovi de un gard din sârmă ghimpată.

Dar ieşise de pe drum!

Apăsa din nou pedala de acceleraţie. *Trebuia să se îndepărteze*. Maşina porni în viteză pe câmp.

Se auzi bufnitura teribilă a unei ciocniri. Peter fu aruncat peste volan, cu corpul săltat din scaun. Motorul era ambalat la maximum, dar Chevroletul se oprise.

Se ciocnise de o stâncă masivă de pe câmp. Capul îi căzu involuntar pe spate; din nări îi curgea sânge, amestecându-se cu transpiraţia de pe faţă.

Prin geamul deschis, văzu Continentalul argintiu îndepărtându-se spre vest, pe porţiunea de drum drept. Fu ultimul lucru pe care-l observă înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

N-ar fi putut spune cât stătuse aşa, prăbuşit în nesimţire. Auzea în depărtare sunetul unei sirene. Curând după aceea, o siluetă în uniformă apăru la geamul maşinii. Un braţ se întinse şi răsuci cheia în contact.

— Poţi să vorbeşti? întrebă poliţistul.

Peter dădu din cap.

— Da. N-am nimic.

— Arăţi jalnic.

— Îmi curge sânge din nas, răspunse Chancellor, căutând o batistă.

— Vrei să chem o ambulanţă?

— Nu. Ajută-mă să ies. O să merg singur.

Poliţistul îl ajută. Peter păşi şchiopătândpe câmp, se şterse pe faţă şi îşi veni în fire.

— Ce s-a întâmplat, domnule? Vreau să vă văd permisul şi talonul.

— E o maşină închiriată, spuse Chancellor, luându-şi portactul din buzunar şi scoţând permisul. Cum de m-ai găsit aici?

— Am primit un telefon la secţie de la proprietarul terenului. Stă acolo. La ferma aia. Poliţistul arătă spre o casă care se zărea în depărtare.

— A sunat? N-a ieşit din casă?

— E o femeie. Soţul ei nu e acasă. A auzit izbitura şi motorul mergând. Era o situaţie ciudată, aşa că cei de la secţie au sfatuit-o să stea în casă.

Chancellor îşi scutură capul, surprins.

— Şi şoferul era o femeie.

— Care şofer?

Peter îi povesti ce se întâmplase. Poliţistul asculta; scoase un carneţel din buzunar şi îşi notă totul. După ce Chancellor îşi încheie relatarea, omul legii îşi consultă notele.

— Ce cauţi în Rockville?

Peter nu voia să-l implice pe MacAndrew.

— Sunt scriitor. Mă plimb mult când am de lucru. Îmi limpezesc mintea.

Poliţistul ridică privirea.

— Aşteaptă aici. O să vorbesc prin staţie.

Cinci minute mai târziu, omul se întoarse de la maşina poliţiei, dând din cap.

— *Iisuse*! Câte s-au întâmplat în ultima vreme pe şosea! Au depistat-o, domnule Chancellor. Tot ce mi-ai spus s-a confirmat.

— Ce vrei să spui?

— Căţeaua aia turbată a fost observată la ieşirea din Gaithersburg. Făcea figuri cu un camion de poştă! Îţi dai seama? Cu un camion de poştă! Au băgat-o în dubă şi l-au chemat pe soţul ei.

— Cine-i femeia?

— Nevasta unui anume negustor de maşini din Pikesville. Are dosar pentru conducere în stare de ebrietate; i-a fost ridicat permisul acum câteva luni. O să se aleagă cu o amendă şi-o să fie eliberată. Bărbatul ei e mare grangur.

Peter sesiză ironia situaţiei. La cincisprezece kilometri în spate, un bărbat terminat, un militar de carieră fără viitor legăna în braţe o femeie cu mintea rătăcită. La cincisprezece sau treizeci de kilometri înainte, nevasta unui

negustor de automobile gonea pe autostradă şi necazurile erau abia la început.

— Ar trebui să găsesc un telefon şi să sun agenţia de închirieri în legătură cu maşina, zise Chancellor.

— Nici o problemă, spuse poliţistul şi întinse mâna spre bordul Chevroletului. O să iau eu cheile. Dă-le numele meu, iar eu o să trimit un camion s-o remorcheze. Spune-le să întrebe de Donnelly. Ofiţerul Donnelly din Rockville.

— Eşti foarte amabil.

— Să mergem, o să te duc la Washington.

— Poţi să faci asta?

— Cei de la secţie au lămurit lucrurile. Accidentul a avut loc în zona controlată de noi.

Peter îl privi pe poliţist.

— De unde ştii că stau la Washington?

Preţ de o clipă, omul privi în gol.

— Văd că te resimţi de pe urma accidentului. Dumneata mi-ai spus acum câteva minute.

Continentalul argintiu se opri dincolo de curbă. Vaierul sirenei se pierdea în depărtare. Urma să înceteze curând, iar omul în uniformă avea să-şi facă treaba. Un bărbat angajat să joace rolul unui poliţist inexistent, pe nume Donnelly, pentru a-i furniza lui Peter Chancellor informaţii eronate. Făcea parte din plan – ca şi Continentalul argintiu, a cărui vedere trebuie să-l fi terorizat pe romancier, amintindu-i de noaptea în care fusese la un pas de moarte.

Totul trebuia regizat rapid şi minuţios; adevărurile, jumătăţile de adevăr şi minciunile urmau să fie întreţesute în grabă, astfel încât Chancellor să nu fie în stare să le discearnă.

Totul trebuia încheiat în câteva zile. Mintea lui Chancellor era cheia. Viaţa lui nu conta. Dosarele reprezentau totul.

Şoferul îşi scoase pălăria cu boruri largi şi ochelarii de soare. Mâinile deşurubară la iuţeală capacul unui borcan de

cremă, apoi scoaseră nişte şerveţele dintr-o cutie, le înmuiară în cremă şi frecară buzele până când rujul dispăru. Eşarfa şi jacheta fură date jos şi aruncate pe podeaua maşinii. La urmă, Varak îşi scoase peruca neagră, cu părul până la umeri. Ateriza şi ea pe podea. Se uită la ceas; era ora şase şi zece.

Vestea ajunsese la Bravo. S-ar putea ca şoapta ascuţită să fi luat legătura cu alt subiect al dosarelor lui Hoover. Era vorba despre un congresman pe nume Walter Rawlins, preşedintele puternicului Subcomitet de Redistribuire. În ultimele săptămâni, comportamentul său la lucrările Congresului îi şocase pe colegii lui. Rawlins era un rasist nemărturisit, a cărui intransigenţă faţă de mai multe proiecte de legi – îndeosebi faţă de unul – dispăruse în mod inexplicabil. Lipsise de la câteva şedinţe importante şi sesiuni de votare la care jurase să fie prezent.

Dacă Rawlins fusese contactat, urma să i se furnizeze lui Peter Chancellor alt nume.

Apropiindu-se de ascensoare, Peter se văzu într-o oglindă din hol. Arăta, aşa cum bine zisese poliţistul, jalnic. Haina era ruptă, pantofii murdari, iar faţa acoperită de sânge închegat şi praf. Nu avea nici pe departe înfăţişarea respectabilă cu care erau obişnuiţi cei de la Hay-Adams; i se păru că funcţionarii de la recepţie doreau să-l vadă dispărând cât mai curând, ceea ce nici nu-l deranja. Nu voia decât să facă un duş fierbinte şi să bea ceva rece.

În timp ce aştepta ascensorul, văzu o femeie apropiindu-se.

Era jurnalista Phyllis Maxwell, al cărei chip îi era cunoscut de la zecile de conferinţe de presă televizate.

— Domnul Chancellor? Peter Chancellor?

— Da. Domnişoara Maxwell, nu-i aşa?

— Sunt flatată, zise ea.

— Şi eu, răspunse el.

— Ce Dumnezeu ai păţit? Ai fost atacat?

Peter zâmbi.

— Nu, nu atacat. Am avut doar un accident minor.

— Arăţi jalnic.

— Se pare că toată lumea e de acord în privinţa asta. Mă duc la mine în cameră să mă spăl.

Sosi liftul; uşile se deschiseră. Phyllis Maxwell vorbi repede:

— Pe urmă eşti de acord să-mi dai un interviu?

— Doamne Sfinte, pentru ce?

— Fiindcă sunt jurnalistă.

— Eu nu sunt vedetă.

— Cum să nu fii? Eşti autorul unor cărţi de succes şi probabil că te afli la Washington ca să aduni material pentru un nou roman precum *Contraofensiva*! Te văd şchiopătând în holul de la Hay-Adams, arătând de parcă te-ar fi călcat un camion. Toate astea sunt posibile ştiri.

— Şchiopătând nu-i o noutate, iar accidentul a fost minor. Peter zâmbi din nou. Iar dacă lucrez la ceva, n-aş vorbi despre asta.

— Chiar dacă ai face-o şi n-ai dori să se afle, eu n-aş scrie nimic.

Peter ştia că spunea adevărul. Îl auzise pe tatăl lui numind-o unul dintre cei mai buni ziarişti din Washington. Ceea ce însemna că era *expertă* în tainele Washingtonului; ar fi putut să-i spună lucruri pe care el voia să le afle.

— În regulă, spuse el. Acordă-mi o oră, bine?

— Foarte bine. La bar?

Chancellor încuviinţă.

— Da. Ne vedem peste o oră.

Intră în lift cu un aer buimac. Fusese pe cale să-i sugereze că putea să-l aştepte în apartamentul lui. Phyllis Maxwell era o femeie formidabilă.

Stătu sub duş aproape douăzeci de minute, mai mult decât de obicei. Era una dintre metodele lui de recuperare, atunci când se simţea agitat sau deprimat. Învăţase în ultimele luni câteva mici trucuri, care-l ajutau să-şi

recapete echilibrul pierdut temporar. Se întinse apoi gol pe pat, fixînd cu privirea tavanul şi respirând adânc.

Timpul trecea; calmul îi revenise. Se îmbrăcă într-un comod costum cafeniu şi coborî pe scări.

Ea stătea la o masă mică din colţ. Încăperea era atât de slab luminată încât de-abia o văzu, dar licărul luminărilor îi lumina chipul său frumos. Fără să fie cea mai tânără, Phyllis Maxwell era cea mai arătoasă femeie de acolo.

Începutul conversaţiei fu relaxant şi plăcut. Peter comandă un rând de băutură, apoi pe al doilea. Vorbiră despre carierele lor, începute în Erie, Pennsylvania, respectiv Chillicothe, Ohio şi până la New York şi Washington. Peter ceru al treilea rând de pahare.

— Eu n-ar mai trebui să beau, zise Phyllis hotărâtă, dar nu îndeajuns de ferm. Nu-mi amintesc de când n-am mai băut trei pahare la o singură masă. Mă împiedică să stenografiez corect. Dar nici nu-mi amintesc să fi luat un interviu unui tânăr romancier atât de... atrăgător.

Vocea îi coborâse într-un registru grav. Cu oarecare nervozitate, îşi zise Chancellor.

— Nu atât de atrăgător şi *Domnul* ştie, nu atât de tânăr.

— Adevărul e că nici eu nu mai sunt aşa. Mi-am trăit tinereţea zbuciumată pe vremea când dumneata învăţai algebra.

— Asta e o condescendenţă defăimătoare, dar şi falsă. Priveşte în jurul dumitale, doamnă. Nu văd pe nimeni care să arate la fel de bine.

— Slavă Domnului că nu prea e lumină, altfel aş zice că eşti un mincinos fermecător.

Sosiră băuturile, apoi chelneriţa plecă. Phyllis scoase un carneţel.

— Nu vrei să discuţi despre cartea la care lucrezi acum. În regulă. Spune-mi ce crezi despre literatura de azi. A revenit divertismentul în romanul modem?

Peter se uită peste masă la ochii ei irizaţi, neliniştiţi. Lumina lumânării îi făcea să pară mai mari şi-i atenua ridurile de pe chip.

— Nu ştiam că scrii pentru rubrica de umor. Sau am greşit domeniul?

— Te simţi ofensat? Cred că-i un subiect interesant. Ce crede un scriitor bine cotat şi cu succes la public? Se ştie că ai idei clare. Şi nu prea sunt amuzante.

Chancellor râse maliţios. Phyllis Maxwell discuta la obiect; fără îndoială că ar fi derutat orice scriitor care s-ar fi luat prea în serios. În vreme ce el vorbea, ea îşi nota în grabă totul. Era expertă în interviuri, aşa cum se şi aşteptase.

Îşi termină băutura. Peter făcu semn spre pahare.

— Încă un rând?

— Nu, mulţumesc! Tocmai am scris greşit articolul hotărât.

— Îl foloseşti când stenografiezi?

— Încă un motiv pentru a refuza.

— Unde mănânci diseară?

Phyllis ezită.

— Am o întâlnire.

— Nu te cred.

— De ce nu?

— Nu te-ai uitat la ceas. Femeile organizate se uită la ceas când sunt invitate la masă.

— Nu toate femeile sunt la fel, tinere.

Peter întinse mâna peste masă, acoperindu-i încheietura mânii.

— La ce oră e întâlnirea?

La atingerea lui, ea se încordă. Apoi reluă imediat jocul:

— Nu e corect.

— Hai, spune-mi, la ce oră?

Ea zâmbi, închizând ochii.

— Opt şi jumătate?

— Las-o baltă, spuse el, retrăgându-şi mâna. Omul a renunţat şi a plecat. E nouă şi zece. Va trebui să cinezi cu mine.

— Eşti incorigibil.

— Mâncăm aici, e bine?

Ea ezită din nou.

— E bine.

— Ai prefera să mergem în altă parte?

— Nu, aici e bine.

— S-ar putea să nu vedem deosebirea.

Făcu un semn chelneriţei, cerându-i să umple paharele.

— Ştiu, ştiu, sunt incorigibil, zise el. Acum pot să-ţi pun *eu* câteva întrebări? Cunoşti Washingtonul la fel de bine ca orice altă cunoştinţă de-a mea.

— Unde este blocnotesul?

Pe al ei şi-l pusese în poşetă.

— Am o bandă care mi se învârte în cap.

— Nu e ceva sigur. Ce vrei să ştii?

— Vorbeşte-mi despre J. Edgar Hoover.

La auzul numelui, ochii lui Phyllis se îngustară, privindu-l cu furie. Şi totuşi, părea ceva mai mult decât furie, îşi spuse Chancellor.

— Era un monstru. Vorbesc de rău despre morţi fără cea mai mică remuşcare.

— Chiar aşa?

— Din câte îmi amintesc eu, da. Mă aflu la Washington de şaisprezece ani. Nu ştiu să se fi scurs vreun an în care el să nu fi distrus un om de o valoare extraordinară.

— O spui cu toată convingerea.

— Aşa simt. L-am dispreţuit. Am văzut ce-a făcut. Dacă se poate da un exemplu de teroare exacerbată prin ordine, el e acela. Istoria asta n-a fost relatată. Nici nu cred că va fi vreodată.

— De ce nu?

— Biroul îl va proteja. El a fost monarhul. E limpede că moştenitorii nu vor permite să-i fie pătată imaginea. Se tem să nu aibă de suferit descendenţii şi pe bună dreptate.

— Cum s-ar putea opune?

Phyllis râse ironic.

— Au şi făcut-o. Cuptoarele, dragule; mici roboţi în costume negre au răscolit toată clădirea aia blestemată şi-au ars tot ce-ar fi putut dăuna, fie şi vag, precursorului lor decedat. Intenţionează să facă din el un sfânt; e cea mai bună protecţie a lor. Şi pe urmă e vorba de afaceri, ca de obicei.

— Eşti sigură?

— Gurile rele spun că faimosul Clyde a apărut acasă la Eddie înainte ca trupul lui să se răcească. Se pare că el şi câţiva curteni au umblat din cameră în cameră, cu nişte tocătoare de hârtie portabile.

— Clyde Toison?

— Da, însăşi Laleaua. Ce nu a ars, a depozitat în bănci.

— Există martori?

— Aşa cred.

Phyllis tăcu. Chelneriţa veni la masă; luă paharele goale şi le puse pe cele pline. Peter ridică ochii spre fată.

— Trebuie să rezervăm o masă în restaurant?

— O să mă ocup eu, domnule, zise chelneriţa, retrăgându-se.

— Pe numele...

— Ştiu, domnule. Maxwell.

Chelneriţa plecă.

— Sunt impresionat, spuse Chancellor cu un zâmbet, remarcând satisfacţia pe care o exprimau ochii lui Phyllis. Continuă. Există martori?

În loc să răspundă, ea se aplecă în faţă. Porţiunea din jurul decolteului se umflă, iar sânii i se ridicară. Peter era fascinat de ei; femeia părea să ignore interesul lui.

— Lucrezi la o carte despre Hoover, nu-i aşa?

— Nu tocmai despre el. Nu e povestea vieţii lui, deşi asta-i o parte esenţială. Trebuie să aflu cât mai multe lucruri. Spune-mi ce ştii. Pe urmă o să-ţi explic, îţi promit.

Ea începu la bar şi continuă la cină. Povestea înfuriată, mânia fiindu-i accentuată de profesionalismul ei. Phyllis n-ar fi publicat ceva ce nu putea fi susţinut cu documente, iar documentarea era imposibilă, indiferent de adevărul existent.

Vorbi despre senatori, congresmeni şi membri ai cabinetului, obligaţi fie să se supună regulilor lui Hoover, fie să-i înfrunte mânia. Descrise oameni puternici reduşi la tăcere, deşi nu erau laşi din fire. Relată amănunţit acţiunile lui Hoover de după asasinatele comise asupra celor doi Kennedy şi a lui Martin Luther King. Avusese un comportament obscen, se bucurase vădit şi negase orice responsabilitate.

— Presa e convinsă că i-a ascuns Comisiei Warren o serie de informaţii esenţiale. Dumnezeu ştie cât de importante erau; poate că ar fi modificat evoluţia procesului de la Dallas. Şi de la Los Angeles şi de la Memphis. N-o să ştim niciodată.

Jurnalista schiţă modul în care Hoover folosea supravegherea telefonică şi electronică; Gestapoul s-ar fi mândrit cu performanţele lui. Nu avea nimic sfânt: inamicii şi potenţialii inamici erau ţinuţi în şah. Fragmente de benzi magnetice fuseseră puse cap la cap şi înregistrate; vinovăţia se contura prin asocieri vagi, aluzii perfide, zvonuri şi dovezi măsluite.

În vreme ce ea vorbea, Peter clocotea de furie. Femeia bău vin în timpul mesei; după aceea, bău coniac. Când termină, rămase tăcută câteva clipe, apoi încercă să zâmbească. Alcoolul îi topise în bună parte mânia; se stăpânea, deşi nu era prea trează.

— Acum mi-ai promis ceva. Iar eu ţi-am promis să nu public nimic. La ce lucrezi? La o nouă *Contraofensivă*!?

— Presupun că există o asemănare. E vorba despre un roman bazat pe ipoteza că Hoover a fost asasinat.

— Fascinant. Dar incredibil. Cine ar fi îndrăznit s-o facă?

— Cineva care a avut acces la dosarele lui personale. De aceea te-am întrebat dacă există martori ai arderii sau ruperii documentelor lui Hoover. Cineva care să le fi văzut distruse.

Phyllis încremenise, cu ochii pironiţi asupra lui.

— Şi dacă n-au fost distruse?...

— Asta-i presupunerea. Lucrez la ea. Ca ficţiune.

— Ce vrei să spui?

Vocea îi devenise impersonală, aproape glacială.

— Că oricine ar fi cel care – fictiv – l-ar fi ucis pe Hoover, în prezent se află în posesia acelor dosare şi e capabil de şantaj, exact ca şi Hoover. Nu numai teoretic, dar şi practic. Contactând oameni influenţi şi obligându-i să facă ce vrea el. Hoover era obsedat de sex, aşa că asta ar fi o armă esenţială. E întotdeauna eficientă. Un şantaj simplu şi foarte puternic.

Phyllis se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile sprijinite de tăblia mesei. Peter o auzi cu greu.

— Şoptind ceva la telefon, domnule Chancellor? Spune-mi dacă nu cumva e o glumă sinistră.

— Ce să fie?

Ea îl fixa cu ochi mari, plini de o teamă ciudată.

— Nu, nu se poate, continuă ea pe acelaşi ton distant, rece. Eram aici, în hol; eu am vrut să vin aici. Eu te-am văzut, nu dumneata m-ai observat pe mine...

— Phyllis, care-i problema?

— O, Doamne Sfinte, îmi pierd *minţile*.

El se întinse peste masă şi-i luă mâna. Era rece şi tremura.

— Hai, vino-ţi în fire. Zâmbi încurajator. Cred că ultimul coniac te-a dat peste cap.

Ea închise ochii pe jumătate.

— Chiar îţi par atrăgătoare?

— Sigur că da.

— Vrei să mergem în camera dumitale?

El o privi, încercând să înţeleagă.

— Nu trebuie să-mi sugerezi asta.

— Nu mă doreşti, nu-i aşa?

Nu era o întrebare în vorbele ei, nici în felul cum le rostise.

— Cred că te doresc foarte mult. Eu...

Ea se aplecă deodată în faţă şi-i strânse mâna aproape cu răutate, întrerupându-l.

— Du-mă sus, zise ea.

Stătea în faţa lui, goală, lângă pat. Sânii ei drepţi îi contraziceau vârsta. Şoldurile i se rotunjeau ademenitor sub talia zveltă; coapsele îi erau prelungi, sugerând o amforă grecească. El îi luă mâna, invitând-o în pat.

Ea se aşeză cu graţie, ezitând. El începu să-i mângâie sânii.

Femeia tremura, ţinându-şi răsuflarea; apoi, pe neaşteptate, se întoarse şi îşi lăsă mâna să alunece peste abdomenul lui.

Fără cuvinte, îşi răsuci trupul gol peste el şi îşi lipi faţa de obrazul lui. El îi simţea umezeala lacrimilor. Femeia se răsuci din nou, oprindu-se alături de el, îşi desfăcu picioarele şi-l trase peste ea.

— Fă-o repede! Fă-o repede!

Fu cel mai straniu act sexual pe care-l trăise vreodată Peter. În următoarele câteva minute – confuz, uluit, fără să priceapă – făcu dragoste cu un trup frumos, dar total inert.

Era ca o masă de carne rece.

Totul se încheie, iar el se întoarse uşor, dându-şi picioarele la o parte, dezlipindu-şi abdomenul de al ei şi pieptul de sânii ei drepţi, însă neexcitaţi. Se uită în jos spre ea, simţind dintr-o dată compasiune şi stupefacţie. Ea îşi arcuise ceafa şi stătea cu faţa îngropată în pernă. Ţinea ochii închişi, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Din pieptul ei ieşeau suspine înăbuşite.

El întinse mâna şi-o mângâie pe păr, trecându-şi degetele prin el. Ea începu să tremure şi îşi apăsă faţa mai tare în pernă.

Vocea ei sună nefiresc:

— Cred că o să mi se facă rău.

— Îmi pare rău. Să-ţi aduc un pahar cu apă?

— Nu! Îşi întoarse faţa scăldată de lacrimi spre el. Fără să deschidă ochii, strigă, iar vorbele ei umplură încăperea. Dar *poţi să le spui*! Poţi *să le spui acum*!

— Coniacul e de vină, şopti el. Era tot ce mai putea spune.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Chancellor auzi mai întâi păsările. Deschise ochii şi îşi îndreptă privirea spre luminatorul pe care-l construise în tavan, între grinzile groase ale dormitorului. Lumina era filtrată de arborii înalţi.

Se afla acasă. I se părea că plecase de acolo de ani de zile. Iar acea dimineaţă era una specială. Pentru prima dată în viaţa lui dorea să lucreze la el acasă.

Se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi coborî la parter. Casa era aşa cum o lăsase, dar mult mai curată. Se bucura că păstrase mobila fostului proprietar; arăta plăcut, era construită cu lemn din belşug şi părea confortabilă.

Traversă camera spre uşa ce ducea la bucătărie. Acolo, totul era imaculat şi fiecare lucru se afla la locul său. Îi purta o vie recunoştinţă doamnei Alcott, menajera cu chip sever, însă neobosită, pe care o moştenise o dată cu casa.

Îşi prepară nişte cafea şi o luă cu el în birou. Era camera de lucru a fostului proprietar, în partea de vest a casei, cu

ferestre enorme pe zidul dinspre grădină şi cu pereţii lambrisaţi cu lemn de stejar.

Cutiile cu documentele de la Nürnberg erau stivuite în colţul de lângă uşă, în vecinătatea copiatorului. Era sigur că nu aşa le lăsase; le deschisese la întâmplare, împrăştiindu-le conţinutul pe podea. Se întrebă cine-şi dăduse osteneala să le împacheteze la loc. Se gândi tot la doamna Alcott. Sau poate că Josh şi Tony veniseră acolo, încercând să pună în ordine încă o parte din viaţa lui?

Cutiile aveau să rămână în colţ. Documentele de la Nürnberg puteau să mai aştepte. Avea altceva de făcut. Se duse spre masa lungă, cu pupitru, de lângă fereastra din capătul opus. Acolo se găsea tot ce-i trebuia. La stânga, lângă telefon, se aflau două teancuri de hârtie galbenă, iar lângă ele era cana din cositor cu creioane ascuţite. Îşi luă ustensilele şi le puse pe masa largă din faţa canapelei de piele, apoi se aşeză. Nu avea nici o ezitare. Ideile îi veneau în ritmul scrisului.

Către Anthony Morgan, editor
Plan: Manuscrisul lui Hoover – Carte fără titlu

În prolog, o bine cunoscută personalitate militară – un om înţelegător, un gânditor în tradiţia lui George Marshall – s-a întors dintr-o inspecţie efectuată în Asia de sud-est. Se pregăteşte să prezinte autorităţilor militare de la Washington dovezi ale supralicitării succeselor de pe câmpul de luptă şi mai mult, probe ale incompetenţei şi corupţiei celor aflaţi la comandă.

Masacrarea trupelor a reprezentat consecinţa incapacităţii profesionale şi a mitomaniei şefilor militari de la Saigon. Cei câţiva colegi ai săi care ştiu ce are de gând să facă omul nostru încearcă să-l convingă să renunţe, pretinzând că momentul e cât se poate de nepotrivit. În replică, el le vorbeşte despre caracterul dezastruos al războiului.

Militarul este contactat de un necunoscut, care îi transmite un mesaj în legătură cu un eveniment petrecut cu ani în urmă; un incident datorat unei tulburări mintale temporare, în condiţii de stres maxim, totuşi, un act de o asemenea incorectitudine – chiar indecenţă – încât dezvăluirea lui l-ar discredita pe oştean şi i-ar distruge reputaţia, cariera, soţia şi familia.

Necunoscutul, îi cere militarului să distrugă raportul de la Saigon, să nu învinuiască pe nimeni şi să tacă din gură. În esenţă, i se puse în vedere să nu influenţeze situaţia existentă în armată – prin urmare, să lase masacrele să continue. În caz contrar, ar urma dezvăluirea informaţiei defăimătoare. I se acorda douăzeci şi patru de ore ca să ia o decizie.

Dilema militarului e agravată de sosirea de la Saigon a celei mai lungi liste de victime din ultimele luni. Se apropie momentul deciziei. Omul e chinuit de remuşcări, însă până la urmă nu poate să nesocotească ordinul necunoscutului.

La el acasă, scoate un teanc de hârtii din servietă (dovezile acuzatoare pe care le-a adus din Asia de sud-est), rupe paginile şi le pune pe foc.

Urmează o schimbare de decor. Necunoscutul pătrunde într-o pivniţă uriaşă de sub clădirea Biroului Federal de Investigaţii. Se opreşte în faţa unui dulap, îl deschide şi scoate dosarul militarului. Împinge la loc sertarul şi încuie dulapul.

Pe eticheta aflată pe sertar e scris:

A-L – Proprietatea directorului.

Peter se lăsă pe spătarul canapelei şi citi ce scrisese. Se întrebă dacă MacAndrew avea să se recunoască în acel personaj. În raport cu ceea ce ştia despre el, portretul fictiv era bun. Asemănarea cu generalul ar fi trecut cu greu neobservată la Pentagon. Dar nu şi *de* Pentagon.

În primul capitol, patru sau cinci oameni influenţi – din cadrul guvernului sau din afara lui – sunt prezentaţi în

diverse faze ale şantajului. Cei care-i persecută nu vor decât să-i reducă la tăcere pe opozanţi. Sunt atacaţi conducătorii unor organizaţii legale ale persoanelor nemulţumite, defavorizate sau ale minorităţilor.

Acuzaţiile, bazate pe asocieri îndepărtate, aluzii perfide, zvonuri şi probe măsluite, sunt lansate împotriva opozanţilor, diminuându-le eficienţa. Ţara e pe cale să devină un stat poliţienesc.

Peter se opri, surprins de cuvintele folosite. *Asocieri îndepărtate, aluzii perfide, zvonuri şi probe măsluite*. Erau vorbele lui Phyllis Maxwell.

Îşi reluă lucrul.

Personajul principal se deosebeşte de eroul obişnuit al romanelor de acţiune. Mi-l imaginez ca pe un avocat arătos, de vreo patruzeci şi cinci de ani, însurat şi cu doi sau trei copii. Numele lui e *Alexander Meredith.* A evoluat lent, de-abia acum începând să devină conştient de valoarea sa. A venit la Washington pentru o slujbă temporară la Departamentul de Justiţie. Specialitatea lui e dreptul penal. Este un tip meticulos, cu vaste cunoştinţe profesionale.

A fost angajat pentru a evalua procedurile utilizate de către anumite departamente ale Biroului Federal de Investigaţii – studiu determinat de creşterea alarmantă a metodelor discutabile folosite de birourile teritoriale ale FBI. S-au dat publicităţii acuzaţii nefondate; s-au înmulţit percheziţiile şi confiscările ilegale. Procurorii de la Justiţie se tem că anumite cauze îndepărtate ar putea fi respinse de instanţe din cauza violării drepturilor constituţionale.

Meredith lucrează la Washington de un an, iar ceea ce părea la început o însărcinare ţinând oarecum de rutina profesională a generat o serie de revelaţii cutremurătoare.

În interiorul Biroului Federal de Investigaţii, se află în curs de desfăşurare o operaţiune secretă, având ca scop

strângerea de informaţii incendiare cu privire la un spectru larg de persoane publice şi particulare.

Meredith face imediat legătura între anumite relatări din presă despre oameni influenţi ce acţionează în mod surprinzător şi numele pe care le-a descoperit în documentele Biroului. Acestea sunt, desigur, victimele descrise în primul capitol. Două dintre ele i se par surprinzătoare. Prima e un judecător de la Curtea Supremă – un om despre care se ştie că e detestat de Hoover – care demisionează dintr-o dată din magistratură. A doua – un militant pentru drepturile civile ale negrilor, criticat în mod public de către Hoover, care îşi curmă singur viaţa.

Alarmat, Meredith începe să caute dovezi concrete ale practicilor ilegale folosite de FBI. Intră în graţiile personalului executiv apropiat lui Hoover. Simulează simpatii pe care nu le are. Sapă tot mai adânc, iar ceea ce descoperă îl înspăimântă şi mai tare.

La cel mai înalt nivel al Biroului există un mic grup de fanatici, devotaţi orbeşte lui Hoover. Ei pun în aplicare metode şi îndeplinesc ordine transmise de director, ştiind foarte bine că multe dintre ele încalcă grosolan legea. Meredith află de existenţa unui om, detaşat la biroul din La Jolla, California, care îndeplineşte misiunea de pistolar al lui Hoover. Îşi face frecvent apariţia atunci când are loc o acţiune neaşteptată a unei personalităţi de importanţă naţională. Descrierea lui se va potrivi cu cea a *necunoscutului* din prolog.

Chancellor puse creionul deoparte şi îşi termină de băut cafeaua. Se gândi la Alan Longworth, „pistolarul” lui Hoover din realitate. Omul rămânea o enigmă. Presupunând că remuşcarea provocată de trădarea lui Hoover îl dusese pe agent la Malibu, de ce şi-ar fi periclitat situaţia actuală din Hawaii? De ce ar fi încălcat o înţelegere cu riscul vieţii? De ce, la urma urmei, îl trimisese pe Peter la Daniel

Sutherland, care-l identificase imediat pe fostul om al FBI-ului?

Se simţea Longworth atât de vinovat încât nu mai ţinea seama de instinctul de conservare? Era dorinţa lui de răzbunare atât de puternică încât nimic altceva nu mai conta?

Aparent, aşa stăteau lucrurile. Nu ezitase să-l distrugă pe MacAndrew în timpul acestui demers. Şi fiindcă Longworth o făcuse, Chancellor nu avu mustrări de conştiinţă atunci când se hotărî să includă un portret al individului în romanul său.

Meredith adună dovezi; ele sunt înspăimântătoare, J. Edgar Hoover a întocmit câteva mii de dosare despre cei mai importanţi oameni ai ţării. Conţin tot felul de zvonuri, jumătăţi de adevăr şi minciuni. În plus, ţinând seama de natura umană, supusă greşelii, dosarele sunt înţesate de fapte extrem de compromiţătoare. Sunt descrise pe larg obiceiuri şi deviaţii sexuale a căror dezvăluire ar distruge sute de bărbaţi şi femei care, altfel, au un comportament responsabil, fiind adesea personalităţi strălucite.

Existenţa acestor dosare constituie o ameninţare pentru întreaga naţiune. Cumplit e însă faptul că Hoover chiar le *foloseşte*. El contactează sistematic zeci de subiecţi despre care crede că se opun metodelor pe care le aplică, ameninţându-i cu darea în vileag a păcatelor personale dacă nu-şi revizuiesc atitudinea.

Meredith ştie că trebuie găsit răspunsul la cea mai gravă întrebare: Hoover acţionează singur sau are aliaţi? Deoarece, dacă a încheiat un pact cu susţinătorii săi ideologici din comunitatea specialiştilor în informaţii, din Congres ori de la Casa Albă, republica s-ar putea afla în pargul colapsului.

Meredith se hotărăşte să prezinte dovezile pe care le-a strâns unui adjunct al procurorului general. Din acel moment, viaţa lui devine pur şi simplu un coşmar. Adjunctul

este un om cumsecade, deşi întreaga situaţie îl sperie la culme. Cu toate acestea, el devine o armă; membri ai echipei lui trimit pe adresa Biroului fragmente din raportul lui Alex. Adjunctul procurorului general le ia de acolo şi în singura lui acţiune curajoasă, le expediază în secret unui senator.

Peter se lăsă pe canapea şi se întinse. Avea un model pentru senatorul lui. Cu mai puţin de un an în urmă, omul fusese principalul candidat al partidului său la funcţia de preşedinte. Milioane de oameni se lăsaseră cuceriţi de onestitatea exemplară a privirii sale. Preşedintele în exerciţiu era departe de limpezimea ideilor senatorului, de profunzimea viziunii sale şi de aptitudinea sa de a comunica. Discursul său raţional, calm i-a cucerit rapid pe alegătorii din întreaga ţară. Apoi i s-a întâmplat ceva. În numai câteva minute, într-o dimineaţă de iarnă cu ninsoare, campania a eşuat. Un discurs nepotrivit fusese înmânat spre lectură de către un membru extenuat al campaniei; senatorul a fost efectiv descalificat.

Chancellor se aplecă şi luă alt creion din cană.

O mostră de hărţuire psihologică se declanşează împotriva lui Meredith. Este urmărit la fiecare mişcare; e pus sub supraveghere continuă. Soţia sa primeşte telefoane – unele obscene, altele de ameninţare cu agresiunea fizică. Copiii lui sunt chestionaţi în legătură cu tatăl lor de către agenţi FBI, în timpul orelor şi după terminarea cursurilor. Automobile aşteaptă noaptea în faţa casei lui Meredith; lanterne luminează ferestrele întunecate. Fiecare zi devine un coşmar; nopţile sunt şi mai cumplite.

Scopul urmărit îl constituie subminarea credibilităţii lui Meredith, discreditarea lui în viaţa particulară. Omul se duce la autorităţi; încearcă să-i înfrunte pe agenţii Biroului, ca şi pe cei care-l urmăresc; ia legătura cu congresmanul. Toate eforturile lui de a-şi salva ancheta de spectrul terorii

eşuează. Ajunge în pragul demisiei. Nici măcar adjunctul procurorului general nu mai vrea să aibă de-a face cu el. Omul a fost avertizat.

Controlul perfid al lui Hoover se exercită peste tot.

Vei observa că am folosit numele lui Hoover. Cum se spune, îi vorbesc de rău pe morţi, dar o fac fără cea mai mică remuşcare...

Nu „lumea” spunea asta, îşi zise Chancellor, oprindu-se o clipă, ci Phyllis Maxwell.

... şi Temperatule Domn, am de gând să-l utilizeze în carte. Nu văd nici un motiv ca să-i maschez, fie şi vag, identitatea sau să i-o ascund sub vreun nume stupid gen J. Edwin Haverford, pretor al Branşei Federale de Informaţii. Vreau să-l descriu aşa cum a fost: un megaloman periculos, care trebuia dat afară încă de acum douăzeci de ani. Un monstru...

Din nou Phyllis Maxwell. Îşi zise că jurnalista îi făcuse un portret atât de memorabil – şi grotesc – încât îl stimulase în egală măsură ca şi Longworth. Furia ei era contagioasă.

... ale cărui tactici se potriveau mai degrabă cu metodele celui de-al Treilea Reich decât cu cele ale unei societăţi democratice. Vreau ca oamenii să fie ultragiaţi de manipulările lui *J. Edgar Hoover*. (Mai bine ai arăta textul ăsta biroului juridic – Steve o să aibă probabil un atac de apoplexie şi-o să înceapă un fel de anchetă socială, să afle dacă există rude de-ale defunctului care ne-ar putea da în judecată.)

Materialul introductiv va necesita şase capitole, adică aproximativ o treime din carte. În acest punct, accentul se va deplasa de la Meredith spre victimele şantajelor lui Hoover. Mai întâi spre senator, care se dovedeşte una dintre ţintele lui Hoover.

Deoarece aceste victime sunt oameni de importanţă considerabilă pentru guvern, e plauzibil ca doi dintre ei să se întâlnească. Aceştia vor fi senatorul şi un membru onest al cabinetului, care s-a opus preşedintelui şi ca atare, e obligat să demisioneze. Îmi imaginez o scenă în care două personalităţi puternice recunosc că sunt neajutorate în faţa asaltului lui Hoover. Sunt oameni de mare valoare, încolţiţi de un şacal bătrân.

Totuşi, întâlnirea lor are un rezultat pozitiv. Ei recunosc un fapt evident: dacă Hoover îi poate reduce la tăcere, acelaşi lucru îl va face şi cu alţii. Aşa că adună un mic grup de bărbaţi...

Peter ridică creionul de pe hârtie. Îşi aminti cuvintele lui Daniel Sutherland despre grupul din Washington: „Şi femei, domnule Chancellor”. Dar ce femei ar fi fost recrutate? Sau selectate? Zâmbi pentru sine. De ce nu o jurnalistă? Un personaj după modelul lui Phyllis Maxwell. Totuşi, deosebită de ea; în carte, femeia trebuia să fie o victimă înainte de a deveni membră a grupului. Era esenţial.

... şi femei, cu scopul de a înălţa un sistem de apărare împotriva atacurilor perfide ale lui Hoover. Au un punct de plecare: pistolarul lui Hoover. Pătrund în comunitatea specialiştilor în informaţii şi obţin în mod discret toate informaţiile ce pot fi dezvăluite despre acest om. Dosare, documente de serviciu, rapoarte bancare, referinţe la credite – tot ce se găsea.

Chancellor se opri din scris. Iarăşi apăruse enigma numită Longworth. Sutherland spusese că ei făcuseră apel la conştiinţa agentului şi-l răsplătiseră cu o slujbă uşoară în Maui, garantându-i securitatea. Toate astea erau, probabil, plauzibile, dar ce făcuse Hoover în tot acest timp? Stătuse pe scaun şi zisese: „Sigur, Alan, băiatule. Ai muncit

douăzeci de ani şi îţi meriţi pensia, iar eu îţi urez să te bucuri de ea în tihnă”?

Puţin probabil. Acel Hoover care-i fusese descris l-ar fi ucis pe Longworth în loc să-l lase să plece.

Trebuia să existe altă explicaţie.

Pistolarul e contactat de grupul senatorului. În urma exercitării unor presiuni combinate, omul e recrutat şi se pune la cale un fals medical. Pistolarul se plânge de dureri abdominale prelungite şi e trimis la Walter Reed Hospital. „Raportul” e înaintat lui Hoover: agentul e ros de un cancer duodenal. S-a întins în organism fâcând inutilă o intervenţie chirurgicală; speranţa lui de viaţă nu e mai mare de câteva luni.

Hoover nu are de ales. Îl lasă în pace pe om, crezând că agentul se duce acasă să moară.

Astfel, Nucleul anti-Hoover e format. Agentul „pensionat” e izolat şi pus la treabă. Se va constata nu numai că el avea acces la dosare, dar, fiind mai degrabă un oportunist decât un sfânt, le şi studia cu atenţia unui funcţionar al KGB-ului în toiul unei campanii de epurare.

El furnizează grupului anti-Hoover sute de nume şi biografii. Nume şi fapte care atrag după ele alte nume şi fapte suplimentare. Se pregăteşte o listă de bază a victimelor potenţiale, a cărei lungime este înfricoşătoare.

Ea include nu numai oameni puternici din cele trei departamente ale guvernului, dar şi lideri din industrie, ai muncitorilor, din lumea academică şi din presă.

Nucleul – numele grupului din Washington – trebuie să acţioneze imediat.

Sunt aranjate întâlniri confidenţiale. Agentul este trimis la zeci şi zeci de subiecţi, pentru a-i avertiza asupra dosarelor lui Hoover.

Strategia lor va fi descrisă în scene rapide. N-o să insist asupra amănuntelor. Ar fi prea derutant să introduc o întreagă serie de personaje noi.

Apropo de personaje, o să ajung la ele imediat.
Vreau mai întâi să termin de prezentat subiectul.

Peter luă un alt creion.

Punctul de cotitură e marcat de două evenimente: primul este contactarea lui Alexander Meredith de către Nucleu; al doilea îl constituie decizia luată de doi sau trei membri ai Nucleului de a-l asasina pe Hoover.

La această decizie se va ajunge treptat, deoarece oamenii respectivi nu sunt nişte criminali. Ei sfârşesc prin a considera asasinatul o soluţie acceptabilă, iar acesta este inacceptabilul lor defect. Când află şi Meredith, ştiind că hotărârea aparţine unor minţi superioare, întregul său sistem de valori e supus unui test final.

Pentru el, crima nu poate fi o soluţie. Se zbate acum între forţe opuse: fanaticii Biroului şi cei ai Nucleului.

Încercările eroului de a opri asasinatul şi de a dezvălui ilegalităţile Biroului reprezintă impulsul care conduce povestea spre final.

Din punct de vedere narativ, cel mai dificil aspect al povestirii va fi exact ceea ce-l îngrozeşte pe Alexander Meredith: decizia celor doi sau trei oameni extraordinari de a accepta crima ca pe o soluţie.

Eşafodajul logic va trebui construit cu atenţie, pentru ca nici o altă soluţie să nu pară a fi la îndemână.

Cred că acceptarea asasinatului se va produce prin două evenimente „rearanjate” din istoria recentă: retragerea din cursa prezidenţială a celui mai capabil om şi demisia unui judecător reformator de la Curtea Supremă.

Nucleul îşi dă seama că cele două catastrofe sunt opera lui J. Edgar Hoover. Statul a suferit o pierdere ireparabilă.

Vârful creionului se rupse sub forţa presiunii sale. Se înfuriase din nou, dar mânia trebuia folosită mai târziu, atunci când avea să scrie cartea.

Istoria oferise o soluţie paşnică. Moartea unui nebun şi distrugerea otrăvurilor pe care le adunase permiseseră Nucleului – dacă Sutherland avea dreptate – să se dizolve.

Starea de alarmă încetase.

Acestea erau faptele. Dar el nu se ocupase de realitatea istorică. Ce-ar fi făcut un grup de astfel de oameni importanţi dacă s-ar fi confruntat cu dispariţia separării puterilor în stat, atât de importantă pentru o formă democratică de guvernare? Ar fi analizat un astfel de grup posibilitatea execuţiei? A asasinatului?

Într-un sens, n-ar fi avut de ales. Totuşi, aprobând această acţiune, s-ar fi situat pe aceeaşi poziţie ca şi omul ucis. Aşadar, nu toţi ar fi subscris la o asemenea soluţie, drept care aceasta n-ar fi fost propusă pe faţă.

Dar doi, poate trei oameni ar putea-o considera drept unica decizie care se putea lua. Şi aici s-ar afla fisura Nucleului.

Crima e crimă, iar definiţia ei este modificată doar de condiţiile specifice războiului. Cei care apreciază crima drept o soluţie nu sunt, până la urmă, mai buni decât victimele lor. Nucleul trebuie să cuprindă doi sau trei membri care aveau să-şi asume rolul de ucigaşi.

În Nucleu există doi bărbaţi şi poate o femeie (aici, posibilităţile dramatice sunt interesante), cu calităţi deosebite, devotaţi principiilor împărtăşite de restul grupului. Totuşi, se observă o schimbare treptată a perspectivei lor. Ea se datorează frustrării, sincerei detestări a activităţii lui Hoover şi evidentei ineficienţe a Nucleului în contextul manipulării unor alegeri prezidenţiale şi al dirijării represive a instanţelor. Au fost puşi la zid, nu mai există alternativă. În afară de asasinat.

Dar în felul acesta ar îndepărta numai jumătate din tumoare, cealaltă jumătate fiind dosarele lui Hoover.

Nu-şi puteau permite să le lase în mâinle succesorului după moartea directorului.

Nucleul concepe un plan de ucidere şi jaf. Cred că partea asta trebuie scrisă într-un stil sec, documentar, suspansul fiind amplificat de planul însuşi şi de înţelegerea faptului că, în orice moment, o eroare de sincronizare sau de reacţie ar putea fi fatală.

Deocamdată până aici vreau să merg cu firul epic.

Peter întinse braţele, dar sări ca ars când simţi o durere ascuţită săgetându-i umărul stâng. Nu se gândise nici o clipă la ea. Se concentrase asupra paginii din faţa lui. Acum avea să înceapă. Cu oamenii.

Creiona nişte umbre, arătări fără formă ce se materializau încet. Pe urmă, numele. După cum obişnuia, avea să schiţeze lista de personaje, acordând fiecăruia câte două pagini, ştiind că fiecare urma să-l conducă la prietenii şi duşmanii lui sau ai ei, cunoscuţi şi necunoscuţi. Personajul genera alte personaje; deseori se întâmpla aşa.

Pe lângă acela la care se gândise deja – militarul din prolog, Alexander Meredith, pistolarul lui Hoover, senatorul şi membrul guvernului – trebuia în primul rând să dea viaţă grupului – Nucleul. Câţiva urmau să fie din afara guvernului: un savant, poate şi un avocat şi fără discuţie, un judecător, dar nu unul negru – asta nu putea face. Nu exista decât un Daniel Sutherland. Şi femeile: trebuia să se gândească la ele cu mare atenţie. Îşi impuse să reziste tentaţiei de a inventa un personaj prea asemănător lui Phyllis Maxwell. Dar unele trăsături ale ei aveau să intre în carte.

Se aplecă peste foaia de hârtie şi începu să scrie.

Un bărbat de vreo şaptezeci de ani, un avocat care se numeşte...

Nu putea spune de când scria. Soarele străbătuse un sfert din traiectoria sa pe cer, trimiţându-şi razele prin fereastra de la nord.

Privi paginile adunate lângă teancul galben; schiţase nu mai puţin de nouă personaje. Se simţea în plină formă; nu ştia cum să-şi exprime recunoştinţa pentru că-i revenise, în sfirşit, inspiraţia.

Telefonul sună, luându-l prin surprindere. Traversă camera, ca să răspundă.

— Alo.

— E acolo un scriitor pe nume Chancellor? Un anume Peter Chancellor?

Bărbatul de la telefon vorbea cu un puternic accent din sud.

— Da. Eu sunt Peter Chancellor.

— Ce încerci sa *faci* cu mine? N-ai dreptu'...

— Cine eşti?

— Ştii al dracu' de bine cine-s.

— Mă tem că nu.

— Ciu-*daat*. Prietenu' tău Longworth a venit să mă vadă la Washington.

— Alan Longworth?

— Te-ai prins. Da' mergi într-o direcţie greşită! Vrei să iei de la capăt povestea din 1861 cu cioroii, n-ai decât! Da' ar fi bine să ştii în ce te bagi.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Cine dracu' eşti?

— Congresmanul Walter Rawlins. Azi e miercuri. O să fiu la New York duminică. O să ne-ntâlnim acolo.

— Serios?

— Da. Înainte să ne zboare la amândoi afurisitele astea de capete.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Făcuse un lucru neobişnuit pentru el: începuse să scrie cartea înainte ca Morgan să aprobe planul. Dar nu se putea stăpâni. Cuvintele se aşterneau de la sine pe hârtie.

Cu o anume mustrare de cuget, Peter admise faţă de sine că asta nu conta. Subiectul era totul. Se relata povestea unui monstru numit Hoover. Pentru Chancellor era important – întrucâtva mai important decât tot ce încercase să facă până atunci – ca mitul lui Hoover să fie prezentat în adevărata sa lumină. Cât mai repede cu putinţă, pentru ca istoria să nu se repete.

Dar trebuia să-şi întrerupă munca timp de o zi. Fusese de acord să se întâlnească cu Rawlins. Îi spusese acestuia că, indiferent de ceea ce-i zisese Alan Longworth, sau de ameninţările proferate, Longworth nu era prietenul lui.

Totuşi, Longworth fusese la Washington cu patru zile în urmă, atunci când îl sunase Rawlins. Nu se întorsese în Hawaii. Enigma reapăruse. De ce?

Chancellor hotărî să rămână peste noapte în apartamentul său din New York. Îi promisese lui Joshua Harris să ia masa cu el.

Conduse spre nord, pe vechiul drum paralel cu ţărmurile râului Delaware, prin oraşul Lambertville, apoi coti spre vest, peste dealul lung, către Autostrada 202. Dacă traficul nu era prea intens spera să ajungă la autostradă în patruzeci şi cinci de minute; de la Varianta 14, mai avea de mers jumătate de oră până la New York.

Aproape că nu exista trafic. Câte un camion cu fân sau lapte ieşea prudent de pe drumuri prăfuite şi intra pe autostradă, iar maşini în plină viteză îl depăşeau intermitent – negustori care acoperiseră zona în acea zi şi se grăbeau spre cel mai apropiat motel. Dacă ar fi vrut, ar fi

putut să depăşească tot ce se afla pe şosea, îşi zise mângâind volanul gros. Maşina lui era un Mercedes 450 SEL.

Teama influenţase alegerea automobilului. Optase pentru cel mai greu. Se întâmplase ca maşina imediat disponibilă să fie de un albastru închis. Era bine; orice, numai să nu fie...

Argintie?

Argintie! Nu-i venea să-şi creadă ochilor!

În spatele lui! în oglinda retrovizoare exterioară, cu imaginea mărită de convexitatea sticlei, imensa mască lucitoare! Era un automobil argintiu! Continentalul argintiu!

Ochii îi jucau feste. Nu se putea altfel! Aproape că-i era frică să se uite la şofer; nici nu trebuia. Maşina argintie veni lângă el, conducătorul auto aflându-se chiar în raza lui vizuală.

Era femeia! Aceeaşi femeie! *La trei sute de kilometri distanţă*! Pălăria cu boruri largi, părul negru şi lung, ochelarii de soare, tenul palid contrastând cu buzele de un roşu intens, eşarfa oranj. Era o nebunie!

Apăsă pedala de acceleraţie; Mercedesui ţâşni înainte. Nici un automobil pe şosea nu se putea pune cu el!

Dar Continentalul reuşi. Fără efort. *Fără efort!* Iar macabrul şofer privea drept înainte. De parcă n-ar fi fost nimic ireal, nimic neobişnuit. Drept înainte. În gol!

Peter aruncă o privire spre vitezometru. Acul tremura peste cifra o sută. Era o autostradă dublă; maşinile de pe banda cealaltă păreau nişte umbre. Maşini. *Camioane*! Erau două camioane în faţă! Intraseră unul după altul într-o curbă lungă de pe şosea. Chancellor ridică piciorul de pe acceleraţie; avea să aştepte până când o să ajungă mai aproape.

Acum! Apăsă pe frână; Continentalul ţâşni în faţă şi coti spre partea dreaptă a autostrăzii, pentru a-l bloca.

Din nou, *acum*! Trânti piciorul pe acceleraţie şi întoarse volanul, luând-o spre stânga drumului cu motorul huruind în

timp ce trecea în viteză pe lângă teribila chestie argintie şi femeia dementă care o conducea.

Depăşi în goană cele două camioane aflate în curbă, uluindu-i pe şoferi, cu roţile Mercedesului pe jumătate în iarba din centrul şoselei şi cauciucurile scrâşnind.

Ringos! Pe indicatorul de la marginea drumului scria *Ringos*!

Existase un Ringos cu ani în urmă, într-un loc unde începuse un pistolar să tragă într-un acces de furie.

Bătaie cu pistoale la O.K. Corral.

De ce se gândise la asemenea lucruri? De ce? De ce îl durea capul atât de tare?

Buffalo Bill
e mort...
Iisus
era un bărbat frumos

... e.e. cummings. De ce se gândea la e.e. cummings? Ce dracu' se *întâmpla*?

Îi crăpa capul.

La distanţă, poate la vreo doi kilometri, vedea un cerc luminos, de culoarea chihlimbarului, suspendat în aer. În primul moment, nu înţelese ce reprezenta – era un semafor de la intersecţia autostrăzii. Trei maşini din faţă încetiniră, una la stânga, două la dreapta. Nu putea să treacă. Se afla la vreo opt sute de metri distanţă – reduse viteza Mercedesului.

O*, Doamne*! Apăruse iarăşi!

Continentalul se apropia în viteză. Dar semaforul se afla chiar în faţă; cele două maşini erau nevoite să oprească.

Trebuia să se stăpânească şi să treacă la fapte, să pună capăt acestei nebunii.

Trase maşina pe partea dreaptă a drumului şi aşteptă să vadă cum reacţiona Continentalul. Acesta intră pe banda din stânga, în spatele singurei maşini de acolo, dar opri exact alături de Mercedes.

Chancellor apucă mânerul portierei şi sări afară. Alergă spre Continental şi înhaţă mânerul uşii, trăgând cu toată forţa.

Portiera era încuiată. Bătu în fereastră.

— *Cine eşti*? Ce ai de gând *să faci*?

Faţa impenetrabilă – o mască macabră – privea drept înainte în spatele geamului.

Peter scutură mânerul portierei şi izbi fereastra cu mâna.

— Nu-mi poţi face asta!

Şoferii celorlalte maşini priveau scena prin geam.

Culoarea semaforului era verde, însă nimeni nu se mişca.

Chancellor înconjură maşina, ducându-se la geamul şoferului şi trase de mâner, lovind fereastra.

— Căţea turbată! Cine eşti? Ce vrei?

Faţa de o paloare teribilă, ascunsă de plete, de ochelari şi de pălărie, se întoarse şi-l privi. *Era* o mască, oribilă şi cu totul de nepătruns. Pudră albă şi buze strânse, nemişcate, conturate cu un ruj ţipător. Peter privea o uriaşă insectă dezgustătoare, machiată pentru a arăta ca un clovn înspăimântător.

— La naiba, răspunde-mi! *Răspunde-mi*!

Nimic. Doar privirea aia teribilă de pe masca acelei feţe terifiante.

Maşinile din faţă porniră. Peter auzea huruitul motoarelor. Se ţinea de mânerul portierei, fascinat de imaginea lugubră din spatele geamului; bătu din nou în geam.

— *Cine*...?

Motorul Continentalului fu ambalat. Îşi luă mâinile de pe portieră, iar automobilul ţâşni înainte, trecând în viteză prin intersecţie şi depărtându-se pe autostradă.

Peter vru să citească numărul de înmatriculare. Nu avea.

— Jigodie turbată! O să-ţi sparg capul. Javră!

Vorbele, răcnite cu furie, nu erau ale lui. Primul din cele două camioane pe care le depăşise nebuneşte în curbă oprise la douzeci de metri distanţă. Deasupra scării cabinei se deschise o uşă şi un camionagiu cu pieptul bombat sări jos, cu o manivelă în mână.

— Ticălosule! Aproape că m-ai scos de pe şosea!

Peter se duse şchiopătând spre Mercedes. Se aruncă pe scaun, trânti portiera şi o încuie. Camionagiul era la câţiva paşi, cu manivela ridicată.

Motorul Mercedesului era pornit. Chancellor apucă schimbătorul de viteze şi-l trase înapoi, apăsând cu putere pedala de acceleraţie, cu mâinile pe volan. Motorul se dezlănţui; Peter răsuci volanul, evitând impactul cu parapetul.

Apoi îl îndreptă şi porni în viteză pe şosea.

Era un coşmar. Un blestemat de *coşmar*!

De mai bine de o oră, stătea singur în camera de zi a apartamentului său. Veioza de pe pian reprezenta singura sursă de lumină; prin fereastra întredeschisă pătrundeau zgomotele nopţii newyorkeze. Avea nevoie de aer, iar zgomotele îl linişteau. Era încă transpirat şi în cameră se făcuse răcoare.

Trebuia să-şi stăpânească panica. Cineva încerca să-l scoată din minţi. El trebuia să reziste, să dea de urma unei feţe cu o mască sinistră. Avea să se întoarcă în timp – la un drum de ţară din Maryland, unde apăruse prima dată cumplita creatură.

Cum îl chema pe poliţistul din Rockville? Connelly? Donovan? Îl menţionase la agenţia de închiriat maşini de la Aeroportul Dallas; o să-i sune şi va afla. Apoi o să ia legătura cu poliţistul şi o să-l întrebe...

Telefonul sună. Tresări şi se ridică din fotoliu. Trebuia să fie congresmanul din Virginia. Altcineva nu ştia că se afla în oraş. Rawlins spusese că o să-l sune seara, ca să stabilească ora şi locul întâlnirii.

— Alo.

— Peter?

Era Joshua Harris. Chancellor uitase complet de el.

— Salut. Îmi pare rău, prietene. Am avut nişte probleme. Tocmai am ajuns acasă.

— Ce probleme?

Îngrijorarea era evidentă în vocea lui Harris.

— Am... Nu, n-o să-i spună lui Joshua. Nu acum. Totul era mult prea neclar. Nimic serios. O reparaţie la maşină. A durat mai mult decât speram. Unde eşti?

— Mă pregăteam să plec la restaurant. La Richelieu, îţi aminteşti?

Da, îşi amintea. Dar nu s-ar fi putut acomoda cu atmosfera tihnită a unei mese luate la un restaurant elegant.

— Te deranjează dacă amânăm cu o zi întâlnirea? În cazul în care n-ai alt program. Ca să fiu sincer, am lucrat de la patru şi jumătate dimineaţa până la patru după-amiază. Apoi am condus maşina. Sunt frânt.

— Prin urmare, cartea despre Hoover merge bine?

— Mai bine şi mai repede decât mi-am închipuit.

— Asta-i grozav, Peter. Mă bucur pentru tine. Ciudat, Tony nu mi-a spus nimic.

Chancellor îl întrerupse calm.

— Nu ştie. E cel mai surprinzător plan pe care i l-am trimis vreodată; o să dureze câteva zile până o să-l citească.

De ce nu spunea că începuse deja afurisita aia de carte?

— Sper că o să-mi trimiţi o copie, zise Harris. N-am întotdeauna încredere în voi doi, ca să nu mai vorbesc de toate cuvintele alea.

— Mâine seară, îţi promit.

— Atunci, pe mâine seară. O să anulez rezervarea. Noapte bună, Peter.

— Noapte bună.

Chancellor închise telefonul şi se duse la fereastra ce dădea spre Seventy-first Street. Era o zonă liniştită, străjuită de arbori, genul de cartier pe care oamenii îl asociau cu altă epocă a oraşului.

În vreme ce privea afară, o imagine îi apăru în faţa ochilor. Ştia că nu era reală, însă reuşea s-o alunge. Revăzu faţa lugubră din Continental. Era în geam, uitându-se la el cu ochii nevăzuţi din spatele lentilelor întunecate, cu rujul aprins conturat exact pe masca de pudră albă.

Peter închise ochii şi îşi duse mâna la frunte. Ce voise să facă înainte de a suna Josh? Era ceva în legătură cu sinistra imagine din geam. Şi cu telefonul. Şi acesta sună. Dar tocmai sunase cu câteva clipe în urmă. Nu putea să sune din nou.

Suna. A, *Iisuse*! Trebuia să se întindă pe pat; tâmplele îi zvâcneau şi nu era sigur... *Răspunde la telefon*. Traversă camera şchiopătând.

— Chancellor?

— Da.

— Sunt Rawlins. Cât eşti de matinal?

— Ce glumă mai e şi asta?

— Hm?

— Lucrez dimineaţa.

— Nu mă interesează.

— Ştii un loc din New York de-i zice Cloistersa?

— Da. Peter îşi ţinu răsuflarea. Să fi fost şi asta o glumă sinistră? Cloistersa fusese un loc preferat de Cathy. În câte duminici de vară se plimbaseră pe pajiştile de-acolo! Dar Rawlins n-avea de unde să ştie asta. Cel puţin aşa credea.

— Să fii acolo mâine dimineaţă, la cinci jumătate. Te duci la intrarea de vest; poarta o să fie deschisă. E o alee cam la o sută de metri spre nord, care duce la o curte. Ne vedem acolo.

Telefonul se închise.

Sudistul alesese un loc ciudat şi o oră bizară. Era opţiunea unui om speriat. Alan Longworth declanşase încă

o dată frica; trebuia să fie oprit cât mai curând acest agent „pensionat”, acest pistolar plin de remuşcări.

Dar n-avea timp să se gândească la Longworth. Nu mai era mult până la patru şi jumătate.

Se duse în dormitor, îşi azvârli pantofii din picioare şi îşi descheie cămaşa. Stătea aproape de marginea patului. Involuntar, corpul îi căzu încet pe spate, iar capul se cufundă în pernă.

Şi visele apărură. Coşmarurile.

Iarba era umezită de rouă, iar soarele dimineţii lumina cerul la răsărit. Peste tot se vedeau relicve şi statui, iar arborii noduroşi păreau să fi înfruntat secolele. Singurul lucru care lipsea era muzica unei lăute sau nişte voci plăcute cântând madrigaluri.

Chancellor găsi aleea. Era mărginită de flori şi urca pe o colină mică spre un zid de piatră care se dovedi a fi împrejmuirea reconstruită a unei mănăstiri franceze din secolul al treisprezecelea. Se apropie şi se opri în faţa unei vechi arcade, în curte erau bănci de marmură şi copaci miniaturali, amplasaţi cu rafinament. Locul părea ciudat de liniştit. Începu să aştepte.

Trecură zece minute; lumina dimineţii deveni mai intensă, destul cât să se reflecte pe albul lucitor al marmurei. Peter se uită la ceas. Era şase fără zece. Rawlins întârziase deja douăzeci de minute.

Sau se răzgândise? Era frica atât de mare?

— *Chancellor*.

Peter se întoarse, surprins. Şoapta venise dinspre un pâlc de tufe aflat la vreo zece metri distanţă, care înconjura o coloană groasă, ce ieşea din iarbă. În vârful ei era montat capul sculptat al unui sfânt medieval. Din umbră, prinse contur silueta unui bărbat.

— Rawlins? De când stai acolo?

— De vreo trei sferturi de oră.

Rawlins se îndreptă spre Peter. Nu-i întinse mâna.

— De ce ţi-a trebuit atât de mult până să apari? întrebă Peter. Eu sunt aici de la cinci şi jumătate.

— Cinci cinzeştrei, zise sudistul. Am aşteptat să văd dacă eşti singur.

— Sunt. Să stăm de vorbă.

— Să *mergem*.

Coborâră pe aleea ce pornea de la coloană.

— Ai necazuri cu picioru'? întrebă Rawlins.

— Un vechi accident de la fotbal. Sau o rană din război. Alege. Nu vreau să mă plimb. Spune ce ai de zis. Nu eu am cerut întâlnirea asta şi mai am şi de lucru.

Faţa lui Rawlins se înroşi.

— E o bancă acolo.

— Erau bănci şi în curte.

— Poate şi microfoane.

— Eşti nebun. Ca şi Longworth.

Congresmanul nu răspunse până când nu ajunseră la o bancă albă din fier forjat.

— Longworth e parteneru' tău, nu? La şantaju' ăsta.

În timp ce vorbea, Rawlins se aşeză. Faţa îi era scăldată de lumina slabă. Bravada afişată cu câteva clipe în urmă dispărea.

— Nu, răspunse Peter. Eu nu am partener şi nu sunt un şantajist.

— Da' scrii o carte.

— Din asta trăiesc. Scriu romane.

— Sigur. Aşa se face că băieţii de la CIA şi-au dus o grămadă de chiloţi murdari la spălătorie. Am auzit de unu'. Chestia aia de-i zice *Contraofensiva*!

— Cred că exagerezi. Ce voiai să spui?

— Las-o moartă, Chancellor. Congresmanul vorbea pe un ton monoton. Informaţia pe care-o ai nu face nici cât o ceapă degerată. Drace, mă poţi ruina, da' o să ies din rahat legal; pot s-o fac. Pe urmă o să răspunzi de ce-o să urmeze.

— Ce informaţie? Orice ţi-ar fi spus Longworth e o minciună. N-am informaţii despre dumneata.

— Nu mă prosti pe mine. Recunosc, am probleme. Ştiu ce gândesc oamenii ca tine despre mine. Folosesc în particular cuvântu' cioroi mai des decât ai vrea să-l auzi; când sunt matol, am o slăbiciune pentru găoazele de negrese – da' fir-aş al dracu', cred că asta-i în favoarea mea; sunt însurat cu o târfă care poate să mă toarne oricând şi să-mi ducă toată averea la nord de Roanoke. Suport toate astea, băiete, da-mi fac treaba în Congresu' ăla! Şi nu-s ucigaş! Înţelegi!

— Sigur. E doar familia ta de pe plantaţie. Foarte trăsnită şi drăguţă. Mi-ai spus destul. Plec.

— Nu, nu pleci. Rawlins se ridică în picioare, blocându-i drumul lui Peter. Te rog. Ascultă-mă. Oi avea eu multe păcate, da' nu se poate zice că-s un pârlit de sudist. Nu mai există nici unu' care să aibă atâta minte încât să nu se-mbete cu apă rece. Pen' că rezultatele şi cauzele nu mai sunt ce erau. Lumea întreagă e-n schimbare şi dacă nu vezi asta, provoci o blestemata de baie de sânge. Nimeni nu câştigă; toată lumea pierde.

— Cauzele? Chancellor privea cu atenţie faţa omului din sud. Nu se prefăcea.

— Unde vrei să ajungi?

— Nu m-am opus niciodată schimbărilor responsabile. Da' m-am luptat ca un leu în cuşcă atunci când erau iresponsabile. Să acorzi milioane de dolari unor nepricepuţi, care *nu* au suficientă minte ca să nu se-mbete cu apă rece, asta înseamnă să baţi pasul pe loc.

Peter era fascinat, aşa cum fusese ori de câte ori aparenţa nu se potrivea cu realitatea.

— Şi ce legătură are asta cu ceea ce crezi că am făcut eu?

— La Newport News a fost o *înscenare*! Mi-au băgat pe gât un butoi de bere şi m-au dus pe alei întunecoase de nu le-am văzut în viaţa mea. Oi fi regulat-o pe puştoaica aia, da' n-am omorât-o! Nu m-aş fi priceput să-i fac ce i-au făcut *ăia*! Da' ştiu cine sunt făptaşii. Şi jigodiile alea negre şi-au

dat seama că eu ştiu. Sunt mai răi decât nişte javre; sunt nişte cioroi nazişti, de-i omoară pe-ai lor şi se-ascund în spatele...

Se auzi un şuierat, undeva în depărtare. Apoi incredibilul – *inimaginabilul* – se întâmplă. Chancellor holbase ochii îngrozit, incapabil să se mişte.

Gura lui Rawlins era căscată. Un cerc roşu apăruse deasupra sprâncenei drepte. De acolo ieşea sânge, ţâşnind mai întâi, apoi curgând în şiroaie peste tenul pământiu şi ochiul larg deschis. Totuşi, corpul *stătea în picioare*, împietrit în moarte. Pe urmă, lent, ca într-un balet macabru, picioarele lui Rawlins cedară şi trupul îi căzu, prăbuşindu-se în iarba udă.

O răsuflare înăbuşită ieşi din gâtlejul lui Peter; trebuia să fie un strigăt, însă nu se auzi nici un sunet, căci forţa şocului anihilase ţipătul de groază.

Urmă un alt şuierat; valuri de aer plesniră deasupra lui. Şi încă o dată; se auzi un *ping*, iar pământul explodă sub el. Un glonţ ricoşase din bancă! Rămăşiţe de instincte îl aruncară la pământ; plonjă spre stânga, rostogolindu-se în iarbă şi ieşind din câmpul vizual al trăgătorului. Urmară alte şuierături şi alte explozii de iarbă şi pământ. O aşchie de piatră îi vâjâi pe lângă ureche; dacă ar fi fost cu câţiva centimetri mai aproape, l-ar fi orbit sau l-ar fi ucis. Deodată, fruntea lui se lovi de o suprafaţă aspră, iar palma îi fu înţepată când o apăsă pe piatra cu crestături. Se ascunsese după un fel de monument din piatră înconjurat de tufişuri.

Se răsuci pe spate. Nu putea fi văzut, dar în jur se auzeau pocnetele sinistre ale gloanţelor.

Urmară nişte strigăte, aproape nebuneşti, isterice. Veneau *de acolo, de acolo* şi *de acolo*! În mişcare, alergând, estompându-se. Şi la sfârşit o voce, un răcnet, puternic şi gutural, cerând supunere.

— *Ieşi de-aici*! O mână puternică îl înşfacă de haină, prinzându-i în strânsoare cămaşa şi pielea de sub ea şi-l ridică de lângă adăpostul de piatră. A doua mână ţinea un

pistol automat mare, cu un cilindru gros în capătul ţevii. Era îndreptat spre direcţia de unde veneau împuşcăturile; gura ţevii scuipa foc şi fum.

Peter rămase fără grai. Deasupra lui se afla blondul Longworth. Dispreţuitul Alan Longworth îi salvase viaţa!

Trecu printre tufe, cu corpul aplecat, aruncându-se printre ghimpii ascuţiţi în iarba din faţă. Râcâia pământul cu mâinile şi cu picioarele, croindu-şi drum înainte. Nu mai avea aer în plămâni, dar important era să scape. O luă la fugă printre grădini.

CAPITOLUL PATRUSPREZECE

Mergea pe străzi ca un somnambul. Timpul şi spaţiul fuseseră abolite; era complet dezorientat. Primul său gând fu să caute ajutor, să cheme poliţia, să găsească pe *cineva* care să pună ordine în haosul din care de-abia scăpase. Dar nu văzu pe nimeni. Se apropie de câţiva pietoni; aceştia se uitară la înfăţişarea lui ciudată şi se îndepărtară în grabă. Merse împleticindu-se pe mijlocul străzii, răsunară claxoane, şoferii îl ocoliră înfuriaţi. Nu se zăreau poliţişti, nici maşini de patrulare în acea zonă liniştită a oraşului.

Tâmplele îi zvâcneau, umărul stâng îl durea, îşi simţea fruntea de parcă i-ar fi fost frecată cu o pilă. Se uită la palma mâinii drepte; era roşie, cu zgârieturi însângerate.

Încet, după ce rătăcise mai mulţi kilometri, Chancellor începu să-şi vină în fire. Era un proces straniu de limpezire, înţelegea şi nu înţelegea, dar era conştient de starea mintală foarte periculoasă în care se afla. Îşi dădea vag seama că sistemul său defensiv se dovedea incapabil să respingă atacurile la care era supus, aşa că se străduia din

răsputeri să-şi pună ideile în ordine. Avea de luat nişte decizii.

Se uită la ceas, simţindu-se ca un călător pierdut într-o ţară străină, căruia i se spusese că, dacă nu avea să ajungă într-un loc anume, la o anumită oră, ar fi greşit drumul. O luase pe multe drumuri greşite. Ridică privirea spre semnul indicator al străzii; nu auzise niciodată de acel nume.

Poziţia soarelui îi spunea că era dimineaţă. Slavă Domnului! Rătăcise pe străzi vreme de patru ceasuri.

Patru ceasuri. O, Doamne, am nevoie de ajutor.

Maşina lui! Mercedesul rămăsese la Cloisters, parcat pe strada din faţa intrării de vest. Vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase portmoneul. Avea bani pentru un taxi.

— Asta-i partea de vest, amice, zise şoferul cu faţa purpurie. Nu văd nici un Mercedes. Când l-ai lăsat aici?

— Azi-dimineaţă, devreme.

— N-ai văzut semnul? Şoferul îl arătă pe geam. Asta-i o stradă aglomerată.

Parcase într-o zonă interzisă.

— Era întuneric, se scuză Peter. Apoi îi dădu adresa lui din Manhattan.

Taxiul întoarse la stânga, spre Seventy-first Street, venind dinspre Lexington Avenue; Chancellor rămase cu gura căscată. Mercedesul lui era parcat lângă clădirea din gresie, chiar în faţa locuinţei lui. Avea o stranie splendoare, cu caroseria bleumarin strălucind în lumina soarelui. Nu se mai vedea alt automobil asemănător în zonă.

Într-un moment de nebunie, Peter se întrebă cum de fusese mutat vizavi de locul unde-l parcase cu o seară în urmă.

Cathy trebuie să fi făcut asta. Deseori proceda aşa, din cauza restricţiilor de parcare. Maşinile trebuiau mutate începând cu ora opt seara.

Cathy? O, Doamne, ce se întâmpla cu el?

Aşteptă pe trotuar până când taxiul dispăru. Se apropie de Mercedes, privindu-l cu atenţie, de parcă ar fi studiat un obiect pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. Fusese spălat şi lustruit, interiorul şi bordul curăţate, iar părţile metalice străluceau.

Îşi scoase legătura de chei; urcatul scărilor părea să nu se mai termine. Pe uşa exterioară se afla o notă bătută la maşină, prinsă de lemn cu un ac.

Situaţia a scăpat de sub control. Nu se va mai întâmpla. Şi n-o să mă mai vezi niciodată.

Longworth.

Chancellor smulse nota de pe uşă. Apoi privi cu atenţie hârtia. O-urile erau uşor înălţate; hârtia groasă, fusese ruptă dintr-un blocnotes.

Individul dactilografiase nota la maşina lui de scris. Hârtia era din topul lui cu antet, iar numele lui fusese şters.

— Îl cheamă Alan Longworth. Josh a aflat câte ceva despre el. Peter se aplecă pe fereastră, privind la Mercedesul de pe stradă.

Anthony Morgan stătea într-un fotoliu de piele, în partea opusă a camerei, cu silueta lui zveltă nefiresc de rigidă.

— Arăţi ca dracu’. Ai băut mult aseară?

— Nu. N-am dormit bine. Cât am aţipit, am avut numai coşmaruri. Asta-i altă poveste...

— Dar fără pileală, îl întrerupse Morgan.

— Ţi-am spus, fără!

— Şi Josh e la Boston? Cei de la birou mi-au spus că urmează să revină cu trenul de ora patru. O să cinăm împreună diseară.

Morgan se ridică din fotoliu, aparent convins, şi-i spuse răspicat:

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-ai chemat poliţia? Ce dracu’ crezi că o să faci? Ai asistat la comiterea unei crime. Un congresman a fost ucis în faţa ta!

— Ştiu, ştiu. Vrei să auzi ceva şi mai rău? M-am pierdut. Am rătăcit aproape patru ceasuri ca prin ceaţă. Nici măcar nu ştiu unde mă aflam.

— Ai auzit ceva la radio? Vestea trebuie să se fi aflat până acum.

— N-am deschis aparatul.

Tony se duse la radioul din bibliotecă şi-l potrivi pe un post de ştiri, dând volumul încet. Apoi se apropie de scriitor, obligându-l să se întoarcă de la fereastră.

— Ascultă-mă. N-aş fi vrut să suni pe altcineva în afară de mine. Cu excepţia poliţiei. Spune-mi de ce n-ai făcut-o!

Chancellor îşi căută cuvintele.

— Nu ştiu. Nu cred că pot să-ţi spun.

— Foarte bine, foarte bine, zise Morgan cu blândeţe.

— Nu e vorba de isterie. Încerc să mă acomodez cu situaţia. E vorba despre altceva. Îi arătă palma zgâriată. Am mers cu maşina la Fort Tryon. Uită-te la mâna mea.

Amprentele mele, poate şi picături de sânge, ar trebui să fie pe volan. Era noroi pe jos. Priveşte pantofii mei, haina. Ar trebui să fie urme în maşină. Dar automobilul a fost curăţat; arată ca nou. Nici măcar nu ştiu cum a ajuns aici. Şi nota de pe uşă. A fost bătută la maşina mea de scris, pe hârtia mea. Şi la atâtea ceasuri după... nebunie, după demenţa asta, nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat!

— Peter, încetează! Morgan îl prinse de umeri pe Chancellor, ridicând vocea. Asta nu e ficţiune. Tu nu eşti unul dintre personajele tale! E realitate. În clipa următoare coborî tonul. O să sun la poliţie.

Cei doi detectivi de la secţia de poliţie douăzeci şi doi întrerupeau din când în când relatarea lui Peter cu întrebări.

Bărbatul mai vârstnic avea vreo cincizeci de ani, părul ondulat şi încărunţit; cel mai tânăr era negru, cam de

vârsta lui Chancellor. Profesionişti cu experienţă, îl ascultau cu atenţie pe Peter încercând să-i alunge încordarea.

Când Chancellor termină relatarea, poliţistul mai vârstnic se duse la telefon, iar cel tânăr vorbi despre *Sarajevo*! îi plăcuse foarte mult.

De-abia când bărbatul încărunţit reveni lângă ei înţelese Chancellor că negrul îl împiedicase să asculte conversaţia telefonică. Peter îi admiră profesionalismul. Avea să-l ţină minte.

— Domnule Chancellor, începu cu prudenţă poliţistul în vârsta, se pare că e o problemă. Atunci când ne-a sunat domnul Morgan, am trimis un echipaj la Fort Tryon. Ca să câştigăm timp, am convocat şi un medic legist; pentru a ne asigura că nimeni nu va pătrunde în zonă, am sunat la secţia din Bronx şi le-am spus să trimită patrule de stradă acolo. Nu există nimic anormal în zonă.

Peter îl fixa neîncrezător pe bărbat.

— Asta-i o nebunie. Nu-i adevărat! Eu am fost acolo!

— Oamenii noştri au cercetat aria cu mare atenţie.

— N-au fost suficient de atenţi! Dumneata crezi că eu am născocit o asemenea poveste?!

— E chiar una bună, spuse negrul, zâmbind. Poate că aţi vrut să testaţi o idee de roman.

— Hei, stai puţin! Morgan făcu un pas înainte. Peter n-ar fi în stare de aşa ceva.

— Ar fi o prostie, zise poliţistul vârstnic, dând din cap, însă fără convingere. E ilegal să dai declaraţii false despre o infracţiune. Oricare-ar fi ea, ca să nu mai vorbim despre omucidere.

— *Sunteţi* nebuni... Vocea lui Peter se stinse. Dumneata primeşti un raport la telefon, îl crezi pe de-a-ntregul şi tragi concluzia că eu sunt ţăcănit. Ce fel de ofiţeri de poliţie *sunteţi*?

— Unii foarte buni, spuse negrul.

— Nu cred asta. N-o cred deloc, fir-ar să fie! Chancellor se duse şchiopătând spre telefon. Există o cale de a lămuri treaba asta; s-a întâmplat acum cinci-şase ore.

Formă un număr şi vorbi imediat:

— Serviciul de informaţii Washington? Aş dori numărul de telefon de la biroul congresmanului Walter Rawlins, Camera Reprezentanţilor.

Rosti cu voce tare cifrele, pe măsură ce i le dădea operatoarea; Tony Morgan dădu din cap. Detectivii îl priveau în tăcere.

Formă numărul primit. Aşteptarea fu nesfârşită; pulsul i se accelerase. În ciuda faptului că era sigur de afirmaţia sa, trebuia s-o şi dovedească în faţa celor doi profesionişti.

Pe fir se auzi vocea unei femei, calmă şi cu un pronunţat accent din sud. El ceru să vorbească cu congresmanul.

Iar când îi auzi vorbele, durerea îi reveni în tâmple şi nu mai văzu nimic în faţa ochilor.

— E ceva cumplit, domnule. Familia îndoliată a transmis vestea acum câteva minute. Congresmanul a decedat azi-noapte. A murit în timpul somnului în urma unui atac de cord.

— Nu. *Nu*.

— Cu toţii simţim la fel, domnule. Data şi locul ceremoniei funerare vor fi anunţate...

— Nu! E o minciună! Nu-mi spune asta! Acum cinci-şase ore – la New York! O minciună!

Peter simţi nişte braţe strângându-l de umeri, luându-i receptorul din mână şi trăgându-l înapoi. El se opuse cu înverşunare, izbindu-l cu coatele pe poliţistul din spatele lui.

Avea mâna dreaptă liberă; înhaţă cel mai apropiat cap, îi înfipse mâna în păr şi aproape că i-l smulse de pe ţeastă, trăgându-l în sus. Omul căzuse în genunchi.

În faţa lui vedea chipul lui Tony Morgan, tresărind de durere, care nu schiţa însă nici o mişcare ca să se apere.

Morgan. Morgan, *prietenul* lui. Ce naiba făcea?

Peter se prăbuşi; alte braţe îl culcară la podea.

— Nu-ţi vor aduce nici o învinuire, spuse Morgan, intrând în dormitor cu două pahare de băutură. Au fost foarte înţelegători.

— Ceea ce înseamnă că eu sunt nebun, comentă Chancellor din pat, având pe frunte o pungă cu gheaţă.

— Da' de unde. Eşti doar epuizat. Ai lucrat prea mult.

Doctorii te-au avertizat în privinţa asta...

— Pentru numele Domnului, Tony, nu e cazul! Peter se ridică în capul oaselor. Tot ce-am spus era adevărat!

— În regulă. Ţine paharul ăsta!

Chancellor îl luă, dar nu bău. Îl puse pe noptieră.

— Nu, nu mă crezi, prietene. Arătă spre un fotoliu. Stai jos. Vreau să lămuresc câteva lucruri.

— Foarte bine.

Morgan pomi agale spre fotoliu şi se afundă în el. Apoi îşi întinse picioarele în faţă; nepăsarea afişată de acesta nu-l înşela pe Peter. Ochii editorului trădau o profundă îngrijorare.

— Cu calm şi în mod rezonabil, continuă Chancellor. Cred că ştiu ce s-a întâmplat. Şi nu se va mai repeta, aşa cum reiese şi din mesajul lui Longworth. Vrea să mă facă să cred asta; altfel e convins că o să urlu ca lupii la lună.

— Când ai avut timp să te gândeşti la toate astea?

— În astea patru ceasuri cât am rătăcit pe străzi. La început n-am înţeles, dar elementele disparate se îmbinau perfect. Şi în vreme ce tu discutai la parter cu poliţiştii, am văzut modelul rezultat.

Morgan ridică privirea din pahar.

— Nu vorbi ca un scriitor. „Modele", „elemente care se îmbină". Astea-s prostii.

— Nu, nu sunt. Fiindcă Longworth e obligat să gândească asemenea unui scriitor. Trebuie să gândească la fel ca mine, nu pricepi?

— Nu, dar continuă.

— Longworth trebuie oprit; el şi-a dat seama că eu ştiu asta. Mi-a coptat interesul furnizându-mi frânturi de informaţii şi un exemplu patetic despre eventualele consecinţe în cazul în care dosarele lui Hoover mai există. Aminteşte-ţi că el cunoştea acele dosare; a reţinut din ele o sumedenie de informaţii dăunătoare. Apoi, pentru a fi sigur că m-a prins în plasă, mi-a mai dat un exemplu, acela al unui congresman din sud cu probleme, implicat în violarea unei tinere negrese şi într-o crimă pe care n-a comis-o. Longworth a pus toate forţele în mişcare şi pe mine la mijloc. Dar după ce a pornit toată treaba, şi-a dat seama că mersese prea departe. Capcana era o crimă; nu se gândise la asta. Când a înţeles, mi-a salvat viaţa.

— Şi implicit cartea ta?

— Da.

— *Nu*! Morgan se ridică în picioare. Vorbeşti ca un puşti în jurul unui foc de tabără. Şi de ce nu? Asta-i meseria ta; toţi scriitorii sunt nişte puşti în jurul unui foc de tabără. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu confunda poveştile cu *realitatea.*

Chancellor privi cu atenţie chipul lui Morgan cu un aer îndurerat.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Vrei să-ţi spun adevărul?

— Când am vrut altceva?

— Foarte bine. Tony îşi goli paharul. Cred că ai fost la Cloisters. Nu ştiu cum ai ajuns acolo; probabil că te-ai căţărat pe un zid. Ştiu cât de mult îţi plac dimineţile, iar Cloistersa în zori trebuie să fie ceva deosebit... Probabil că ai auzit de moartea lui Rawlins...

— Cum aşa? De la birou ni s-a spus că tocmai aflaseră despre ea!

— Scuză-mă, dar tu ai auzit asta, nu eu.

— Ah, *Iisuse*!

— Peter, nu încerc să te rănesc. Acum un an, nimeni nu ştia dacă o să supravieţuieşti; erai cu un picior în groapă. Ai

suferit o pierdere teribilă; Cathy a însemnat totul pentru tine, ştim cu toţii asta... Cu şase luni în urmă, noi credeam – *eu* credeam – că eşti terminat ca scriitor. Te părăsise inspiraţia; dorinţa murise; puştiul de lângă focul de tabără fusese ucis pe Autostrada Pennsylvania. Chiar după ce ai ieşit din spital, au fost zile întregi – săptămâni – când nu scoteai o vorbă. *Nimic*. Apoi au început beţiile. Pe urmă, cu mai puţin de trei săptămâni în urmă, vulcanul tău lăuntric erupe. Vii de pe Coasta de Est mai entuziasmat ca niciodată, plin de energie, dornic să-ţi reiei munca. Nu pricepi?

— Ce să pricep?

— Mintea funcţionează ciudat. Nu poate ajunge atât de repede de la zero kilometri pe oră la viteza sunetului. Ceva trebuie să se rupă. Chiar tu spuneai că nu ştii pe unde ai rătăcit timp de aproape patru ceasuri.

Chancellor rămase nemişcat. Gânduri contradictorii îi treceau prin minte. Era supărat pe editor fiindcă nu-l credea, dar, în mod paradoxal, se simţea uşurat. Tot răul spre bine, Morgan era un tip protector din fire; evenimentele petrecute în ultimul an îi accentuaseră acest instinct. Dacă l-ar fi crezut pe Peter, Morgan i-ar fi cerut să înceteze lucrul la carte.

— În regulă, Tony. S-o lăsăm baltă. S-a terminat. Eu nu sunt complet restabilit. Nu pot pretinde asta. Nu ştiu.

— Eu ştiu, răspunse Morgan cu blândeţe. Hai să bem ceva.

Munro St. Claire îl privi cu atenţie pe Varak, în timp ce acesta se strecura pe uşa bibliotecii diplomatului din Georgetown. Braţul drept al agentului era prins într-o eşarfă, iar în partea stângă a gâtului avea un bandaj de tifon. Varak închise uşa şi se apropie de biroul la care stătea Bravo.

— Ce s-a întâmplat?

— Situaţia e sub control. Avionul lui Cessna era la aeroportul din Westchester. L-au dus la Arlington şi au luat legătura cu un doctor care lucrează şi pentru CNS. Soţia lui a fost pusă în faţa faptului împlinit. Rawlins nu avea asigurare în caz de ucidere. În plus, individa e o mare poamă. Am descifrat-o imediat.

— Şi ceilalţi? întrebă Bravo.

— Erau trei; unul a fost ucis. După plecarea lui Chancellor, n-au mai tras, aşa că m-am ascuns în capătul îndepărtat al zonei. Rawlins era mort; ce mai voiau? Au plecat, luând şi cadavrul colegului lor cu ei. Am pătruns în zonă, am strâns tuburile de cartuşe şi am aranjat iarba. N-au rămas urme.

Bravo se ridică din fotoliu, evident înfuriat.

— Ceea ce ai făcut dumneata depăşeşte îngăduinţa noastră! Ai luat decizii pe care ştiai că nu le-am fi aprobat, acţiunea dumitale a costat vieţile a doi oameni şi aproape că l-ai ucis pe Chancellor.

— Unul din cei doi era el însuşi un criminal, răspunse Varak simplu. Iar Rawlins figura pe listă. Reprezenta doar o chestiune de timp. Cât despre Chancellor, aproape că mi-am pierdut viaţa salvându-l. Cred că am plătit destul pentru eroarea mea de judecată.

— Eroare de jduecată? Cine ţi-a dat dreptul să judeci?

— Dumneata. Voi toţi.

— Existau nişte interdicţii subînţelese. Dumneata ai priceput asta.

— Am priceput că există sute de dosare dispărute, care ar putea transforma această ţară într-un stat poliţienesc! Te rog să-ţi aminteşti acest lucru.

— Iar eu îţi cer să-ţi aminteşti că nu ne aflăm în Cehoslovacia. Nici la Lidice, în 1942. Dumneata nu eşti un băiat de treisprezece ani, ce se târăşte printre cadavre şi omoară toţi potenţialii duşmani. N-ai fost adus aici cu treizeci de ani în urmă ca să te transformi într-un anarhist.

— M-aţi adus aici pentru că tatăl meu a lucrat pentru Aliaţi!

Familia mea a fost masacrată din cauza colaborării cu voi.

Privirea lui Varak se întunecă. Aproape că nu-şi putea reţine lacrimile ori de câte ori se gândea la acea dimineaţă însorită a zilei de 10 iunie 1942. O dimineaţă a morţii peste tot, urmând unor nopţi în care stătuse ascuns în mine; acestea au fost urmate de zile şi nopţi în care, la vârsta de treisprezece ani scrijelea pe peretele unui puţ de mină câte un X pentru fiecare german omorât. Un copil ce se transformase de nevoie într-un ucigaş. Până când îl găsiseră englezii.

— Ţi s-a oferit totul, spuse Bravo, coborând vocea. Ne-am asumat obligaţii, nimic n-a fost neglijat. Cele mai bune şcoli, toate avantajele...

— Şi amintirile, Bravo. Nu le uita pe astea.

— Şi amintirile, admise Munro St. Claire.

— Nu mă înţelegi, zise repede Varak. N-am nevoie de compasiune. Ceea ce vreau să spun e că îmi amintesc şi acum.

Făcu un pas spre marginea biroului. Am plătit timp de optsprezece ani privilegiul de a avea aceste amintiri. L-am plătit de bună voie. Sunt cel mai bun din CNS, o să-i caut pe nazişti sub orice formă ar reapărea ei şi-o să-i urmăresc. Iar dacă dumneata crezi că există vreo deosebire între ceea ce reprezintă acele dosare şi obiectivele celui de-al Treilea Reich, te înşeli amarnic.

Varak se opri. Faţa i se congestionase; era pe punctul de a ţipa, însă, desigur, aşa ceva ar fi fost inadmisibil. Munro St. Claire îl privea tăcut pe agent, încet, încet, mânia i se domolea.

— Eşti foarte convingător. O să-i convoc pe cei din Inver Brass. Trebuie să ştie şi ei.

— Nu încă.

— Pentru luna asta e deja programată o întrunire. Trebuie să alegem un nou Genesis. Eu sunt prea bătrân; la fel, Venice şi Christopher. Mai rămân Banner şi Paris. E o copleşitoare...

— Te rog. Varak îşi apăsă degetele pe marginea biroului. Nu convoca întrunirea.

St. Claire îşi îngustă ochii.

— De ce nu?

— Chancellor a început să lucreze la carte. Prima parte a manuscrisului a fost trimisă alaltăieri. Am pătruns în biroul firmei de dactilografiat. Am citit-o.

— Şi?

— Teoria dumitale poate fi mai bună decât ai crezut. Chancellor a imaginat nişte lucruri care nu mi-au trecut niciodată prin minte. Iar Inver Brass apare în carte.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Vremea se răci brusc, anunţând sosirea iernii. Campania electorală se încheiase, cu rezultate la fel de previzibile ca şi gerul ce se lăsase peste Pennsylvania. Ipocrizia şi industria publicitară triumfaseră asupra amatorilor ezitanţi. Nimeni nu câştigase ceva de preţ, cu atât mai puţin ţara.

Peter nu acordase o atenţie prea mare politicii. De îndată ce jucătorii intrau pe teren, nu-l mai interesa nimic altceva, în schimb, era mistuit de patosul cu care scria romanul. Fiecare dimineaţă era o aventură personală. Ameliorase intriga; personajele prinseseră viaţă.

Se afla la capitolul şapte, acolo unde nişte oameni de treabă ajungeau treptat la o hotărâre reprobabilă: crima. Asasinarea lui J. Edgar Hoover.

Înainte de scrierea propriu-zisă a unui capitol, făcea totdeauna un plan al acestuia; apoi îl punea deoparte şi rareori îl mai consulta. Era o tehnică pe care i-o sugerase Anthony Morgan, cu ani în urmă:

Hotărăşte încotro te îndrepţi, stabileşte o direcţie ca să nu te încurci; dar nu-ţi limita înclinaţia naturală de a divaga.

Era ceva ciudat în legătură cu Tony, îşi zise Chancellor aplecându-se peste masă. Vorbiseră de mai multe ori de la incredibilul incident de la Cloisters, petrecut cu câteva săptămâni în urmă, dar Morgan nu pomenise niciodată despre el. Era ca şi cum nici nu se întâmplase.

Totuşi, Morgan citise prima sută de pagini din roman. Spunea că depăşea tot ce scrisese până atunci. Asta conta. Cartea era totul.

Capitolul 7 – Plan

Un apartament de hotel din Washington într-o după-amiază ploioasă. Senatorul stă în faţa unei ferestre, privind ploaia ce bate în geam. Gândurile îi zboară cu treizeci de ani în urmă, la perioada petrecută la colegiu, când avusese loc incidentul care, dacă ar fi fost dezvăluit trei decenii mai târziu, l-ar fi scos din cursa pentru fotoliul prezidenţial. Era vorba despre gafa pe care o comisese înfruntându-l pe mesagerul lui Hoover. Nu-şi putea aminti cum sau când se întâmplase. Îşi făcuse de cap şi fusese indiscret. Dar asta era: îşi pusese semnătura pe carnetul de membru alunei organizaţii ce se dovedise mai târziu a fi de orientare comunistă. Fapta era inofensivă, desigur; cu siguranţă, uşor de justificat – la urma urmei, chiar amuzantă. Dar nu în cazul unui candidat la preşedinţie. Era suficient ca să-l descalifice. Şi n-ar fi fost aşa dacă directorul Biroului Federal de Investigaţii ar fi privit cu interes actuala sa filozofie politică.

Meditaţia senatorului e întreruptă de sosirea jurnalistei, editorialista redusă la tăcere de Hoover, integrată acum în Nucleu. Senatorul se ridică şi-i oferă ceva de băut.

Femeia îi răspunde că, dacă ar fi acceptat să bea, nu s-ar mai fi aflat acolo. Îi mărturiseşte că era alcoolică; n-a mai băut de peste cinci ani, dar înainte se îmbăta câteva zile la rând. Era capcana în care-o prinsese Hoover. În timpul unui chef, i se făcuseră fotografii.

— În vreme ce comiteam acte nefireşti cu diverşi domni dezgustători – cam aşa aş descrie acele imagini. Dar jur că nu-mi amintesc nimic. Doamne Sfinte, cum aş fi putut?

Hoover avea fotografiile. Opoziţia faţă de politica directorului a fost efectiv anulată.

Soseşte al treilea membru al Nucleului. E fostul membru al guvernului, descris în primul capitol, a cărui meteahnă constă în aceea că este un homosexual nemărturisit.

Omul aduce veşti alarmante. Hoover a încheiat un pact temporar cu Casa Albă. Fiecare contracandidat serios din opoziţie va fi contactat şi eliminat. În cazul în care nu există fapte, vor fi folosite ipoteze fabricate de FBI. Numele Biroului e suficient ca să facă ravagii printre politicieni. Până să fie invocate argumente în apărarea victimei, defăimarea avea să-şi spună cuvântul.

Opoziţia va arunca în cursă pe cel mai slab candidat; realegerea actualului preşedinte e asigurată.

O particularitate a acestei înţelegeri o constituie faptul că Hoover deţine arme la fel de periculoase şi împotriva Casei Albe. În esenţă, directorul va controla în curând punctele nevralgice ale ţării; în realitate, el o va conduce.

— A mers prea departe. Cadavrele se înmulţesc într-un ritm ameţitor şi primejdios. Trebuie înlăturat, nu-mi pasă cum. Chiar dacă asta înseamnă lichidarea lui.

Senatorul e îngrozit de cuvintele funcţionarului guvernamental. Ştie ce înseamnă să simţi cuţitul lui Hoover la os, dar există căi legale pentru a purta această luptă. Scoate din servietă raportul lui Meredith.

Se ia decizia contactării mesagerului, omul care lucrează cu dosarele personale ale lui Hoover. Va fi folosit orice mijloc pentru recrutarea lui; mai presus de orice, trebuie obţinute dosarele.

— Mai întâi dosarele. Dacă pot fi utilizate aşa cum o face Hoover, e posibilă şi folosirea lor într-un scop contrar. Pentru a face bine! Apoi urmează executarea. Nu există altă cale.

Funcţionarul guvernamental nu va şovăi.

Senatorul refuză să ia în considerare această afirmaţie. Pleacă, spunând doar că se duce să aranjeze o întâlnire cu Meredith.

Peter se opri. Pentru început, era de-ajuns; putea să se apuce de scrierea capitolului.

Uitase de trecerea timpului, pierdut în paginile ce se adunau. Se lăsă pe spătarul canapelei şi ridică privirea spre fereastră, oarecum surprins să vadă fulgi mici de zăpadă plutind spre pământ. Îşi aduse aminte că era sfârşitul lui decembrie. Când trecuseră atâtea luni?

Doamna Alcott îi adusese ziarul cu o oră în urmă, iar el simţea nevoia să facă o pauză. Era zece şi jumătate; scria de la cinci fără un sfert. Întinse mâna după ziarul de pe marginea măsuţei pentru cafea, apoi îl deschise.

Titlurile erau cele obişnuite. Negocierile de la Paris ajunseseră într-un impas – orice-ar fi însemnat asta. Oameni mureau; ştia ce însemna *asta*.

Deodată, ochii lui Peter căzură pe titlul unui articol de pe prima pagină, în colţul din dreapta jos. O durere ascuţită îl săgeta în tâmple.

GENERALUL BRUCE MACANDREW A FOST VICTIMA UNUI ASASINAT
Trupul a fost aruncat de valuri pe plaja din Waikiki

Waikiki! O, Doamne! Hawaii!

Relatarea era macabră. Cadavrul lui MacAndrew fusese străpuns de gloanţe în două locuri, primul cartuş perforându-i gâtul, iar al doilea pătrunzând în craniu pe sub ochiul stâng.

Moartea se produsese instantaneu şi survenise cu zece sau douăsprezece zile în urmă.

Se părea că nimeni nu ştia de plecarea generalului în Hawaii. Nu existau rezervări pe numele lui la hoteluri sau companii aeriene. Interogarea militarilor din insulă nu dusese la nici un rezultat; generalul nu luase legătura cu nimeni.

Citind mai departe, Peter fu din nou surprins de titlul unui paragraf din josul paginii.

Soţia lui a murit cu cinci săptămâni în urmă.

Informaţia era lapidară. Femeia murise „după o lungă boală, care-i restrânsese câmpul de activitate în ultimii ani”. Dacă reporterul ştia mai multe, omisese cu mărinimie să scrie.

Povestea luă o stranie întorsătură. Dacă reporterul fusese generos cu doamna MacAndrew, el avea să ridice semne de întrebare în legătură cu împrejurările morţii generalului, în termenii romanului despre Hoover.

Se pare că poliţia din Hawai cercetează veridicitatea unor zvonuri potrivit cărora un fost ofiţer american de rang înalt avea legături cu elemente criminale ce operau în Peninsula Malay prin Honolulu. În insulele Hawaii trăiesc mulţi pensionari militari cu familiile lor. Nu se poate stabili dacă victima omuciderii are sau nu legătură cu aceste zvonuri.

Atunci de ce să mai includă informaţia asta? se întrebă Peter înfuriat, aminţindu-şi de imaginea patetică a militarului legănându-şi soţia. Întoarse paginile ziarului, ca

să găsească continuarea articolului. Era publicată o scurtă biografie, extrasă din dosarul militar al lui MacAndrew, culminând cu brusca şi neaşteptata sa demisie şi cu disputa avută cu Marele Stat Major. Se făceau apoi speculaţii despre experienţa amară reprezentată de boala soţiei lui şi se insinua subtil că generalul rebel fusese supus unor mari presiuni psihologice. Legătura dintre aceste „presiuni” şi „zvonurile” menţionate anterior trebuia făcută de cititor şi nimeni n-ar fi rezistat unei asemenea tentaţii.

Ultima parte a articolului aborda alt aspect, care îl surprinse pe Peter. Nu ştia că MacAndrew avea o fiică adultă. Potrivit descrierii din ziar, era o femeie independentă şi nervoasă.

Contactată la locuinţa sa din New York, fiica generalului, Alison MacAndrew, de 31 de ani, grafician la Welton Greene Agency, o firmă de publicitate de pe Third Avenue, a ripostat înfuriată la speculaţiile din jurul morţii tatălui ei. „L-au dat afară din armată, iar acum încearcă să-i distrugă reputaţia. Am vorbit la telefon cu autorităţile din Hawaii în ultimele douăsprezece ore. Au ajuns la concluzia că tatăl meu a fost ucis în timp ce respingea un atac al unor bandiţi înarmaţi. I s-au furat portmoneul, ceasul, inelul cu sigiliu şi banii.”

Întrebată cum explica absenţa rezervărilor pentru hotel sau avion, domnişoara MacAndrew a răspuns: „El şi cu mama mea călătoreau de obicei sub alte nume.

Dacă militarii din Hawai ar fi ştiut că îşi petrece vacanţa acolo, l-ar fi hăituit.”

Peter înţelegea sensul acestei declaraţii. Dacă MacAndrew călătorea undeva cu soţia lui bolnavă mintal, folosea, desigur, un nume fals pentru a o proteja. Dar soţia lui MacAndrew murise. Iar Chancellor ştia că generalul nu se dusese în Hawaii ca să-şi petreacă vacanţa. Plecase să găsească un om pe nume Longworth.

Şi Longworth îl ucisese.

Peter lăsă ziarul din mână. Îl copleşea revolta, o furie amestecată cu un sentiment de vinovăţie. Ce făcuse? Un om cumsecade fusese ucis! Pentru ce?

Pentru o carte.

În pornirea sa mesianică de a-şi ispăşi propria vină, Longworth omorâse din nou. *Din nou*. Fiindcă tot el era răspunzător şi de moartea lui Rawlins, la Cloisters, la fel de sigur cum apăsase trăgaciul pentru a-i lua viaţa congresmanului. Şi acum, la mii de kilometri distanţă, avusese loc o altă crimă.

Chancellor se ridică şovăielnic de pe canapea şi începu să se plimbe prin cameră, sanctuarul său protejat în care se plăsmuia ficţiunea, viaţa şi moartea fiind doar produse ale imaginaţiei. Dar în afara acelei încăperi, viaţa şi moartea erau reale. Şi îl afectau, deoarece făceau parte din povestea lui; semnele de pe hârtie derivau din motivaţiile ce dirijau alte vieţi şi provocau alte morţi. Vieţi *adevărate* şi morţi *adevărate*.

Ce se întâmpla? Un coşmar, mai real şi mai grotesc decât tot ce ar fi putut visa el, se derula pe un fundal imaginar. Un *coşmar*.

Se opri în faţa telefonului, de parcă îi ceruse cineva să rămână nemişcat. Gândul la MacAndrew îi reîmprospăta imaginea unui Mark IV Continental şi a unei feţe mascate din spatele volanului.

Deodată, Peter îşi aduse aminte ce intenţionase să facă acum câteva luni, înainte de a primi telefonul de la Walter Rawlins ce culminase cu nebunia de la Fort Tryon. Dorise să sune la poliţia din Rockville, Maryland! N-o mai făcuse; nu dăduse niciodată acel telefon! Se protejase prin omisiune. Dar acum îşi amintise. Până şi numele poliţistului. Era Donnelly.

Formă numărul serviciului de informaţii din Rockville. După treizeci de secunde, vorbea cu un sergent pe nume

Manero. Îi descrise incidentul de pe drumul lăturalnic, îi dădu data şi numele poliţistului Donnelly.

Manero ezită.

— Sunteţi sigur că doriţi să vorbiţi cu poliţia din Rockville, domnule?

— Sigur că da.

— Ce culoare avea maşina patrulei, domnule?

— Culoare? Nu ştiu. Negru cu alb sau albastru cu alb. Ce contează?

— Nu există nici un poliţist cu numele Donnelly în Rockville, domnule. Maşinile noastre sunt verzi cu dungi albe.

— Atunci, era verde! Poliţistul spunea că se numeşte Donnelly. M-a dus până la Washington.

— V-a dus la... Numai o clipă, domnule.

Se auzi un declic pe fir. Chancellor privea pe fereastră fulgii de zăpadă purtaţi de vânt, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Manero reveni la telefon.

— Domnule, am verificat registrul din săptămâna respectivă. Nu e menţionat nici un accident cu un Chevrolet şi un Lincoln Continental.

— Era un Mark Patru argintiu! Donnelly mi-a spus că a fost reţinut! Şoferul era o femeie cu ochelari fumurii şi a lovit un camion de poştă.

— Vă repet, domnule. Nu există nici un poliţist Donnelly...

— Ba există, ce dracu’! Peter nu se putea stăpâni să nu ţipe. Transpiraţia îi curgea pe frunte; durerea din tâmple era tot mai mare. Amănuntele acelui episod i se precipitau în memorie. Îmi amintesc! Spunea că femeia era o beţivă! Cu un dosar plin de amenzi, aşa zicea. Că era soţia unui vânzător de Lincoln-Mercury din... din Pikesville!

— Numai o clipă! Sergentul ridică vocea. Vă arde de glume? Rudele mele prin alianţă locuiesc la Pikesville. Nu există nici un vânzător de Lincoln acolo. Cine dracu’ şi-ar permite să cumpere aşa ceva? Iar la secţia asta nu e nici un

poliţist numit Donnelly. Acum închideţi telefonul. Ne reţineţi de la treburi importante!

Legătura se întrerupse. Chancellor rămase nemişcat, nevenindu-i să creadă vorbele pe care le auzise. Încercau să-l convingă că fusese victima unei închipuiri.

Agenţia de închirieri de la Aeroportul Dallas! Telefonase de la Hay-Adams şi vorbise cu directorul. Acela îl asigurase că totul avea să se aranjeze: agenţia urma să-i treacă factura în cont. Formă numărul.

— Da, desigur, îmi amintesc discuţia noastră, domnule Chancellor. Ultima dumneavoastră carte mi-a plăcut foarte...

— Aţi primit maşina înapoi?

— Da, am primit-o.

— Înseamnă că cineva s-a dus cu un camion de remorcare până la Rockville. S-a întâlnit acea persoană cu un poliţist pe nume Donnelly? Puteţi afla asta?

— Nu e nevoie. A doua zi dimineaţă, maşina se afla în garajul nostru. Spuneaţi că s-ar putea să fie nişte stricăciuni, dar nu erau. Îmi amintesc chiar că dispecerul a menţionat-o printre cele mai curate automobile returnate.

Peter încercă să se stăpânească.

— Cel care a adus maşina a trebuit să semneze undeva?

— Da, sigur.

— Cine era persoana?

— Dacă aşteptaţi puţin, pot să aflu.

— Aştept.

Peter strânse receptorul cu toată forţa; îl dureau muşchii braţelor. Mintea i se goli. Afară ningea.

— Domnul Chancellor?

— Da.

— Mă tem că a fost o greşeală. Cei de la garaj spun că semnătura de pe factură e a dumneavoastră. Evident, a survenit o neînţelegere. Deoarece maşina a fost închiriată de dumneavoastră, omul care a adus-o s-a gândit probabil că...

— N-a fost nici o greşeală, îl întrerupse Peter calm.

— Poftim?

— Mulţumesc, zise el şi închise telefonul.

Dintr-o dată, totul deveni limpede. Totul. Teribila mască. Continentalul argintiu. Un Chevrolet reparat şi curat, într-un garaj din Washington. Un Mercedes imaculat în faţa apartamentului său din New York. O notă pe uşă.

Era Longworth. Peste tot fusese mâna lui Longworth.

Faţa pudrată grotesc, părul negru şi lung, ochelarii fumurii... şi amintirile unei oribile nopţi a morţii, cu un an în urmă, pe furtună. Longworth făcuse investigaţii; încerca să-l scoată din minţi. Dar *de ce*?

Chancellor se întoarse pe canapea; trebuia să stea jos şi să aştepte să-i treacă durerea din tâmple. Ochii îi căzură pe ziar şi înţelese ce avea de făcut.

Alison MacAndrew.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Îi găsi numele în cartea de telefon a New York-ului pe care o avea acasă, dar numărul fusese schimbat. Ceea ce însemna că primise un număr nou, neînregistrat.

Sună la Welton Greene Agency; o secretară îi spuse că domnişoara MacAndrew era plecată de la birou pentru câteva zile. Nu i se dădu nici o explicaţie, nici el nu ceru.

Dar avea adresa ei. Stătea într-un bloc de pe East Fifty-fourth Street. Îl ştia; se afla pe ţărmul fluviului. Nu mai avea altceva de făcut. Trebuia s-o vadă pe femeia asta, să vorbească cu ea.

Zvârli câteva haine în Mercedes, puse manuscrisul în servietă şi porni spre oraş.

Ea deschise uşa. Ochii ei mari, căprui exprimau inteligenţă şi curiozitate. şi poate, o umbră de mânie, în ciuda tristeţii aşternute pe chip. Era înaltă şi părea să aibă reţinerea tatălui său, însă trăsăturile le moştenise de la mamă. Fragile, precis conturate, cu osatură elegantă şi un aer distant. Părul castaniu era pieptănat neglijent. Purta pantaloni bej şi o bluză galbenă, deschisă la gât. Sub ochi avea cearcăne întunecate; efectele durerii erau evidente, dar nu trebuiau arătate.

— Domnul Chancellor? întrebă ea, fără să-i întindă mâna.

— Da, încuviinţă el. Mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

— Când ai sunat din hol, ai fost foarte convingător. Intră, te rog.

El pătrunse în micul apartament. Camera de zi era modernă şi funcţională, dominată de contururi ferme din sticlă şi metal. Părea camera unui decorator, impersonală şi rece, îmblânzită întrucâtva de prezenţa proprietarului. Dincolo de francheţea ei, avea o căldură lăuntrică pe care nu şi-o putea ascunde. Făcu semn spre fotoliu; Peter se aşează. Ea luă loc pe canapeaua din faţa lui.

— Ţi-aş oferi ceva de băut, dar n-aş vrea să stai prea mult.

— Înţeleg.

— Totuşi, sunt impresionată. Chiar puţin şocată, presupun.

— Doamne Sfinte, de ce?

— Prin tatăl meu, am „descoperit” cărţile dumitale acum câţiva ani. Ai în mine un fan, domnule Chancellor.

— De dragul editorului meu, sper să mai existe vreo doi sau trei. Dar nu din cauza asta mă aflu aici.

— Şi tatăl meu te aprecia, zise Alison. Avea toate cărţile dumitale; îmi spunea că eşti foarte bun. A citit *Contraofensiva*! de două ori. După părerea lui, era ceva înspăimântător şi foarte probabil, adevărat.

Peter fu surprins. Generalul nu manifestase asemenea sentimente faţă de el. Nici un fel de admiraţie, în afara unei vagi – foarte vagi – recunoaşteri.

— Nu ştiam asta. Nu mi-a spus nimic.

— Nu era obişnuit să flateze.

— Am vorbit despre altceva. Lucruri mult mai importante pentru el.

— Aşa spunea şi la telefon. Cineva ţi-a dat numele lui, insinuând că a fost obligat să se retragă din armată. De ce? Cum? Cred că e ridicol. Nu fiindcă n-ar fi fost destui care doreau asta, dar nu-l puteau obliga.

— Dar mama dumitale?

— Ce-i cu ea?

— Era bolnavă.

— Era bolnavă, admise fata.

— Armata voia ca tatăl dumitale s-o interneze într-un sanatoriu. El nu şi-a dat consimţământul.

— A fost alegerea lui. E discutabil dacă ar fi primit o îngrijire mai atentă acolo. Numai Dumnezeu ştie că a ales cea mai dificilă soluţie pentru el. A iubit-o, asta era important.

Chancellor o privi cu atenţie. Înfăţişarea severă, cuvintele rostite răspicat erau doar de suprafaţă. Dedesubt, ghicea o vulnerabilitate, pe care ea se străduia din răsputeri s-o ascundă.

Nu se putea stăpâni, trebuia să se convingă.

— Asta sună ca şi cum dumneata n-ai fi iubit-o.

Un licăr de mânie străluci în ochii ei.

— Mama mea s-a... îmbolnăvit pe când eu aveam şase ani. N-am cunoscut-o niciodată cu adevărat. Pentru mine a fost o străină femeia cu care s-a însurat tatăl meu, cea pe care el şi-o amintea atât de bine. Asta te lămureşte în vreun fel?

Peter rămase tăcut pentru o clipă.

— Îmi cer scuze. Sunt un nătâng. Sigur că mă lămureşte.

— Nu un nătâng. Un scriitor. Am trăit cu un scriitor aproape trei ani. Voi vă jucaţi cu oamenii; nu vă puteţi stăpâni.

— Nu asta am de gând, protestă el.

— Am spus că nu vă puteţi stăpâni.

— Mi-ar face plăcere să-l cunosc pe prietenul dumitale.

— Scrie pentru televiziune; acum trăieşte în California.

Nu-i dădu nici un nume. În schimb, luă de pe masa de lângă ea un pachet de ţigări şi o brichetă. De ce crezi că tatăl meu a fost obligat să părăsească armata?

Chancellor era încurcat.

— Tocmai ţi-am spus. Din cauza mamei dumitale.

Ea puse bricheta pe masă, privindu-l în ochi.

— Cum?

— Armata voia ca el s-o interneze. Într-un sanatoriu. El a refuzat.

— Şi dumneata crezi că ăsta-i motivul?

— Da, aşa cred.

— Atunci te înşeli. După cum sunt sigură că ai presupus, mi-au displăcut multe lucruri legate de armată, dar nu şi atitudinea acesteia faţă de mama mea. Mai bine de douăzeci de ani, oamenii din jurul tatălui meu, atât superiorii, cât şi inferiorii, au fost foarte înţelegători. L-au ajutat de câte ori au putut. Pari surprins.

Aşa şi era. Generalul spusese limpede. *Acum ştii care e informaţia dăunătoare.., doctorii au spus că trebuie internam în sanatoriu... eu n-am făcut asta*. Acelea fuseseră cuvintele lui!

— Cred că sunt. Se aplecă în faţă. Atunci de ce a demisionat tatăl dumitale? Dumneata ştii?

Ea trase din ţigară. Privea în gol, văzând lucruri pe care Peter nu le întrezărea.

— Spunea că era terminat, că nu-i mai păsa de nimic. Când mi-a zis asta, am înţeles că o parte din el renunţase. Cred că m-am gândit că şi restul avea să se stingă curând. Nu aşa cum s-a întâmplat, desigur, ci în vreun fel anume.

Dar chiar şi aşa. Împuşcat în timpul unui atac – m-am gândit la asta. Se potriveşte atât de bine. Un ultim protest. La sfârşit, dovedindu-şi sieşi ceva.

— Ce vrei să spui?

Alison îşi întoarse privirea spre el.

— Mai simplu formulat, tatăl meu şi-a pierdut voinţa de a lupta. În acel moment, când mi-a spus cuvintele alea, era cel mai trist om pe care l-am întâlnit vreodată.

Pentru moment, Peter nu răspunse. Era tulburat.

— Chiar acestea au fost cuvintele pe care le-a rostit? Că „nu-i mai păsa de nimic”?

— În esenţă, da. Se săturase de toate. Conflictele din interiorul Pentagonului sunt foarte dure. Nu încetează niciodată. Se aruncă în luptă armamentul greu. Tatăl meu spunea că e ceva de înţeles. Cei care conduc acum armata erau cândva tineri ofiţeri într-un război care conta cu adevărat, câştigat cu armamentul greu. Dacă ar fi pierdut acel război, n-ar mai fi fost nimic.

— Când spui „un război care conta cu adevărat”, înţelegi...

— Înţeleg, domnule Chancellor, îl întrerupse fata, că, vreme de cinci ani, tatăl meu s-a opus politicii noastre în Asia de sud-est. A profitat de fiecare ocazie pentru a-şi exprima punctul de vedere. Era o poziţie foarte izolată. Cuvântul potrivit cred că e *proscris*.

— Dumnezeule mare...

Gândurile lui Peter se întoarseră involuntar la romanul despre Hoover. La prolog. Generalul inventat de el era proscrisul pe care Alison MacAndrew tocmai îl descrisese.

— Tatăl meu nu era politician; gândirea lui n-avea nici o legătură cu politica. Era strict militară. Ştia că războiul nu putea fi câştigat prin mijloace convenţionale, iar folosirea celor neconvenţionale i se părea de neconceput. Nu puteam câştiga deoarece nu exista o implicare reală a celor pe care-i sprijineam. De la Saigon veneau mai multe minciuni decât se rostiseră în toate curţile marţiale din

istoria armatei – aşa zicea el. Caracteriza situaţia drept, o enormă pierdere de vieţi omeneşti.

Chancellor se lăsă pe spătarul fotoliului. Trebuia să-şi limpezească gândurile. Auzea cuvinte pe care el le scrisese, care erau ficţiune.

— Ştiam că generalul se opusese anumitor aspecte. Nu mi-a trecut prin minte că pusese accentul pe corupţie şi minciună.

— Asupra acestor aspecte a insistat. Cu multă vehemenţă.

Lucra la un document care menţiona sute de rapoarte contradictorii, reprezentări logistice eronate, cheltuieli militare. Mi-a spus odată că, dacă acele cheltuieli ar fi fost pe jumătate corecte, am fi câştigat războiul din ‘68.

— Cum ai spus? întrebă Peter, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Acelea erau *cuvintele folosite de el* în carte.

— Care-i problema? întrebă Alison.

— Nici una. Continuă.

— Nu mai e nimic de spus. A fost exclus de la discuţiile la care el ştia că trebuia să participe, ignorat la întrunirile cadrelor de conducere. Cu cât se zbătea el mai mult, cu atât mai tare îl desconsiderau ei. În cele din urmă, a înţeles că totul era zadarnic.

— Dar rapoartele pe care le menţiona? Reprezentările eronate? Minciunile de la Saigon?

Alison privi în gol.

— Au fost ultimele lucruri despre care am vorbit, zise ea calm. Cred că nu eram în apele mele. I-am spus nişte vorbe pe care acum le regret profund. N-am înţeles cât de înfrânt se simţea.

— Şi rapoartele?

Alison înălţă capul şi se uită la el.

— Cred că au devenit un simbol pentru el. Reprezentau luni, poate ani de luptă continuă, îndreptată împotriva celor

lângă care stătuse. Nu se mai simţea în stare s-o poarte. Nu mai putea face faţă. A renunţat.

Peter se aplecă iarăşi în faţă. Vorbi apăsat, cu bună ştiinţă:

— Asta nu-i o atitudine care să-l definească pe omul cu care am stat de vorbă.

— Ştiu că nu e. De-aceea am ţipat la el. Înţelegi, puteam să mă cert cu el. Eram mai mult decât tată şi fiică. Devenisem prieteni. Pe picior de egalitate, într-un fel. A trebuit ca eu să mă maturizez rapid; el nu avea pe altcineva cu care să discute.

Momentul era plin de amintiri dureroase. Chancellor îl lăsă să treacă.

— Acum câteva minute, spuneai că mă înşel. Acum e rândul meu. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă tatăl dumitale era să demisioneze. Iar în Hawaii nu s-a dus în vacanţă. A plecat acolo ca să-l găsească pe omul care l-a obligat să se retragă din armată.

— *Cum*?

— Cu mai mulţi ani în urmă, tatălui dumitale i s-a întâmplat ceva. Ceva despre care nu voia să afle nimeni. Cineva a aflat şi l-a ameninţat. L-am apreciat foarte mult pe tatăl dumitale. Mi-a plăcut ceea ce susţinea şi mă simt al naibii de vinovat. Ţi-o spun cât se poate de sincer. Aş vrea să-ţi vorbesc despre asta.

Alison MacAndrew rămase neclintită, privindu-l ţintă cu ochii ei mari.

— Acum ai dori să bei ceva? întrebă ea.

Îi relată povestea – tot ce-şi putea aminti. De la străinul blond de pe plaja din Malibu şi până la uluitoarea conversaţie pe care-o avusese în acea dimineaţă cu poliţia din Rockville. Omise doar crima de la Fort Tryon; dacă exista vreo legătură, nu voia s-o împovăreze cu ea.

În timp ce povestea, se simţi stingherit – autorul de romane comerciale în căutarea unei mari conspiraţii. Se

aştepta ca ea să se revolte, să-l condamne fiindcă provocase moartea tatălui ei. Într-un sens foarte concret, chiar îşi dorea ca ea să-l acuze, atât de profund vinovat se simţea.

Însă ea părea să înţeleagă adâncimea sentimentelor lui. În mod cu totul remarcabil, ea încercă să-i atenueze vina, spunându-i că, dacă tot ce-i relatase era adevărat, el nu-i apărea ca un ticălos, ci ca o victimă. Dar indiferent de ceea ce credea *el, ea* n-ar fi acceptat ideea că în trecutul tatălui ei se petrecuse un incident atât de grav încât dezvăluirea lui l-ar fi putut obliga să demisioneze.

— N-are nici un sens. Dacă ar fi existat aşa ceva, ar fi fost folosit împotriva lui cu mulţi ani în urmă.

— În interviul din ziar spuneai că l-au dat afară.

— Da, dar nu în felul ăsta. Prin uzură morală, prin nesocotirea deciziilor lui. Asta era metoda. Eu am înţeles.

Chancellor îşi aduse aminte de prologul său; aproape că se temea să pună întrebarea.

— Dar raportul despre corupţia din Saigon?

— Ce-i cu el?

— Nu e posibil ca ei să fi încercat să-l oprească?

— Sunt sigură că au făcut-o. Dar nu era prima dată când el acţiona aşa. Rapoartele sale de pe câmpul de luptă aveau întotdeauna accente critice. Iubea armata; o dorea cât mai bună cu putinţă. N-ar fi făcut niciodată public vreun raport, dacă aici vrei să ajungi.

— Aici.

— Niciodată. N-ar fi făcut asta.

Peter nu înţelegea, dar nici nu voia să insiste în găsirea unei explicaţii. Dar trebuia să lămurească un lucru.

— De ce s-a dus în Hawaii?

Ea îl privi fix.

— Ştiu ce crezi. Nu te pot contrazice, însă ştiu ce mi-a spus mie. Zicea că voia să plece, să se ducă într-o lungă excursie. Nu-l mai reţinea nimic. Mama murise.

Nu era un răspuns; întrebarea rămânea suspendată.

Discutară timp de mai multe ceasuri. În cele din urmă, ea îi spusese. În după-amiaza zilei următoare, corpul tatălui ei urma să sosească la New York, adus de un avion comercial de la Hawaii. O escortă militară avea să întâmpine aeronava la Aeroportul Kennedy, sicriul urmând să fie transferat într-un avion militar şi trimis în Virginia. Funeraliile aveau loc în ziua următoare. Ea nu era sigură că putea face faţă acestei corvezi.

— N-o să fie nimeni cu dumneata?

— Nu.

— Pot să vin eu?

— N-are nici un rost...

— Cred că are, zise Peter hotărât.

Stăteau împreună pe suprafaţa enormă din beton a zonei de încărcare a aeroportului. Doi ofiţeri în poziţie de drepţi se aflau la câţiva metri în stânga lor. Vântul bătea cu putere, ridicând în aer bucăţi de hârtie şi frunzele copacilor din depărtare. Uriaşul DC-10 se opri. Imediat, panoul de sub fuselajul gigantic fu coborât; un motostivuitor se apropie şi în câteva secunde sicriul fu descărcat.

Chipul lui Alison păli deodată, iar trupul îi deveni rigid, începură să-i tremure buzele, apoi mâinile; ochii căprui priveau ţintă, fără să clipească; lacrimile îi şiroiau pe obraji. Peter îi înlănţui umerii cu braţul.

Ea se stăpâni cât putu – mai mult decât era firesc. Chancellor simţea spasmele ce-i zguduiau braţele; o strânse mai tare. Până la urmă, ea nu mai rezistă. Se întoarse şi se lipi de el, cu capul îngropat în haina lui, suspinând înăbuşit, pradă unei suferinţe cumplite.

— Îmi pare rău... îmi pare rău, şopti ea. Îmi promisesem să mă stăpânesc.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

El o trase mai aproape şi-i spuse cu blândeţe:

— Ei, haide. Ai tot dreptul să plângi.

Peter luase o hotărâre, dar ea îl făcu să se răzgândească. Avea să abandoneze cartea; fusese manipulat, iar preţul acestei manipulări îl simboliza moartea lui MacAndrew. Cam asta îi sugerase lui Alison cu o seară în urmă.

— Să zicem că ai dreptate, îi spusese ea. Nu cred că ai, dar să presupunem că aşa stau lucrurile. Nu e un motiv suficient pentru a continua?

Aşa era.

În avion stătea vizavi de ea, pe parcea cealaltă a coridorului. Ea voia să fie singură; el simţise asta şi înţelesese. Dedesubt, în magazia aeronavei, se aflau rămăşiţele pământeşti ale tatălui ei. Fata era cufundată în gânduri, iar el n-avea cum s-o aline. Alison avea o fire independentă; înţelegea şi asta.

Era şi imprevizibilă. Îşi dăduse seama de acest lucru când o luase, mai devreme, cu taxiul. El îi spusese că sunase mai devreme la hotel Hay-Adams din Washington şi rezervase camere pentru ei.

— Nu fi stupid. Casa din Rockville e plină de camere. O să stăm acolo. Cred că aşa ar trebui.

De ce trebuia? Nu stăruise asupra întrebării.

Chancellor deschise servieta şi scoase carnetul cu coperte din piele pe care-l lua cu el oriunde mergea. Era un dar, primit de la Joshua Harris cu doi ani în urmă. În buzunarul interior erau mai multe creioane ascuţite. Scoase unul şi scrise pe blocnotesul alăturat.

Capitolul 8 - Plan

Înainte de a începe, se gândi la remarca făcută de Alison cu o seară în urmă.

... să presupunem că aşa stau lucrurile. Nu e un motiv suficient pentru a continua?

Se uită la cuvintele pe care tocmai le scrisese: *Capitolul 8 – Plan.* Coincidenţa era tulburătoare. În acel capitol Meredith ajunsese în pragul nebuniei, din cauza teribilului secret pe care-l deţinea.

Alex părăseşte biroul său de la FBI mai devreme decât de obicei. Ştie că e urmărit, aşa că încearcă să se piardă în mulţime, luând-o pe străzi scurte şi alei, printre mai multe blocuri, pătrunzând pe o intrare şi ieşind pe alta. Se aruncă într-un autobuz, care îl duce lângă blocul în care locuieşte adjunctul procurorului general. Cei doi conveniseră să se întâlnească.

În holul blocului, portarul îi înmânează un bilet de la adjunct. Acesta contramanda întrevederea. Nu mai voia să colaboreze cu el. Dacă Meredith va insista, omul va fi obligat să raporteze altora comportamentul său ciudat. Îl consideră pe Alex un tip dezechilibrat, cu o viziune paranoică asupra unor abuzuri imaginare.

Meredith e uluit, iar avocatul din el – furios. Dovada există. Adjunctul procurorului general a fost contactat, ca şi mulţi alţii. Agenţii lui Hoover au reuşit să blocheze fiecare mişcare a lui Meredith. Forţa brutală a FBI-ului se manifestase peste tot.

În faţa blocului, observă o maşină a Biroului care îi luase urma. Înăuntru se află un şofer şi alături de el, un bărbat; amândoi îl privesc în tăcere pe Alex. Este o parte a strategiei fricii, aplicată atunci când un om ştie că e urmărit, mai ales noaptea. Este una dintre metodele lui Hoover.

Meredith ia un taxi până la garajul unde are parcată maşina. Poate fi văzut coborând în viteză pe Memorial

Parkway, intrând şi ieşind din trafic, conştient că e urmărit de maşina FBI-ului.

Din instinct, schimbă direcţia, ieşind de pe autostradă pe o şosea mai puţin circulată din Virginia. Soţul şi tatăl care era s-a revoltat. N-o să-i ducă iarăşi pe cei care-l urmăresc la casa lui, la soţia şi copiii lui. Teama a cedat locul mâniei.

Are loc o urmărire pe drumuri lăturalnice. Goana, peisajul trecându-i în viteză prin faţa ochilor, scrâşnetul roţilor la curbele strânse, toate acestea sporesc panica lui Alex. E un tip singur, alergând în neştire pentru a supravieţui. Înţelegem că deruta provocată de evenimentele ultimelor săptămâni e accentuată de nebunia acestei curse. Meredith începe să cedeze.

În întunericul tot mai adânc, Alex intră greşit într-o curbă apărută dintr-o dată. Apasă pedala frânei; maşina se răsuceşte, iese de pe şosea şi plonjează prin parapet în câmp.

Plin de vânătăi, cu fruntea sângerând după impactul cu parbrizul, Meredith se strecoară afară din maşină. Vede automobilul FBI-ului oprit pe şosea. Aleargă ţipând spre el. Starea lui. de spirit îl îndeamnă la violenţă, la confruntare fizică.

Nu reuşeşte să acţioneze aşa cum ar fi vrut. În schimb, cei doi agenţi ies din maşină şi-l imobilizează imediat. Apoi se prefac că aplică procedura legală de percheziţionare.

Şoferul îi vorbeşte cu răceală:

— Nu ne provoca, Meredith. Nu prea avem ce face cu oameni ca tine. Oameni care stau într-o tabără şi lucrează pentru cealaltă.

Alex clachează nervos. E vorba despre secretul îngropat în trecutul lui. Cu mulţi ani în urmă, în timpul războiului din Coreea, pe când era un locotenent de vreo douăzeci de ani, fusese capturat şi forţat să trădeze secrete militare inamicului. Nu numai el, ci sute de prizonieri. Oameni aduşi

în pragul demenţei de torturi fizice şi psihice necunoscute în războiul modern.

Conducerea armatei înţelesese; fusese violată Convenţia de la Geneva. Cei care trădaseră primiseră asigurări că toate dosarele ce menţionau coşmarul prin care trecuseră aveau să fie distruse. Îşi serviseră patria în mod onorabil; se confruntaseră cu situaţii pentru care armata nu-i pregătise niciodată. Fiecare dintre ei îşi putea relua viaţa fără a fi pedepsit.

Acum, Alex înţelege că cel mai întunecat moment al vieţii lui e cunoscut de nişte oameni care îl vor folosi fără milă împotriva lui, poate chiar împotriva soţiei şi copiilor lui.

Agenţii FBI îi dau drumul. El rătăceşte pe drumul de ţară în lumina crepusculară.

Peter închise carnetul şi se uită la Alison. Ea privea drept înainte, cu ochii larg deschişi, fără să clipească. Cei doi militari din escortă stăteau în faţă, acolo unde atenţia nu le putea fi distrasă de mîhnirea ei.

Îi simţi privirea şi se întoarse către el, încercând să schiţeze un zâmbet.

— Lucrezi?

— Am lucrat. Acum, nu.

— Mă bucur că ai lucrat. Mă face să mă simt mai bine. Mai puţin vinovată că te-am întrerupt.

— Nu prea e cazul. Tu m-ai determinat să merg mai departe, îţi aminteşti?

— O să ajungem curând, zise ea mecanic.

— Cred că nu mai devreme de zece sau cincisprezece minute.

— Da.

Se cufundă iarăşi în gânduri, privind prin hublou cerul luminos de afară.

Avionul începu coborârea spre Aerodromul Andrews. Apoi ateriză, iar lor li se spuse să aştepte în biroul ofiţerilor de la terminalul şase.

În birou se afla doar un tânăr preot militar, căruia de bună seamă i se ordonase să-i aştepte. Se simţi uşurat şi oarecum surprins când află că prezenţa lui era inutilă.

— Sunteţi amabil că aţi venit aici, zise Alison pe un ton autoritar, dar tatăl meu a murit acum câteva zile. Şocul s-a atenuat.

Preotul le strânse mâinile ceremonios şi plecă. Alison se întoarse către Peter.

— Am programat serviciul funerar mâine dimineaţă la ora zece, la Arlington. Am cerut să fie foarte discret; doar cortegiul ofiţerilor de aici. E aproape şase. Ce-ar fi să luăm cina undeva şi pe urmă să mergem spre casă?

— În regulă. Să închiriez o maşină?

— Nu e nevoie. Or să ne dea ei una.

— Asta înseamnă şi un şofer, nu?

— Da. Alison se încruntă. Ai dreptate. E o complicaţie. Ai permisul la dumneata?

— Sigur.

— Poţi să semnezi pentru maşină. Te deranjează?

— Deloc.

— O să fie mai simplu fără a treia persoană, spuse ea.

Şoferii militari sunt iscoadele ofiţerilor superiori. Chiar dacă nu l-am invita în casă, sunt sigură că ar primi ordin să stea prin preajmă până la venirea schimbului.

Cuvintele lui Alison puteau fi interpretate în mai multe feluri.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Alison observă precauţia lui.

— Dacă i s-a întâmplat ceva tatălui meu cu ani în urmă, un lucru pe care îl considera atât de teribil încât i-ar fi putut schimba viaţa, atunci s-ar putea să găsim dezlegarea enigmei în casa din Rockville. El avea amintiri din locurile pe unde s-a perindat. Fotografii, ordine de serviciu, lucruri care erau importante pentru el. Cred că ar trebui să le cercetăm pe toate.

— Înţeleg. Putem lucra mai bine în doi decât în trei, adăugă Peter, ciudat de mulţumit pentru că asta voise Alison să spună. Poate că ai prefera să le studiezi singură. Eu o să stau deoparte şi-o să iau notiţe pentru tine.

Ea îl privi, cu acea rezervă ciudată care-i amintea de tatăl ei. Dar vocea-i era plină de căldură.

— Eşti foarte prevenitor. E o calitate pe care o admir foarte mult. Eu nu sunt. Aş fi vrut să fiu, dar nu cred că mi se potriveşte, cum s-ar spune.

— Am o idee, zise el. Sunt înzestrat cu un talent deosebit: gătesc al naibii de bine. Eşti nerăbdătoare să ajungi la Rockville. Şi eu. De ce nu ne-am opri la un magazin, să cumpărăm câte ceva? Nişte carne, cartofi şi whisky.

Ea zâmbi.

— Am câştiga o grămadă de timp.

— S-a făcut.

O luară pe drumurile spre est, apoi către nord şi vest în ţinutul Maryland, oprindu-se la un magazin din Randolph Hills, ca să facă cumpărături.

Întunericul sporea. Soarele de decembrie coborâse după dealuri; umbre se alungeau peste parbrizul maşinii militare, alcătuind forme ciudate ce apăreau şi dispăreau cu iuţeală.

Când ieşiră de pe autostradă, intrând pe drumul de ţară şerpuitor care ducea la casa generalului, ajunse la porţiunea netedă de teren, apoi văzu conturul gardului de sârmă ghimpată şi câmpul de dincolo de el, unde cu trei luni în urmă crezuse că avea să-şi piardă viaţa.

Drumul cotea brusc. Ţinu piciorul pe acceleraţie, de teamă să nu reducă viteza. Trebuia să se îndepărteze. Durerea cobora acum de la tâmpla dreaptă spre gât, pulsând la baza craniului. Mai repede!

— Peter! Pentru numele lui Dumnezeu!

Roţile scrâşniră; ţinând volanul strâns, Peter intră în curbă, apoi trecu de ea. Apăsă pe frână, reducând viteza.

— E vreo problemă? întrebă ea.

— Nu, minţi el. Îmi pare rău. Nu mă gândeam la drum. Simţea că ea îl privea lung; nu reuşise s-o păcălească. Nu e adevărat, continuă el. Mi-am amintit că am mai trecut pe-aici după ce i-am văzut pe părinţii tăi.

— Şi eu mă gândeam la ultima mea vizită, spuse ea. Din vara trecută. Am venit încoace pentru câteva zile. Trebuia să stau o săptămână, dar nu s-a putut. M-am ridicat şi am plecat după nişte cuvinte pe care îmi doresc din toată inima să nu le fi rostit.

— Atunci când ţi-a spus că avea de gând să demisioneze?

— Demisionase. Cred că asta m-a supărat mai mult ca orice. Întotdeauna am discutat chestiunile importante. Şi deodată, a apărut cea mai însemnată decizie a vieţii lui, iar eu am rămas interzisă. I-am spus nişte lucruri teribile.

— Luase o hotărâre extraordinară, fără să-ţi dea explicaţii. Reacţia ta era firească.

Rămaseră tăcuţi; pe parcursul ultimilor cincisprezece kilometri, nici unul din ei nu mai făcu vreun comentariu.

Noaptea venise repede; răsărise luna.

— Acolo e. Cutia poştală albă, spuse Alison.

Chancellor încetini şi intră pe aleea ascunsă de frunzişul bogat al tufelor şi de ramurile joase ale copacilor. Dacă n-ar fi fost cutia poştală, nici n-ar fi observat drumul spre casă.

Aceasta era ciudat de izolată – o clădire obişnuită, solitară şi tăcută. Lumina lunii se filtra printre arbori, aruncând umbre pe faţadă. Ferestrele erau mai mici decât îşi amintea Peter şi acoperişul mai jos. Alison ieşi din maşină şi merse încet pe cărarea îngustă spre uşă. Chancellor o urmă, ducând sacoşa cu whisky şi alimente cumpărate la Randolph Hills. Ea descuie uşa.

Amândoi simţiră imediat mirosul. Nu era foarte puternic, nici măcar neplăcut, dar îmbibase atmosfera. Un miros ca de mosc, uşor aromat, o mireasmă vagă ce ieşea din casă în aerul nopţii. Alison privi printre gene în lumina nopţii,

rămânând pe gânduri, cu capul aplecat. Peter se uita la ea; preţ de o clipă, i se păru că fata tremura.

— E al mamei, zise ea.

— Parfumul?

— Da. Dar ea a murit acum o lună.

Chancellor îşi aminti ce zisese ea în maşină.

— Spuneai că ai fost aici vara trecută. Nu veniseşi...

— Pentru înmormântare?

— Da.

— Nu. Fiindcă nu ştiam că murise. Tatăl meu m-a sunat după ce se terminase totul. N-a anunţat pe nimeni, nu s-a oficiat nici un serviciu funerar. A fost o înmormântare discretă – doar el şi femeia pe care şi-o amintea aşa cum nimeni nu şi-o amintise. Alison intră în holul întunecat şi aprinse lumina. Vino, o să punem sacoşele în bucătărie.

Trecură prin mica sufragerie, către o uşă batantă ce ducea la bucătărie. Alison aprinse becul, luminând încăperea cu poliţe şi dulapuri de modă veche, contrastând cu frigiderul modern.

De parcă armonia unei bucătării din anii’ 30 putea fi tulburată de o instalaţie futuristă. Peter era şocat de amintirea pe care o păstra acelei case. Cu excepţia biroului generalului, tot ce văzuse din acea locuinţă era demodat, ca şi cum ar fi fost decorată în mod deliberat după gusturile altei epoci.

Alison părea să-i citească gândurile.

— Tatăl meu a refăcut, acolo unde a fost posibil, ambianţa din copilăria ei.

— E o poveste de dragoste extraordinară.

Era tot ce putea să spună.

— A fost un sacrificiu extraordinar, zise ea.

— Nu puteai s-o suferi, nu-i aşa?

Ea nu evită răspunsul.

— Ba da. El era un om excepţional. S-a întâmplat să fie tatăl meu, dar asta n-are importanţă. Era un om de idei. Am citit undeva că o idee e un monument mai mare decât o

catedrală, iar eu cred asta. Dar catedrala lui – sau catedralele – nu s-au construit niciodată. Obligaţiile pe care şi le-a asumat l-au abătut întotdeauna de la drumul său. Nu şi-a făcut niciodată timp să meargă până la capăt. O avea pe ea în raniţă.

Chancellor se uită în ochii ei furioşi.

— Spuneai că oamenii din jurul lui au fost înţelegători. Că l-au ajutat ori de câte ori au putut.

— Sigur că da. Nu era singurul care avea o soţie cu probleme. E ceva aproape tipic, din câte se şopteşte la West Point. Dar el era deosebit. Avea de spus ceva original. Şi atunci când nu voiau să-l asculte, îl copleşeau cu compasiunea lor. „Bietul Mac! Uite cum e nevoit să trăiască!”

— Ai fost fiica, nu soţia lui.

— *Am fost* soţia lui! În toate privinţele, cu excepţia patului! Şi uneori mă întrebam dacă asta... Nu contează. Am plecat. Strânse cu putere marginea poliţei. Îmi cer scuze. Nu te cunosc prea bine. Nu cunosc pe nimeni prea bine.

Se aplecă peste poliţă tremurând. Peter rezistă impulsului de a o lua în braţe.

— Îţi închipui că eşti singura fată din lume care simte asta? Eu nu cred, Alison.

— E rece. Îşi îndreptă puţin spatele; totuşi, el n-o atinse. S-a făcut frig. Cred că s-a stins cuptorul. Se îndreptă şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Te pricepi la cuptoare?

— Cu benzină sau cu motorină?

— Nu ştiu.

— Aflu eu. Asta-i uşa către pivniţă?

Arătă spre o uşă săpată în peretele din dreapta.

— Da.

Găsi întrerupătorul şi coborî treptele înguste, oprindu-se la capătul lor. Cuptorul era în centrul unei încăperi cu tavanul jos; un rezervor se vedea pe peretele din stânga.

Era frig; în pivniţă stăruia un aer rece şi umed, ca şi cum ar fi fost lăsată deschisă o uşă spre exterior.

Dar uşa ce dădea afară era zăvorâtă. Verifică indicatorul rezervorului; arăta că acesta era pe jumătate plin, deşi putea foarte bine să fie defect. De ce s-o fi stins cuptorul?

MacAndrew n-ar fi lăsat o casă la ţară fără căldură în timpul iernii. Bătu în rezervor. Gol deasupra, plin în partea de jos.

Indicatorul era bun.

Săltă capacul mecanismului de aprindere şi descoperi cauza. Lampa de semnalizare era stinsă. În condiţii normale, doar o rafală puternică de vânt ar fi fost cauza. Sau un blocaj pe conductă. Dar cuptorul fusese verificat recent. Se vedea o mică etichetă adezivă, pe care era înregistrată data ultimului control, efectuat cu şase săptămâni în urmă.

Peter citi instrucţiunile. Erau aproape identice cu cele de la cuptorul părinţilor lui.

Apăsaţi butonul roşu timp de un minut. Ţineţi chibritul sub...

Deodată, auzi un huruit ascuţit; zgomotul îi tăie respiraţia. Muşchii abdomenului i se încordară; îşi înclină capul, surprins de acel *rat-tat-tat* ce venea de undeva de sub el. Apoi se opri.

În clipa următoare se auzi din nou. Peter se întoarse şi porni spre scări. Ridică privirea.

La capătul zidului pivniţei era deschisă o fereastră, la nivelul solului; vântul de afară o bătea cu putere.

Asta era explicaţia. Vântul intrat pe fereastră stinsese lampa de semnalizare. Chancellor se apropie de zid şi se sperie din nou.

Geamul de sticlă fusese spart. Simţea cioburile sub picioarele lui. Cineva intrase în casa lui MacAndrew.

Se întâmplase prea repede. În primul moment, trupul nu mai asculta comenzile minţii.

De sus se auzeau ţipete. Iar şi iar! Alison!

Alergă pe treptele înguste spre bucătărie. Alison nu era acolo, dar ţipetele continuau, animalice, îngrozite.

— Alison! Alison!

Fugi în sufragerie.

— *Alison*!

Ţipetele încetară brusc, fiind înlocuite de gemete joase şi suspine. Veneau din partea cealaltă a casei, prin hol şi camera de zi. Din biroul lui MacAndrew!

Peter o luă la goană prin camere, lovind un scaun în drum, răsturnând altul. Se năpusti pe uşa biroului.

Alison era în genunchi, ţinând în mâini o cămaşă de noapte ponosită, pătată de sânge. Peste tot în jurul ei se vedeau sticle de parfum sparte, împrăştiind un miros atât de puternic încât devenise greţos.

Iar pe perete, scrise cu email sângeriu, se vedeau cuvintele:

CUŢITARUL MAC. UCIGAŞUL DIN CHASONG.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Zugrăveala de pe pereţi era moale la pipăit, fără să fie umedă. Nu acelaşi lucru se putea spune despre sângele de pe cămaşa de noapte zdrenţuită. Profesioniştii percheziţionaseră meticulos camera de lucru a generalului.

Biroul fusese desfăcut, tapiţeria din piele – tăiată cu grijă, poliţele pervazurilor şi tocurile ferestrelor desprinse, biblioteca – golită de conţinut şi copertele cărţilor tăiate cu precizie.

Peter o duse pe Alison înapoi în bucătărie, unde umplu două pahare cu whisky. Se întoarse în pivniţă, porni

cuptorul şi astupă fereastra spartă cu cârpe. În camera de zi, descoperi că şemineul funcţiona; în dreapta lui, într-un coş de nuiele, se aflau mai mulţi buşteni. Făcu focul şi se aşeză cu Alison pe canapeaua din faţa lui. Spaima dispăruse, dar întrebările stăruiau.

— Ce e Chasong? întrebă el.

— Nu ştiu. Cred că e un loc din Coreea, dar nu sunt sigură.

— Când o să aflăm, poate vom înţelege ce s-a întâmplat.

Ce căutau aici.

— Orice s-ar fi putut întâmpla. Era război şi...

Se opri, cu ochii la flăcări.

— Iar el era un militar care trimitea alţi militari la luptă. Poate fi vorba despre asta. Cineva care a pierdut un fiu sau un frate; cineva dornic de răzbunare. Am auzit de asemenea situaţii.

— Dar de ce tocmai el? Au fost sute ca el. Au fost sute de oameni asemenea lui. Şi era cunoscut faptul că îşi conducea oamenii, nu stătea în spatele lor. Nimeni nu i-a contestat ordinele lui. Nu în felul ăsta.

— Cineva a făcut-o, spuse Peter. Cineva foarte bolnav.

Ea îl privi câteva clipe, fără să răspundă.

— Ştii ce spui, nu-i aşa? Bolnavă sau nu, indiferent ce-ar şti persoana aia, sau ar crede că ştie, e adevărat.

— N-am mers cu gândul aşa departe. Nu sunt sigur că se leagă.

— Trebuie să se lege. Tatăl meu n-ar fi ignorat cu bună ştiinţă ceva în care credea, orice-ar fi fost. Se înfiora. Ce-ar fi putut să *facă*?

— A fost ceva în legătură cu mama dumitale.

— Imposibil.

— Oare? Am văzut-o îmbrăcată cu cămaşa aia de noapte în după-amiaza în care am fost aici. Căzuse. În jurul ei erau pahare sparte.

— Întotdeauna spărgea câte ceva. Distrugea multe lucruri. Cămaşa de noapte e o ultimă glumă sinistră. Cred că reprezenta o aluzie la impotenţa tatălui meu. Nu era un secret pentru nimeni.

— Unde era mama dumitale în timpul războiului din Coreea?

— La Tokyo. Cu mine.

— Asta era prin cincizeci sau cincizeci şi unu?

— Cam aşa. Eram foarte mică.

— De vreo şase ani?

— Da.

Peter luă o înghiţitură de whisky.

— Atunci s-a îmbolnăvit mama dumitale?

— Da.

— Tatăl dumitale spunea că a fost un accident. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— *Ştiu* ce s-a întâmplat. S-a înecat. Pur şi simplu s-a înecat. Au readus-o la viaţă cu şocuri electrice, însă din cauza neoxigenării creierului a suferit leziuni cerebrale.

— Cum s-a întâmplat?

— A fost prinsă de un curent submarin la Funabashi Beach şi dusă de valuri. Salvatorii n-au găsit-o la timp.

O vreme, rămaseră amândoi tăcuţi. Chancellor îşi termină băutura, se ridică de pe sofa şi scormoni focul.

— Să pregătesc ceva de mâncare? Pe urmă, putem să...

— *Nu* mă mai întorc acolo! îl întrerupse ea cu asprime, privind focul. Apoi ridică ochii spre el. Iartă-mă. Eşti ultimul om la care ar trebui să ridic tonul.

— Sunt singurul de aici, răspunse el. Dacă simţi nevoia să ţipi...

— Ştiu, îl întrerupse, e voie.

— Cred că da.

— Toleranţa dumitale n-are limite?

Puse întrebarea încet, cu un licăr amuzat în ochi. El îi simţise căldura. Şi vulnerabilitatea.

— Nu cred că sunt deosebit de tolerant. Nu-mi amintesc ca această calitate să fie asociată prea des cu persoana mea.

— Aş putea să verific afirmaţia asta. Alison se ridică de pe canapea şi se apropie de el, punându-şi mâinile pe umerii lui. Cu degetele mâinii drepte, îi atinse delicat obrazul sting, ochii şi în final, buzele. Eu nu sunt scriitor. Eu creez imagini. Astea sunt cuvintele mele. Şi nu sunt capabilă să desenez ceea ce gândesc sau simt acum. Aşa că îţi cer îngăduinţă, Peter. O să mi-o acorzi?

Se aplecă spre el, cu degetele tot pe buzele lui, îndepărtându-le doar când îşi lipi gura de a lui, cu buzele desfăcute.

Când fata se apropie mai mult, el îi simţi trupul tremurând. Dorinţa ei izvorăşte din epuizare şi o copleşitoare singurătate, îşi zise Peter. Tânjea cu disperare după o manifestare a iubirii, deoarece una din iubiri îi fusese răpită. Ceva – orice, poate – trebuia s-o înlocuiască, fie şi pentru o clipă.

O, *Doamne*, înţelegea! şi fiindcă înţelegea, o dorea. Într-un fel, era confirmarea propriilor chinuri. Şi ele se născuseră din aceeaşi epuizare, din aceeaşi singurătate şi complex de vinovăţie. Brusc, îşi dădu seama că, luni de zile, nu vorbise cu nimeni despre asta, nu permisese nimănui să se apropie de el.

— Nu vreau să mergem sus, şopti ea, respirând precipitat lângă gura lui, cu degetele înfipte în spinarea lui, lipită de el.

— Nu o să mergem sus, răspunse el încet, căutându-i nasturii de la bluză.

Ea se depărta puţin de el şi duse mâna la gât. Dintr-o singură mişcare, smulse bluza de pe ea; apoi îi descheie în grabă cămaşa. Trupurile li se întâlniră.

Se simţea răvăşit, aşa cum nu mai fusese de mult. De când era cu Cathy. O conduse pe canapea şi-i desfăcu blând sutienul. Îl dădu deoparte, dezvelindu-i sânii arcuiţi

delicat, cu sfârcurile tari, excitate. Ea îi trase capul în jos şi în vreme de gura lui rătăcea pe trupul ei, fata îi desfăcu centura. Se întinseră pe canapea, iar încântarea fu deplină.

Alison se cufundă într-un somn adânc, iar Peter înţelese că n-avea rost s-o ducă sus, într-un pat. Aduse în schimb pături şi perne. Focul se micşorase în cămin. O ridică pe Alison, aşezându-i sub cap cea mai moale pernă, şi-i acoperi trupul gol cu o pătură. Ea nu făcu nici o mişcare.

Puse două pături pe podea, în faţa şemineului şi se întinse acolo. Înţelesese câteva lucruri în ultimele ceasuri, dar nu-şi dăduse seama cât era de obosit. Adormi imediat.

Se trezi brusc, neştiind pentru moment unde se afla, speriat de trosnetul unui buştean din vatră. Dinspre ferestrele mici din faţă venea o lumină slabă; se crăpa de ziuă. Se uită spre canapea, la Alison. Dormea, respirând adânc, în acelaşi ritm. Ridică mâna, să se uite la ceas. Era şase fără zece.

Dormise aproape şapte ore.

Se ridică, îşi puse pantalonii şi se îndreptă spre bucătărie.

Scotocind prin dulapurile de modă veche, găsi o cafetieră.

Era un filtru de cafea, în armonie cu ambianţa; trebuie să fi fost fabricat cu patruzeci de ani în urmă. În frigider găsi o pungă de cafea, iar Peter încercă să-şi amintească cum se utilizează cafetieră şi boabele. Se descurcă aşa cum putu şi lăsă filtrul la foc mic pe maşina de gătit.

Se întoarse în camera de zi. Îşi puse în linişte şi restul hainelor pe el, reveni în hol şi ieşi din casă pe uşa din faţă.

N-avea nici un rost să lase în maşină cele două valize şi servieta lui.

Aerul era rece şi umed. Iarna din Maryland nu se putea hotărî să-şi intre în drepturi. Umezeala îl pătrundea până la piele. Peter deschise portiera maşinii şi întinse mâna după bagajele de pe bancheta din spate.

Brusc, şocul îl făcu să rămână cu ochii holbaţi. Priveliştea era înfiorătoare, grotească.

Găsise explicaţia pentru provenienţa sângelui de pe pereţii biroului lui MacAndrew şi de pe cămaşa de noapte.

Pe geamantanul lui, aflat pe banchetă, deasupra valizei de pe podea a lui Alison, se aflau picioarele posterioare rupte ale unui stârv de animal, cu tendoanele hidoase ieşite din blana pătată de sânge. Iar pe pielea valizei, fusese scris, cu degetul muiat în sânge, cuvântul:

CHASONG

Peter fu străbătut de un fior de teamă şi repulsie. Ieşi cu spatele din maşină şi îşi aruncă privirea spre frunzişul des şi către drum. Ocoli cu prudenţă automobilul. Îngenunche şi luă o piatră, neştiind sigur de ce procedase aşa, dar simţindu-se oarecum în siguranţă cu acea arma primitivă în mână.

Se auzi trosnetul unei crengi! O ramură se rupsese undeva. *Acolo*, sau *acolo*, sau... *paşi*.

Cineva alerga. Începuse deodată *să alerge*! Pe pietriş.

Peter nu ştia dacă frica îi dispăruse din cauza zgomotului sau a îndepărtării paşilor, dar fugi şi el cât putu de repede după ei. Pe urmă, paşii nu se mai auziră; ajunseseră acum pe o suprafaţă tare, ieşind de pe pietriş. La şosea!

Se năpusti prin frunzişul des, fără să ia în seamă crengile ce-l loveau peste faţă, sau rădăcinile şi buturugile care-i îngreuiau înaintarea. Ajunse la şosea; la cincizeci de metri distanţă, o siluetă alerga în lumina palidă spre un automobil.

Fumul se amestecă cu ceaţa dimineţii; motorul fusese pornit.

O mână nevăzută din interiorul maşinii deschise uşa din dreapta; silueta sări înăuntru, iar automobilul dispăru în semiîntunericul zorilor.

Peter rămase pe şosea, cu transpiraţia curgându-i pe frunte. Aruncă piatra şi îşi şterse faţa.

Îşi aminti cuvintele rostite de o femeie înfuriată, în lumina luminărilor de la Hay-Adams, în Washington.

Teroare la ordin.

La asta fusese martor acum. Cineva voia s-o înnebunească de spaimă pe Alison MacAndrew. Dar *de ce*?

Tatăl ei era mort. Ce avea de câştigat terorizându-i fiica? Hotărî s-o ferească pe Alison de teroare. Totul se întâmplase prea repede, însă ştia că un loc gol fusese ocupat. Alison intrase în viaţa lui.

Se întrebă dacă relaţia lor avea să dureze. Chestiunea asta deveni dintr-o dată foarte importantă pentru el. Se întoarse şi se îndreptă spre maşină, luă picioarele de animal şi le aruncă în pădure. Scoase cele două valize şi servieta, apoi le duse în casă. Se bucură că Alison nu se trezise.

Lăsă valizele fetei în hol, iar bagajele sale le cără în bucătărie. Îşi aminti de undeva că apa rece curăţa sângele mai bine decât cea caldă. Deschise robinetul, găsi nişte şerveţele de hârtie şi timp de cincisprezece minute frecă pielea valizei până când îndepărtă petele. Scrijeli cu un cuţit urmele rămase, răzuind suprafaţa până când dispăru conturul literelor.

Apoi, din motive pe care nu şi le putea explica, deschise servieta, îşi scoase blocnotesul şi-l puse pe masa din bucătăria de modă veche. Filtrul de cafea bolborosea. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se întoarse la masă. Deschise blocnotesul şi privi pagina galbenă, pe jumătate scrisă. Nu era doar un impuls al acelei dimineţi. Simţea nevoia să-şi examineze gândurile şi să le aştearnă pe hârtie prin intermediul altei minţi. Deoarece tocmai trecuse printr-o experienţă pe care o atribuise unui personaj creat de el. Fusese urmărit în întuneric.

Agenţii FBI îi dau drumul lui Meredith. El rătăceşte pe drumul de ţară în lumina crepusculară.

Trece un interval de timp.

Meredith ajunge acasă, îi spune soţiei că a avut un accident pe Memorial Parkway şi că maşina a fost dusă la reparaţii. Ea nu-l crede.

— În casa asta nu se mai spune adevărul! ţipă ea. Nu mai suport! Ce se întâmplă cu noi?

Alex ştie ce se petrece. Strategia fricii aplicată de Hoover e foarte eficientă. Tensiunile au devenit insuportabile; până şi solida lor căsnicie e în pericol de a se destrăma. E învins. Acceptă ultimatumul soţiei sale: vor părăsi Washingtonul. El va pleca de la Departamentul de Justiţie şi îşi va relua libera practică, cu o parte din el distrusă. Cea de profesionist. Hoover a învins.

Alt decor. E trecut de miezul nopţii. Familia lui Alex doarme. El a rămas în camera de zi, cu o singură veioză aprinsă, a cărei lumină slabă aşterne umbre peste tot. A băut mult. Teama lui e amestecată cu înţelegerea faptului că ideile în care a crezut sunt lipsite de sens.

În beţia lui, trece pe lângă o fereastră. Înspăimântat, dă perdeaua la o parte şi priveşte afară. Vede o maşină a FBI-ului parcată în faţa blocului. Înăuntru sunt oameni care îi supraveghează casa.

Are mintea răvăşită. Alcoolul, frica, depresia şi neliniştea se combină pentru a declanşa isteria. Aleargă la uşa din faţă şi iese afară. Nu ţipă, nu urlă; îşi impune o tăcere grotescă, *conspirativă*. În beţia lui, vrea să ajungă la călăii săi şi să se predea, să se lase în voia lor, să devină unul de-al lor. Panica lui nu se deosebeşte cu nimic de prăbuşirea psihică din timpul războiului, cu ani în urmă.

Aleargă la parter. Maşina a plecat; aude voci în întuneric, dar nu vede nimic. Aleargă pe străzi după vocile nevăzute, întrebându-se, pe de o parte, dacă a înnebunit, iar pe de altă parte dorind cu disperare doar să se predea,

să se lase în voia învingătorilor şi să pledeze pentru iertarea lor.

Nu ştie de cât timp aleargă, dar aerul nopţii, respiraţia îngreuiată şi efortul fizic reduc efectele alcoolului. Începe să-şi recapete stăpânirea de sine.

Porneşte înapoi spre casă, fără să ştie unde se află.

Trebuie să fi alergat câţiva kilometri.

La un moment dat, observă maşina FBI-ului după un colţ, în umbră. Nu e nimeni înăuntru; oamenii care l-au urmărit, supravegheat, terorizat merg pe jos, pe străzile întunecate şi liniştite.

Aude paşi în întuneric. În spatele lui, în faţa lui, la dreapta, la stânga. Intră în ritmul bătăilor lui de inimă, devin mai sonori, până când ajung să rămână ca nişte tobe uriaşe; ameninţători, asurzitori.

Recunoaşte un indicator rutier; ştie acum unde se află. Începe iarăşi să fugă; paşii menţin ritmul, provocându-i din nou panică. Fuge pe mijlocul străzii, ocolind colţurile, alergând ca un nebun.

Vede casa lui. Deodată, se simte copleşit de o nouă teamă. Lăsase uşa din faţă deschisă. Şi acolo se află un automobil ciudat, parcat în faţa trotuarului.

Aleargă mai repede spre strania maşină, pregătit să facă moarte de om la nevoie.

Dar omul din automobil a sosit doar cu câteva minute în urmă. L-a aşteptat acolo, crezând că poate Alex şi-a scos câinele la plimbare, lăsând uşa deschisă.

— Mâine după-amiază, la ora cinci treizeci, du-te la hotelul Carteret. Camera 1201. Ia liftul până la ultimul etaj, apoi coboară pe scări până la etajul doisprezece. Nişte oameni vor sta de pază. Dacă te urmăreşte cineva, o să scăpăm de el.

— Ce-nseamnă asta? Cine eşti?

— Un om vrea să se întâlnească cu dumneata. E senator.

— Peter, unde eşti?

Era Alison, a cărei voce uimită se auzea din camera de zi. Zgomotul îl readuse în cealaltă lume, în cea reală.

— În bucătărie, strigă el, cu ochii la valiză; pielea era încă umedă şi se vedeau zgârieturile. Vin imediat acolo.

— Nu te grăbi, răspunse Alison uşurată. Trebuie să fie cafea în frigider, iar cafetiera e în dulăpiorul din dreapta, sus.

— Le-am găsit, spuse el, luând valiza, întorcând-o şi aşezând-o în colţ. Cafeaua n-a ieşit prea bună. O să mai fac o încercare.

Se duse repede la masă, puse filtrul de cafea în chiuvetă şi începu să desfacă vechiul mecanism. Aruncă boabele folosite într-o pungă goală şi deschise robinetul.

Câteva clipe mai târziu, Alison intră pe uşă, înfăşurată într-o pătură. Ochii li se întâlniră, mesajul – comunicarea – fiind limpede. La vederea ei, Peter simţi o durere plăcută, fierbinte.

— Ai intrat în viaţa mea, zise ea încet. Mă întreb dacă o să rămâi.

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru despre tine.

— O să vedem, nu-i aşa?

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Varak intră în camera de lucru a lui Bravo fără să mai bată la uşă.

— Nu e numai un om, zise el. Sau dacă-i vorba doar de unul, acela îi comandă pe ceilalţi. Au făcut prima lor mişcare pe faţă. Chancellor crede că e îndreptată împotriva fetei. Nu-i aşa, desigur; el e cel vizat.

— Deci vor să-l oprească.

Bravo făcuse o afirmaţie.

— Şi dacă nu va fi oprit, adăugă Varak, or să-l lase să adulmece momeala. Ca să-l prindă în capcană.

— Te rog să fii mai clar.

— Am înregistrat benzile. Poţi să le auzi dacă vrei. Şi să le vezi – sunt benzi audio şi video. Au răsturnat cu fundu-n sus biroul lui MacAndrew, căutând ceva... sau creând această impresie. Înclin în favoarea ultimei ipoteze. Momeala constă într-un nume. *Chasong.* Vor să-l facă să creadă că asta e cheia enigmei.

— Chasong? întrebă Bravo, pe gânduri. Asta s-a întâmplat de mult, dacă nu mă înşel. Îmi amintesc că Truman a sărit în sus din cauza asta. Bătălia de la Chasong, din Coreea.

— Da. Acum cinci minute, am pus computerul să înregistreze nişte informaţii din arhivele serviciilor secrete.

La Chasong am suferit cea mai grea înfrângere la nord de paralela treizeci şi opt. A fost un atac neautorizat...

— Pentru un petic de pământ, îl întrerupse St. Claire. Câteva dealuri lipsite de importanţă. A fost primul dintr-o serie de eşecuri care au condus până la urmă la destituirea lui MacArthur.

— Informaţiile mele nu sună chiar aşa.

— Desigur. Şi?

— MacAndrew era colonel pe-atunci. Se număra printre comandanţi.

Bravo se gândi.

— Chasong corespunde în timp cu perioada care lipseşte din dosarul de serviciu al lui MacAndrew?

— Aproximativ. Dacă asta e momeala, ar trebui să corespundă. Oricine deţine dosarele lui Hoover nu poate şti exact ce i-a spus MacAndrew lui Chancellor. Un om alarmat, trăind cu teama de a fi descoperit, îşi va baza acoperirea pe o cronologie exactă şi informaţii false.

— În timp ce banca era jefuită acum zece zile, eu vedeam un film.

— Exact.

— Iar la nivelul despre care vorbim, devine chiar un joc al minţii, nu?

— Turneul de şah a început. Cred că ar trebui să vezi benzile.

— Foarte bine.

Cei doi bărbaţi ieşiră în grabă din biroul lui Bravo, îndreptându-se către ascensorul cu grilaj de bronz de la capătul holului central. Un minut mai târziu, St. Claire şi Varak intrară în micul studio de la subsolul complexului. Echipamentul era pregătit.

— O s-o luăm de la început. E o videocasetă. Varak porni proiectorul video. Începutul benzii formă un pătrat alb pe perete. Camera era prea vizibilă ca s-o amplaseze în casă. Apropo, e declanşată electronic. Te rog să nu uiţi asta.

Imaginea casei lui MacAndrew fu proiectată pe perete.

Dar nu apărea în lumina după-amiezei târzii, atunci când sosiseră acolo Chancellor şi fata. Dimpotrivă, soarele strălucea pe cer.

Agentul apăsă un buton. Banda se opri; o imagine nemişcată rămase pe perete.

— Da, spuse Varak. Camera a fost declanşată. E foarte sensibilă. Cronometrul arată ora trei după-amiază. Cineva a intrat în casă, evident prin spate, în afara razei vizuale a camerei.

Apăsă din nou butonul; banda continuă să se deruleze.

Apoi se opri din nou. Proiectorul se opri automat. Din nou, St. Claire îl privi nedumerit pe Varak.

— Sunt în casă acum. Declanşatorul s-a dezactivat. Trecem pe audio. Agentul apăsă un buton al magnetofonului.

Se auziră zgomote de paşi, o uşă deschizându-se, scârţâitul unei balamale, deschiderea unei a doua uşi.

— Sunt doi bărbaţi, zise Varak. Sau poate un bărbat şi o femeie solidă. După nivelul decibelilor, fiecare cântăreşte

peste şaptezeci de kilograme. Urmară nişte foşnete neclare, apoi un behăit ciudat. Se auzi din nou, mai tare, cumplit în felul său. Varak vorbi. E un animal. Asemănător cu oaia, cred.Dar poate fi şi un porc. O să verific mai târziu.

Următoarele minute fură dominate de sunete aspre, ascuţite. Hârtie tăiată, piele şi ţesătură sfâşiată, sertare deschise. La sfârşit se auzi un pahar spărgându-se, împreună cu scheunatul animalului necunoscut, care se transformă brusc într-un ţipăt înfiorător.

— Au ucis animalul, spuse Varak simplu.

— Doamne Sfinte! exclamă St. Claire.

Apoi, în difuzoare se auzi vocea unui om. Două cuvinte.

Să mergem.

Caseta se opri. Varak închise aparatul.

— S-au scurs aproximativ trei ore. Ne aflăm în momentul sosirii lui Chancellor şi a fiicei lui MacAndrew. Pe caseta video urmează douăzeci de secunde cu imaginea casei; e secvenţa în care pleacă intruşii – tot prin spate, aşa că nu-i vedem.

Agentul făcu o pauză, de parcă n-ar fi ştiut cum să explice ceva. Am scos de pe bandă o porţiune şi cu permisiunea dumitale, o s-o distrug. E irelevantă. Dezvăluie doar faptul că Chancellor şi fata au format un cuplu. Temporar, probabil.

— Înţeleg şi-ţi mulţumesc, spuse Bravo.

Casa apăru iarăşi pe perete. Acum era noapte. Se vedea o maşină urcând pe aleea pietruită ce ducea la uşa din faţă.

Alison coborî şi rămase o clipă să se uite la casă. Apoi urcă pe alee. Apăru şi Chancellor, cărând sacoşele. Se opriră în faţa porţii mici, schimbară câteva cuvinte, iar fata îşi deschise geanta şi căută cheia. O scoase şi descuie uşa.

Cei doi păreau surprinşi de ceva. Urmă o discuţie, mai animată decât înainte, după care intrară în casă. O dată cu închiderea uşii, videocaseta se opri. Fără un cuvânt, Varak se întinse şi apăsă butonul magnetofonului.

Fata: *Vino, o să punem sacoşele în bucătărie.* Paşi, foşnet de hârtie, scârţâitul unei balamale, apoi urmă o tăcere prelungită, în cele din urmă, femeia vorbi din nou.

Tatăl meu a refăcut, acolo unde s-a putut, ambianţa din copilăria ei.

Chancellor: *E o poveste de dragoste extraordinară.*

Fata: *A fost un sacrificiu extraordinar.*

Chancellor: *Nu puteai s-o suferi, nu-i aşa?*

Fata: *Aşa e. El era un om excepţional...*

Deodată, Varak întinse mâna şi apăsă butonul.

— Asta e cheia. *Mama.* Aş paria pe orice. Chasong e o momeală. Ascultă foarte, *foarte* atent următoarea jumătate de oră. Scriitorul din Chancellor a tras-o de limbă instinctiv, dar ea l-a dezamăgit. Nu intenţionat, fiindcă nu cred că ştie.

— O să ascult cu atenţie, domnule Varak.

De câteva ori, Bravo îşi aţinti privirea în gol, ca reacţie la situaţii neaşteptate: la ţipetele fetei din biroul tatălui ei, la suspinele şi lacrimile care urmară, la compasiunea şi întrebările precise ale lui Chancellor. Imaginaţia scriitorului n-avea limite. Ipoteza lui iniţială era corectă, reflectă St. Claire. În mai puţin de nouă săptămâni, Chancellor făcuse progrese extraordinare. Nici el, nici Varak nu ştiau cum sau de ce, dar asasinarea lui Walter Rawlins era cumva legată de dosare, iar acum apăruseră acest general rebel, sincera lui fiică şi o momeală numită Chasong. Şi mai presus de orice, fusese făcută mişcarea pe faţă. Nişte oameni ieşiseră din umbră, iar zgomotele acţiunii lor fuseseră înregistrate.

St. Claire nu ştia unde-i ducea Chancellor, intuia însă că se aflau mai aproape de dosarele lui Hoover.

Imaginile apărură din nou pe perete: Chancellor ieşind din casă, deschizând uşa maşinii, apoi sărind înapoi. Păşind cu prudenţă în jurul maşinii, luând o piatră, alergând prin frunziş, întorcându-se, aruncând din maşină două obiecte greu de definit, scoţând valizele şi intrând în casă.

Apoi sunete: apă curgând şi un scrijelit.

— Acum o oră, am oprit caseta şi am studiat cadrul. Chancellor curăţă numele Chasong de pe valiză, explică Varak. Nu vrea să-l vadă fata.

Urmă o pauză. Microfoanele înregistrară scârţâitul unui creion pe hârtie. Varak derula caseta până se auziră din nou voci.

Peter, unde eşti?

În bucătărie...

O discuţie despre pregătirea cafelei, paşi iuţi, o mişcare imperceptibilă.

Ai intrat în viaţa mea. Mă întreb dacă o să rămâi.

Vorbe rostite încet de Alison MacAndrew.

Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru despre tine.

O să vedem, nu-i aşa?

Asta era tot. Varak închise aparatul şi se ridică în picioare, Bravo rămase în fotoliu, cu mâinile lui aristocratice împreunate sub bărbie.

— Scârţâitul pe care l-am auzit, zise el. S-ar putea presupune că scria?

— Aşa cred. Se potriveşte cu obiceiurile lui.

— Remarcabil, nu? Făcând abstracţie de întreaga situaţie, se întoarce la romanul lui.

— Mai curând neobişnuit. Nu ştiu cât de remarcabil. Dacă facem ceea ce trebuie, romanul o să devină foarte real pentru el.

Bravo îşi desfăcu degetele şi îşi puse mâinile pe braţele fotoliului.

— Ceea ce ne readuce la acel roman şi la interpretarea pe care i-ai dat-o dumneata. Oricât de incredibil mi s-ar părea acest lucru, tot mai perseverezi în ideea că omul căutat de noi e un membru al lui Inver Brass?

— Mai întâi dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. După ce ţi-am cerut să convoci o întrunire acum două seri, le-ai dat membrilor informaţia pe care o consideram potrivită? Mă refer la întâlnirea lui Chancellor cu fata.

— Ţi-aş fi spus dacă n-aş fi procedat aşa.

— Ştiam că n-ai fost de acord.

— Dezacordul era întemeiat pe convingerea mea. Aceeaşi convingere m-a determinat să-ţi urmez instrucţiunile, fie şi pentru a dovedi că n-ai dreptate.

Replica lui Bravo fu răspicată, la limita dezaprobării.

— Acum, care e răspunsul dumitale? Tot mai eşti convins că un membru al Inver Brass deţine acele dosare?

— O să ştiu într-o zi sau două.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E cel mai bun pe care-l pot da. Sincer vorbind, cred că am dreptate; totul mă îndreptăţeşte să gândesc aşa.

St. Claire îşi îndreptă spatele.

— Pentru că le-am spus celorlalţi despre Chancellor şi fată şi le-am dat numele lui MacAndrew?

— Nu e vorba doar de nume, răspunse Varak, ci şi de faptul că o perioadă de opt luni lipseşte din dosarul lui de serviciu.

— Neconcludent! Posesorul dosarelor lui Hoover ştie asta.

— Exact. Acea momeală – diversiunea Chasong – a apărut în timpul celor opt luni. În concluzie, orice s-ar fi întâmplat la Chasong, orice decizie militară a luat sau a refuzat să ia MacAndrew, nu putea fi suficient de dăunătoare pentru a-l determina să demisioneze. Dacă asta se dorea, existau destui oameni la Pentagon care l-ar fi obligat să părăsească armata cu mult timp în urmă.

— Poate că a fost un accident dezagreabil, admise Bravo, dar nu unul dezastruos. Un fragment nesemnificativ din dosar.

— O acoperire, fu de acord Varak. Altceva s-a întâmplat, legat sau nu de acel incident. Presupunând că există o conexiune iniţială – ceea ce trebuie să admitem – acel altceva ne poate conduce la deţinătorul dosarelor lui Hoover.

— Prin urmare, vrei să spui – ochii lui St. Claire priviră în gol – că, în intervalul de douăzeci şi patru de ore dintre

întrunirea lui Inver Brass şi sosirea lui Chancellor la casa lui MacAndrew, a fost extrasă momeala din dosare. Membrii Inver Brass au auzit pentru prima dată de Chancellor în seara când ne-am întâlnit, ca să nu mai vorbesc de MacAndrew.

— Prima dată când Inver Brass – ca *grup* – a auzit de Chancellor. Deţinătorul dosarelor ştia însă, fiindcă Chancellor luase legătura cu două dintre victime. MacAndrew şi Rawlins. Cred că nu încape nici o îndoială că erau victime.

— De acord. Bravo se ridică din fotoliu. Prin urmare, totul se rezumă la o informaţie anume: Peter Chancellor a luat legătura cu fata generalului. Ei se aflau în drum spre casa din Rockville şi în loc ca întâlnirea lor să nu aibă nici un efect, se pune la cale trucul cu Chasong. Pentru a-l orienta pe Chancellor în altă direcţie.

— Asta e, zise Varak hotărât. Altfel, de ce ar fi folosit numele Chasong?

— Totuşi, de ce-ar fi implicat un membru al Inver Brass?

— Fiindcă nimeni altcineva nu ştia că Chancellor a luat legătura cu fata. Îţi pot da asigurări în această privinţă. Cu excepţia benzilor noastre, telefoanele lui sunt „curate”, nu e supravegheat decât de noi. Totuşi, în intervalul de douăsprezece ore de la întrunirea lui Inver Brass se elaborează o înscenare minuţioasă vizându-l pe Chancellor. Acele douăsprezece ore au fost suficiente pentru a examina dosarul lui MacAndrew şi a găsi momeala cu Chasong.

St. Claire dădu din cap cu tristeţe.

— Eşti foarte convingător.

— Faptele sunt cât se poate de grăitoare. Aş fi vrut să nu fie.

— Şi eu, numai Dumnezeu ştie. Un membru al Inver Brass!

Cei mai respectaţi oameni ai ţării. Vorbeşti despre posibilităţi.

Asta e una pe care ar trebui să o consider inexistentă.

— Chancellor a fost de altă părere. De altfel, el a precizat din start lucrul ăsta. Chiar dumneata spuneai la început: el nu e limitat de fapte sau condiţionări. Apropo, în carte, Inver Brass se numeşte Nucleul.

St. Claire privea ţintă peretele pe care fuseseră proiectate imaginile.

— Realitatea şi ficţiunea. E extraordinar.

Vocea i se stinse.

— E ceea ce am vrut noi, zise Varak. Ceea ce am sperat.

— Da, desigur. Spui că vei şti într-o zi sau două?

— Voi fi sigur dacă o să mai convoci o întrunire. După înmormântarea lui MacAndrew. Vreau să-i mai oferi lui Inver Brass încă două nume.

— Da? Ale cui?

— Prima e o jurnalistă, Phyllis Maxwell. Este...

— Ştiu cine e. De ce?

— Nu sunt sigur – n-a ieşit la iveală până acum. Dar Chancellor s-a întâlnit cu ea şi a creat un personaj în romanul lui care seamănă izbitor cu ea.

— Înţeleg. Cine e celălalt?

Varak ezită. Era evident că se aştepta să întâmpine rezistenţă.

— Paul Bromley. Omul de la Administraţia Serviciilor Generale.

— Nu! Diplomatul reacţiona violent. N-o să permit asta.

I-am dat cuvântul lui Bromley! în primul rând, e lipsit de sens.

Bromley începe cu B. Noi căutăm numele de la M la Z!

— Aminteşte-ţi că numele de cod al lui Bromley e Vipera, răspunse Varak. A fost folosit permanent la Pentagon, G-Doi şi Birou, timp de peste douăzeci de luni. I s-a pierdut urma din august; practic, a dispărut. Prezintă pericol pentru o mulţime de oameni din Washington, dar nimeni n-a auzit de el. Vipera e omul uitat, aşadar ideal pentru scopurile noastre.

Bravo păşi încet prin cameră.

— Bromley a suferit destul. Îmi ceri prea mult.

— E puţin, în raport cu obiectivele noastre. Din câte am aflat despre Bromley, cred că ar accepta fără ezitare.

St. Claire închise ochii, gândindu-se la chinurile prin care trecuse Bromley. Contabilul vârstnic, irascibil, care avusese curajul să se bată de unul singur cu Pentagonul. Răsplata lui fusese o fiică dependentă de droguri, care după o dispariţie de trei ani, revenise în chip de ucigaş dezechilibrat; iar acum, când lumea lui părea din nou stabilă, coşmarul ameninţa să se întoarcă. Urma să fie folosit drept momeală.

Dar în domeniul lui, în zonele întunecate ale profesiunii sale bizare, Ştefan Varak era strălucit. Şi avea dreptate.

— Apucă-te de treabă, spuse St. Claire. O să convoc Inver Brass diseară.

Bătăile de tobă se auzeau slab. Ca nişte ecouri înăbuşite de tunet, purtate de vântul din decembrie. Mormântul se afla în partea de nord a Cimitirului Arlington. Garda de onoare era aşezată pe flancul de vest. Grupul nemişcat transmitea ordinul nerostit al armatei: *Sicriul va fi dus până acolo, nu mai departe. Apoi va fi coborât în pământ. Ne aflăm aici, în toată splendoarea militară, pentru a impune respect. Onorul va fi acordat, dar în tăcere. Nu vor exista semne de durere personală, fiindcă nu sunt decente. Acesta e un teritoriu al armatei. Noi suntem bărbaţi. Bărbaţi morţi.*

Era înspăimântător, îşi spuse Chancellor, aflat la câţiva paşi în spatele lui Alison, care stătea pe singurul scaun negru de lângă zona delimitată de un cordon. Nu trebuia atins, nici asociat cu altceva în afară de ritual.

Stăm la odihnă pe numere. Numerotaţi!

În jurul mormântului, dincolo de cordon, se aflau ofiţerii superiori ai Pentagonului. Vreo zece dintre ei veniseră la Alison, vorbindu-i încet şi strângându-i mâinile. Ea era corul antic care-i dezvăluia lui Peter legătura dintre actori şi tatăl

ei. Iar el privea cu atenţie. Era foarte posibil ca vreunul dintre cei de lângă mormânt să deţină secretul despre Chasong. Nu-i rămânea decât să le studieze chipurile şi să dea frâu liber imaginaţiei.

Un bărbat, cam de aceeaşi vârstă cu MacAndrew, îi atrase atenţia lui Peter. Era maior şi avea un ten măsliniu. Origine mediteraneană, îşi zise Chancellor. Stătu nemişcat în timpul scurtei ceremonii, fără să vorbească cu nimeni. Atunci când sicriul fu luat din carul mortuar şi dus spre mormânt, omul continuă să privească înainte; ignora prezenţa corpului neînsufleţit.

Doar în timpul slujbei funebre a preotului, maiorul dădu un semn de emoţie. Fu scurt – doar un licăr în ochi şi o umbră la colţurile gurii. Era o expresie de ură.

Peter continua să-l privească. Preţ de o clipă, maiorul păru să-şi dea seama că era observat şi se uită în ochii lui Chancellor. Ura sticli din nou, apoi dispăru. Omul îşi întoarse privirea.

După ce se încheie serviciul funerar şi drapelul fu înmânat fiicei militarului îngropat, ofiţerii veniră pe rând să-şi exprime condpleanţele.

Însă maiorul brunet se întoarse şi plecă, fără să-i adreseze un cuvânt. Peter îl urmări cu privirea. Omul ajunse pe panta unei coline aflate dincolo de rândurile de monumente funerare şi se opri. Se întoarse încet şi se uită înapoi, o siluetă izolată, deasupra pietrelor de mormânt.

Chancellor simţi instinctiv că maiorul voise să arunce o ultimă privire mormântului lui MacAndrew, ca pentru a se convinge că obiectul urii sale murise cu adevărat. Era un moment deprimant şi straniu.

— Îţi simţeam ochii în spatele meu, zise Alison după ce urcară în limuzina care urma să-i ducă la Washington. M-am uitat la tine o dată. Studiai mulţimea. Şi ştiu că ai auzit fiecare cuvânt care mi s-a spus. Ai văzut ceva – sau pe cineva – interesant?

— Da, răspunse Peter. Un maior. Un tip cu aer de italian sau spaniol. N-a venit la tine să-şi exprime condoleanţele. A fost singurul ofiţer care n-a făcut-o.

Alison privi pe geam şirurile de morminte. Vorbi încet, ca să nu fie auzită de şofer sau de escortă.

— Da, l-am văzut.

— Atunci trebuie să fi văzut şi cum a reacţionat. A fost ciudat.

— Era normal. Pentru el. Îşi poartă resentimentele ca pe decoraţii. Fac *parte* dintre decoraţiile lui.

— Cine e?

— Îl cheamă Pablo Ramirez. E din San Juan, unul dintre primii selectaţi din teritoriu la West Point. Cred că ai putea să-l numeşti ciuma hispanică, fără să priceapă cineva ce înseamnă asta.

— L-a cunoscut pe tatăl tău?

— Da. Au luptat împreună. Ramirez era cu doi ani în urma lui la West Point.

Peter îi atinse braţul.

— Au luptat împreună şi în Coreea?

— Adică la Chasong?

— Da.

— Nu ştiu. În Coreea, da. Şi în Africa de Nord, în al doilea război mondial şi acum câţiva ani în Vietnam. Dar nu ştiu dacă şi la Chasong.

— Aş vrea să aflu. De ce-l detesta pe tatăl tău?

— Nu sunt sigură că-l detesta. Mai mult decât pe alţii. Eu vorbeam de *resentimente*. La plural.

— De ce?

— E tot maior. Cei mai mulţi dintre colegii lui sunt colonei, generali, sau generali de brigadă.

— E justificat resentimentul lui? A fost ignorat fiindcă e portorican?

— Probabil într-o oarecare măsură. Militarii constituie o societate închisă. Şi am auzit glumele făcute pe seama lui: „Aveţi grijă dacă-l luaţi pe Ramirez la o petrecere a flotei.

Or să-i dea imediat un veston de chelner”. În marină, portoricanii sunt oameni de serviciu. Ceva de genul ăsta.

— O asemenea situaţie justifică o grămadă de resentimente.

— Sunt sigură, dar asta nu-i tot. Lui Ramirez i s-au oferit multe ocazii – mai multe decât altora – poate fiindcă e membru al unei minorităţi. El n-a profitat de ele.

Peter privea pe geam, vag tulburat. Privirea pe care o observase la Ramirez denota o anume ură, îndreptată spre nişte obiecte anume. Sicriul lui MacAndrew. Mormântul lui MacAndrew. MacAndrew.

— Ce credea tatăl tău despre el?

— Cam ce ţi-am spus eu. Că era neserios, nechibzuit şi prea emotiv. Absolut nedemn de încredere. Tata a refuzat de două ori să susţină promovarea lui. În afară de asta, nu mi-a mai zis mare lucru.

— Ce înţelegea el prin „absolut nedemn de încredere”?

Alison se încruntă.

— Trebuie să mă gândesc. Cred că era ceva despre recapitulări şi recunoaşteri.

— Grozav. Habar n-am despre ce vorbeşti.

Ea râse.

— Scuze. Sunt rapoarte scrise adresate cartierului general. Rezumate ale luptelor şi misiunilor de recunoaştere.

— Nu mă ajută prea mult, dar cred că am înţeles ce vrei să spui. Tatăl tău pretindea că Ramirez e un mincinos. Fie din cauza emoţiilor, fie intenţionat.

— Aşa cred. Omul e insignifiant, Peter. Alison îşi puse mâna peste a lui. S-a încheiat. Terminat, trecut, *încheiat*. Îţi mulţumesc mai mult decât pot spune.

— Noi n-am „încheiat”, zise el.

Ea îl privi în ochi.

— Sper că nu. Apoi zâmbi. Un hotel e o idee minunată. O să lenevim o zi întreagă, fără să ne gândim la nimic. M-am săturat să mă tot gândesc. Pe urmă, mâine o să mă duc

la avocat, să-mi rezolv problemele. Nu trebuie să te simţi obligat să rămâi. Mă întorc la New York peste câteva zile.

Chancellor era surprins; se întrebă dacă ea uitase. Atât de brusc, cu totul. O luă de mână, dorind să o reţină.

— Dar mai e şi casa din Maryland. Cineva a spart-o şi...

— Ah, Doamne! Dă-o-ncolo! El e mort. Iar ăia şi-au făcut treaba, oricare-ar fi fost.

— O să vorbim despre asta mai târziu, zise el.

— Foarte bine.

Peter înţelegea. Alison trăise durerea provocată de moartea tatălui ei şi chinul de a cerceta împrejurările în care avusese loc. La înmormântare stătuse în faţa oamenilor care încercaseră să-l distrugă. Ceremonia funerară de la Arlington era un simbol pentru ea: nodul gordian fusese tăiat; era liberă să-şi caute propria ei lume. Şi acum el îi cerea să se întoarcă în trecut.

Trebuia s-o facă. Fiindcă nu se încheiase. El ştia la fel de bine ca şi ea.

Chancellor mai ştia ceva. Alison zisese că Ramirez era insignifiant.

Dar se înşela.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Din nou, limuzinele sosiră la casa din Georgetown la ore diferite, venind din diverse locuri. Din nou şoferi tăcuţi îşi conduseră pasagerii fără să-i vadă. Se întrunea Inver Brass.

Cei mai vârstnici – Bravo, Venice şi Christopher – stabiliseră de mai multe săptămâni o înţelegere secretă, conform căreia alegerea unui nou Genesis urma să se facă dintre cei doi bărbaţi mai tineri: Banner şi Paris.

Banner venise la Inver Brass cu şase ani în urmă. Fusese cel mai tânăr preşedinte al unei universităţi importante de pe Coasta de Est, pe care o părăsise pentru a prelua preşedinţia fundaţiei internaţionale Roxton. Se numea Frederick Wells şi era specializat în finanţe internaţionale. În ciuda impactului mondial al deciziilor sale, nu neglijase niciodată esenţiala nevoie umană de respect, demnitate şi libertate de opţiune şi exprimare. Wells avea o profundă încredere în fiinţa umană, cu toate defectele ei, iar cei care încercau să reprime oamenii, să-i manipuleze sau să-i domine îşi atrăgeau asupra lor mânia sa.

Aşa cum şi-o atrăsese, fără să ştie, John Edgar Hoover.

Paris era cel mai nou recrut; se alăturase celor de la Inver Brass cu doar patru ani în urmă. Strămoşii lui se trăgeau din Castilia, dar propriile lui rădăcini erau adânc înfipte în solul Americii, unde se stabilise familia lui pentru a scăpa de falangişti. Se numea Carlos Montelan. În prezent, ocupa catedra Maynard de relaţii internaţionale la Harvard şi era considerat cel mai receptiv analist al gândirii geopolitice a secolului douăzeci. Vreme de doisprezece ani, administraţiile succesive încercaseră să-l aducă pe Montelan la Departamentul de Stat, dar el se opusese. El era un savant, nu un activist. Cunoştea primejdiile care îi pândeau pe teoreticieni atunci când intrau în lumea aspră a negocierilor pragmatice.

Totuşi, Montelan nu se oprise niciodată din studiu, nu încetase niciodată să-i analizeze pe oameni şi motivaţiile lor – fie ele personale sau derivate din cauze mai importante. Şi atunci când constatase că sunt lipsite de valoare sau chiar distructive, nu ezitase să ia hotărâri energice.

Aşa cum nu ezitase în cazul lui John Edgar Hoover.

Bravo amânase alegerea unuia dintre candidaţi, în ciuda insistenţelor lui Christopher. Christopher era Jacob Dreyfus, bancher şi ultimul dintre patriarhii evrei, a cărui familie rivaliza cu cele ale lui Baruch şi Lehman. Christopher avea optzeci de ani şi ştia că n-o să mai trăiască mult; pentru el

era foarte important ca Inver Brass să-şi numească liderul. O familie fără stăpân înceta să mai fie o familie. Iar pentru Jacob Dreyfus nu exista „familie” mai importantă în această ţară iubită decât cea la întemeierea căreia pusese umărul – Inver Brass.

Cam asta îi zisese şi lui Bravo, iar Munro St. Claire ştia că nimeni n-o spunea mai bine decât Jacob. Şi St. Claire fusese acolo de la început, ca şi Daniel Sutherland, uriaşul negru, a cărui inteligenţă extraordinară îl propulsase de pe plantaţiile din Alabama în cele mai înalte cercuri juridice ale ţării. Dar nici Bravo, nici Venice n-ar fi reuşit să găsească vorbele care să definească Inver Brass atât de bine cum o făcea Christopher.

După cum spunea Jacob Dreyfus, Inver Brass se născuse în haos, într-o vreme când naţiunea se afla în pragul autodistrugerii. Pieţele se prăbuşiseră, afacerile erau la pământ; fabricile fuseseră închise, vitrinele astupate cu scânduri, fermele lăsate în paragină – în timp ce vitele mureau, iar maşinile agricole rugineau. Începuseră să apară inevitabile explozii de violenţă.

La Washington, lideri stupizi erau incapabili de acţiune.

Aşa că, în ultimele luni ale anului 1929, luase fiinţă Inver Brass. Primul Genesis fusese un scoţian, un bancher investitor care urmase sfatul lui Baruch şi Dreyfus şi părăsise piaţa de capital. El dăduse şi numele grupului, după denumirea unui mic lac dintr-un ţinut mlăştinos al Scoţiei ce nu era menţionat pe nici o hartă. Deoarece existenţa lui Inver Brass trebuia să rămână secretă. Opera în afara birocraţiei guvernamentale, pentru ca să poată acţiona rapid, fără piedici.

Sume importante de bani fuseseră transferate în nenumărate regiuni înfometate în care – generată de lipsuri – izbucnise violenţa. În toată ţara, bogăţia lui Inver Brass tocise muchiile ascuţite ale acestei violenţe; flăcările fuseseră stropite şi menţinute în limite acceptabile.

Se făcuseră şi greşeli, corectate imediat după înţelegerea lor. Unele nu mai putuseră fi îndreptate. Depresiunea economică se extinsese în toată lumea; se impuneau infuzii de capital care depăşeau posibilităţile ţării.

Exista Germania. Dezastrul economic ce-a urmat Tratatului de la Versailles, lipsa de finalitate a înţelegerilor de la Locarno, ineficienţa Planului Dowes – toate fuseseră greşit înţelese, crezuseră oamenii de la Inver Brass. Şi aceea se dovedise cea mai teribilă eroare a lor. Una pe care, treizeci şi cinci de ani mai târziu, un absolvent de facultate numit Peter Chancellor începuse s-o considere singurul lucru care nu era. O conspiraţie politică mondială.

Trebuia oprit acest tânăr Chancellor. Inver Brass se afla în umbra imaginaţiei lui, iar el nu-şi dădea seama.

Dar acea greşeală îi condusese pe oamenii de la Inver Brass spre un nou teritoriu. Pătrunseseră pe tărâmul politicii naţionale. Mai întâi pentru a încerca să rectifice erorile comise.

Dar mai târziu fiindcă puteau fi de ajutor. Inver Brass era înzestrat cu înţelepciune şi dispunea de resurse. Putea acţiona şi reacţiona rapid, fără să dea socoteală nimănui în afara propriei conştiinţe colective.

Munro St. Claire şi Daniel Sutherland ascultaseră pledoaria pătimaşă a lui Jacob pentru numirea rapidă a unui nou Genesis. Nici unul nu se înfierbântase în formularea răspunsurilor. Fiecare fusese de acord fără convingere, nespunând în esenţă nimic. St. Claire îşi dădea seama de faptul că Sutherland n-avea cum să ştie de eventualitatea ca Inver Brass să adăpostească un trădător. Aşadar, îndoielile lui Sutherland trebuiau să aibă altă sursă. St. Claire presupunea că acestea izvorau din convingerea că zilele lui Inver Brass erau numărate. Poate că totul s-ar fi sfârşit o dată cu cei vârstnici şi poate că era mai bine aşa. Vremurile noi impuneau schimbări; ei aparţineau altei epoci.

Dubiile lui St. Claire erau mult mai concrete. De aceea, pentru moment nu putea fi de acord cu alegerea unui nou Genesis. Dintre cei doi candidaţi. Fiindcă dacă exista un trădător la Inver Brass, acela era fie Banner, fie Paris.

Stăteau în jurul mesei circulare, fotoliul gol al lui Genesis amintindu-le de efemeritatea lor existenţială. Nu era nevoie de foc în sobă. Nu urmau să fie arse hârtii; nici pe masă nu se vedeau şi nici nu aveau să fie. Nu fuseseră împărţite rapoarte codificate, deoarece nu se punea problema adoptării unor decizii; scopul convocării îl constituise furnizarea unor informaţii şi comentarea lor.

Trebuia întinsă o capcană. Mai întâi, evenimentele aveau să fie astfel descrise încât St. Claire să poată observa reacţia fiecărui om de la masă. Apoi, urma să fie rostite două nume: Phyllis Maxwell, jurnalist; Paul Bromley – nume de cod: Vipera – critic dispărut al Pentagonului. Dispărut, dar uşor de descoperit de către orice om aflat la acea masă.

— Astă-seară, întâlnirea noastră va fi scurtă, zise Bravo. Ne-am propus să vă punem la curent cu ultimele date şi să auzim ce aveţi de spus în legătură cu noile evenimente.

— Cred că asta include şi un comentariu pe marginea deciziilor trecute, spuse Paris.

— Include orice doreşti.

— Bine, continuă Paris. Fiindcă alaltăieri seară am răsfoit două cărţi de Peter Chancellor. Nu-mi dau seama de ce l-ai ales pe el. E adevărat, e inteligent şi are fler de prozator, dar nu pare să fie un scriitor de primă mărime.

— Pe noi nu ne-au interesat meritele literare.

— Nici pe mine. Şi nu dezaprob romanul popular. Mă refer doar la acest scriitor anume. Nu e la fel de capabil ca şi alţi zece, să zicem? De ce tocmai el?

— Pentru că pe el îl cunoaştem, interveni Christopher. Nu cunoaştem alţi zece.

— Poftim?

Paris se aplecă în faţă.

— Christopher a pus bine problema, zise Bravo. Ştim multe despre Chancellor. Cu şase ani în urmă, am avut motive întemeiate să ne documentăm. Cunoaşteţi amândoi istoria lui Inver Brass; nu v-am ascuns nimic. Contribuţiile noastre, erorile noastre. La sfârşitul anilor şaizeci, Chancellor scria... Bravo se opri şi i se adresă lui Paris.... o dizertaţie analitică despre prăbuşirea Republicii de la Weimar şi apariţia Germaniei militariste. S-a apropiat foarte mult de identificarea lui Inver Brass. Trebuia oprit.

În jurul mesei se lăsă tăcerea. St. Claire ştia că negrul şi într-un sens mai profund, evreul se gândeau la acele zile.

Fiecare cu durerea lui.

— Dizertaţia respectivă, preciza Banner, privindu-l pe Paris, a devenit romanul *Reichstag*!

— Nu era periculos? întrebă Paris.

— Mai degrabă corect, răspunse Venice.

— Şi era o ficţiune, adăugă Christopher dezaprobator.

— Asta răspunde la întrebarea mea, spuse Paris. Mai mult decât orice, era o chestiune de familiaritate. E preferabilă o entitate cunoscută, cu limitările ei, uneia necunoscute care promite mai mult.

— De ce insistaţi să-l discreditaţi pe Chancellor? întrebă Venice. Noi căutăm dosarele lui Hoover, nu ne interesează virtuţile literare ale scrierilor lui.

— Face asocieri subiective, răspunse savantul. E genul de scriitor care mă irită. Cunosc câte ceva despre evenimentele de la Sarajevo şi condiţiile existente la acea vreme. I-am citit cartea. Concluziile lui se bazează pe fapte intenţionat interpretate în mod eronat şi pe asociaţii exagerate. Şi sunt sigur că mii de cititori pornesc de la premisa că romanele lui reflectă istoria adevărată.

Bravo se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Şi eu am citit cartea şi cunosc câte ceva despre împrejurările care au condus la evenimentele de la

Sarajevo. Vrei să spui că includerea în carte a conspiraţiei industriaşilor a fost o eroare?

— Sigur că nu. Asta se ştie.

— Prin urmare, indiferent cum a ajuns la concluzia asta, a avut dreptate.

Paris zâmbi.

— Te rog să mă ierţi, dar mă bucur că nu predai istoria. Dar cum spuneam, s-a răspuns la întrebarea mea. Care sunt noile evenimente?

— Evenimentele se află într-un real progres; acesta e termenul cel mai potrivit.

Bravo începu să descrie drumul lui Chancellor cu Alison la Aeroportul Kennedy, întâlnirea cu escorta militară şi sosirea avionului cu sicriul generalului. După cum îi sugerase Varak, St. Claire vorbea rar, urmărind orice reacţie care ar fi indicat că vreunul de la masă cunoştea evenimentele. S-ar fi observat în ochi, îi spusese Varak. O umbră de răspuns, care însemna recunoaşterea. Anumite modificări biochimice nu puteau fi tăinuite; ochii erau microscopul care le detecta.

St. Claire nu descoperi astfel de reacţii. Nici răspunsuri. Doar atenţia deplină a fiecărui participant la întrunire.

Începu să descrie ce se auzise pe bandă şi ce se văzuse pe caseta video.

— Fără pregătirile lui Varak, n-am fi aflat despre extraordinara acţiune pusă la cale împotriva lui Chancellor. Şi Chancellor a *fost* cel vizat, nu fiica lui MacAndrew. Noi credem că e o încercare de a-l abate din drum; de a-l convinge că demisia lui MacAndrew e rezultatul unor ordine date cu ani în urmă în Coreea, într-un loc numit Chasong.

Paris făcu ochii mari; reacţia era vizibilă. Apoi vorbi.

— Ucigaşii din Chasong...

O durere ascuţită săgeta pieptul lui St. Claire; timp de câteva clipe, îşi pierdu respiraţia. Se luptă să-şi recapete controlul, privindu-l tăios pe Carlos Montelan.

Cuvintele rostite de Paris îl înfiorară. Acesta n-avea de unde să le ştie! Nicăieri pe bandă nu fusese pronunţată aceasta frază, iar St. Claire n-o folosise!

— Ce înseamnă asta? întrebă Venice, schimbându-şi poziţia în fotoliu.

— Orice istoric militar ar putea să-ţi spună că e un epitet folosit pentru caracterizarea ofiţerilor care au luat parte la bătălia de la Chasong, spuse Paris. A fost o dementă sinucigaşă. Trupele s-au răzvrătit de o parte şi de alta a liniilor; mulţi au pierit împuşcaţi de propriii lor ofiţeri. A fost o strategie dezastruoasă, într-un anume sens punctul de cotitură politic al războiului. Dacă MacAndrew s-a aflat acolo, e foarte posibil ca o victimă de mult uitată să fi ieşit la suprafaţă. Acesta ar *putea* fi motivul demisiei sale.

St. Claire îl privi cu atenţie pe Paris, respirând uşurat la auzul explicaţiei lui savante.

— Ar putea avea legătură cu moartea lui în Hawaii? întrebă Christopher, ale cărui mâini noduroase tremurau în timp ce vorbea.

— Nu, răspunse Bravo încet. MacAndrew a fost împuşcat de Longworth.

— Adică de Varak? întrebă neîncrezător Wells.

— Nu, zise Bravo. De adevăratul Longworth. În Hawaii.

Afirmaţia avu efectul unui pocnet de bici. Toţi ochii se aţintiră asupra lui St. Claire.

— Cum? *De ce*?

În vocea lui Venice se simţea furia. Daniel Sutherland era profund revoltat.

— A fost ceva imprevizibil şi de aceea, imposibil de controlat. După cum ştiţi, Varak s-a dat drept Longworth când s-a întâlnit cu Chancellor. Era o sursă care putea fi verificată, o trambulină. Chancellor i-a dat acest nume lui MacAndrew şi i-a spus că Longworth avusese acces la dosare. După moartea soţiei sale, generalul a zburat mii de kilometri ca să-l găsească pe Longworth. Şi cei doi s-au întâlnit.

— Deci MacAndrew credea că doar Longworth ştia ce s-a întâmplat la Chasong, spuse Frederick Wells gânditor. Că informaţia respectivă se afla în dosarele lui Hoover şi nicăieri în altă parte.

— Iar *asta* nu ne orientează în nici o direcţie. Decât tot spre dosare.

Christopher vorbise iarăşi pe un ton dezaprobator.

— Totuşi, ne ajută, continuă Banner, uitându-se la Bravo.

Asta confirmă ceea ce spuneai dumneata. Chasong e o diversiune.

— De ce? întrebă Venice.

Wells se întoarse către judecător.

— Fiindcă nu are nici un sens. De ce a fost folosit acest nume?

— Sunt de acord. St. Claire se aplecă în faţă, recăpătându-şi controlul. Prima parte a capcanei lui Varak nu dăduse rezultate. Venise momentul pentru cea de-a doua – menţionarea celor două nume. După cum v-am spus acum două seri, Chancellor a avansat cu scrierea romanului. Varak a reuşit să pună mâna pe manuscris. Există două elemente mai degrabă surprinzătoare. Aş spune că doi oameni au ieşit la suprafaţă, fără ca vreunul dintre ei să fi fost luat în considerare până acum. Nu ştim de ce. Unul e un personaj vag deghizat din carte, iar al doilea – un bărbat care apare în notele lui Chancellor, un om pe care încearcă să-l găsească. Prima persoană este o jurnalistă, Phyllis Maxwell. A doua, un contabil pe nume Bromley, Paul Bromley. A lucrat la Serviciile Generale. Deţine careva dintre voi vreo informaţie despre aceşti oameni?

Tăcere. Dar numele fuseseră date – a doua parte a capcanei. Dacă concluziile lui Varak erau fondate, St. Claire se întreba care din ei avea să fie prins. Banner sau Paris? Frederick Wells sau Carlos Montelan?

Conversaţia se stinse. Bravo spuse că întâlnirea lui Inver Brass se încheiase. Îşi trase fotoliul, dar fu oprit de vocea lui Wells.

— Varak este pe hol?

— Da, sigur, răspunse diplomatul. A aranjat plecarea voastră, ca de obicei.

— Aş vrea să-i pun o întrebare. O să v-o adresez mai întâi tuturor. În casa de la Rockville au fost microfoane. Ne-ai descris zgomotele unor oameni care au pătruns înăuntru şi au răscolit biroul lui MacAndrew, dar nu şi cuvintele care au însoţit aceste zgomote. Afară, o videocameră se declanşează, dar nu se vede nimic, deoarece intruşii ieşiseră din raza ei vizuală. Ca şi cum străinii ar fi ştiut despre echipamentul electronic.

— Care-i întrebarea dumitale? întrebă Montelan, cu o voce uşor stridentă. Nu cred că-mi place aluzia.

Banner se uită la Paris. Era ceva inconfundabil, îşi zise St. Claire. Liniile fuseseră trasate. Liniile? Leii, poate. Tinerii ridicându-se împotriva celui vârstnic şi disputându-şi calitatea de lider.

— Mi se pare curios. Dosarele au fost luate într-o asemenea manieră – într-un asemenea moment pentru a sugera faptul că hoţii anticipaseră moartea lui Hoover. Luni de zile de investigaţii intense n-au dus la nici un rezultat; unul dintre cei mai buni specialişti în informaţii din această ţară raportează că n-a făcut nici un progres. Bravo vine cu ideea de a-l folosi pe acest Chancellor pentru cercetări. Specialistul nostru în informaţii urgentează aplicarea planului; scriitorul e manipulat şi începe să lucreze. Aşa cum era de aşetptat, el provoacă nelinişte. Deţinătorii dosarelor lui Hoover se alarmează şi acţionează împotriva lui. O acţiune, îndrăznesc să afirm, care ar fi trebuit să fie suficientă pentru a-i prinde în cursă. Dar pe film nu apare nimeni, iar pe bandă nu se aude nici o voce.

Montelan se aplecă spre masă.

— Sugerezi că...

— Sugerez, îl întrerupse Banner, că, deşi specialistul nostru e cunoscut pentru meticulozitatea lui, aceasta a strălucit ieri prin absenţă.

— De-ajuns! Christopher explodă. Faţa i se lungise, degetele osoase îi tremurau. Ai idee cine *e* Varak? Ce-a *văzut* în viaţa lui? Ce-l determină *să acţioneze*?

— Ştiu că e plin de ură, răspunse încet Banner. Şi asta mă înspăimântă.

La masă se aşternu tăcerea. Adevărul esenţial al afirmaţiei lui Frederick Wells îşi făcu efectul. Era posibil ca Ştefan Varak să fi operat la un nivel diferit de al lor, motivat de o ură necunoscută de cei prezenţi în acea cameră.

St. Claire îşi aminti cuvintele lui Varak: *O să-i caut pe naziştii sub orice formă ar reapărea ei şi-o să-i urmăresc. Iar dacă dumneata crezi că există vreo deosebire între ceea ce reprezintă acele dosare şi obiectivele celui de-al Treilea Reich, te înşeli foarte tare.*

Deoarece naziştii fuseseră descoperiţi şi distruşi, ce cale mai bună de a le supraveghea discipolii se putea imagina decât aceea de a le controla dosarele?

Bravo îşi trase fotoliul înapoi şi se ridică de la masă. Se duse la un dulap din perete, îl descuie şi scoase un pistol cu ţeava scurtă, de calibrul 32. Închise dulapul, se întoarse la fotoliu şi se aşeză. Arma era ascunsă în mâna lui.

— Vrei să-i spui, te rog, domnului Varak să intre?

Ştefan Varak se opri în spatele fotoliului gol al lui Genesis, studiindu-i pe membrii lui Inver Brass. Banner îl urmărea cu atenţie, până când ochii li se întâlniră.

— Domnule Varak, vrem să-ţi punem o întrebare. Preferăm un răspuns concis. Vorbeşte, te rog, Banner.

Wells se conformă.

— Domnule Varak, prin Chancellor, dumneata ai anticipat un eveniment care putea să ne conducă la dosarele lui Hoover, conchise el. O identificare, vizuală sau printr-o voce înregistrată. Ai întins cursa, ceea ce presupune că i-ai înţeles importanţa. Totuşi,

meticulozitatea şi înaltul dumitale profesionalism au strălucit prin absenţă. Mă întreb de ce. Ar fi fost o treabă simplă să montezi două, trei, şase camere video, dacă era nevoie. Dacă ai fi procedat aşa, vânătoarea s-ar fi putut încheia acum, iar dosarele s-ar fi aflat în posesia noastră. De ce, domnule Varak? Sau de ce nu?

Lui Varak sângele îi năvăli în faţă; se înroşise de furie.

Toate semnele asupra cărora îi atrăsese atenţia lui Bravo erau evidente pe faţa lui. Oare mânia producea, ca şi teama, acele incontestabile modificări biochimice despre care vorbise Varak? St. Claire puse pistolul în poală, ţinând degetul pe trăgaci.

Apoi momentul trecu. Varak îşi impuse autocontrolul.

— E o întrebare firească, spuse el calm. O să răspund la ea cât mai concis. După cum ştiţi, eu lucrez de unul singur, cu excepţia rarelor situaţii în care angajez alţi oameni, ce nu mi-ar putea descoperi identitatea. În cazul de faţă a fost vorba despre un şofer de taxi din New York. El i-a luat pe Chancellor şi pe fată şi i-a dus la aeroport; conversaţia lor a fost înregistrată. Şoferul m-a sunat la Washington şi mi-a pus banda la telefon. Atunci am aflat pentru prima dată despre intenţia lor de a sta la Rockville. Dispuneam de foarte puţin timp să-mi iau echipamentul, să mă duc până la casă şi să-l instalez. Am avut noroc că am montat chiar şi o cameră, cu filmul corespunzător pentru infraroşu. Ăsta-i răspunsul meu.

Se lăsă iarăşi tăcerea, în vreme ce membrii lui Inver Brass îl studiau pe Varak. Sub tăblia mesei, St. Claire îşi retrase degetul de pe trăgaci. În timpul vieţii sale, învăţase să recunoască adevărul atunci când îl auzea. După părerea lui, tocmai fusese rostit.

Spera din tot sufletul ca intuiţia să nu-l înşele.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Conform obiceiului, Peter se trezi dimineaţa la ora patru şi jumătate. Se dădu jos din pat, se duse la servieta aflată pe fotoliu în dormitor şi scoase carnetul cu coperte din piele.

Se aflau într-un apartament la Hay-Adams, unde Alison avea să se familiarizeze cu programul lui ciudat de lucru.

Ea îl auzi şi sări în sus din pat.

— E incendiu?

— Îmi pare rău. Credeam că n-o să mă auzi.

— Ştiu doar că nu te văd. E întuneric afară. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. E dimineaţă. Acum îmi place să lucrez. Culcă-te. Eu o să mă duc în camera alăturată.

Alison căzu pe pernă, scuturând din cap. Peter zâmbi, îşi luă carnetul şi se îndreptă spre camera de zi.

Trei ore mai târziu, terminase capitolul opt. Nu se uitase la plan; nu era necesar. Cunoştea emoţiile prin care îl caracteriza pe Alexander Meredith. Şi el se zbătuse prins în ghearele fricii; şi el fusese alarmat. Ştia ce însemna să fii obiectul unei urmăriri violente; auzise paşi alergând în noapte.

Alison se trezi puţin înainte de opt. El veni lângă ea şi făcură dragoste. Încet, înlănţuindu-se unul pe altul, fiecare răspuns fiind tot mai plăcut, mai excitant decât cel dinainte, până când intrară în ritmul disperat al patimii, nici unul nelăsându-l pe celălalt să reducă intensitatea.

Apoi adormiră îmbrăţişaţi.

Se treziră la zece şi jumătate, luară micul dejun în cameră şi plănuiră cum să-şi petreacă restul zilei. Peter îi promisese o zi de „trândăveală”; voia să se ţină de cuvânt. O merita. Privind-o peste masă, fu surprins de un lucru pe care ar fi trebuit să-l observe mai de mult. În ciuda

încordării şi a tristeţii, Alison avea un umor blând, care n-o părăsea niciodată.

Cathy fusese înzestrată cu această calitate.

Peter se întinse peste masă, căutându-i mâna. Ea i-o luă zâmbindu-i cu blândeţe.

Telefonul sună. La celălalt capăt al firului se afla avocatul tatălui ei. Avea de semnat mai multe documente, de completat câteva formulare oficiale şi mai trebuia să înţeleagă nişte drepturi legale. Testamentul generalului era simplu, nu însă şi procedurile armatei în caz de deces. Ar avea Alison amabilitatea să vină la biroul lui la ora două? Dacă nu se iveau complicaţii, puteau încheia formalităţile pe la cinci.

Chancellor îi promise că aveau să trândăvească a doua zi. De fapt, urmau să înceapă la un minut după ora cinci. Pentru că a doua zi, îşi zise Peter, trebuia să-i vorbească despre casa din Rockville.

Alison plecă la biroul avocatului la ora unu şi jumătate. Chancellor se întoarse la carnetul lui.

Capitolul 9 - Plan

Subiectul capitolului îl constituie întrevederea lui Alex Meredith cu senatorul. Aceasta va avea loc în camera de hotel, după o cursă disperată, în timpul căreia Alex trebuie să scape de urmăritorii săi. La întâlnirea cu senatorul, Alex devine conştient de faptul că există un grup de oameni puternici, dispuşi să se lupte cu Hoover. Nu e singur. Acesta este începutul întoarcerii lui la normalitate.

Acceptă primejdiile pe care le va avea de înfruntat de acum înainte, deoarece există oameni pe care se poate bizui; dependenţa lui de ei se stabileşte imediat.

Uşurarea lui sporeşte atunci când află de la senator identitatea celor doi asociaţi ai săi: fostul funcţionar

guvernamental şi jurnalista. Şi ei vor să se întâlnească cu Meredith.

Există un plan, pe care Alex nu-l cunoaşte, dar faptul că există e suficient. El se dedică acestei cauze, fără a înţelege pe deplin semnificaţia angajamentului său.

Orele treceau; cuvintele se aşterneau de la sine pe hârtie. Ajunsese la momentul în care senatorul îi explică lui Alex convertirea mesagerului lui Hoover. Chancellor citi cuvintele – pe care le lăsase practic neschimbate în capitolul propriu-zis al cărţii – cu satisfacţie.

Din raţiuni de supravieţuire, Alan Long a înţeles caracterul eronat al metodelor sale. Trecutul său nu e mai ferit de verificări decât al altora. Un fapt izolat poate fi răstălmăcit aici, scos din context dincolo. Doar sursa contează, bunul de tipar – asemenea literelor *F-B-I*. Long e pe cale să se pensioneze de la Birou, din cauza unei boli incurabile. În acest sens i-a fost trimis directorului un raport concludent. În realitate, Long urmează să lucreze pentru noi. Deşi nu se poate spune că şi-a spălat păcatele, *este* mai puţin înclinat să lucreze cu prinţul întunericului. Îi este frică. Iar frica e o armă pe care o cunoaşte bine.

Fusese o zi de lucru rodnică, îşi zise Peter, uitându-se la ceas. Era aproape patru şi jumătate. Soarele în amurg arunca umbre masive pe clădirile din faţa ferestrei hotelului. Vântul de decembrie era aspru; din când în când, câte o frunză se învârtea în aer dincolo de geam.

În curând, trebuia să se întoarcă Alison. Voia s-o ducă la un mic restaurant din Georgetown pe care-l ştia el, să cineze liniştiţi, să se privească şi să se atingă. Avea să observe râsul din ochii şi din vocea ei şi să-şi exprime recunoştinţa pentru că se afla lângă el. Pe urmă, s-ar fi întors la hotel şi ar fi făcut dragoste. Cu o totală dăruire. Şi

în deplină armonie. Nu mai fusese de mult atâta armonie în patul lui.

Peter se ridică de pe canapea şi se întinse răsucindu-şi gâtul. Era un obicei; de câte ori îl dureau tâmplele, îi făcea bine să-şi rotească de mai multe ori capul. Dar acum nu simţea nici o durere. În ciuda stresului din ultimele patruzeci şi opt de ore, avusese doar câteva momente de panică. Alison MacAndrew intrase în viaţa lui. Pur şi simplu.

Telefonul sună. Zâmbi, reacţionând ca un adolescent. Trebuia să fie Alison; nimeni altcineva nu ştia de prezenţa lui acolo. Ridică receptorul, aşteptându-se ca ea să-i spună, pe un ton amuzat, că toate taxiurile din Washington o evitau; fusese izolată într-o junglă de beton, unde animalele îşi arătau colţii.

Era o voce de femeie, dar nu a lui Alison. Auzea timbrul aspru, încordat al unei fiinţe umane înspăimântate.

— Ce Dumnezeu ai *făcut*? Cum ţi-ai permis să mă introduci în cartea dumitale? Cine ţi-a dat *dreptul*?

Era Phyllis Maxwell.

Începea nebunia.

Lăsă o notă pentru Alison şi încă un mesaj la recepţie, în caz că ea n-ar fi observat biletul.

N-avea timp de explicaţii; eră o urgenţă, iar el avea să lipsească aproximativ o oră. Urma s-o sune de îndată ce se ivea ocazia. Pentru că o iubea.

Phyllis Maxwell. Era aberant! Ceea ce spusese ea friza absurdul. Iar Peter trebuia să dea o sumedenie de explicaţii rapide. Da. Exista un personaj în cartea lui, despre care cineva putea – doar putea – să creadă că avea o posibilă – doar o posibilă – asemănare cu ea! Dar la fel de bine putea să semene cu o duzină de alte persoane!

Nu! Nu intenţionase s-o distrugă. Sau pe altcineva ori ceva! Cu excepţia reputaţiei lui J. Edgar Hoover, iar pentru asta n-o să-şi ceară scuze! Pentru nimic în lume, nu! El

lucra singur! Orice fel de investigaţii ar fi făcut, oricâte surse folosise, nici una nu avea legătură cu ea!

Sau cu... Paula Mingus... oricine naiba ar fi fost *ea*.

Vocea de la celălalt capăt al firului era lipsită de autocontrol – când slabă şi de neauzit, când stridentă, isterică. Phyllis Maxwell îşi pierduse minţile. Iar el era răspunzător pentru asta, într-o oarecare măsură.

Încercase să fie raţional; inutil. Ridicase tonul; se crease haos. În cele din urmă, îi smulse promisiunea să se întâlnească cu el.

Nu voia să vină la Hay-Adams. Dar fusese cu el la Hay-Adams. Nu-şi amintea? I se păruse locul atât de respingător?

Iisuse Hristoase! Încetează!

Nu accepta să vină într-un loc ales de el. Nu avea încredere în el, pentru numele lui Dumnezeu, cum ar fi putut să aibă? Şi nu voia nici să vină într-un loc unde riscau să fie văzuţi împreună. Era o casă pe Thirty-fifth Street North-west, lângă intersecţia cu Wisconsin, în spatele lui Dumbarton Oaks. Aparţinea unor prieteni plecaţi din ţară care-i lăsaseră cheia. Nu ştia exact numărul casei; nu conta, avea o poartă albă şi vitralii la fereastra de deasupra uşii. Ea o să ajungă acolo în jumătate de oră.

Înainte de-a închide telefonul, spusese: „Ai lucrat tot timpul cu ei, nu-i aşa? Trebuie să fii foarte mândru de tine.”

Un taxi se apropie de trotuar. Chancellor sări în el, dădu şoferului adresa şi încercă să-şi adune gândurile.

Cineva citise manuscrisul; asta era clar. Dar cine? *Cum*? Acest *cum* îl înspăimânta, fiindcă însemna că, oricine-ar fi fost, depusese eforturi extraordinare pentru a-l obţine. Cunoştea măsurile de precauţie pe care le aplica biroul de dactilografiat; făceau parte din obligaţiile sale profesionale. Serviciul de dactilografiat trebuia exclus.

Morgan! Nu intenţionat, ci din întâmplare! Tony avea o nepăsare aristocratică. Se întâmpla ca mintea lui împrăştiată să dea greş, foarte posibil ca Tony să fi lăsat

din neglijenţă manuscrisul pe biroul cuiva. Sau, Doamne fereşte, la toaletă.

Taxiul ajunse la intersecţia dintre Pennsylvania Avenue şi Twentieth Street. La colţ se afla cabină telefonică. Peter se uită la ceas; era cinci fără zece. Tony trebuia să fie la birou.

— Opreşte la cabina aia, te rog, zise el. Am de dat un telefon. Nu durează mult.

— Mergeţi liniştit, domnule. Contorul funcţionează.

Peter închise uşa cabinei de sticlă şi formă numărul lui Morgan.

— Sunt Peter, Tony. Vreau să-ţi pun o întrebare.

— Unde dracu' *eşti*? Am vorbit cu doamna Alcott azi-dimineaţă şi ea mi-a spus că eşti în oraş. Am sunat la apartamentul tău, dar am auzit doar robotul.

— Sunt la Washington. N-am timp să-ţi explic. Ascultă-mă. Cineva a citit manuscrisul despre Hoover. Oricine-ar fi fost, a făcut un lucru teribil, o greşeală cumplită...

— Hei, *aşteaptă*, interveni Morgan. E imposibil. Asta în primul rând. Ce lucru teribil? Ce greşeală?

— I-a spus cuiva că ea – el – apărea în carte.

— El sau ea?

— Ce mai *contează*? Important e că cineva l-a citit şi a folosit informaţia pentru a speria pe altcineva!

— A fost o greşeală? Există un asemenea personaj?

— Nu tocmai. Ar putea fi o duzină de alţi oameni, dar nu asta-i important. N-avea timp pentru întrebările lui Morgan.

— Voiam doar să spun că unele dintre personajele tale au o vagă asemănare cu persoane reale. Generalul, de exemplu.

— O, Doamne...

În procesul complex de plăsmuire a unui personaj, el luase un aspect al vieţii lui Phyllis Maxwell – cariera de jurnalistă – şi inventase altă persoană. Nu pe Phyllis. Altă *persoană*, nu pe *ea*! Personajul pe care el îl crease era

victima unui şantaj; Phyllis ieşea din discuţie. Era ficţiune! Dar vocea ei la telefon nu fusese produsul ficţiunii.

— Ai dat şi altcuiva să citească manuscrisul?

— Sigur că nu. Crezi că vreau ca oamenii să ştie cât de ilizibil eşti înainte ca mintea mea de editor să intre în funcţiune?

Era o glumă obişnuită între ei, dar Chancellor nu râse.

— Atunci unde e exemplarul tău?

— Unde? De fapt, e în sertarul noptierei mele, iar noi n-am mai fost prădaţi de peste şase luni. Cred că-i un record.

— Când l-ai văzut ultima dată?

Morgan deveni brusc serios, înţelegând cât de îngrijorat era Peter.

— Acum două seri. Iar sertarul e încuiat.

— Ai făcut vreo copie pentru Joshua?

— Nu, o să primească una după redactare. Putea să citească cineva copia ta?

— Nu. E în valiza mea.

Chancellor amuţi. *Valiza*. Servieta lui fusese în maşină, împreună cu valiza. În noaptea petrecută la Rockville!

Dimineaţa devreme, paşii alergând; oribilele picioare tăiate ale unui animal; valiza pătată de sânge. S-ar fi putut întâmpla atunci.

— Nu contează, Tony. O să te sun peste o zi sau două.

— Ce faci la Washington?

— Nu sunt sigur. Am venit să aflu ceva. Acum nu mai ştiu.

Închise telefonul înainte ca Morgan să-i poată răspunde.

Văzu poarta albă şi lumina slabă ce licărea prin vitraliul de deasupra uşii din faţă. Pe stradă erau case vechi, cândva impunătoare, acum nişte reminiscenţe dintr-o altă epocă.

— Asta-i casa, îi zise el şoferului. Mulţumesc şi păstrează restul.

Şoferul ezită.

— Hei, domnule, spuse el. E posibil să mă înşel şi nici nu-i treaba mea. Poate că nu-i o surprinză pentru dumneavoastră, aşa s-ar explica de ce aţi oprit ca să telefonaţi.

Dar cred că aţi fost urmărit până aici.

— Cum? Unde-i maşina?

Peter se întoarse şi privi pe geamul din spate al maşinii.

— Nu vă pierdeţi vremea. A aşteptat până am încetinit eu; pe urmă a făcut la stânga după colţul de-acolo. A încetinit şi el. Probabil ca să vadă unde vă opriţi.

— Eşti sigur?

— Cum ziceam, s-ar putea să mă înşel. Noaptea, farurile se deosebesc prea puţin. Îţi joacă feste.

— Înţeleg ce vrei să spui. Peter se gândi la ceva. Vrei să mă aştepţi aici? O să plătesc.

— A, nu, mulţumesc. Cursa asta m-a adus la dracu-n praznic. Baba mea o să ţipe ca din gură de şarpe. Wisconsin e mai la vale. Acolo sunt multe taxiuri care se-ntorc în oraş.

Chancellor ieşi din maşină şi închise uşa. Taxiul o luă în josul străzii; Peter se întoarse către casă. Cu excepţia luminii slabe din hol, nu se vedeau alte becuri aprinse. Totuşi, trecuse aproape o oră de când vorbise cu Phyllis Maxwell. Trebuia să fi ajuns până acum. Se întrebă dacă era suficient de stăpân pe sine pentru a-i urma instrucţiunile. Urcă pe aleea spre poartă.

Ajunse la treapta din faţă şi auzi sunetul metalic al unei broaşte. Uşa se deschise în faţa lui, dar nu văzu pe nimeni.

— Phyllis?

— Intră repede, se auzi răspunsul şoptit.

Stătea lângă perete, în stingă uşii, cu spatele lipit de tapetul spălăcit. Părea mult mai în vârstă decât la lumina lumânărilor din restaurantul Hay-Adams. Chipul i se albise de frică.

Ridurile se accentuaseră la colţurile gurii. Ochii erau pătrunzători, însă lipsiţi de farmecul de care-şi amintea; nu mai exprimau curiozitate, doar spaimă. El închise uşa.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine. Niciodată nu ţi-a fost. Vorbesc serios, Phyllis.

— Ah, tinere, eşti din soiul cel mai rău, şopti ea, cu tristeţe şi dispreţ. Ucizi cu blândeţe.

— Astea-s prostii. Vreau să vorbesc cu tine. Dar nu dacă stai ascunsă.

— N-o să aprind lumina!

— Cel puţin acum te aud. Deodată, Peter se gândi la informaţia alarmantă a şoferului. Afară se afla o maşină. Observând, aşteptând. În regulă, fără lumină. Putem sta jos?

În loc de răspuns, ea îl privi cu asprime, apoi se depărta brusc de perete. El o urmă, trecând pe sub o arcadă, către o cameră de zi întunecată. În lumina de pe hol, văzu nişte fotolii îndesate şi o sofa mare. Ea se duse direct la fotoliul din faţa sofalei, foşnetul fustei ei fiind singurul zgomot ce se auzi. Peter îşi scoase pardesiul, îl aruncă pe braţul canapelei şi se aşeză în faţa ei. În lumina ce venea de pe hol, chipul i se vedea mai bine decât dacă ar fi stat lângă el.

— O să-ţi spun ceva, începu el. Dacă o să mă exprim mai greu, asta se datorează faptului că n-a trebuit niciodată să dau asemenea explicaţii; poate că n-am analizat niciodată ceea ce se numeşte impropriu procesul de creaţie. Dădu din umeri, dezaprobând termenul. Am fost teribil de impresionat de persoana ta, zise el.

— Eşti prea amabil.

— Mă rog. Ştii ce vreau să spun. Tatăl meu a fost jurnalist toată viaţa. Când ne-am întâlnit, m-am simţit profund impresionat. Faptul că voiai să-mi iei un interviu m-a surprins în mod absurd. Mi-ai ridicat moralul, iar asta n-are nimic de-a face cu cărţile mele. Reprezinţi ceva foarte important, a cărui însemnătate îmi scapă. Am fost *al naibii*

de impresionat şi am petrecut o seară grozavă. Am băut prea mult, ca şi tine, de altfel, însă ce contează?

— Ucizi cu blândeţe, tinere, şopti ea.

Peter îşi ţinu răsuflarea, stăpânindu-se.

— Am făcut dragoste cu o mare doamnă. Dacă ăsta-i păcatul meu, atunci sunt vinovat.

— Continuă.

Phyllis închise ochii.

— Ţi-am pus o mulţime de întrebări despre Hoover în seara aia. Mi-ai dat răspunsuri şi mi-ai spus lucruri pe care nu le ştiam. Vehemenţa ta a fost electrizantă. Moralitatea ta era profund afectată şi reprezentai furia personificată, aşa cum nu transpare din articolele scrise de tine.

— Unde vrei să ajungi?

— Asta face parte din explicaţia mea stângace. Mă aflam la Washington ca să strâng date; după câteva zile, m-am apucat de lucru. Mânia ta îmi stăruia în minte. În afară de asta, era mânia unei femei. O femeie stăpână pe sine care se bucura de succes. Aşa că era o consecinţă logică să inventez un personaj asemănător acelei femei, cineva care să posede aceleaşi calităţi. Asta am făcut. Asta-i explicaţia mea. Mi-ai inspirat acel personaj, dar *nu* eşti *ea*. Ea e doar o invenţie.

— Ai inventat şi un general care a fost îngropat ieri la Arlington?

Chancellor rămase nemişcat, surprins. Ochii ei goi îl fixau în lumina albă.

— Nu, nu l-am inventat, răspunse el calm. Cine ţi-a vorbit despre el?

— Cu siguranţă, ştii. O şoaptă oribilă, monotonă, ascuţită, la telefon. E cumplit de eficientă pentru un lucru atât de elementar.

Phyllis rosti cuvintele rar, de parcă s-ar fi temut să le pronunţe.

— Nu ştiu, răspunse Peter, într-adevăr neştiind, dar intuind desfăşurarea unui plan teribil.

Se luptă să rămână calm, să pară rezonabil, dar ştia că avea să-şi manifeste furia.

— Cred că toată situaţia asta a ajuns prea departe. Şoapte la telefon. Cuvinte vopsite pe pereţi! Case răvăşite. Animale ciopârţite! Destul! Se ridică, apoi se întoarse către ea. Toate astea or să înceteze! Văzu ceea ce căuta: o veioză mare pe masă. Se îndreptă hotărât spre ea, vârî mâna sub abajur şi trase de lanţ. Becul se aprinse. N-o să se mai ascundă nimeni în camere întunecate. Cineva încearcă să te înnebunească, pe Alison la fel şi să mă scoată şi pe mine din minţi! M-am *săturat*. N-am de gând să las...

Atât apucă să spună. Geamul unei ferestre din faţă explodă. În aceeaşi clipă se auzi un zgomot puternic de lemn despicat; un glonţ se înfipse undeva într-un perete. Apoi alt geam se sparse; cioburi zburau prin aer, tencuiala peretelui se fisurase ca liniile neregulate ale unui fulger. Instinctiv, Peter lovi cu mâna, răsturnând veioza de pe masă pe podea.

Aceasta căzu pe abajur, cu becul tot aprins, proiectând o lumină stranie în cameră.

— Lasă-te jos! ţipă Phyllis.

În vreme ce se arunca la podea, Chancellor înţelese că veneau gloanţe, dar nu se auzeau împuşcături! Imagini terifiante îi reveniră în minte.

Zorile la Cloisters! Un bărbat ucis sub ochii lui; o gaură însângerată apărută fără veste pe o frunte albă. Un corp zbătându-se spasmodic înainte de a cădea. *Atunci nu se auziseră împuşcături*! Doar şuierături sinistre, tulburând liniştea şi împrăştiind moartea.

— *Mişcă-te*! Pentru numele lui *Dumnezeu, mişcă-te*!

Se sparse alt geam şi încă un glonţ se izbi în perete. Apoi încă unul, care ricoşa din zid, sfărâmând geamul unei fotografii înrămate.

— *Mişcă-te*! Aici e *moarte*!

Trebuia să stingă lumina. Cu ea aprinsă, erau ţinte sigure. O împinse pe Phyllis, trăgând-o în jos şi auzi gemetele ei de frică. Îşi îndreptă privirea spre dreapta, apoi spre stânga. Piatră! Trebuia să fie un şemineu! Era exact sub el şi văzu ceea ce căuta. Un vătrai era sprijinit de perete. Se duse clătinându-se către el.

Un geam se sfârâmă; două crăpături se iviră pe perete, parţial ascunse de umbrele din cameră. Phyllis ţipă şi preţ de o clipă, Peter îşi zise că ar putea fi auzită, dar îşi aminti că locuinţa era pe colţ, iar cea mai apropiată casă se afla la cel puţin o sută de metri. Seara era rece; ferestre şi uşi fuseseră sfărâmate. Ţipetele ei nu le puteau fi de folos.

Îşi croi drum spre veioză, ridică vătraiul şi lovi abajurul, de parcă ar fi ucis un animal periculos.

Mai era şi lumina din hol! Căpătase intensitatea unui reflector, luminând colţurile, scăldând camera într-o strălucire pe care n-o crezuse posibilă. Se ridică dintr-un salt, alergă spre arcadă şi aruncă vătraiul spre dispozitivul de fixare din tavan. Unealta se răsuci în aer, izbindu-se de lacrimile de sticlă ale candelabrului. Se făcu întuneric.

Se aruncă din nou la podea, întorcându-se la Phyllis.

— Unde-i telefonul, şopti el. O simţea tremurând; incapabilă să scoată un cuvânt. Telefonul. *Unde e*?

Ea înţelese. În semiîntunericul creat de lumina lămpilor de pe stradă, citi în ochii ei că pricepuse ce-i spusese. Vocea ei de-abia se auzea printre suspine.

— Nu aici. Aici e o priză, nu telefon.

— *Ce*?

Ce încerca ea să-i spună? O priză? Nu telefon?

Încă o explozie de sticlă spartă răsună în încăpere, iar glonţul plesni la câţiva centimetri deasupra capetelor lor, lovindu-se de perete. Deodată, de afară se auzi o împuşcătură puternică, contrapunându-se focurilor silenţioase de armă şi o voce guturală scoţând un strigăt scurt. Urmă un scrâşnet de roţi şi zgomotul metalului

lovindu-se de metal. Alt răcnet al unei voci înfuriate. O uşă de maşină se deschise, apoi se închise.

— Bucătăria, şopti Phyllis, arătându-i în întuneric spre dreapta ei.

— Telefonul e în bucătărie? *Unde*?

— Pe-acolo.

— Lasă-te jos.

Peter se târî ca o insectă speriată pe podea pe sub o arcadă, către o uşă. Simţi sub el plăcile de gresie din bucătărie. Telefonul! Unde era? Încercă să-şi obişnuiască ochii cu întunericul de acolo.

Pipăi alarmat peretele. Telefoanele de bucătărie erau de obicei aşezare pe perete, iar firul spiralat atârna în jos... îl găsi! Ridică repede mâna; scoase receptorul din furcă şi-l duse la ureche, întinzând apoi mâna liberă ca să formeze numărul. Ultima cifră *0*.

Telefonul era mort.

O brichetă! Şemineul! O văzuse la marginea poliţei, în dreapta grătarului. Asta era soluţia! Singura rămasă.

Porni în patru labe – când târându-se, când sărind – spre întunericul din camera de zi. Phyllis se ghemuise lângă sofa, încremenită de spaimă.

Acolo era! Numai s-o fi pus acolo pregătită proprietarii casei.

În New England, unii o numeau brichetă pentru foc; în Midwest i se spunea aprinzător Lake Erie. O piatră poroasă, rotundă, la capătul unei vergele din bronz, cufundată într-un vas cu kerosen. Pusă sub lemne, stimula arderea.

Întinse mâna şi dădu la o parte capacul metalic. Înăuntru era un lichid. Kerosen!

Se declanşă o salvă de împuşcături. Gloanţe şuierară prin aer, unele spărgând alte geamuri, iar altele trecând liber prin ferestrele deja sfărâmate. Se înfipseră în pereţi şi tavan; auzea pocnete când micile rachete mortale ricoşau în obiecte metalice, deviindu-şi traiectoria.

Faţa lui Peter era scăldată de transpiraţie. Era sigur că descoperise soluţia, dar nu ştia cum s-o pună în aplicare. Apoi îşi aminti nişte cuvinte din propriul său roman. El inventase de mult soluţia.

Dobric îşi rupse cămaşa şi o cufundă în vasul cu benzină. Secerişul se încheiase; pe câmp se înălţau stoguri de fân. Cel mai apropiat o să se aprindă, iar vântul avea să răspândească focul. Curând, câmpia urma să fie cuprinsă de flăcări, iar soldaţii ar fi fost împiedicaţi să mai caute...

Sarajevo! Un astfel de incident avusese loc după asasinarea arhiducelui Ferdinand.

Peter îşi rupse jacheta şi cămaşa. Merse aplecat spre masa pe care fusese veioza. Smulse faţa de masă şi se întoarse la şemineu. Întinse cămaşa pe podea, puse faţa de masă peste ea şi turnă kerosen pe amândouă, păstrând puţin lichid în vas. Sări spre canapea şi sfâşie tapiţeria unei pjrne; turnă kerosenul rămas pe ea.

Se auziră alte şuierături de afară, alte geamuri spărgându-se; Chancellor crezu că o să vomite de frică. Tâmplele îl dureau atât de tare încât de-abia mai vedea în jur. Închise ochii o clipă, dorind să ţipe, dar ştia că nu putea.

Aşeză recipientul gol din fier în mijlocul cârpelor şi începu să înfăşoare faţa de masă în jurul lui.

Legă mânecile cămăşii pentru a fixa vasul între cârpe, lăsând să atârne una din mâneci. Vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase o cutie de chibrituri.

Era pregătit. Se târî spre ferestrele din stânga, către perete, trăgând vasul după el şi împingând în faţă bucata de tapiţerie. Se ridică încet în picioare, ferindu-se să fie văzut, ţinând strâns mâneca atârnată şi lăsând bucata de stofă îmbibată pe podea. Mânui cu stângăcie cutia de chibrituri, scoase un chibrit şi-l scapără. Îl aruncă pe ţesătura muiată în kerosen; flacăra izbucni imediat.

În două mişcări, răsuci mâneca din spatele lui, apoi o aruncă cu toată forţa, dându-i drumul în ultima clipă. Vasul aprins trecu prin fereastra spartă, zburând peste peluză ca o minge de foc. Vântul de afară înteţea flăcările; lichidul întreţinea focul, lăsând în urmă o dâră galbenă, neregulată.

Peter auzi paşi, apoi strigăte de neînţeles. Apoi alţi paşi, venind de astă dată dinspre o latură a casei. Oamenii încercau să îndepărteze mingea de foc. Era momentul să lanseze cea de-a doua armă. Scapără alt chibrit, ţinând băţul în mâna stângă. Cu dreapta ridică perna şi apropie flacăra de ea.

Din nou izbucni focul, pârlindu-i părul de pe braţ. Alergă spre fereastra din dreapta şi azvârli perna ce ardea pe geam. Ateriza acolo unde sperase el: la baza porţii albe.

Lemnul vechi şi focul înteţit de vânt făcură treaba. Poarta începu să ardă.

Iarăşi se auziră răcnete, cuvinte strigate într-o limbă necunoscută. Ce limbă era? N-o mai auzise niciodată.

Un ultim baraj de împuşcături neauzite fu îndreptat spre ferestre, urmară alte focuri trase la întâmplare în casă. Auzi un motor puternic ambalându-se. Uşi de maşină fură deschise şi închise, roţi scrâşniră pe stradă. Automobilul se îndepărtă în viteză.

Peter se întoarse la Phyllis. O ridică în picioare, ţinând-o strâns; îi simţea corpul tremurând în braţele lui.

— S-a terminat. Totul s-a terminat. E bine. Trebuie să ieşim din casă. Prin uşa din spate. Locul ăsta e pe cale să devină o... o căpiţă de fân.

— O, Doamne! O, Dumnezeule...

Ea îşi lipi capul de pieptul lui gol; lacrimile nu se mai opreau.

— Haide să mergem! O să aşteptăm poliţia afară. Cineva o să vadă focul şi o să-i cheme. *Haide*!

Phyllis ridică încet privirea spre el şi Peter văzu limpede în lumina flăcărilor de afară expresia de panică din ochii ei.

— Nu, şopti Phyllis. Nu. Nu poliţia!

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nişte oameni au încercat să ne *ucidă*! Ar fi al naibii de bine să aşteptăm venirea poliţiei!

Ea îl împinse. O ciudată pasivitate părea să fi pus stăpânire pe ea; încerca, îşi zise el, să-şi revină în fire.

— Nu ai cămaşă...

— Am o haină. Şi un pardesiu. Haide.

— Da, înţeleg... Geanta mea. Vrei să-mi aduci geanta? E în hol.

Chancellor privi spre hol. Fumul pătrundea prin crăpăturile din uşă; poarta ardea, însă focul încă nu pătrunsese în casă.

— Sigur.

Îi dădu drumul şi se aplecă să-şi ia haina de lângă şemineu.

— Cred că e pe scară. Sau poate am lăsat-o în dulap. Nu ştiu sigur.

— În regulă. Ţi-o aduc. Tu ieşi afară: prin bucătărie.

Phyllis se întoarse şi plecă. Peter îşi puse haina şi porni în grabă spre hol, luându-şi în drum pardesiul de pe canapea.

Se terminase. Aveau să urmeze discuţii cu poliţia, cu autorităţile, cu oricine era dispus să asculte. Dar în acea seară o să se încheie totul. Nu voia să plătească un asemenea preţ pentru a scrie o carte.

Poşeta nu era pe scări. Urcă jumătate din treptele spre palier; nu se vedea nicăieri. Fumul se îngroşase. Trebuia să se grăbească; uşa din faţă luase foc. Coborî repede şi o luă la stânga scărilor, uitându-se după dulap. Era în colţul din dreapta al holului. Se duse acolo în grabă şi deschise uşa. Se vedeau haine, pălării şi mai multe eşarfe pe cârlige şi umeraşe, dar nici urmă de geantă.

Trebuia să iasă. Fumul devenise impenetrabil. Începu să tuşească şi ochii îi lăcrimau. Traversă în fugă camera de zi, trecu pe sub arcadă în sufragerie, prin bucătărie şi ieşi pe uşa deschisă.

În depărtare se auzea vaietul sirenelor.

— Phyllis?

Alergă de-a lungul uneia din laturile casei, spre partea din faţă. Ea nu era acolo. Dădu ocol pe partea cealaltă, coborând pe alee spre curtea din spate.

— Phyllis! *Phyllis*!

Nu era nicăieri. Apoi înţelese. Nu lăsase nici o poşetă pe scări sau în dulap. Fugise.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare. Casa veche ardea repede. Toată partea din faţă luase foc, flăcările răspândindu-se cu repeziciune în interior.

Fără să-şi dea seama de ce, Peter înţelese că nu putea să vorbească singur cu poliţia. Nu acum, nu încă.

Începu să alerge în noapte.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Durerea din tâmple îl îndemna să se arunce la pământ şi să-şi izbească ţeasta de cimentul trotuarului, dar ştia că asta nu l-ar fi ajutat cu nimic.

În schimb, continuă să meargă, cu ochii la maşinile ce se îndreptau spre centrul Washingtonului.

Ar fi trebuit să nu părăsească imobilul în flăcări de pe Thirty-fifth Street şi să le relateze poliţiştilor incredibilul incident. Totuşi, o voce lăuntrică îi spunea că, dacă ar fi procedat aşa în absenţa lui Phyllis, ar fi dat naştere la întrebări fără răspuns. Iar acesta nu trebuia să cuprindă vreo referire la situaţia în care se afla Phyllis Maxwell. O umbră de responsabilitate se întindea peste gândurile lui;

erau lucruri pe care nu le cunoştea, dar *trebuia* să le afle. Îi datora femeii măcar atâta lucru. Poate nu mai mult, însă măcar atât.

În cele din urmă, apăru un taxi; lumina galbenă de pe capotă părea un avertisment. Coborî de pe trotuar şi făcu semn cu mâna. Taxiul încetini; şoferul se uită prudent pe geam înainte de a opri.

— Hotelul Hay-Adams, te rog, spuse Chancellor.

— *Doamne Sfinte*! Ce s-a î*ntâmplat*? întrebă Alison, deschizându-i uşa.

— În valiza mea e o sticlă cu pastile. În buzunarul de pe capac. Adu-mi-le repede, te rog.

— Peter, iubitule! Ce-ai păţit? Alison îl luă în braţe de lângă uşa de care se sprijinea. O să chem un doctor.

— Nu! Fă ce ţi-am spus. Ştiu exact ce am. Adu-mi pastilele. Repede.

Simţea că o să cadă. O prinse de mâini şi cu ajutorul ei, merse clătinându-se în dormitor. Se întinse pe pat şi făcu un semn spre valiză, care rămăsese pe raftul din colţ. Ea alergă într-acolo.

Contrar obiceiului, Chancellor luă două tablete.

Ea fugi la baie, întorcându-se cu un pahar cu apă. Se aşeză lângă el, ţinându-i capul în timp ce el bea.

— Te rog, Peter. Lasă-mă să chem un doctor!

El dădu din cap.

— Nu, răspunse el stins, încercând să schiţeze un zâmbet liniştitor. N-ar putea face nimic. O să-mi treacă în câteva minute.

Întunericul se apropia de el şi îşi simţea pleoapele teribil de grele. Nu voia să închidă ochii înainte de a o calma. Şi de a o pregăti pentru ce s-ar fi putut întâmpla după înstăpânirea beznei.

— O să dorm câtva timp. Nu mult, niciodată nu durează mult. S-ar putea să vorbesc în somn, chiar să ţip. Nu-ţi face griji. Nu e nimic grav. Doar vorbe incoerente, prostii.

Întunericul îi cuprinse mintea. Noaptea lui se lăsase. Plutea în neant, mângâiat de o adiere calmă, blândă.

Deschise ochii, neştiind de cât timp se afla în pat. Văzu lângă el chipul încântător al lui Alison; lacrimile sporeau şi mai mult frumuseţea ochilor ei.

— Hei, zise el şi întinse mâna să-i mângâie obrazul umed.

E în regulă.

Ea îi luă mâna, ducând-o la buze.

— O chema Cathy, nu-i aşa?

Făcuse ceea ce sperase să nu facă, spusese ceea ce n-ar fi vrut să spună. Se văzu nevoit să încuviinţeze.

— Da.

— A murit, nu-i aşa?

— Da.

— O, iubitule. Câtă durere, câtă dragoste...

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară.

— Nu cred că te-ai simţit prea bine.

Ea întinse mâna şi-i mângâie ochii, apoi obrazul şi buzele.

— A fost un dar, zise ea. Un dar minunat.

— Nu înţeleg.

— După ce i-ai rostit numele, m-ai strigat pe mine.

Îi povesti lui Alison ce se întâmplase la casa de pe Thirty-fifth Street. Minimaliza pericolul, numind împuşcăturile sporadice o strategie de înfricoşare, menită să terorizeze, nu să rănească sau să ucidă.

Se vedea clar că nu-l credea, însă Alison era fiica unui militar. Într-o formă sau alta, mai auzise asemenea asigurări.

Acceptă explicaţia îndulcită fără comentarii, lăsându-şi ochii să exprime neîncrederea.

După ce termină, Peter se aşeză lângă fereastră, privind podoabele de Crăciun de pe Sixteenth Street; la biserica de

vizavi se auzeau clopotele bătând slab, într-o cadenţă monotonă. Mai erau câteva zile până la Crăciun; nu se gândise la asta. Nu prea-i stătea gândul la aşa ceva. Avea în minte doar ce trebuia să facă: să se ducă la Biroul Federal de Investigaţii, la sursa întregii nebunii şi să pună capăt acelei dementţe. Dar fusese distrusă o proprietate privată, folosiseră arme de foc.Nu putea face nimic fără Phyllis Maxwell.

— Trebuie să dau de ea, zise el încet. S-o conving să meargă cu mine.

— Îţi găsesc eu numărul ei. Alison luă cartea de telefon de pe noptieră. Peter continua să privească pe fereastră. Nu figurează în carte. Numărul ei nu e înregistrat.

Chancellor îşi aminti. Nici numărul tatălui lui Alison nu fusese înregistrat. Se întrebă dacă putea afla numărul ei la fel de uşor ca pe acela al lui MacAndrew. Ar fi fost vorba de o variaţiune pe aceeaşi temă, un şiretlic de gazetar. Un vechi prieten reporter, aflat peste noapte în oraş, dornic să ia legătura cu ea.

Dar trucul nu funcţionă; omul de la departamentul de ştiri îl folosise el însuşi deseori; de la ziar n-avea să afle numărul lui Maxwell.

— Lasă-mă să încerc eu, spuse Alison. Există un ofiţer de presă care e prezent tot timpul la Pentagon. Veştile proaste şi accidentele apar mereu. Militarii de rang inferior au încă nişte avantaje. O să cunosc pe cineva, sau cineva o să mă recunoască pe mine.

Pentagonul deţinea două numere ale lui Phyllis Maxwell – unul de la telefonul ei personal, celălalt de la centrala blocului în care locuia.

La telefonul personal nu răspundea nimeni. Centrala de bloc nu oferea informaţii despre locatari; doar primea mesaje. Dar fiindcă persoana care sunase nu cunoştea adresa exactă, operatoarea i-o dădu.

— Vreau să merg cu tine, zise Alison.

— Nu cred că e bine, răspunse Peter. Ea a pomenit de tatăl tău, fără să-l numească, dar a vorbit despre o înmormântare care a avut loc ieri la Arlington. E înnebunită de frică. Nu vreau decât s-o conving să vină cu mine. Dacă te-ar vedea, s-ar putea să mă refuze.

— În regulă. Alison dădu din cap. Fiica oşteanului înţelegea. Dar n-o să pot sta liniştită. Dacă o să fii din nou atacat?

— N-o să fiu. Făcu o pauză, apoi întinse mâna şi o trase spre el. Mai e ceva, spuse Peter, uitându-se în ochii ei. Nu vreau să te implic în povestea asta. Totul s-a terminat. Chiar tu spuneai aşa, îţi aminteşti? N-am fost de acord cu tine atunci.

Acum sunt.

— Îţi mulţumesc. Cred că voiam să spun că, indiferent ce-ar fi făcut tatăl meu, e bun făcut şi nu mai poate fi schimbat.

El susţinea o cauză. Nu vreau ca asta să aibă consecinţe nefaste.

— Mai am ceva important în minte. Şi nu va avea consecinţe nefaste. Noi doi. O sărută uşor. La sfârşitul acestei nopţi, vom putea începe să ne trăim viaţa. Perspectiva asta mi se pare foarte promiţătoare.

Ea zâmbi şi-i întoarse sărutul.

— N-am avut pic de ruşine. Te-am surprins într-un moment de slăbiciune şi te-am sedus. Ar trebui să fiu însemnată cu fierul roşu. Apoi zâmbetul i se şterse de pe chip; în privirea ei se citea vulnerabilitatea. Totul s-a întâmplat atât de repede. Nu vreau asigurări, Peter.

— Eu, da, răspunse el.

— Dacă luaţi loc în hol, domnule, o să vin imediat la dumneavoastră, spuse portarul blocului în care locuia Phyllis Maxwell.

Omul nu avusese nici o ezitare, de parcă l-ar fi aşteptat. Ascultător, Peter se aşeză pe un fotoliu de plastic verde.

Portarul stătea afară, legănându-se pe călcâie, îmbrăcat în uniformă şi ţinând mâinile înmănuşate la spate.

Era o situaţie ciudată.

Trecură cinci minute. Portarul nu făcea nici o mişcare ca să intre în hol. O fi uitat oare? Chancellor se ridică din fotoliu şi privi în jur. Vorbise cu o operatoare; unde era centrala?

În capătul holului se vedea un mic panou de sticlă, înghesuit între nişte şiruri de cutii poştale şi ascensoare. Se duse până acolo şi privi înăuntru. Operatoarea vorbea într-un microfon ataşat la o cască. Rostea cuvintele repede, răspicat.

Era o conversaţie între prieteni, nu între centralistă şi un solicitant. Peter bătu în geam; operatoarea întrerupse convorbirea şi deschise fereastra.

— Da, domnule.

— O caut pe domnişoara Phyllis Maxwell. Te rog să suni la apartamentul ei ca să pot vorbi cu ea. E ceva urgent.

Reacţia operatoarei fu la fel de ciudată ca şi cea a portarului. Alta, însă tot bizară. Ezită, încurcată.

— Nu cred că domnişoara Maxwell e acasă, zise ea.

— N-ai de unde şti dacă n-o suni, nu-i aşa?

— Aţi vorbit cu portarul?

— Ce dracu' înseamnă asta? Peter înţelese. Oamenii ăia urmau nişte *instrucţiuni*. Sună la apartamentul ei!

După cum bănuise, numeni nu răspunse la telefon. N-avea rost să piardă vremea. Se întoarse rapid în stradă şi-l înfruntă pe portar.

— Să terminăm cu prostiile, da? Ai să-mi spui ceva. Ce?

— E o întrebare delicată.

— Ce anume?

— Ea v-a descris, zicea că vă cheamă Chancellor. Dacă veneaţi, să zicem, cu o oră în urmă, trebuia să vă spun să reveniţi la ora unsprezece. Domnişoara Maxwell a sunat şi-a spus că o să se întoarcă atunci.

Peter se uită la ceas.

— Foarte bine. E aproape unsprezece.

— Nu s-ar putea puţin mai târziu?

— Nu. Acum. Sau o să spui mai multe poliţiei.

— Bine, bine. Ce dracu', e vorba de câteva minute.

Portarul vârî mâna în buzunarul de la haină şi scoase un plic. I-l dădu lui Chancellor.

Peter se uită la om, apoi la plic. Pe el era scris numele lui. Întorcându-se în hol, la lumină, desfăcu plicul şi scoase scrisoarea.

Dragul meu Peter,

Îmi cer scuze că am fugit, dar ştiam că ai fi venit după mine. Mi-ai salvat viaţa – şi într-o anumite măsură, echilibrul psihic – aşa că meriţi o explicaţie. Mă tem că va fi una limitată.

În momentul când vei citi această scrisoare, eu voi fi într-un avion. Nu încerca să mă găseşti. Ar fi imposibil.

Am de mai mulţi ani un paşaport fals, ştiind că într-o bună zi aş putea fi nevoită să-l folosesc. Se pare că acea zi a sosit.

În această după-amiază, după oribilul telefon care mă încunoştinţa că devenisem un personaj în romanul tău, am informat conducerea ziarului unde lucrez că s-ar putea să-mi iau un concediu prelungit, din motive de sănătate. Iar şeful meu n-a obiectat prea mult.

Activitatea mea n-a fost prea grozavă în ultimele luni.

N-am luat dintr-o dată hotărârea de a pleca. Mă gândesc la ea de o bună bucată de vreme. Iar în seara asta a devenit ireversibilă! Orice păcate aş avea, ele nu justifică pierderea vieţii mele. A mea, a ta sau a oricui altcuiva. Nici nu trebuie să afecteze responsabilităţile mele profesionale.

Deşi, în acest din urmă caz, aşa stau lucrurile. Munca mea *este* compromisă. Adevărul e suprimat, atunci când ar trebui spus. Pierderea vieţii a fost evitată – pentru câtva

timp, cine ştie? – mulţumită ţie. Nu mai pot continua în felul ăsta.

Îţi mulţumesc pentru viaţa mea. Şi cele mai sincere scuze pentru greşeala de a fi crezut că faci parte dintr-un complot în care, în realitate, nu eşti implicat.

O parte din mine spune: pentru numele lui *Dumneze*u, renunţă la romanul tău! Dar altă voce îmi şopteşte că *nu poţi*!

N-o să mai auzi de mine, dragul şi tânărul meu prieten. Dar îţi voi păstra pentru totdeauna un loc în inima mea.

Phyllis

Peter reciti scrisoarea, încercând să surprindă semnificaţia ascunsă în spatele cuvintelor. Phyllis elaborase frazele cu o grijă izvorâtă dintr-o frică extraordinară. Dar de ce? Care erau „păcatele" ei? Ce-ar fi putut ea să facă – sau să nu facă – pentru a o determina să renunţe la o viaţă de împliniri? Era o nebunie!

Totul era o nebunie. Totul! Dar avea să înceteze. Porni spre uşă. De undeva se auzi un ţârâit prelungit. Se opri când puse mâna pe bara de sticlă a uşii. Apoi auzi nişte cuvinte, însoţite de alunecarea unui geam.

— Domnule *Chancellor*! îl striga operatoarea, cu capul pe jumătate scos în afara ghişeului. Vă caută cineva la telefon.

Era Phyllis? Poate că se răzgândise! Fugi spre hol şi luă receptorul. Nu era Phyllis Maxwell, ci Alison.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor. Te-a sunat un om din Indianapolis. Nu era în toate minţile. Se afla la aeroport, de unde urma să ia un avion spre Washington...

— Cine era?

— Un bărbat pe nume Bromley. Spunea că o să te omoare.

Carroll Quinlan O'Brien luă registrele de securitate de la gardian, însoţindu-şi gestul de un cuvânt de mulţumire.

Porţile dinspre Pennsylvania Avenue erau închise; lista cu numele celor care intraseră şi ieşiseră urma să fie prelucrată şi trimisă la biroul de coordonare. În orice moment trebuia justificată prezenţa oricărei persoane în clădirea FBI-ului; nimănui nu-i era permis să plece de-acolo fără să predea legitimaţia de acces.

O rubrică din registrele de securitate declanşase întreaga situaţie, cu patru luni în urmă, îşi zise O'Brien. Acum patru luni, găsise trei nume în registrul din data de 1 mai, p.m. : Salter, Krepps şi Longworth. Primele două erau nume de acoperire, iar al treilea aparţinea unui agent pensionat ce trăia pe insula Maui din Pacific. Aceşti trei bărbaţi necunoscuţi reuşiseră să pătrundă în clădire în acea noapte. A doua zi dimineaţă, Hoover era mort, iar dosarele directorului dispăruseră fără urmă. Documentele deveniseră o moştenire diabolică repede uitată, pe care nimeni nu dorea s-o dezgroape sau s-o examineze.

Aşa că Quinn O'Brien pusese întrebări discrete, consultându-se cu cei despre care ştia că l-ar asculta, deoarece erau interesaţi de problemă. Oameni ca el, din cadrul Biroului, a căror susceptibilitate fusese rănită în ultimii ani – chiar mai mult decât a sa. Sau cel puţin de mai multă vreme. El venise acolo doar cu patru ani şi jumătate în urmă – eroul de război din Sacramento, omul care cosmetizase imaginea serviciilor secrete ale armatei, avocatul de patruzeci de ani care evadase dintr-un lagăr de prizonieri al Viet Cong-ului şi se bucurase de o primire triumfală în California. Fusese chemat la Washington, preşedintele îl decorase, iar Hoover îl angajase. Era un lucru bun pentru imaginea publică. El conferea un foarte necesar aer de demnitate Biroului. După toate probabilităţile, avea să fie bine şi pentru Quinn. Putea să aibă un viitor la Departamentul de Justiţie.

Putea să aibă. Atât şi nimic mai mult. Deoarece el pusese întrebări. O voce şoptită la telefon îi ordonase să înceteze. O şoaptă monotonă, teribilă, ascuţită îi spusese

că ei ştiau. *Ei* aveau o depoziţie scrisă de un locotenent-colonel capturat, care fusese executat împreună cu alţi şapte oameni, din cauza acţiunilor unui maior pe nume Carroll Quinlan O'Brien. Maiorul nu se supusese unui ordin direct. Drept urmare, opt militari americani fuseseră lichidaţi.

Desigur, asta era doar jumătate din poveste. Exista şi cealaltă jumătate, potrivit căreia acelaşi maior îi îngrijea mult mai bine pe bolnavii şi răniţii din unitate decât locotenent-colonelul executat. De asemenea, prelua însărcinările celorlalţi, fura de la gardieni alimente şi medicamente pentru a-şi ajuta camarazii şi în ultimă instanţă, recursese la evadare, gândindu-se nu numai la sine, dar şi la ceilalţi prizonieri.

El era avocat, nu oştean. Logica avocatului îl îndrumase, nu strategia oşteanului. Şi nici supunerea soldatului împăcat cu insuportabilele cruzimi ale războiului – şi aici se afla, înţelesese el, punctul slab al argumentaţiei sale. Acţionase preocupat fiind de soarta celorlalţi? Sau nu-l interesase decât propria persoană?

O'Brien nu era sigur că exista un răspuns limpede, întrebarea însăşi îl putea distruge. Un „erou de război" demascat devenea cel mai dispreţuit dintre cetăţeni. Oamenii fuseseră prostiţi; erau puşi în încurcătură, iar asta îi făcea furioşi.

Aşa clarificase situaţia acea şoaptă teribilă. Şi totul se întâmplase deoarece el pusese întrebări. Trei bărbaţi necunoscuţi, fără responsabilităţi, reuşiseră să pătrundă în clădire în noaptea de dinaintea morţii lui Hoover. Iar a doua zi dimineaţă, dosarele directorului dispăruseră.

Dacă O'Brien pretindea o dovadă a declinului său continuu în cadrul Biroului, n-avea decât să se uite la lista funcţiilor pe care le ocupase. Fusese îndepărtat din mai multe comitete; nu-i mai parveneau rapoartele secrete privind legăturile recent stabilite cu Agenţia Naţională de Securitate şi cu CIA. Şi începuse dintr-o dată să primească

însărcinări pe timp de noapte. Pe timp de noapte! Era echivalentul de la Washington al biroului teritorial din Omaha. Asta îl obliga pe un agent să reevalueze o sumedenie de lucruri, în primul rând propriul său viitor.

În ce-l priveşte pe O'Brien, acesta se întreba cine, din interiorul Biroului, se ţinea de capul lui. Oricine-ar fi fost, aflase de cei trei bărbaţi neidentificaţi, ce folosiseră nume de acoperire improprii pentru a pătrunde în clădire în noaptea de dinaintea morţii lui Hoover. Şi oricine-ar fi fost, ştia probabil mult mai multe despre sute şi sute de dosare care aparţinuseră lui Hoover.

Încă o chestiune se impunea atenţiei lui Quinn O'Brien. Nu-i făcea plăcere să se gândească la ea. De când auzise acea voce şoptită la telefon, cu patru luni în urmă, îi dispăruse voinţa de a rezista, de a lupta. Era foarte posibil ca declinul său în cadrul Biroului să se datoreze exclusiv propriei activităţi.

Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile, readucându-l la realităţile minore ale serviciului de noapte. Se uită la butonul aprins; era un apel din interior, de la unul din cele două birouri de la intrare.

— Aici e biroul de pe Tenth Street. Avem o problemă. E un bărbat aici, care insistă să vorbească cu ofiţerul de serviciu.

I-am spus să revină mâine dimineaţă, însă refuză.

— E beat? Sau nebun?

— Nu pot spune asta. De fapt, *ştiu* cine e. Am citit una din cărţile scrise de el. O chestie care se cheamă *Contraofensiva*! Numele lui e Chancellor. Peter Chancellor.

— Am auzit de el. Ce vrea?

— Nu spune. Doar că e o urgenţă.

— Dumneata ce crezi?

— Cred că o să stea aici toată noaptea, până când o să vorbească cu cineva. Ăsta cred că eşti dumneata, Quinn.

— Foarte bine. Percheziţionează-l, ca nu cumva să aibă vreo armă, dă-i un însoţitor şi trimite-l sus.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Peter intră salutându-l pe gardianul în uniformă, care închise uşa şi plecă. La biroul din faţa ferestrei, un bărbat solid, cu părul castaniu-roşcat, se ridică în picioare şi întinse mâna. Chancellor se apropie şi i-o luă; strângerea fu ciudată. Rece, la propriu şi bruscă.

— Sunt agentul O'Brien, domnule Chancellor. Cred că nu e nevoie să-ţi spun că venirea dumitale aici, la această oră, e cu totul neobişnuită.

— Împrejurările sunt neobişnuite.

— Eşti sigur că nu vrei să mergi la poliţie? Jurisdicţia noastră e limitată.

— Vreau să vorbesc cu dumneata.

— Şi problema nu suferă amânare până mâine dimineaţă? întrebă O'Brien, stând tot în picioare.

— Nu.

— Înţeleg. Ia loc, te rog.

Agentul făcu un semn spre unul din cele două fotolii din faţa biroului. Peter ezită.

— Prefer să stau în picioare, cel puţin deocamdată. Ca să fiu sincer, sunt foarte nervos.

— Cum doreşti. O'Brien se aşeză în fotoliu. Scoate-ţi măcar pardesiul. Asta în cazul în care ai de gând să stai mai mult timp aici.

— S-ar putea să rămân toată noaptea, spuse Chancellor, dezbrăcându-şi pardesiul şi punându-l pe un fotoliu.

— Nu sunt sigur de asta, zise O'Brien, privindu-l cu atenţie.

— Te las pe dumneata să hotărăşti. Aşa e corect?

— Eu sunt avocat, domnule Chancellor. Răspunsurile eliptice, mai ales formulate sub formă de întrebări, mi se par lipsite de sens şi iritante. Pe deasupra, mă şi plictisesc.

Peter se opri şi-l privi pe cel din faţa lui.

— Avocat? Mi s-a părut că ai spus agent. De rang superior.

— Aşa e. Cei mai mulţi dintre noi sunt avocaţi. Sau contabili.

— Uitasem.

— Acum ţi-am amintit. Dar nu cred că are vreo importanţă.

— Nu, n-are, răspunse Chancellor, străduindu-se să se concentreze asupra chestiunii pentru care venise. O să-ţi relatez o istorie, domnule O'Brien. După ce-o să termin, o să merg cu dumneata la oricine crezi că ar trebui s-o audă şi o s-o repet. Dar nu-mi rămâne decât să încep cu începutul; altfel n-ar avea sens. Înainte de asta însă, te-aş ruga să dai un telefon.

— Stai puţin, îl întrerupse agentul. Ai venit aici din proprie iniţiativă şi ai respins sugestia noastră de a reveni mâine dimineaţă pentru o întâlnire oficială. N-o să accept nici o condiţie prealabilă şi n-o să dau nici un telefon.

— Am un motiv serios ca să-ţi cer asta.

— Dacă e o condiţie prealabilă, nu mă interesează. Revino mâine dimineaţă.

— *Nu* pot. Printre altele şi pentru că un om care vine de la Indianapolis a declarat că o să mă omoare.

— Du-te la poliţie.

— Asta-i tot ce poţi spune? Asta şi „Revino mâine dimineaţă"?

Agentul se lăsă pe spătarul fotoliului; ochii lui exprimau o suspiciune crescândă.

— Ai scris o carte intitulată *Contraofensiva*! nu-i aşa?

— Da, dar asta nu e...

— Acum îmi amintesc, îl întrerupse O'Brien. A apărut anul trecut. Cartea a stârnit multe controverse. Susţineai că CIA operează pe teritoriul nostru.

— Întâmplător cred că ăsta-i adevărul.

— Înţeleg, continuă agentul prudent. Anul trecut a fost vorba despre Agenţie. Anul ăsta urmează FBI-ul? Ieşi din

casă în toiul nopţii şi ne provoci să facem ceva despre care să poţi scrie?

Peter strânse spătarul fotoliului.

— N-o să neg că totul a început de la o carte. De la *ideea* unei cărţi. Dar a depăşit cu mult această limită. S-au comis crime. Astă-seară, *eu* însumi am fost la un pas de-a fi ucis, ca şi persoana care era cu mine. Toate astea sunt legate între ele.

— De câte ori să repet? Du-te la poliţie.

— Vreau ca *dumneata* să suni la poliţie.

— De ce?

— Ca să mă crezi. Fiindcă priveşte oamenii de aici, de la FBI. Presupun că voi sunteţi singurii în stare să pună capăt acestei situaţii.

O’Brien se aplecă în faţă, tot prudent, însă interesat.

— Cărei situaţii să pună capăt?

Chancellor ezită. Trebuia să pară rezonabil în faţa acestui om suspicios. Dacă agentul ar fi crezut că e nebun – fie şi numai pe jumătate – l-ar fi dat pe mâna poliţiei. Peter nu respingea poliţia; ea însemna protecţie, care era binevenită.

Dar soluţia nu avea legătură cu poliţia, ci cu Biroul. Vorbi cât se poate de calm:

— În primul rând, crimelor, desigur. Pe urmă, metodelor teroriste, jafului, şantajului. Au fost distruşi nişte oameni.

— De către cine?

— De către unii care cred că deţin informaţii ce ar putea aduce prejudicii ireparabile FBI-ului.

O’Brien rămase nemişcat.

— Care e natura acestor „prejudicii ireparabile”?

— Au ca punct de plecare teoria conform căreia Hoover a fost asasinat.

O’Brien înţepeni.

— Înţeleg. Şi telefonul la poliţie? Despre ce e vorba?

— Despre o casă veche de pe Thirty-fifth Street North-west, lângă Wisconsin, în spatele lui Dumbarton Oaks.

Ardea când am plecat eu de-acolo, acum câteva ceasuri. Eu i-am dat foc.

Agentul făcu ochii mari.

— Asta e de-a dreptul o mărturisire. În calitate de avocat, cred că ar trebui...

— Dacă poliţia o să facă cercetări, continuă Peter, ignorând intervenţia lui O'Brien, o să găsească tuburi de cartuşe pe peluza din faţă, găuri de gloanţe în pereţi, în lemnărie şi mobilă şi geamul de la uşa bucătăriei spart. În plus, firele de telefon au fost tăiate.

Agentul FBI îl privea ţintă pe Chancellor.

— Ce dracu' vrei să spui?

— A fost o ambuscadă.

— S-a tras cu arma în centrul unui cartier rezidenţial?

— Împuşcăturile au fost înăbuşite de amortizoare. Nu s-a auzit nimic. Au fost momente de calm. Probabil în timp ce treceau alte maşini. Din cauza asta m-am gândit la foc. Flăcările ar fi fost observate de la distanţă.

— Şi ai părăsit locul ăla?

— Am fugit. Acum îmi pare rău că am făcut-o.

— De ce-ai fâcut-o?

Peter ezită din nou.

— Eram zăpăcit. Înfricoşat.

— Şi persoana cu care te aflai acolo?

— Presupun că şi ea a fost vizată.

Chancellor făcu o pauză, observând întrebarea din ochii agentului. Dintr-o sută de motive, nu putea s-o protejeze.

Aşa cum spusese chiar Phyllis, oricât de mari ar fi fost păcatele ei, nu justificau sacrificiul suprem.

— O cheamă Phyllis Maxwell.

— Jurnalista?

— Da. Ea a fugit prima. Am încercat s-o găsesc. N-am reuşit.

— Spuneai că totul s-a întâmplat acum câteva ceasuri. Ştii unde e acum?

— Da. Într-un avion.

Peter căută în buzunarul hainei şi scoase scrisoarea lui Phyllis. Fără tragere de inimă, dar ştiind că aşa trebuia să procedeze, i-o întinse lui O'Brien.

Pe măsură ce O'Brien citea, Peter avu impresia clară că se întâmplă ceva cu omul FBI-ului. Preţ de o clipă, culoarea păru să-i dispară din obraji. La un moment dat, ridică ochii şi se uită la Peter; Chancellor cunoştea bine acea privire, dar nu înţelegea de ce era înspăimântat acel străin.

După ce termină, agentul puse scrisoarea cu faţa în jos, luă o agendă din birou, o deschise la o pagină anume şi ridică receptorul telefonului. Apăsă un buton şi formă numărul.

— Aici e FBI, unul dintre ofiţerii de serviciu, cod de urgenţă şapte-cinci-vrabie. S-a produs un incident la o casă de pe Thirty-fifth Northwest. Lângă Wisconsin. Aţi trimis pe cineva acolo?... Poţi să-mi faci legătura cu ofiţerul care se ocupă de caz? Mulţumesc.

O'Brien ridică ochii spre Peter. Vorbi scurt, adresându-i nu o cerere, ci un ordin:

— Stai jos.

Chancellor se aşeză, înţelegând vag faptul că, în ciuda tonului poruncitor al agentului, teama ciudată pe care i-o surprinsese în privire se simţea acum în vocea lui.

— Sergent, aici e FBI-ul. Agentul trecu receptorul în mâna dreaptă. Stupefiat, Peter văzu că palma mâinii stângi, cea în care ţinuse receptorul, era umedă de transpiraţie. Ai primit datele mele de identificare. Vreau să-ţi pun câteva întrebări. Există vreo dovadă cu privire la felul în care s-a declanşat focul? S-au descoperit urme de împuşcături? Tuburi de cartuşe în faţa casei sau găuri de gloanţe în interior?

Agentul asculta, aparent ţintuind cu privirea un punct imaginar, dar de fapt ascultând cu multă atenţie. Chancellor îl urmărea stupefiat. Pe fruntea lui O'Brien apărură broboane de sudoare. Absent, cu răsuflarea tăiată,

omul FBI-ului ridică mâna stângă şi îşi şterse transpiraţia. Când în cele din urmă vorbi, de-abia se auzea:

— Mulţumesc, sergent. Nu, nu e de competenţa noastră. Noi nu ştim nimic, urmărim doar o pistă anonimă. N-are nici o legătură cu noi.

O'Brien închise telefonul. Era profund tulburat; ochii lui exprimau o profundă tristeţe.

— Din câte şi-au dat seama, zise O'Brien, focul a fost pus intenţionat. Au fost găsite rămăşiţe de ţesătură îmbibată în kerosen. Pe pajişte erau tuburi de cartuşe, iar la ferestre se vedeau urme de împuşcături, după toate probabilităţile există gloanţe înfipte în interior – ce-a mai rămas din el. Totul va fi trimis la laborator.

Peter se aplecă în faţă. Ceva nu era în regulă.

— De ce i-ai spus sergentului că nu ştii nimic?

Agentul îşi stăpâni emoţia.

— Fiindcă vreau să aud ce ai de zis. Mi-ai spus că e ceva în legătură cu Biroul; o teorie aiurită despre uciderea lui Hoover. Asta mi-e de-ajuns. Eu sunt un profesionist. Vreau mai întâi să mă lămuresc. Pot în orice moment să pun mâna pe telefon şi să sun din nou la poliţie.

Explicaţia lui O'Brien rostită cu o voce monotonă, calmă, era rezonabilă, îşi zise Chancellor. Tot ce aflase despre Birou conducea spre ideea că acesta se bizuie pe relaţiile publice. Pe evitarea cu orice preţ a încurcăturilor. Protejarea sediului guvernului. Îşi aminti cuvintele lui Phyllis Maxwell.

Istoria asta n-a fost relatată. Nici nu cred că va fi vreodată... E limpede că moştenitorii nu vor permite să-i fie pătată imaginea. Se tem să nu aibă de suferit descendenţii şi pe bună dreptate.

Da, cugetă Chancellor. O'Brien se potrivea cu şablonul. Avea de dus povara cea mai grea, fiindcă urma să audă primul extraordinara informaţie. Ceva era foarte putred în interiorul Biroului, iar O'Brien trebuia să ducă vestea acelei putreziciuni superiorilor săi. Dilema lui părea uşor de

înţeles: mesagerii erau adesea consideraţi răspunzători pentru rapoartele lor catastrofale; la urma urmei, descendenţii puteau să aibă de suferit. Nu era de mirare că pe acest profesionist îl treceau năduşelile.

Dar nimic din imaginaţia sa nu-l pregăti pe Peter pentru ceea ce urmă.

— S-o luăm de la început, zise Chancellor. Acum patru sau cinci luni, mă aflam pe Coasta de Vest; locuiam în Malibu. Era o după-amiază târzie; un om stătea pe plajă şi se uita la casa mea. Am ieşit afară şi l-am luat la întreblri. Mă cunoştea; spunea că-l cheamă Longworth.

O'Brien se aplecă brusc în faţă, privindu-l în ochi pe Peter. Buzele lui articulară numele, însă doar o umbră de sunet se auzi.

— Longworth!

— Da, Longworth. Aşadar, ştii cine e.

— Continuă, şopti agentul.

Peter găsi o explicaţie pentru reacţia lui O'Brien. Alan Longworth îl trădase pe Hoover, dezertând de la Birou. Cine ştie cum, se aflase. Dar Hoover murise, dezertorul era departe – pata fusese înlăturată. Acum, agentul O'Brien trebuia să ducă vestea că dispărutul Longworth ieşise la suprafaţă. În mod inexplicabil, lui Chancellor i se făcu milă de acest profesionist de vârstă medie.

— Longworth susţinea că voia să vorbească cu mine fiindcă îmi citise cărţile. Avea de spus o poveste şi credea că eu eram cel mai potrivit s-o scrie. I-am zis că nu duceam lipsă de idei. Atunci a făcut acea afirmaţie extraordinară despre moartea lui Hoover, corelând-o cu nişte dosare personale ale directorului care dispăruseră. Mi-a spus să-i verific numele: aveam posibilitatea s-o fac, iar el ştia asta. Îmi dau seama că pare absurd, dar am muşcat din momeală. Dumnezeu mi-e martor că n-am crezut povestea asta; Hoover era un bătrân care suferea de o veche boală de inimă. Dar ideea m-a fascinat. Iar faptul că acest Longworth părea dispus să înfrunte pericolul de a...

O’Brien se ridică din fotoliu. Rămase în spatele biroului, privind spre Peter cu ochii în flăcări.

— Longworth. Dosarele. Cine te-a trimis la mine? Cine *eşti*? Ce dracu’ reprezint eu pentru *dumneata*?

— Cum?

— Te aştepţi să cred povestea asta? Ieşi din casă în puterea nopţii şi vii să mi-o spui mie! Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei de la mine?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, zise Chancellor surprins. Nu te-am văzut în viaţa mea.

— Salter şi Krepps! Dă-i drumul, spune! Salter şi Krepps! Şi ei erau acolo!

— Cine sunt Salter şi Krepps? Unde erau?

O’Brien întoarse capul. Respiraţia i se accelerase.

— Ştii unde erau. Agenţi de teren sub acoperire. Longworth în Insulele Hawaii.

— Trăieşte în Maui, admise Peter. Aşa a fost recompensat. Nu cunosc celelalte două nume; nu le-a pomenit niciodată. Lucrau cu Longworth?

O’Brien rămase nemişcat, cu corpul ţeapăn.

— Lucrau cu Longworth? Cum adică „lucrau cu Longworth”?

— Longworth a fost transferat de la Birou. A primit o funcţie la Departamentul de Stat. Dar nu era reală, ci doar o acoperire. Atât am aflat. Ceea ce mă uimeşte e însuşi faptul că voi aţi auzit de Longworth.

Agentul continua să-l fixeze în tăcere. Ochii înspăimântaţi erau larg deschişi.

— Eşti curat...

— Ce?

— Eşti *curat*. Te plimbi pe străzi şi eşti curat!

— Cum adică, sunt curat?

— Altfel nu mi-ai fi relatat ceea ce mi-ai spus chiar acum. Ar fi trebuit să fii nebun. O acoperire totală care e falsă. La *Departamentul*... O, *Iisuse*.

O’Brien părea să fi căzut în transă, conştient de starea lui, dar incapabil s-o depăşească. Se sprijini de birou, apăsându-şi degetele pe tăblia de lemn. Închise ochii.

Peter se alarmase.

— Poate că mă iei drept altcineva.

— Nu. Stai puţin. Te rog.

— Nu cred că o să mai stau. Peter se ridică din fotoliu. După cum ai afirmat, nu e domeniul dumitale. Vreau să vorbesc cu alt ofiţer de serviciu.

— Nu mai există altul.

— La telefon spuneai...

— Ştiu ce spuneam! Încearcă să înţelegi. *Trebuie* să vorbeşti cu mine. Relatează-mi tot ce ştii. Fiecare amănunt!

Niciodată, îşi zise Peter. N-ar fi menţionat-o pe Alison; ea n-avea să fie implicată. Nici nu era prea sigur că mai voia să stea de vorbă cu acel om ciudat de tulburat.

— Vreau ca alţii să audă ce am de zis.

O’Brien clipi de câteva ori. Transa dispăruse; se duse repede la o etajeră din celălalt capăt al camerei, scoase un casetofon şi se întoarse la birou. Se aşeză şi deschise un sertar de jos. Scoase de acolo o carcasă din plastic în care se afla o casetă.

— Sigiliul nu e rupt; caseta e nouă. Pot să ţi-o pun, dacă vrei. Agentul desfăcu carcasa, scoase caseta şi o introduse în aparat. Ai cuvântul meu. Vor auzi şi alţii ceea ce urmează să declari.

— O casetă n-o să facă treaba asta.

— Trebuie să ai încredere în mine, spuse O’Brien. Indiferent ce părere ţi-ai făcut despre purtarea mea din ultimele minute, te rog să nu te îndoieşti de buna mea credinţă. Poţi să-ţi relatezi istoria pe casetă. Şi nu spune cum te cheamă. Doar că eşti scriitor, atât. Foloseşte celelalte nume implicate, cu excepţia celor de care eşti legat personal sau profesional.

Dacă lucrul ăsta e imposibil, dacă acei oameni se află în miezul evenimentelor, ridică mâna; eu o să opresc caseta şi apoi o să discutăm. Ai priceput?

— *Nu*. Chancellor se împotrivea. Acum e rândul dumitale să stai puţin. Nu pentru asta mă aflu aici.

— Ai venit ca să pui capăt acestei situaţii! Aşa mi-ai spus. Să înceteze crimele, teroarea, şantajul. Ei bine şi eu vreau acelaşi lucru! Nu eşti singurul care a fost împins la zidul ăla blestemat! Sau această Maxwell sau *oricare* dintre voi. *Iisuse*, eu am o soţie şi o familie!

Peter bătu în retragere, stupefiat de cuvintele lui O'Brien.

— Ce-ai spus?

Pe jumătate conştient de efectul vorbelor sale, omul FBI-ului coborî vocea:

— Am o familie. Nu e important, las-o baltă.

— Cred că e foarte important, zise Peter. Nu ştiu dacă-ţi pot spune ce însemnătate are pentru mine lucrul ăsta.

— Nu-ţi mai bate capul, îl întrerupse O'Brien. Deveni brusc profesionistul desăvârşit.

— Fiindcă eu pregătesc confesiunea dumitale. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus: nu-ţi dezvălui numele, dar foloseşte-le pe cele ale oamenilor care au luat legătura cu dumneata sau la care ai fost trimis – *persoane* necunoscute anterior de dumneata. Celelalte nume o să mi le spui mie mai târziu, dar nu pe casetă. Nu vreau să fii depistat. Vorbeşte rar; gândeşte-te la ceea ce spui. Dacă ai îndoieli, uită-te la mine; eu o să înţeleg. Am să încep acum. Lasă-mă o clipă să expun împrejurările şi să mă prezint.

O'Brien decupla două butoane de pe casetofon şi vorbi răspicat, cu o voce aspră:

— Această casetă e pregătită de agentul C. Quinlan O'Brien, număr de identificare şaptesprezece-doisprezece, în seara de optsprezece decembrie, aproximativ ora douăzeci şi trei. Omul pe care-l veţi auzi a fost escortat la biroul ofiţerului de serviciu. Am înlăturat numele lui din

registrul de securitate şi i-am cerut agentului de serviciu să-mi raporteze orice fel de cercetare, sub numărul de identificare menţionat – şaptesprezece-doisprezece. O'Brien făcu o pauză, luă un creion şi notă ceva pe un carnet. Consider că informaţiile de pe această casetă au un caracter strict secret, astfel încât, din raţiuni de securitate, nu poate fi acceptată nici o imixtiune. Înţeleg foarte bine ilegalitatea metodelor folosite de mine şi – din motive personale – îmi asum întreaga responsabilitate.

Agentul opri aparatul şi se uită la Peter.

— Eşti pregătit? Începe cu vara trecută. De la Malibu şi întâlnirea dumitale cu Longworth.

Apăsă butoanele; banda începu să se învârtă.

Neîncrezător, Chancellor îşi depănă povestea, vorbind lent, încercând să se conformeze instrucţiunilor acestui om pe care dintr-o dată, în mod ciudat, avea senzaţia ce-l cunoaşte atât de bine. Întrucâtva el făcea parte din propria lui invenţie. C. Quinlan O'Brien. *Alexander Meredith*. Avocat. *Avocat*. Biroul. *Biroul.* O soţie şi o familie... *O soţie şi o familie*...

Oameni înfricoşaţi.

Pe măsură ce se derula povestea, O'Brien părea tot mai tulburat de incidentele descrise de Peter. De câte ori pomenea de dosarele lui Hoover, agentul se încorda, iar mâinile îi tremurau.

Când Peter ajunse la şoapta oribilă, monotonă şi ascuţită de la telefon, despre care-i vorbise Phyllis, O'Brien nu-şi mai putu ascunde emoţia. I se tăie respiraţia şi dădu capul pe spate, cu ochii închişi.

Peter se opri; banda continua să meargă. Se făcu linişte.

O'Brien deschise ochii, privind în tavan. Se întoarse încet spre Chancellor.

— Continuă, zise el.

— Nu prea mai e mult. Ai citit scrisoarea.

— Da. Da, am citit scrisoarea. Descrie ce s-a întâmplat, împuşcăturile, incendiul. De ce ai fugit.

Peter se conformă. Apoi termină. Spusese totul. Sau aproape totul. Nu vorbise de Alison.

O'Brien opri banda, o derula câteva secunde, apoi ascultă ultimele cuvinte înregistrate, pentru a controla claritatea. Mulţumit de rezultat, închise aparatul.

— Foarte bine. Ai înregistrat ce ai vrut. Acum spune-mi şi restul.

— Ce?

— Ţi-am cerut să ai încredere în mine, dar n-ai povestit totul. Lucrai la carte în Pennsylvania; pe nepusă masă ai venit la Washington. De ce? După cum spuneai, îţi terminaseşi documentarea. Ai fugit dintr-o casă incendiată de pe Thirty-fifth Street cu aproape cinci ore în urmă. Ai ajuns aici acum două ore. Unde ai fost vreme de trei ceasuri? Cu cine? Umple golurile, Chancellor. E important.

— Nu. Asta nu face parte din înţelegere.

— Ce înţelegere? Protecţia? Înfuriat, O'Brien se ridică în picioare. Prostule, cum pot să-ţi ofer protecţie, dacă nu ştiu pe cine să protejez? Şi nu te amăgi singur, protecţia e înţelegerea. În plus, nu mi-ar trebui – mie sau oricui doreşte treaba asta – decât cel mult o oră ca să aflu fiecare mişcare pe care ai făcut-o de când ai plecat din Pennsylvania.

Logica agentului era implacabilă. Chancellor se simţea ca un amator slab pregătit aflat în faţa unui profesionist îndârjit.

— Nu vreau ca ea să fie implicată în povestea asta. Te rog să-mi dai cuvântul dumitale de onoare. A avut destule necazuri.

— Ca noi toţi, răspunse O'Brien. Ea a primit vreun telefon?

— Nu. Dar dumneata ai primit, nu-i aşa?

— Eu pun întrebările. Agentul se aşează din nou. Vorbeşte-mi despre ea.

Peter începu povestea sumbră, tristă a generalului-locotenent Bruce MacAndrew, a soţiei şi a fiicei sale care fusese nevoită să se maturizeze atât de repede. Descrise

casa izolată, aflată pe drumul de ţară din Maryland. Şi cuvintele scrise cu vopsea roşie pe un perete: *Cuţitarul Mac. Ucigaşul din Chasong*.

Quinn O'Brien închise ochii şi zise încet:

— Han Chou.

— Asta e în Coreea?

— Alt război. Aceeaşi metodă de şantaj: dosare militare care n-au ajuns niciodată la Pentagon. Sau dacă au ajuns, au fost sustrase. Iar acum le deţine altcineva.

Peter îşi ţinu răsuflarea.

— Vorbeşti despre dosarele lui Hoover?

O'Brien îl privi ţintă, fără să răspundă. Chancellor se simţea sfâşiat; demenţa era totală.

— Au fost rupte, şopti Peter, nesigur pe judecata lui. Ce dracu' încerci să-mi spui? E vorba despre o carte! Nimic din toate astea nu e real! Trebuie să-ţi protejezi afurisitul de Birou! Dar nu *asta*! Nu *dosarele*!

O'Brien se ridică în picioare, înălţându-şi palmele. Era un gest liniştitor – tatăl încerca să calmeze un copil isteric.

— Potoleşte-te. Eu n-am spus nimic despre dosarele lui Hoover. Ai trecut prin multe în seara asta, iar acum faci presupuneri. Preţ de o clipă şi eu am făcut. Dar e o greşeală.

Două incidente izolate în legătură cu nişte dosare militare nu prea constituie un tipar. Dosarele alea au fost distruse. Ştim asta.

— Ce e Han Chou?

— Nu e important.

— Acum un minut credeai contrariul.

— Acum un minut îmi treceau prin minte multe gânduri. Dar acum totul e clar. Cineva te foloseşte. Şi pe mine şi probabil, încă vreo zece oameni, pentru a distruge Biroul. Cineva care ne cunoaşte. E foarte posibil să fie unul dintre noi. N-ar fi pentru prima oară.

Peter îl studie pe omul FBI-ului. După moartea lui Hoover circulaseră zvonuri, multe dintre ele relatate în

presă, conform cărora grupuri din interiorul Biroului se luptau între ele. Iar inteligenţa şi sinceritatea lui Quinn erau convingătoare.

— Îmi cer scuze, spuse el. M-ai speriat rău de tot.

— Ai tot dreptul să fii speriat. Mult mai mult decât mine. În mine n-a tras nimeni. O'Brien zâmbi încrezător. Dar acum s-a terminat. O să caut nişte oameni care să stea tot timpul cu dumneata.

Chancellor schiţă şi el un zâmbet.

— Sper să fie cei mai buni pe care-i ai. Nu mi-e ruşine să recunosc că niciodată n-am mai fost atât de înfricoşat.

Surâsul dispăru de pe chipul lui O'Brien.

— Oricum, nu vor fi din cadrul Biroului.

— Da? De ce nu?

— Nu ştiu în cine să am încredere.

— Înseamnă că există oameni în care nu poţi avea încredere. E vorba de cineva anume?

— Mai mult decât unul. Îi cunoaştem pe câţiva, nu pe toţi. Sunt numiţi vag Grupul Hoover. După moartea directorului, au crezut că vor prelua controlul. N-a fost aşa, iar eşecul i-a înfuriat la culme. Unii sunt la fel de paranoici ca şi Hoover.

Chancellor fu din nou şocat de cuvintele lui O'Brien: ele confirmau ipotezele sale iniţiale. Tot ce se întâmplase – la Malibu, la Rockville şi la casa de pe Thirty-fifth Street – era rezultatul unor lupte violente din interiorul FBI-ului. Şi Longworth reapăruse.

— Am stabilit o înţelegere, zise el. Am nevoie de protecţie.

Pentru fată şi pentru mine.

— O s-o ai.

— De unde? De la cine?

— Ai menţionat numele judecătorului Sutherland. Acum câţiva ani, el a avut un rol esenţial în restabilirea legăturii întrerupte între Birou şi restul comunităţii specialiştilor în

informaţii. Hoover blocase fluxul de informaţii către CIA şi Consiliul Naţional de Securitate.

— Ştiu asta, îl întrerupse calm Chancellor. Am scris o carte cu acest subiect.

— *Contraofensiva*!, nu-i aşa? Cred că ar fi bine s-o citesc.

— O să-ţi trimit un exemplar. Dumneata îmi asiguri protecţie. Repet: despre cine e vorba? De unde?

— Există un om care se numeşte Varak. Omul lui Sutherland. Îmi e dator.

O'Brien se prăbuşi în fotoliu. Capul îi căzu pe spate şi începu să respire precipitat, de parcă n-ar fi primit suficient aer în plămâni. Apoi îşi îngropa faţa în mâini; îşi simţea degetele tremurând.

Nu fusese sigur că o să se descurce până la capăt. De câteva ori, în timpul ultimelor două ore, crezuse că o să clacheze.

Panica scriitorului îl ajutase să facă faţă stresului din ultimele minute. Şi înţelegerea faptului că Chancellor trebuia controlat; nu i se putea permite să afle adevărul.

Dosarele lui Hoover rămăseseră intacte, iar Quinn *ştia* asta. Era un fapt ce părea sigur. Iar acum aflase că mai ştia cineva. Câţi oameni? Câte telefoane mai fuseseră date? Câţi alţii auziseră acea teribilă şoaptă ascuţită? Un general mort, un congresman ucis, o jurnalistă dispărută – şi câţi alţii?

Situaţia nu mai era aceeaşi ca în urmă cu două ceasuri.

Dezvăluirea lui Peter Chancellor îi întărise convingerea că trebuia acţionat rapid şi spre marea sa uşurare, O'Brien începu din nou să creadă că era în stare să ducă treaba asta la bun sfârşit.

Ridică receptorul şi formă numărul de la Consiliul Naţional de Securitate. Dar Ştefan Varak nu putea fi găsit.

Unde era Varak? Ce fel de misiune îl depărtase pe agentul CNS de birou? Şi mai ales de *el*? Era prieten cu

Varak. Cu doi ani în urmă, Quinn îşi asumase un risc enorm pentru a-i face un serviciu lui Varak. Îi furnizase date biografice la care Hoover interzisese accesul; asta i-ar fi putut periclita cariera.

Acum avea nevoie de Varak. El s-a dovedit net superior tuturor specialiştilor în informaţii, prin nivelul experienţei sale, rezultatele obţinute şi profunzimea contactelor. El era omul căruia Quinn voia să-i pună caseta lui Chancellor. Varak ar fi ştiut ce să facă.

Între timp, scriitorul se bucura de protecţie temporară.

Numele lui fusese şters din registrele de securitate, iar toate cercetările în legătură cu Chancellor fuseseră dirijate spre O'Brien. Existau câţiva oameni la CIA, cărora Quinn le furnizase informaţii în timpul embargoului impus de Hoover.

Atunci când O'Brien le spusese că subiectul supravegherii era autorul *Contraofensivei*!, aceia aproape că refuzaseră.

Oamenii raţionali care lucrau în cel mai iraţional domeniu trebuia să se ajute unii pe alţii. Altfel, persoanele iraţionale ar fi preluat controlul şi s-ar fi ajuns la întronarea haosului.

Poate că haosul se instalase deja.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Escorta FBI-ului depuse marfa în holul hotelului Hay-Adams. Chancellor era coletul. Fu preluat printr-un semn din cap şi replica „În regulă... Noapte bună" rostită politicos de omul Agenţiei Centrale de Investigaţii.

În ascensor, Peter încercă să lege o conversaţie cu străinul care fusese de acord să-l protejeze.

— Numele meu e Chancellor, zise el cu un aer stupid.

— Ştiu, răspunse omul. Ţi-am citit cartea. Ne-ai înjurat ca la uşa cortului.

Nu era cea mai cordială primire.

— N-am conceput-o în felul ăsta. Am mai mulţi prieteni la CIA.

— Eşti sigur?

Deloc liniştitor.

— Un om care se numeşte Bromley vine cu avionul de la Indianapolis.

— Ştim. Are şaizeci şi cinci de ani şi e bolnav. La aeroport, s-a găsit o armă asupra lui. Are permis, aşa că ar trebui să-i fie restituită la terminalul Naţional, dar nu se va întâmpla aşa.

O să se rătăcească.

— Poate să-şi ia alta.

— Puţin probabil. O'Brien are un om pe urmele lui.

Ajunseră la etaj; uşa liftului se deschise. Omul Agenţiei blocă ieşirea lui Peter cu braţul şi coborî primul din lift, cu mâna dreaptă în buzunarul pardesiului. Privi pe coridor în stânga şi-n dreapta, se întoarse şi-i făcu semn lui Chancellor.

— Dar mâine dimineaţă? întrebă Peter, ieşind din ascensor.

Bromley s-ar putea duce la orice magazin de arme...

— Cu permis de Indianapolis? Nici un negustor nu i-ar vinde o armă de foc.

— Unii o fac. Există soluţii?

— Există soluţii mai bune de prevenire.

Ajunseră la uşa apartamentului. Omul de la CIA scoase mâna dreaptă din buzunarul pardesiului; ţinea în ea un mic pistol automat. Cu mâna stânga desfăcu doi nasturi de la haină şi ascunse arma. Peter bătu la uşă.

O auzi pe Alison alergând. Deschise uşa şi încercă să-l îmbrăţişeze, dar se opri când îl văzu pe străin.

— Alison, el este... îmi cer scuze, nu-ţi cunosc numele.

— În seara asta nu am nume, zise omul de la CIA, salutând-o din cap pe Alison. Bună seara, domnişoară MacAndrew.

— Bună seara.

Alison era, fireşte, zăpăcită.

— Te rog, intră.

— Nu, mulţumesc.

Agentul se uită la Chancellor.

— O să stau pe coridor tot timpul. Schimbul meu vine mâine dimineaţă la ora opt, aşa că va trebui să te trezesc ca să-l cunoşti.

— O să fiu treaz.

— Bine. Noapte bună.

— Stai puţin... Lui Peter îi venise o idee. Dacă vine Bromley şi eşti sigur că nu e înarmat, poate că ar trebui să vorbesc cu el. Nu-l cunosc. Nu ştiu de ce mă caută.

— Cum doreşti. Văzând şi făcând.

Închise uşa.

— Ai lipsit atât de mult! Alison îi înlănţui gâtul cu braţele lipindu-şi faţa de obrazul lui Peter. Credeam că o să-mi pierd minţile!

El o strânse cu blândeţe.

— S-a terminat. Nimeni n-o să-şi mai iasă din minţi de acum încolo.

— Le-ai spus tot?

— Da. O îndepărtă de el, ca să-i poată privi chipul. Totul. Şi despre tatăl tău. Trebuia. Omul cu care am vorbit şi-a dat seama că mă eschivam. Mi-a spus clar că putea să afle fiecare mişcare pe care am făcut-o noi. Nici n-ar fi trebuit să meargă prea departe; doar până dincolo de râu, la Pentagon.

Ea dădu din cap şi-l luă de braţ, conducându-l în camera de zi.

— Cum te simţi?

— Bine. Uşurat. Ce-ai zice de o băutură?

— Omul meu e obosit. O s-o prepar eu, zise Alison, îndreptându-se către barul plin de sticle.

Peter căzu într-un fotoliu, cu trupul fără vlagă, cu picioarele întinse.

— Aveam de gând să te întreb, spuse Alison, turnând whisky şi deschizând cana cu gheaţă. Întotdeauna îţi garniseşti barul acolo pe unde te duci? Tu nu bei aşa de mult.

Chancellor râse; era plăcut să fii conştient de faptul că lucrurile s-au schimbat, îşi zise el.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, e un răsfăţ pe care mi l-am permis o dată cu primul onorariu important. Mi-am amintit de filmele alea cu scriitori în camere de hotel care aveau întotdeauna baruri elegante, iar ei purtau smoching. Eu nu am smoching.

Fu rândul lui Alison să râdă. Îi aduse un pahar şi se aşeză pe un fotoliu în faţa lui.

— O să-ţi cumpăr unul de Crăciun.

— La Crăciunul viitor, zise el, privind-o în ochi. La Crăciunul ăsta oferă-mi un inel simplu din aur. Mi s-ar potrivi pe al treilea deget de la mâna stângă. Cum ţi s-ar potrivi şi ţie.

Alison bău din pahar privind în gol.

— Vorbeam serios acum câteva ceasuri. Nu vreau nici un fel de angajamente.

Chancellor o privi alarmat. Puse paharul jos şi se duse la ea. Îngenunche lângă fotoliu şi o mângâie pe faţă.

— Şi eu ce-ar trebui să spun? „Mulţumesc, domnişoară MacAndrew, a fost un interludiu plăcut”? N-o să spun asta şi nici nu pot gândi aşa şi de altfel, nici tu nu cred că poţi.

Ea se uită la el cu un aer neajutorat.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Peter zâmbi.

— Ce anume? Că eşti fiica regimentului? Târfa batalionului doişpe? Virgină nu eşti, dar nici celelalte posturi nu ţi se potrivesc. Eşti prea independentă.

— Emiţi judecăţi prea repede.

— Bun! Mă bucur că gândeşti aşa. Sunt foarte hotărât, calitate care mi-a lipsit multă vreme... până să te întâlnesc.

— Îţi reveneai după o experienţă foarte dureroasă. Eu eram lângă tine. Cu propriile mele necazuri.

— Mulţumesc, doamnă Freud. Însă, vezi tu, eu mi-am revenit şi sunt hotărât. Verifică această hotărâre. Înţeleg că mariajul nu e la modă anul ăsta, e atât de burghez. Se apropie mai mult de ea. Dar, vezi tu şi eu vorbeam serios adineauri.

Eu vreau un angajament. Cred în căsnicie şi vreau să trăiesc cu tine până la sfârşitul vieţii.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Dădu din cap şi-i luă faţa înmâini.

— O, Peter! Unde-ai fost atâţia ani?

— În altă viaţă.

— Şi eu. Cum e poezia aia stupidă? „Vino să trăieşti cu mine şi să fii iubirea mea...”

— Marlowe. Nu-i aşa de stupidă.

— Iar eu o să vin să trăiesc cu tine, Peter. Şi să fiu iubirea ta. Câtă vreme asta o să însemne ceva pentru amândoi. Dar n-o să mă mărit cu tine.

El se retrase, din nou alarmat.

— Vreau mai mult decât atât.

— Nu-ţi pot da mai mult. Îmi pare rău.

— Ştiu că poţi! O simt! Atât de intens ca şi cu...

— Cu ea? Cu Cathy a ta?

— Da! N-o pot uita.

— N-o să-ţi cer niciodată s-o uiţi. Poate că vom putea trăi ceva la fel de frumos. Dar fără căsnicie.

— De ce?

Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Fiindcă asta înseamnă... Eu nu pot avea copii, Peter.

Altceva ar fi vrut să spună, iar Chancellor înţelese. Numai că nu era sigur ce anume.

— Sari de la una la alta. Nici nu mă gândisem la... Dintr-o dată, totul îi deveni limpede. E vorba despre mama ta. Despre nebunia ei.

Alison închise ochii, cu faţa scăldată în lacrimi.

— Iubitule, încearcă să înţelegi.

Peter nu se mişcă; rămase lângă ea, obligând-o să-l privească.

— Ascultă-mă. Înţeleg şi altceva. N-ai crezut niciodată ce ţi s-a spus, ce ţi-a zis tatăl tău. Că boala mamei tale s-a datorat neoxigenării creierului în momentul în care a fost pe punctul să se înece. N-ai acceptat niciodată explicaţia asta. De ce nu?

Ea îl privi înduioşător.

— Nu puteam fi sigură. Nu ştiu de ce. Ăsta-i lucrul cel mai teribil.

— De ce nu puteai fi sigură? De ce te-ar fi minţit tatăl tău?

— Nu ştiu! Îl cunoşteam atât de bine, fiecare inflexiune a vocii, fiecare gest. Trebuie să-mi fi spus povestea aia de vreo cincizeci de ori, totdeauna stăruitor, de parcă ar fi vrut ca eu s-o iubesc aşa cum o iubise el cândva. Dar mereu exista ceva fals, ceva lipsea. Până la urmă am înţeles. Ea era pur şi simplu o femeie nebună. Suferea de un dezechilibru natural. *Natural*. Iar el nu voia ca eu să ştiu. Înţelegi acum?

Chancellor îi luă mâna.

— Poate că îţi ascundea altceva.

— Ce? De ce-ar fi...?

Telefonul sună. Peter se uită la ceas. Era trecut de ora trei dimineaţa. Cine dracu' l-ar fi sunat acum? Trebuia să fie O'Brien. Ridică receptorul.

— Îţi închipui că m-ai oprit, dar te înşeli!

Vocea de pe fir era stridentă, iar omul respira greu.

— *Bromley*?

— Animalule. Jigodie împuţită!

Vocea îi trăda vârsta. Glasul isteric aparţinea unui bătrân.

— Bromley, cine *eşti*? Ce ţi-am făcut eu? Nu te-am văzut în viaţa mea!

— Nici nu era nevoie, nu-i aşa? Nu trebuie să cunoşti pe cineva ca să-l distrugi. Sau s-o distrugi. Să distrugi un copil! Şi pe copiii ei!

Phyllis Maxwell folosise acelaşi cuvânt. A *distruge*. Se referea oare Bromley la Phyllis? Vorbea despre ea? Era imposibil; ea nu avea copii.

— Îţi jur că nu ştiu despre ce vorbeşti. Cineva te-a minţit.

A mai minţit şi pe alţii.

— N-a minţit nimeni. Mi s-a citit! Ai scos la lumină copii după sentinţe judecătoreşti, rapoarte psihiatrice. Ai pus totul pe hârtie, toate porcăriile! Ai folosit numele noastre, ai menţionat locul unde trăim, unde trăieşte *ea*!

— Nu e nimic adevărat! N-am folosit copii după sentinţe, nici rapoarte psihiatrice! Nu e nimic de genul ăsta în manuscris! Habar n-am ce înseamnă toate astea!

— *Jigodie! Mincinosule*! Bătrânul lungi cuvintele cu ură. Crezi că-s nebun? Doar nu-ţi închipui că nu mi-au furnizat dovada! Eu am tipărit mii de revizii contabile. Vocea explodă. Mi-au dat un număr, iar eu l-am *verificat* şi am *sunat* la numărul ăla! Tipografia Bedford! Am vorbit cu tipograful. El mi-a citit ce-ai scris! Ceea ce el a trimis la tipar acum o săptămână!

Peter nu ştia ce să mai creadă. Bedford era tipografia la care îşi tipărea cărţile editorul lui.

— E imposibil! Manuscrisul nu e la Bedford. Nu poate fi. Nu e nici măcar aproape de sfârşit!

Urmă o scurtă pauză. Chancellor spera că reuşise să-l facă pe bătrân să înţeleagă. Dar cuvintele lui Bromley dovedeau contrariul.

— Până acolo ai ajuns cu minciuna! Data apariţiei e programată în aprilie. Romanul tău va fi publicat în aprilie.

— Nu anul ăsta.

— Cartea ta e tipărită. Şi nu mă mai interesează. Nu ţi-a ajuns distrugerea mea. Acum o urmăreşti pe *ea*. Dar o să te opresc, Chancellor. Nu te poţi ascunde de mine. O să te găsesc şi o să te ucid. Fiindcă nu-mi mai pasă. Viaţa mea s-a terminat.

Peter se gândi repede.

— Ascultă-mă! Ce-ai păţit dumneata au păţit şi alţii. Să te întreb ceva. Te-a sunat cineva, vorbind în şoaptă la telefon? O şoaptă ascuţită...?

Telefonul se închise. Chancellor privi receptorul, apoi se întoarse către Alison, care avea chipul umezit de lacrimi.

— E nebun.

— Se poartă în actualul sezon.

— Dar n-o să înghit asta, zise el, vârând mâna în buzunar, după foaia de carnet cu numărul lui O'Brien. Îl formă. Sunt Chancellor. M-a sunat Bromley. E disperat. Crede că romanul meu e sub tipar. Ca şi Phyllis Maxwell, este convins că există acolo informaţii defăimătoare.

— Şi există? întrebă O'Brien.

— Nu. N-am auzit în viaţa mea de omul ăsta.

— Sunt surprins. E contabilul de la Administraţia Serviciilor Generale care a atacat Departamentul Apărării în legătură cu avionul C-patruzeci. El susţinea că a fost o înţelegere secretă nerespectată.

— Îmi amintesc... Peter îşi scormoni memoria, încercând să-şi aducă aminte de relatările din ziare. Au fost audieri în Senat. Era un tip cam singuratic, din câte ţin minte.

Superpatrioţii l-au vopsit în roz şi l-au pus la colţ.

— Ăla e. Aici, numele lui de cod era Vipera.

— Aşa o fi. Ce s-a întâmplat cu el?

— L-au îndepărtat de la reviziile contabile „sensibile" – aşa le numeau ei. Apoi un idiot de la ASG a încercat să se remarce şi a refuzat o evaluare. A intentat un proces civil.

— Şi?

— Nu ştiu. S-a renunţat la proces, iar el a dispărut.

— Însă de fapt ştim, nu? spuse Chancellor. A primit un telefon şi a auzit o şoaptă ascuţită. Iar acum tocmai a primit altul. Cu destule fragmente de informaţie exactă ca să-l convingă că acesta este adevărul.

— E simplu. Nu poate ajunge la dumneata. Orice ar crede că i-ai făcut...

— Nu lui, îl întrerupse Peter. Vorbea despre o „ea”, „un copil”, „copiii ei”.

O’Brien tăcea. Chancellor ştia că omul FBI-ului se gândea: *Am o soţie şi o familie.*

Alexander Meredith.

— O să încerc să aflu, spuse agentul în cele din ramă. E înregistrat la un hotel din centra. Îl ţin sub supraveghere.

— Omul dumitale ştie de ce? N-ar putea fi...?

— Sigur că nu, îl întrerupse Quinn. Codul Vipera a fost de-ajuns. Faptul că s-a găsit o armă asupra lui la Indianapolis s-a dovedit mai mult decât suficient. Omul e imobilizat, încearcă să dormi.

— O’Brien.

— Ce e?

— Spune-mi ceva. De ce el? De ce un bătrân bolnav?

Agentul făcu iarăşi o pauză înainte de a răspunde. Când vorbi, Peter simţi un junghi în stomac.

— Bătrânii se mişcă mai liber. Foarte puţini oameni îi opresc sau îi bănuiesc; nu li se acordă prea mare importanţă.

Bănuiesc că un bătrân disperat poate fi transformat într-un criminal.

— Fiindcă nu-i mai pasă de nimic?

— Probabil că din cauza asta. Nu-ţi face griji. N-o să se apropie de dumneata.

Chancellor închise telefonul. Avea nevoie de somn. Erau multe lucruri la care ar fi trebuit să se gândească, dar se simţea incapabil s-o facă. Încordarea acelei nopţi îl copleşise, iar efectul pastilelor dispăruse.

O simţea pe Alison privindu-l, aşteptându-l să spună ceva.

Se întoarse şi ochii li se întâlniră. Se duse fără grabă spre ea, cu fiecare pas mai sigur de sine. Vorbi calm, cu un aer preocupat.

— O să accept orice condiţii vrei să-mi pui, orice mod de viaţă alegi, câtă vreme putem fi împreună. Nu vreau sub nici o formă să te pierd. Dar există o condiţie asupra căreia insist.

N-o să te las să te chinui singură din cauza unui lucru care s-ar putea să fie ireal. Eu cred că i s-a întâmplat ceva mamei tale, care a făcut-o să-şi piardă echilibrul. Vreau să aflu ce s-a întâmplat. S-ar putea să fie ceva dureros, dar cred că tu trebuie să ştii. Accepţi condiţia mea? Peter stătea cu sufletul la gură.

Alison dădu din cap. O umbră de zâmbet îi apăru pe chip.

— Poate că amândoi trebuie să ştim.

— Bine. Peter răsuflă uşurat. Acum, după ce am luat această hotărâre, nu vreau să mai vorbim despre ea o vreme.

Nici nu trebuie; avem tot timpul. De fapt, mi-ar plăcea să evităm toate lucrurile neplăcute timp de mai multe zile.

Alison rămase în fotoliu şi ridică privirea spre el.

— Romanul tău e ceva neplăcut?

— Cel mai rău. De ce?

— Ai de gând să nu-l mai scrii?

El tăcu. Era ciudat, dar după ce luase acea decizie, de fapt după ce *fusese* la Birou şi relatase întreaga poveste, presiunea psihică dispăruse şi mintea îi era mai limpede ca oricând. Profesionistul din el ieşea din nou la suprafaţă.

— O să fie o carte diferită. O să elimin nişte personaje, o să introduc altele noi, o să modific împrejurările. Dar o să păstrez mult din versiunea actuală.

— Poţi să faci asta?

— Aşa o să fie. Premisa e totuşi solidă. O să găsesc o cale. O s-o las mai moale o vreme; ideile or să-mi vină pe parcurs.

Alison zâmbi.

— Mă bucur.

— Asta-i ultima hotărâre din noaptea asta. Oricum, vreau să mă întorc la prima.

— Care-i aceea?

El zâmbi.

— Tu. Vino să trăieşti cu mine şi să fii dragostea mea.

Prin aburii somnului, auzi bătăi rapide în uşă. Alison se mişcă lângă el, cufundându-şi mai adânc capul în pernă. El se strecură din pat şi îşi luă pantalonii de pe fotoliul pe care-i lăsase. Gol, se duse în camera de zi, închizânduşa dormitorului în urma lui. Îşi puse în grabă pantalonii şi merse ţopăind spre hol.

— Cine e? întrebă el.

— E ora opt, se auzi vocea omului de la CIA în spatele uşii.

Peter îşi aminti. La ora opt se schimba garda; era momentul identificării noii santinele.

De-abia reuşi să-şi ascundă surpriza. Clipi, îşi înăbuşi un căscat şi se frecă la ochi pentru a-şi ascunde uimirea. Noul paznic era „slujbaşul” CIA care-i dăduse lui Peter material pentru *Contraofensiva*! De bunăvoie. Cuprins de mânie. Profund îngrijorat de ilegalităţile pe care Agenţia era obligată să le comită.

— Numele nu sunt necesare, spuse agentul care-i fusese iniţial repartizat lui Chancellor. El o să preia schimbul de la mine.

Peter încuviinţă.

— În regulă. Fără nume, fără strângeri de mână. N-aş vrea să vă molipsiţi de vreo boală.

— Ce nervos eşti, zise calm al doilea bărbat, pe un ton la fel de ofensator ca al colegului său. Rămâne în hotel, da?

— Aşa ne-am înţeles. N-are treabă afară.

Cei doi se întoarseră, ignorându-l şi se îndreptară spre ascensor. Peter intră în apartament şi închise uşa. Ascultă zgomotul slab al liftului. Când acesta ajunse la etaj, mai aşteptă zece secunde, apoi deschise uşa.

Omul de la CIA se strecură pe lângă Chancellor în hol.

Peter închise uşa.

— *Iisuse*! zise agentul. Era să fac stop cardiac azi-noapte, când am primit telefonul.

— Dumneata? Când te-am văzut în faţa uşii, nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

— Te-ai descurcat. Scuze. Nu-mi puteam asuma riscul să te sun.

— Cum s-a întâmplat?

— O'Brien e unul dintre contactele noastre la Birou. Când Hoover a întrerupt colaborarea cu noi, O'Brien şi alţi câţiva au lucrat cu noi şi ne-au dat informaţii pe care trebuia să le deţinem. N-avea rost să apeleze la altcineva; probabil c-ar fi fost refuzat. Ştia că noi am fi acceptat.

— Îi sunteţi datori, spuse Chancellor.

— Mai mult decât crezi. O'Brien şi prietenii lui şi-au riscat vieţile şi carierele pentru noi. Dacă i-ar fi descoperit, pe Hoover l-ar fi apucat pandaliile. Nu s-ar fi lăsat până nu i-ar fi trimis la vreo închisoare specială pentru zece sau douăzeci de ani.

Peter se înfiora.

— Putea să facă asta, nu-i aşa?

— Putea şi a şi făcut-o. Există şi acum mai multe cadavre neidentificate ce putrezesc în Mississippi. Fluviul ăla a fost Siberia lui. Îi suntem datori lui O'Brien; nu putem uita asta.

— Dar Hoover e mort.

— Poate că cineva încearcă să-l reînvie. Nu despre asta e vorba? Altfel, de ce ne-ar fi chemat O'Brien?

Chancellor rămase pe gânduri. Era o ipoteză la fel de valabilă ca oricare alta. O'Brien vorbise despre grupul

Hoover – unii cunoscuţi, alţii nu, nici unul de încredere. Deţineau ei dosarele lui Hoover? Încercau să recapete controlul asupra Biroului? Dacă aşa stăteau lucrurile, oameni ca O'Brien trebuia distruşi pentru obţinerea acestui control.

— S-ar putea să ai dreptate, zise el.

Omul dădu din cap.

— Se reia totul de la capăt. Nu că s-ar fi oprit vreodată cu adevărat. Când ţi-am auzit numele azi-noapte, m-am întrebat de ce ţi-a trebuit atâta timp.

— Ce vrei să spui?

Peter era zăpăcit.

— Informaţiile pe care ţi le-am dat. Le-ai folosit aproape exclusiv împotriva noastră. De ce? Mai sunt mulţi oameni vinovaţi, nu numai noi.

— O să reiau ce spuneam cu doi ani în urmă. Agenţia a folosit eşecurile altora în chip de scuză. Prea al naibii de repede şi cu prea mult entuziasm. Credeam că am căzut de acord asupra acestui lucru. Mi-am închipuit că ăsta a fost motivul pentru care mi-ai dat acele informaţii.

Omul scutură din cap.

— Eu credeam că o să învinovăţeşti mai multă lume. Pe urmă mi-am zis că mai păstrezi material pentru altă carte. Despre *asta* e vorba, nu-i aşa? Scrii o carte despre FBI.

Chancellor era surprins.

— De unde-ai auzit asta?

— N-am auzit, am citit. În ziarul din dimineaţa asta. Un articol al lui Phyllis Maxwell.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

O făcuse. Amplasat pe prima pagină, unde fusese mărginit de un chenar negru, articolul era scurt şi ameninţător prin concizie şi conţinut. Avea să fie citit de mulţi, ridicând semne de întrebare teribile şi stârnind o panică nu mai puţin teribilă. Chancellor o vedea parcă aievea pe Phyllis Maxwell venind la aeroport, pradă unei agitaţii cumplite, ajungând la inevitabila hotărâre şi sunând la ziarul unde lucra. Nici un editor nu i-ar fi refuzat materialul; ea se bucura de reputaţia unui ziarist care-şi susţinea întotdeauna cu documente faptele relatate.

Dar dincolo de asta, era vorba despre un ultim gest, un testament final, uşor de recunoscut ca atare.

Datora acest lucru profesiunii ei, iar colegii de breaslă n-aveau să-i întoarcă spatele.

Articolul avea efectul unei bombe; craterul ei, marcat de chenarul negru, ardea mocnit. Peter se uită la ceas; era opt şi douăzeci. Se mira că nu-l sunase O'Brien. Văzuse cu siguranţă ziarul; la FBI, cu siguranţă domnea haosul. Poate că agentul era extrem de atent. Telefonul devenise brusc un instrument primejdios.

Apoi, de parcă i-ar fi fost auzite gândurile, telefonul sună; la aparat era O'Brien.

— Ştiam că te vor trezi la opt, spuse Quinn. Ai văzut ziarul?

— Da. Mă întrebam când o să suni.

— Sunt într-o cabină telefonică. Evident. N-am vrut să te sun de acasă. Am plecat de la birou la ora patru azi-dimineaţă şi m-am plimbat cu maşina ca să mă gândesc, pe urmă am reuşit să dorm două ceasuri. Te aşteptai ca ea să facă asta?

— Nici pe departe. Dar înţeleg. Poate că este singurul lucru pe care credea că e în stare să-l facă.

— E o complicaţie inutilă, asta e. Or să înceapă să o caute. Dumnezeu s-o ajute dacă o să fie găsită. Unii or să vrea viaţa ei, alţii – mărturia ei.

Peter se gândi.

— N-ar fi făcut asta dacă şi-ar fi închipuit că o vor găsi. Ce spunea în scrisoare era adevărat: plănuise treaba asta de multă vreme.

— Ceea ce înseamnă un salt în gol. Ştiu câte ceva despre salturile în gol. Deseori înseamnă mai degrabă moartea. Dar asta-i problema ei; noi le avem pe ale noastre.

— Compasiunea dumitale e mişcătoare. L-ai găsit pe Varak?

— I-am transmis un cod de urgenţă. Trebuie să răspundă. E specialitatea lui.

— Ce facem până atunci?

— Rămâneţi unde vă aflaţi. O să vă mutăm mai târziu.

Varak o să ştie unde.

— *Eu* ştiu unde, răspunse Peter înfuriat. O’Brien îi trata ca pe nişte dezertori. La casa mea din Pennsylvania. O să mergem acolo. Dumneata dă-ne doar...

— Nu, îl întrerupse hotărât omul FBI-ului. Nu vă apropiaţi deocamdată de acea casă ori de apartamentul dumitale. O să mergeţi acolo unde o să vă spun eu. Te vreau în viaţă, Chancellor. Eşti foarte important pentru mine.

Cuvintele îşi făcură efectul; ecoul împuşcăturilor îi reveni în minte.

— Foarte bine. O să stăm şi o să aşteptăm.

— Ştie cineva din New York sau Pennsylvania unde te afli?

— Nu cred. Lumea îşi închipuie că sunt la Washington.

— Ar şti unde să te caute?

— Probabil că la hotelul ăsta. Stau aici deseori.

— Nu mai eşti înregistrat acolo, spuse O’Brien. Ai fost şters din registru aseară, târziu. Directorul a lămurit treaba asta cu recepţia.

Informaţia aceasta îl înfiora. Faptul că se putea rezolva atât de uşor, că agentul considerase chiar că era un lucru necesar îl şocă pe Peter. Apoi îşi aminti.

— Am chemat serviciul de cameră. I-am dat numele meu şi numărul apartamentului. Am semnat factura.

— Fir-ar să fie! explodă O’Brien. Nu m-am gândit la asta.

— Mă bucur că nu eşti perfect.

— Dar trebuia să mă gândesc. E genul de greşeală pe care Varak n-ar fi comis-o. Totuşi, o să ne descurcăm. E vorba doar de câteva ceasuri. Pur şi simplu, ai decis să stai acolo incognito.

— Care-i noul meu nume?

— Peters. Charles Peters. Nu e foarte original, dar nu contează. Eu o să fiu singurul care o să te sune. De îndată ce poţi, telefonează celor din New York care ştiu că eşti la Washington. Spune-le că dumneata şi cu domnişoara

MacAndrew aţi hotărât să plecaţi într-o scurtă vacanţă. Că o să vă duceţi în Virginia, pe şoseaua Fredericksburg, spre Shenandoah. Ai priceput?

— Am priceput, dar nu înţeleg. De ce?

— Există puţine hoteluri şi moteluri unde poţi să stai peste noapte. Vreau să văd cine o să te caute.

Chancellor simţi un nod în stomac. Pentru moment, rămase fără grai.

— Ce dracu' vrei să spui? şopti el. Crezi că Tony Morgan sau Joshua Harris sunt implicaţi în povestea asta? Ţi-ai ieşit din minţi!

— Ţi-am mai spus, replică O'Brien. M-am plimbat cu maşina azi-noapte şi m-am gândit. Tot ce ţi s-a întâmplat se datorează cărţii pe care o scrii. Cele mai multe locuri prin care ai fost – nu toate, cele mai multe – au fost cunoscute de acei oameni fiindcă dumneata le-ai vorbit despre ele.

— N-o să admit asta! Sunt prietenii mei!

— S-ar putea să n-aibă de ales, zise O'Brien. Cunosc metodele de recrutare mai bine decât dumneata. Şi nu susţin că *sunt* implicaţi, ci doar că ar putea fi. Sfatul meu e să nu ai încredere în nimeni. Deocamdată; până aflăm mai multe. O'Brien coborî vocea. Poate că nici în mine. Eu zic că sunt pregătit să fiu pus la încercare. Dar deocamdată nu mi s-a oferit ocazia. Pot doar să-ţi dau cuvântul că mă străduiesc din răsputeri. Păstrăm legătura.

Quinn închise brusc telefonul, de parcă nu mai putea vorbi nici o clipă. Faptul că avea semne de întrebare chiar şi în ceea ce-l privea i se părea remarcabil. Era un om curajos, fiindcă, în pofida spaimei pe care o resimţea, se refugiase într-o singurătate pe care Chancellor nu trebuia s-o tulbure.

Peter se aşează la masă. Doar vag conştient că mânca, înghiţi suc, ouă, şuncă şi pâine prăjită. Se gândea la avertismentul lui O'Brien: *Vreau să-ţi spun să nu ai încredere în nimeni.*

Era ceva ireal în afirmaţia lui. Un aspect îndepărtat, o exprimare prea melodramatică pentru a face parte din viaţa reală. Anormală, falsă.

Ficţiune.

Involuntar, ochii îi căzură pe carnetul lui, aflat pe masa din faţa canapelei. Se sculă de pe scaun, îşi luă cafeaua şi se aşeză pe sofa. Deschise carnetul şi citi ce scrisese cu o zi în urmă, înainte să înceapă toată acea nebunie, care-l dusese la Quinn O'Brien.

Cuvintele aşternute pe hârtie exprimau nevoia lui de a transforma demenţa prin care trecuse într-o realitate pe care s-o poată comunica. Pentru că el *trecuse* prin asta. Îşi imaginase întotdeauna cum ar fi fost să fie vânat, prins în capcană, înspăimântat şi tulburat, înfruntând moartea – să-ţi încordezi fiecare fibră şi celulă nervoasă în încercarea de a scăpa, de a supravieţui. Până acum, nu cunoscuse asemenea senzaţii. Avea să facă mai târziu modificările necesare. Acum îşi propunea să urmeze firul epic pe care-l dezvoltase şi să încheie capitolul a doua zi. Trebuia să consemneze această nouă situaţie obscură, direct de la sursă.

Capitolul 10 - Plan

Meredith s-a alăturat Nucleului. El urmează să descopere dovezi incontestabile care să ateste faptul că în interiorul FBI-ului există un grup de *anumiţi* oameni implicaţi în activităţi ilegale. Nu va folosi cuvinte scrise pe hârtie, ci voci înregistrate pe bandă magnetică.

Metoda va fi înscenarea. Alex e îndrumat de Alan Long. Pistolarul pocăit al lui Hoover îi spune lui Meredith că singura soluţie o constituie simularea capitulării totale în faţa fanaticilor din Birou. Are şi un motiv: nu mai poate suporta hărţuirea.

Capcana se prezenta sub forma unui magnetofon miniaturizat, pus în buzunarul de la piept şi acţionat prin simpla atingere.

Urmează o serie de confruntări emoţionale, culminând cu predarea „abjectă” a lui Alex în faţa forţelor lui Hoover. Nu-i este greu să fie convingător, deoarece nu face decât să reflecte o stare de spirit pe care a trăit-o.

Există o scenă, noaptea, în care Meredith aude – fără să vrea – amănunte despre un plan de „eliminare a unui informator al FBI-ului”, care ameninţa cu dezvăluirea implicării Biroului în asasinarea a cinci militanţi negri din Chicago. Masacrul a fost rezultatul direct al provocării FBI-ului. Informatorul e condamnat la moarte; execuţia se va face cu o armă de nedepistat, într-un metrou aglomerat.

Alex şi-a activat echipamentul miniaturizat. A înregistrat vocile. Acum, dovada este incontestabilă: o conspiraţie pentru comiterea unei crime.

Gravitatea acuzaţiei e suficientă pentru a determina demiterea lui Hoover. Acest fapt va conduce la descoperirea altor abuzuri, reprezentând doar un incident dintr-o întreagă reţea de conspiraţii. Hoover e terminat.

Alex iese din scenă, însă oamenii lui Hoover îi intuiesc duplicitatea.

Meredith iese în goană din birou, ducându-se la maşina lui. I s-a dat o adresă din McLean, Virginia, la care să ajungă în caz de urgenţă. Nu a mai existat o asemenea urgenţă; are în buzunar dovada care-i va distruge pe şef şi pe oamenii care ar fi transformat ţara într-un stat poliţienesc controlat de ei.

În timp ce iese din parcare, observă în spatele lui o maşină, despre care crede că aparţine FBI-ului.

Începe o urmărire ca-n filme pe străzile din Washington. La un stop, omul de lângă şoferul maşinii FBI-ului coboară geamul şi strigă: *Uite-l*! Apoi sare din automobil şi se îndreaptă spre uşa maşinii lui Meredith.

Alex trece pe stop luând-o în josul străzii, apăsând pe claxon şi ocolind alte vehicule.

Îşi aminteşte o tehnică: dacă laşi în urmă o maşină, nu mai eşti supravegheat. Opreşte în faţa clădirii unei instituţii, lasă motorul pornit, iese şi aleargă pe scări înăuntru.

Acolo se află doar un gardian în uniformă.

Meredith îi arată legitimaţia de la FBI şi aleargă pe podeaua de marmură, trece pe lângă ascensoare şi apasă pe butoane, căutând altă ieşire. Vede o uşă de sticlă ce dă spre un coridor care face legătura cu altă clădire.

Iese pe acolo; din spatele unui stâlp apare un om. E unul din cei doi bărbaţi care-l urmăreau. Ţine în mână un pistol. Alex atinge magnetofonul şi-l activează.

— E un truc vechi, Meredith. Nu prea ştii să-l aplici.

— Sunteţi nişte călăi! Sunteţi călăii lui Hoover! strigă Alex înspăimântat.

Ţipetele sunt de ajuns pentru a-l face pe bărbat să-şi piardă capacitatea de concentrare; zgomotul ar putea fi auzit. În acea fracţiune de secundă, Meredith acţionează aşa cum nu se crezuse vreodată capabil. Alergă spre omul înarmat.

Începe o luptă violentă; sunt trase două focuri de armă. Primul îl răneşte pe Alex în umăr. Al doilea îl ucide pe fanaticul de la FBI.

Meredith merge împleticindu-se pe coridor, ţinându-se de umăr. Al doilea om al FBI-ului este văzut trecând în viteză prin uşa de sticlă de la celălalt capăt.

Alex iese în stradă prin cealaltă clădire. Strigă după un taxi, se prăbuşeşte pe scaun şî-i dă şoferului adresa din McLean.

Ajunge la McLean aproape inconştient. Urcă cu greutate aleea spre uşa locuinţei şi apasă pe butonul soneriei. Fostul funcţionar guvernamental răspunde; e casa lui.

— Sunt împuşcat. În buzunar. Magnetofonul. Totul e acolo.

Îşi pierde cunoştinţa.

Se trezeşte într-o cameră întunecată; se află pe o canapea, cu bandaje pe piept şi la umăr. Dincolo de uşa închisă aude voci; se ridică, îşi croieşte drum de-a lungul peretelui spre uşă şi o întredeschide. În cealaltă cameră, în jurul unei mese în sufragerie, stau funcţionarul guvernamental, jurnalista şi Alan Long. Senatorul nu e acolo.

Magnetofonul lui Alex e lângă fostul membru al cabinetului prezidenţial. Acesta vorbeşte cu Long.

— Ştiai despre aceste... echipe de călăi?

— Am auzit nişte zvonuri, răspunde prudent Long. Eu n-am fost niciodată implicat.

— Nu cumva încerci să-ţi salvezi pielea?

— Ce mai e de salvat? întreabă Long. Dacă află cineva ce-am făcut – ce fac – sunt un om mort.

— Referitor la aceste echipe, dumneata ce-ai auzit, întreabă femeia?

— Nimic precis, răspunde Long. Nu există dovezi.

Hoover organizează totul. Acţionează în secret; nici unul nu ştie exact ce face colegul său din biroul alăturat, în felul ăsta, toată lumea e disciplinată.

— Gestapo! spune femeia.

— Dar ce-ai *auzit* dumneata? întreabă funcţionarul guvernamental.

— Doar că există soluţii finale, în cazul în care un proiect eşuează.

Femeia îl priveşte ţintă pe Long, apoi închide pentru scurt timp ochii.

— Finale... O, Doamne!

— Dacă ar mai fi fost necesară o ultimă, decisivă justificare, spune omul pleşuv, cred că acum o avem. Hoover va fi ucis de luni în două săptămâni, iar dosarele vor fi confiscate.

— Nu!

Alex a smuls uşa cu atâta putere încât a izbit-o de perete.

— Nu puteţi face asta! Aveţi tot ce vă trebuie. Daţi-l în judecată! Să fie confruntat cu judecata tribunalelor! A ţării!

— Nu înţelegi, spune funcţionarul. Nu există nici o instanţă în ţară, nici un judecător, nici un membru al Camerei Reprezentanţilor sau al Senatului, nici preşedintele ori vreun membru al cabinetului său care să-l dea în judecată. E mai presus de puterile lor.

— Nu, nu e! Există legi!

— Există dosarele, zice încet jurnalista. Oamenii ar fi contactaţi... de către alţii care trebuie să supravieţuiască.

Meredith observă că toţi ochii îl privesc. Cu răceală, fără simpatie.

— Înseamnă că nu sunteţi mai buni decât el, spune Alex, ştiind că, dacă ar fi ieşit din acea casă, ar fi fost din nou vânat.

Chancellor lăsă creionul din mână. Devenise brusc conştient de prezenţa lui Alison în pragul uşii. Era îmbrăcată cu halatul de baie albastru şi se uita la el. El îi fu recunoscător pentru căldura din ochi şi pentru zâmbetul de pe buze.

— Ştii că stau aici de aproape trei minute şi nu m-ai observat?

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Mă simţeam fascinată. Erai atât de departe.

— Eram în McLean, Virginia.

— Asta nu-i aşa departe.

— Mai bine-ar fi. Peter se ridică de pe canapea şi-o luă în braţe. Eşti minunată şi te iubesc. Ce-ar fi să mergem în pat.

— De-abia m-am dat jos din pat. Lasă-mă să beau puţină cafea; o să mă trezească.

— De ce să te trezească?

— Ca să mă pot bucura de tine. Sunt prea lascivă? îl sărută.

— Cafeaua e rece. O să comand alta.

— E bună şi aşa. Nu mă deranjează.

— Oricum vreau să pun ceva la poştă.

— Ce?

— Ce-am lucrat în ultimele două zile. Materialul trebuie trimis la dactilografiat.

— Acum?

Peter încuviinţă.

— Trebuie să-l recitesc, să-l xeroxez şi să-l trimit prin curier. Dar pentru moment n-am chef să mai arunc o privire. Vreau doar să scap de el. Am nişte plicuri în servietă.

Se duse la telefon, amintindu-şi instrucţiunile lui O'Brien.

— Centrala? Sunt Peters, de la cinci-unsprezece. Aş vrea să chem serviciul de cameră şi să trimit ceva la poştă. Pot să-i dau chelnerului plicul ca să-l aducă la recepţie?

— Cu siguranţă, domnule Peters.

I se păru că operatoarea zâmbea.

Zăceau în pat goi, unul în braţele celuilalt, savurând intimitatea dintre ei.

Soarele după-amiezei era reflectat de nişte ferestre nevăzute de afară. De jos se auzeau acordurile stinse ale unui colind de Crăciun, ce se înălţau dinspre vitrina unui magazin. Peter înţelese că cea mai mare parte a zilei trecuse.

Sună telefonul. Chancellor întinse mâna după el.

— Domnul Peters?

Era operatoarea; îi recunoscuse vocea.

— Da.

— Domnule Peters, ştiu că e ceva foarte nepotrivit. Îmi dau seama că nu vreţi să se ştie că locuiţi aici şi vă asigur că eu n-am spus nimic în sensul ăsta...

— Despre ce e vorba? o întrerupse Peter, simţindu-şi inima bătând cu putere.

— E un bărbat pe fir. Spune că e vorba despre o urgenţă şi că trebuie să vorbească cu un anume domn Chancellor.

Pare cam bolnav, domnule.

— Cine e?

— Spune că se numeşte Longworth. Alan Longworth.

Durerea din tâmple îl făcu pe Peter să închidă ochii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Dispari din viaţa mea, Longworth! S-a terminat! Am fost la FBI şi le-am spus totul!

— Nenorocitule! Habar n-ai ce-ai făcut.

Era vocea lui Longworth, totuşi, mai guturală decât îşi amintea Peter, cu un accent central-european mai pronunţat.

— Ştiu exact ce-am făcut şi mi-am dat seama ce urmăreşti, de fapt, dumneata. Împreună cu prietenii dumitale vreţi să preluaţi controlul la FBI. Credeţi că vă aparţine în virtutea unui soi de drept de moştenire. Ei bine, nu-i aşa. Iar acum acţiunea voastră va fi stopată.

— Te înşeli, te înşeli cu totul. Noi vrem s-o stopăm, întotdeauna *noi* am vrut asta. Longworth tuşi; se auzi un sunet oribil. Nu pot vorbi la telefon. Trebuie să ne întâlnim.

Se simţi din nou ecoul straniu al unui accent.

— De ce? Ca să poţi chema o echipă de trăgători, cum ai făcut pe Thirty-fifth Street?

— Am fost acolo. Am încercat să opresc atacul.

— Nu te cred.

— Ascultă-mă. Longworth avu un nou acces de tuse. Erau amortizoare. Peste tot. Arme cu amortizoare, ca şi la Fort Tryon.

— Îmi amintesc. N-o să uit niciodată.

— Doar o împuşcătură, aseară, nu a fost trasă printr-un amortizor! Îţi aminteşti asta?

Cuvintele lui Longworth aduseră la suprafaţă o amintire. *Fusese*, într-adevăr, o împuşcătură, o explozie puternică, contrastând cu şuierăturile. Şi un strigăt de mânie. Nu se gândise la ele atunci; lucrurile ajunseseră mult prea departe. Dar acum părea clar. Un pistolar uitase să folosească amortizorul.

— Îţi aminteşti? continuă Longworth. Trebuie să-ţi aminteşti.

— Da. Şi ce vrei să spui?

— Eu eram!

Din nou se auzi acel *ton*. Şi corectitudinea gramaticală. Un om aflat în panică ar fi spus: „Eram *eu*."

— Dumneata?

— Da. Te-am urmărit. Sunt întotdeauna în apropierea dumitale. Când au apărut acei oameni, nu eram pregătit pentru ce-a urmat. Am făcut ce-am putut. Sincer vorbind, nu ştiu cum ai scăpat nevătămat...

Longworth tuşi din nou.

Chancellor nu auzise niciodată un horcăit de moarte, dar, după părerea lui, aşa trebuie să fi sunat. Şi dacă era aşa, Longworth spunea adevărul.

— Am o întrebare, zise Peter. Poate că sună ca o acuzaţie, nu ştiu. Mi-am dat seama că eşti întotdeauna în apropierea mea. Ştiu că umbli într-un Continental argintiu, despre asta o discutăm mai târziu...

— *Repede*!

— Dacă eşti întotdeauna în preajma mea, înseamnă că te aştepţi să mă contacteze cineva.

— Da.

— Cine?

— Nu vorbim la telefon. Mai ales nu acum.

— Am fost *hăituit*!

— Niciodată nu te-a pândit pericolul de a fi rănit, spuse Longworth.

— Nu-i adevărat? Era cât pe ce să fiu ucis. Susţii că n-ai fost pregătit. La New York şi aici. De ce nu?

Longworth făcu o pauză.

— Fiindcă tot ce s-a întâmplat contrazicea ceea ce ştiam noi, ceea ce proiectasem.

— Ceva de neconceput? întrebă Peter cu sarcasm.

— Da. Că-şi vor asuma astfel de riscuri... Nu mai e timp.

Sunt foarte slăbit, iar telefoanele pot fi interceptate. Trebuie să ne vedem, pentru siguranţa dumitale. Şi pentru cea a fetei.

— Pe culoar e un om de la CIA. El o să rămână aici. Eu o să vin cu poliţia!

— Dacă faci asta, te vor ucide pe loc. Apoi pe fată.

Chancellor înţelese că spunea adevărul. Se simţea în vocea lui Longworth. Vocea unui muribund.

— Ce s-a întâmplat? Unde te afli?

— Am fugit. Ascultă-mă; faci cum îţi spun. O să-ţi dau trei numere de telefon. Ai un creion la îndemână?

Peter se întoarse.

— Am şi creion şi hârtie... Nu mai fusese necesar să-şi termine fraza. Alison se sculă din pat şi i le aduse în grabă.

Dă-i drumul.

Longworth îi dădu trei numere de telefon, repetându-l pe fiecare.

— Ia monede cu dumneata. Peste exact treizeci de minute, sună la fiecare dintre numerele astea de la o cabină telefonică. La una din convorbiri vei recunoaşte ceva scris de dumneata. Vei şti unde să mă găseşti. O să înţelegi. Ţi se vor pune întrebări.

— Întrebări? Ceva scris de mine? Sunt autorul a trei cărţi!

— E un paragraf scurt, însă cred că te-ai gândit mult atunci când l-ai scris. Ia-l pe omul de pe culoar cu dumneata. Ai treizeci de minute. Scapă de cei care te urmăresc. Agentul de pe coridor o să ştie cum să procedeze.

— *Nu*, spuse Peter hotărât. El rămâne aici. Cu fiica lui MacAndrew. Dacă nu e înlocuit de alt om.

— Nu mai e timp!

— Crede-mă că ştiu ce fac.

— Nu ştii.

— O să vedem. Sun peste treizeci de minute.

Chancellor închise telefonul şi rămase cu privirea aţintită asupra lui. Alison îi atinse braţul.

— Cine stă cu mine şi tu unde te duci?

— Omul de la CIA. Eu plec.

— De ce?

— Pentru că trebuie.

— Ăsta nu-i un răspuns. Parcă spuneai că s-a terminat totul!

— Mă înşelam. Dar se va sfârşi curând, îţi promit.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

— Ce-ai de gând să faci? Nu poţi să pleci fără să-mi spui.

Vocea îi devenise stridentă. Chancellor se întoarse, încheindu-şi cămaşa.

— Longworth e rănit, cred că foarte grav.

— Şi ce-ţi *pasă*? Uite ce ţi-a făcut! Ce ne-a făcut.

— Nu înţelegi. Aşa îl vreau, e singura modalitate de a-l obliga să meargă cu mine.

— Unde?

— La O'Brien. Am încredere în el şi nu dau doi bani pe spusele lui Longworth. Quinn nu mi-o fi împărtăşit totul, dar ştia ce se întâmplă. Îşi riscă slujba, poate chiar şi viaţa. Toată povestea asta blestemată a început în interiorul Biroului şi acolo o să se încheie. Longworth e cheia. O să-l predau lui O'Brien. Îl las pe el să lămurească situaţia.

Alison îşi puse mâinile pe braţele lui. Strânsoarea ei era puternică.

— De ce să-l predai? De ce să nu-l suni acum pe O'Brien? Lasă-l pe *el* să-l găsească.

— N-o să meargă; Longworth e un expert – am înţeles asta. O să-şi ia măsuri de precauţie. Dacă ar bănui ce-aş vrea să fac, ar fugi.

Chancellor lăsă neexprimat gândul că Longworth ar putea să moară înainte ca O'Brien să obţină răspunsurile şi să afle anumite nume de la el. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, nebunia ar fi continuat.

— De ce ţi-a dat trei numere de telefon?

— El se va afla la unul dintre ele. E o măsură de precauţie; el nu-şi asumă riscuri.

— Când ai vorbit cu el, ai menţionat cărţile tale...

— E acelaşi lucru, o întrerupse Peter, ducându-se la dulap să-şi ia haina. O să-mi citeze un fragment pe care e convins că o să-l recunosc. Asta îmi va indica exact locul în care se află. E alt motiv pentru care O'Brien n-ar avea ce face acum.

— *Peter*! Alison îl înfrunta, cu o privire îngrijorată şi mîhnită. El voia ca omul de pe coridor să meargă cu tine, nu-i aşa?

— Nu contează ce vrea el.

Chancellor intră în camera de zi. Se duse la măsuţa pentru cafea, rupse câteva pagini goale din carnet şi luă un creion.

Alison îl urmă.

— Ia-l cu tine, zise ea.

— Nu, răspunse el simplu. Nu mai e timp.

— Pentru ce?

Se întoarse şi o privi în faţă.

— Pentru discuţii. Trebuie să plec.

Ea nu voia să-l lase.

— I-ai spus că o să suni la poliţie. De ce n-o faci?

Era întrebarea pe care spera ca ea să n-o pună. Răspunsul se afla în ameninţările cu moartea, despre care ştia că puteau fi duse la îndeplinire.

— Din acelaşi motiv pentru care nu-l pot suna pe O'Brien.

Longworth ar fugi. Trebuie să-l găsesc, să-l iau cu mine şi să-l predau. Nu-l pot lăsa să dispară. Îi înlănţui umerii cu braţul. O să fie bine. Ai încredere în mine. Ştiu ce fac.

O sărută, se duse spre hol fără să se uite în urmă şi ieşi pe culoar. Omul Agenţiei ridică brusc capul, surprins.

— Trebuie să ies, spuse Peter.

— Nu se poate, răspunse omul de la CIA. Ar contraveni regulilor stabilite.

— Nu există reguli. De pildă, noi doi am încheiat o înţelegere. Acum doi ani, aveam nevoie de informaţii, iar dumneata mi le-ai furnizat. Ţi-am jurat că n-o să spun niciodată de unde mi le-am procurat. Dar mă pot răzgândi. Dacă nu mă ajuţi, mă întorc în cameră, mă duc la telefon, sun la Agenţie şi dezvălui sursa pe care am avut-o pentru *Contraofensiva*!. Am vorbit destul de limpede?

— Ticălos împuţit!...

— Ar fi bine să mă crezi. Chancellor nu ridicase vocea. Există oameni care supraveghează acest hotel şi care vor încerca să mă urmărească. Dacă reuşesc să ies fără să mă vadă, mi se oferă o şansă. Am nevoie de şansa asta, iar dumneata o să-mi spui ce am de făcut; îmi trebuie o soluţie bună. Dacă sunt prins, nu scapi nici dumneata. Dar n-o să părăseşti holul ăsta. Dacă o faci, dacă i se întâmplă ceva fetei, eşti un om mort.

Agentul nu spuse nimic. În schimb, apăsă butonul din perete; ascensorul din dreapta sosi primul, dar erau oameni în el. Îl lăsă să treacă. Următorul n-avea pasageri. Omul de la CIA intră în el, apăsă butonul de oprire şi ridică receptorul telefonului pentru urgenţe. Când răspunse administratorul, omul se prezentă drept inspector de clădiri, dar o spuse pe un ton lejer, glumind cu cel de la capătul firului. Avea nevoie de ajutor, spuse el. Ar vrea noul lui prieten să trimită sus un mecanic? El defectase tabloul de comandă şi nu avea sculele la el. Omul închise şi se întoarse către Chancellor.

— Ai bani la dumneata?

— Am ceva.

— Dă-mi douăzeci de dolari.

Peter îi dădu.

— Ce-ai de gând să faci?

— Pleacă de-aici.

În mai puţin de un minut, uşa liftului din stânga se deschise şi apăru mecanicul. Purta salopetă şi ducea o geantă mare de scule. Omul de la Agenţie îl întâmpină, îi arătă legitimaţia de la CIA şi-i spuse să intre în cabină. Vorbiră atât de încet încât Chancellor nu reuşi să audă nimic, dar îl văzu pe agent dându-i mecanicului douăzeci de dolari. Apoi ieşi, făcându-i semn lui Peter să intre în ascensor.

— Să faci ce-ţi spune el. Crede că e un exerciţiu de antrenament al Agenţiei.

Chancellor intră în lift. Mecanicul îşi dădu jos salopeta. Peter îl privea surprins. Sub hainele de lucru, omul avea un maiou murdar şi o pereche de chiloţi albi cu buline albastre şi roşii, asemenea ambalajului pentru pâine.

— Nu pot să-ţi dau şi geanta de scule, mă-nţelegi? E proprietate personală.

Îmbrăcă salopeta şi îşi puse pe cap şapca mecanicului. Coborâră cu ascensorul direct la subsol. Mecanisul îl conduse pe Chancellor după un colţ, apoi urcară câteva trepte spre un vestiar. Doi angajaţi ai hotelului erau îmbrăcaţi şi se pregăteau să plece acasă. Mecanicul vorbi în şoaptă cu ei.

— Intră, domnule, spuse bărbatul din dreapta. După cum arăţi, ai obţinut deja carnetul de sindicalist.

— Ce zici de asta? zise colegul lui. Superspionii se distrează.

Uşa de la subsol dădea într-o alee, care ducea spre stradă. Peter văzu silueta unui bărbat în trenci la ieşirea în stradă, profilată pe lumina crepusculară din fundal. Urma să se întunece în curând. Avea să profite de căderea serii şi de

aglomeraţie, îşi zise Chancellor. Dar mai întâi trebuia să treacă de omul în trenci. Nu se afla acolo întâmplător.

Mergea între cei doi angajaţi ai hotelului şi le făcu semn spre silueta din faţă; oamenii înţeleseră. Intrară în joc amuzaţi.

Apropiindu-se de omul de la capătul aleii, fiecare începu să vorbească cu Peter.

— Tu! zise omul în trenci.

Chancellor îngheţă. O mână i se pusese pe umăr. El se scutură înfuriat. Bărbatul îl răsuci pe Peter, smulgându-i de pe cap şapca mecanicului.

Chancelor se repezi la el, împingându-l înapoi pe alee. Cei doi angajaţi ai hotelului se priviră, brusc îngrijoraţi.

— Jucaţi tare, băieţi, spuse omul din stânga.

— Nu cred că se joacă, zise colegul lui, îndepărtându-se.

Peter nu mai auzea nimic. Alerga, evitând pietonii de pe trotuar. Ajunse la colţ; lumina semaforului era roşie. Se întoarse spre dreapta, observând silueta ce alerga în spatele lui şi o luă la goană în josul străzii. Traversă în viteză strada, ocolind aripa unei maşini şi ajunse pe celălalt trotuar. În faţa vitrinei unui magazin se adunase lume; dincolo de geam, un spectacol de păpuşi îi prezenta pe Moş Crăciun şi spiriduşii săi. Chancellor îşi croi drum printre trupuri ca un posedat.

Privi înapoi, peste capetele mulţimii.

Bărbatul în trenci era pe trotuarul celălalt, dar nu schiţă nici o mişcare ca să traverseze. Ţinea o cutie rectangulară lângă cap, de la obraz la gură. Comunica prin staţie cu cineva.

Peter se furişă pe lângă clădire, departe de mulţime. Nu-şi dădu seama când ajunse în faţa altei vitrine, a unui magazin de bijuterii. Deodată, geamul se făcu ţăndări; nu mai auzise în viaţa lui asemenea zgomot.

Se declanşa o alarmă, umplând aerul cu un vacarm asurzitor. Oamenii se întoarseră să-l privească. Încremenit, se uita la vitrină. La câţiva centimetri de el, se vedea o

mică gaură în geam. O gaură de glonţ! *O mână nevăzută trăsese asupra lui*!

Mulţimea de pe trotuar începu să ţipe. El alergă spre colţ; un bărbat fugea după el.

— Stai! Sunt ofiţer de poliţie!

Peter îşi croi drum printre oameni; dacă poliţistul scosese pistolul, n-ar fi îndrăznit să tragă. Se strecura, împingea lumea şi îşi croia drum spre marginea trotuarului, apoi începu să fugă de-a lungul lui. Intersecţia era blocată de maşini, fiind o oră de vârf a traficului.

La jumătatea drumului spre colţul următor, zări un taxi liber. Chancellor alergă spre el, sperând să nu ajungă altcineva înaintea lui. Nu era doar un simplu mijloc de transport, ci şi un adăpost.

— Am terminat treaba, amice. Nu mai iau clienţi.

— Ai lumina aprinsă!

— O greşeală. Acum e stinsă.

Şoferul îl privi, dând din cap dezgustat. Peter observă deodată că salopeta mecanicului era ruptă; arăta neîngrijit, poate mai rău. Fără să mai stea pe gânduri, începu să se dezbrace în mijlocul străzii.

O fată fru-moasă... e ca... o melo-die...

Un beţiv de pe trotuar se uita la el, bătând din palme în ritmul cântecului. Traficul îşi reluă cursul; taxiul se îndepărtă.

Chancellor îşi scoase salopeta şi i-o aruncă beţivului de pe trotuar.

Maşinile de pe stradă opriră la stop. Peter sări printre bare de protecţie şi portbagaje, pierzându-se în mulţime. Se uită la ceas. Trecuseră douăzeci şi şapte de minute de când vorbise cu Longworth. Trebuia să ajungă la un telefon.

La blocul următor, în diagonală faţă de locul în care se afla, văzu reflectarea luminilor de la reclame în geamul unei cabine telefonice. Lumina crepusculară dispăruse; era seară.

Cerul de deasupra Washingtonului se întunecase.

Traversă din nou strada. Cabina era ocupată. O adolescentă cu pantaloni de pânză şi o cămaşă roşie vorbea cu însufleţire. Peter îşi privi ceasul; trecuseră douăzeci şi nouă de minute. Longworth îi spusese să sune exact peste treizeci de minute. Cât de important era lucrul ăsta? Mai conta o întârziere de un minut sau două?

Chancellor bătu în geam. Fata îi aruncă o privire ostilă. El trase de uşă şi strigă:

— Sunt ofiţer de poliţie! Am nevoie de telefon!

Fu primul lucru ce-i veni în minte. Fata scăpă receptorul din mână.

— Da, sigur.

Dădu să se strecoare afară; apoi se aplecă spre receptorul care atârna.

— Te sun eu, Jennie! Pe urmă se îndepărtă.

Peter luă receptorul, scoase hârtia pe care erau scrise numerele, vârî o fisă în aparat şi formă un număr.

— Manfriedie’s, spuse o voce.

Se auzea muzică în fundal; era un restaurant.

— Sunt Peter Chancellor. Mi s-a spus să sun la numărul ăsta.

Peter era sigur că reprezenta una dintre capcane.

— S-a petrecut o întâmplare stranie la München, în anul 1923.O prefigurare a evenimentelor ulterioare, pe care nimeni n-a înţeles-o. Descrie ce-a fost şi numeşte cartea dumitale în care apare această secvenţă.

— A avut loc la Marienplatz. Mii de oameni s-au adunat la un miting. Erau îmbrăcaţi în uniforme identice şi fiecare ducea câte o lopată. Îşi spuneau Armata Săpătorilor. *Schutzstaffel*. A fost începutul nazismului. Cartea se numeşte *Reichstag*.

Urmă o scurtă pauză, apoi vocea reveni la telefon.

— Nu lua în seamă următorul număr de telefon care ţi s-a dat. Foloseşte acelaşi prefix, dar ultimele patru cifre sunt cinci, unu, şapte, şapte. Cincizeci şi unu, şaptezeci şi şapte. Ai înţeles?

— Da. Cinci, unu, şapte, şapte. Acelaşi prefix.

Omul închise. Peter formă noul număr.

— Arts and Industries, zise o voce de femeie.

— Numele meu e Chancellor. Aveţi o întrebare pentru mine?

— Da, am, răspunse amabil femeia. A existat o organizaţie în Serbia, înfiinţată în deceniul doi al secolului şi condusă de un om...

— Nu vă mai irosiţi timpul, o întrerupse Peter. Organizaţia se numea Unitatea Morţii. A fost constituită în 1911, iar liderul ei era cunoscut drept Apis. În realitate se numea Dragutin şi îndeplinea funcţia de director al serviciului de informaţii militare al Serbiei. Cartea se numeşte *Sarajevo*.

— Foarte bine, domnule Chancellor. Femeia vorbise de parcă s-ar fi aflat într-o clasă de elevi şi i-ar fi acordat calificativul maxim unui şcolar bine pregătit. Iată noul număr de telefon pentru dumneavoastră.

I-l dădu, iar Peter îl formă. Prefixul era neschimbat.

— Istorie şi Tehnologie, Secţia Laboratoare.

Răspunsese un bărbat. După ce se prezentă, Peter fu rugat să aştepte puţin. Altă voce se auzi în receptor, a unei femei, cu accent străin.

— Aş vrea să-mi spui ce-l determină pe un om să se dezică de tot ce-a cunoscut şi a considerat adevărat, cu riscul de a deveni un proscris în ochii semenilor săi. Fiindcă, dacă ar refuza acest risc, dacă ar continua viaţa pe care o duce, ar însemna ca sufletul lui să moară lăuntric.

Chancellor privi carcasa albă a telefonului. Acelea erau cuvintele lui, din *Contraofensiva*! Un paragraf scurt, printre multe altele, însă pentru Peter reprezenta cheia întregii cărţi.

Dacă Longworth fusese capabil să sesizeze acest lucru, poate că omul avea mai multe calităţi decât crezuse el.

— Cunoaşterea faptului că administrarea dreptăţii nu mai contează pentru conducătorii ţării. Oamenilor trebuie să li se spună acest lucru, pentru a-şi înfrunta liderii.

Chancellor se simţea penibil; se cita pe sine însuşi.

— Mulţumesc, domnule Chancellor, spuse femeia cu accent străin. Te rog să analizezi replicile dumitale la toate cele trei apeluri telefonice. Combinaţia îţi va da răspunsul pe care-l cauţi.

Peter era stupefiat.

— Dar nu mă lămureşte defel! Trebuie să ajung la Longworth! Spune-mi unde se află!

— Nu cunosc nici un domn Longworth. Eu doar am citit ce mi s-a transmis la telefon de către un vechi prieten.

Se auzi un declic, apoi reveni tonul. Peter lovi aparatul cu palma. Era o tâmpenie! Trei telefoane fără legătură, la care vorbise despre cărţi pe care le scrisese el... Fără legătură? Nu, nu tocmai. Prefixul era identic. Asta însemna că localizările... Unde era cartea de telefon?

O văzu legată cu un lanţ, în dreapta cabinei. Găsi restaurantul Manfriedie’s. Era pe Twelfth Street Northwest. Al doilea îl înregistrase o femeie care rostise cuvintele *Arts and Industries*. Al treilea fusese primit de un bărbat de la *Istorie şi Tehnologie*. Unde era legătura?

Deodată, deveni evidentă. Erau clădiri din complexul Smithsonian. Manfriedie’s se afla lângă Mall. Lângă Smithsonian! Poate nu mai exista alt restaurant în zonă.

Dar unde în acel complex? Era imens.

Analizează răspunsul dumitale.

Cunoaşterea faptului că administrarea dreptăţii...

Administrare!

Clădirea administraţiei de la Smithsonian! Unul dintre punctele de reper ale Washingtonului.

Asta era! Longworth se afla acolo!

Peter puse cartea de telefon la loc. Se întoarse şi împinse uşa cabinei.

Se opri. În faţa lui stătea omul în trenci. În întuneric, luminat de reclamele de Crăciun, Chancellor văzu pistolul din mâna lui. Pe ţeava era înşurubat tubul unui amortizor.

Omul ţinea arma îndreptată spre abdomenul lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Nu mai avea timp de gândire. Aşa că Peter ţipă. Cât de tare putu.

Îşi răsuci mâna stângă în jos, spre sinistrul tub al amortizorului. Se simţiră două vibraţii, două împuşcături; o bucată din pavaj se făcu fărâme. La câţiva metri în faţă, un bărbat şi o femeie strigară isterizaţi. Femeia îşi duse mâinile la abdomen şi se prăbuşi pe trotuar, zvârcolindu-se; bărbatul se clătină şi îşi acoperi faţa însângerată cu mâinile.

Se produse haos. Bărbatul în trenci apăsă din nou pe trăgaci. Chancellor auzi şuierătura, mâna lui simţi din nou căldura cilindrului, iar un geam se sparse în spatele lui. Peter n-ar fi lăsat din mână instrumentul mortal pentru nimic în lume; îl lovi pe bărbat peste picioare; îşi repezi genunchiul în vintrele lui şi îl împinse în mijlocul străzii. Omul fu izbit de bara de protecţie a unei maşini şi proiectat înapoi pe trotuar.

Mâna lui Peter era arsă, pielea îl ustura, dar ţinea cilindrul strâns, cu degetele lipite de el. Arma se afla la el.

Cu forţa pe care i-o dădea panica, bărbatul se ridică şovăitor; avea în mână un cuţit, a cărui lamă lungă ieşise deodată din teacă. Se năpusti spre Chancellor.

Peter căzu lângă cabină, evitând cuţitul. Trase de cilindrul din mâna stânga; o bucată din pielea băşicată se desprinse o dată cu el. Îndreptă ţeava către omul în trenci.

Nu putea apăsa pe trăgaci! Era incapabil să tragă!

Bărbatul făcu o fandare cu cuţitul, intenţionând să-i taie gâtul lui Chancellor. Peter sări înapoi, iar vârful lamei îi pătrunse în haină. Ridică piciorul drept, lovindu-l pe individ în piept. Acesta căzu pe spate. Preţ de o clipă, rămase nemişcat şi surprins.

De la distanţă, se auzea vaietul sirenelor. În vreme ce poliţia se apropia, se auzeau fluierături stridente. Chancellor îşi urmă instinctele. Ţinând pistolul în mână, sări la atacatorul surprins şi-l lovi în cap cu ţeava armei.

În clipa următoare începu să alerge printre oamenii înnebuniţi spre intersecţie, apoi pe stradă, în sensul invers de circulaţie.

Coti pe o stradă laterală îngustă; vacarmul sirenelor şi al ţipetelor se stingea în urma lui. Locul era mai întunecat decât zona comercială; se vedeau clădiri vechi, de două şi trei etaje, din cărămidă, care adăposteau birouri.

Peter se lăsă pe pragul unei uşi. Pieptul, picioarele şi tâmplele îl dureau. Respiraţia îi era atât de slabă încât credea că o să vomite. Avea nevoie de o clipă de răgaz ca să-i înceteze bubuiturile din cap, altfel...

O, *Doamne*! La intrarea pe strada îngustă, la lumina slabă a lămpilor de pe stâlpi, doi bărbaţi opreau pietonii, punându-le întrebări. Îl urmăriseră. Mirosul lui era la fel de puternic ca acela lăsat de un evadat hăituit de copoi.

Chancellor se strecură prin umbrele de pe trotuar. Nu putea fugi; ar fi fost văzut imediat. Se răsuci pe după grilajul balustradei unei scări de piatră şi privi înapoi printre gratii. Bărbaţii vorbeau acum între ei, iar cel din dreapta ţinea la ureche o staţie radio portabilă.

Se auzi un claxon. O maşină intră pe stradă şi cei doi se aflau în drumul ei. Făcură câţiva paşi la stânga, pentru a lăsa automobilul să treacă; dispăruseră din vedere. Asta însemna că nici el nu se mai vedea! Însă numai preţ de câteva secunde – două sau trei.

Chancellor ieşi din spatele grilajului şi începu să alerge spre dreapta lui pe trotuar. Dacă reuşea să-şi regleze viteza după cea a maşinii care se apropia, ar fi prelungit intervalul în care n-ar fi fost văzut; încă trei sau patru secunde îi erau de-ajuns. Ascultă motorul din spatele lui. Manevra reuşi! Se afla la colţ. Ocoli clădirea şi îşi lipi spatele de zid. Scoase capul şi privi înapoi, pe strada îngustă. Cei doi mergeau cu prudenţă din poartă în poartă, precauţia lor surprinzându-l pe Peter. Apoi înţelese. Uitase, în primul moment de panică, dar greutatea din buzunarul hainei îi reaminti: avea arma la el. Pistolul cu care nu putuse să tragă.

Trecătorii îl priveau curios; un cuplu îl depăşi în grabă; o femeie cu un copil se retrase spre marginea trotuarului pentru a-l evita. Chancellor ridică ochii spre semnul cu numele străzii.

New Hampshire Avenue; în diagonală se afla intersecţia cu T Street. Venise dinspre centrul comercial, la nord de Lafayette Square; trecuse în goană pe lângă cincisprezece sau douăzeci de blocuri, poate mai mult, dacă lua în considerare scurtăturile şi aleile. Trebuia cumva să ajungă înapoi şi să se îndrepte spre sud-est, către Mall.

Cei doi bărbaţi se aflau la cincizeci de metri distanţă. În dreapta lui, la nord faţă de locul în care se găsea, stopul arăta culoarea verde. Chancellor începu să fugă din nou. Ajunse la colţ, traversă strada, o luă spre stânga şi se opri. Un poliţist stătea în spatele stopului; se uita la Peter.

Poate că, în fond era unica lui şansă, îşi zise Peter. Să se ducă la poliţist, să se legitimeze şi să spună că era hăituit de nişte oameni. Ofiţerul s-ar fi interesat şi ar fi aflat de haosul creat la douăzeci de blocuri distanţă, ar fi auzit că se trăsese cu o armă şi că fuseseră răniţi nişte trecători. I-ar fi putut spune toate astea poliţistului şi l-ar fi rugat să-l ajute.

Dar chiar în timp ce analiza această posibilitate, înţelese că i s-ar fi pus întrebări, ar fi trebuit îndeplinite nişte formalităţi şi date declaraţii. Longworth n-ar fi aşteptat atât de mult. În plus, oameni cu staţii radio şi înarmaţi îl căutau;

la hotel, Alison era singură, protejată de un singur om. Demenţa n-ar fi încetat dacă s-ar fi dus la poliţie. Ar fi fost doar prelungită.

Culoarea semaforului se schimbă. Peter traversă în viteză intersecţia, trecu pe lângă poliţist şi intră pe T Street. Se apropie de intrarea unei case, în umbră şi privi înapoi. La sud, o limuzină neagră ce se îndrepta către nord oprise la stopul intersecţiei dintre strada îngustă şi New Hampshire Avenue.

Chiar în faţa maşinii se afla un stâlp de iluminat. Îi văzu pe cei doi bărbaţi apropiindu-se de automobil; un geam din spate fu coborât.

Pe New Hampshire, un taxi se îndrepta spre sud. Semaforul arăta culoarea roşie; taxiul se opri. Chancellor alergă spre el. Pe bancheta din spate stătea un bărbat în vârstă, îmbrăcat elegant. Peter deschise uşa maşinii.

— *Hei*! ţipă şoferul. Am un client.

Chancellor se adresă pasagerului. Adoptă atitudinea unui om ce-şi dădea toată silinţa să rămână calm într-o situaţie de criză.

— Vă rog să mă iertaţi, dar e vorba despre o urgenţă. Trebuie să ajung în centru. Soţia... soţia mea e foarte bolnavă. Tocmai am aflat...

— Urcă, urcă, spuse bătrânul fără ezitare. Eu merg doar până la Dupont Circle. Te aranjează? Pot...

— E perfect, domnule. Vă sunt recunoscător.

Peter se sui în taxi, iar lumina semaforului se schimbă, închise uşa; maşina porni ca din puşcă.

Fie din cauza uşii trântite, fie datorită strigătului şoferului – Chancellor n-avea să ştie niciodată – când depăşiră limuzina de la celălalt capăt al lui New Hampshire, cei doi urmăritori îl observară. Peter se uită pe geamul din spate. Bărbatul din dreapta ţinea staţia radio lângă ureche.

Ajunseră la Dupont Circle; bătrânul coborî. Chancellor îi spuse şoferului s-o ia spre sud, pe Connecticut Avenue. Traficul era mai intens şi urma să devină şi mai aglomerat

când aveau să se îndrepte spre centrul Washingtonului. Străzile arhipline îi permiteau să se uite cu atenţie în toate direcţiile, să vadă dacă nu-l urmărea cineva. Pe de altă parte, aglomeraţia le dădea celorlalţi posibilitatea să-l găsească, să-l prindă din urmă pe jos, la nevoie.

Intrară pe K Street; la dreapta era Seventeenth Street. Peter încercă să vizualizeze harta Washingtonului, intersecţiile principalelor artere aflate la sud de Casa Albă.

Constitution Avenue! Putea să-i spună şoferului să întoarcă la stânga pe Constitution şi să se îndrepte spre Smithsonian prin intrarea de pe Mall. Dar exista vreuna?

Mai mult ca sigur. În planul capitolului pe care-l scrisese de dimineaţă, vizualizase cursa lui Alexander Meredith – fuga, mai exact – dinspre Mall. Scrisese el asta? Sau era doar...?

Chancellor o văzu prin geamul din spate. O maşină gri ieşi din trafic şi intră pe banda care cotea la stânga. Ajunse lângă taxi; deodată, un fascicul luminos trecu prin geam, încrucişându-se cu scânteierile farurilor din spate. Peter se aplecă în faţă, ascunzându-şi faţa după cadrul maşinii şi se uită afară. La mică distanţă, un bărbat aflat lângă şofer coborâse geamul. Avea lanterna îndreptată spre numărul de identificare de pe uşa taxiului. Chancellor îl auzi spunând:

— Uite-l! Ăsta e!

Era o nebunie. În imaginaţia sa, în acea dimineaţă, doi oameni goneau pe străzile Washingtonului după Alexander Meredith. Un automobil se apropiase de maşina lui Meredith; un geam de portieră fusese lăsat şi o voce exclamase: „Uite-l!”

Bărbatul ieşi din maşină. Sări peste spaţiul îngust dintre cele două vehicule, cu mâna ridicată şi înhaţă mânerul uşii taxiului. Lumina semaforului se schimbă, iar Chancellor ţipă la şofer:

— Coboară pe Seventeenth! Repede!

Taxiul ţâşni înainte, şoferul înţelegând vag că apăruse o problemă care-i complica existenţa. În spatele lor răsunară claxoane. Peter se uită pe geam. Bărbatul rămăsese în mijlocul străzii – zăpăcit, înfuriat, blocând traficul.

Taxiul porni în viteză spre sud, pe Seventeenth Street, trecu de Clădirea Biroului Executiv către New York Avenue şi Corcoran Gallery. La un semafor, lumina era roşie; taxiul opri. În galerie se mai zăreau lumini; Peter citise într-un ziar despre o nouă expoziţie, cu tablouri aduse de la un muzeu din Bruxelles.

Stopul dura prea mult! Maşina gri îi putea ajunge din urmă în orice moment. Peter vârî mâna în buzunar, căutându-şi portmoneul. În el erau câteva bancnote de un dolar şi două de zece. Le scoase pe toate şi le întinse şoferului.

— Vreau să faci ceva pentru mine. Trebuie să intru în Corcoran Gallery, dar vreau să mă aştepţi în faţa uşii, cu motorul pornit şi lumina stinsă. Dacă întârzii mai mult de zece minute, poţi pleca, oricum ţi-ai încasat banii.

Şoferul văzu bancnotele de zece dolari şi le luă.

— Credeam că soţia dumitale e bolnavă. Cine dracu’ era ăla care a rămas în urmă? A încercat să deschidă uşa...

— Nu contează, îl întrerupse Chancellor. S-a schimbat culoarea semaforului; te rog să faci cum ţi-am spus.

— Sunt banii dumitale. Ai zece minute.

— Zece minute, admise Peter.

Coborî din maşină. La capătul celor câteva trepte ale clădirii, uşile de sticlă erau închise; în spatele lor, un gardian în uniformă stătea la un birou mic. Chancellor urcă în grabă scările şi deschise uşa. Gardianul îi aruncă o privire, dar nu se ridică de pe scaun.

— Pot să văd invitaţia dumneavoastră, domnule?

— Pentru expoziţie?

— Da, domnule.

— E o problemă, gardian, zise repede Peter, căutându-şi portofelul. Sunt de la *The New York Times*. Urmează să

scriu o cronică despre expoziţie pentru ediţia de duminică. Am avut un accident de circulaţie acum câteva minute şi nu găsesc...

Spera din tot sufletul s-o aibă în portofel. Cu ani în urmă, scrisese câteva articole pentru *Times Magazine*, iar editorii îi dăduseră o legitimaţie temporară de presă.

O găsi printre cărţile de credit. I-o întinse gardianului, acoperind cu degetul mare data expirării. Mâna îi tremura; se întrebă dacă gardianul observase.

— Bine, bine, spuse gardianul. Nu vă enervaţi. Semnaţi în registru.

Chancellor se aplecă peste birou, luă pixul legat cu o sfoară şi semnă.

— Unde e expoziţia?

— Luaţi unul dintre lifturile din dreapta până la etajul doi.

Peter se duse grăbit spre lifturi şi apăsă pe butoane. Privi în urmă spre gardian; omul nu-i dădea atenţie. Uşa unui ascensor se deschise, dar Chancellor nu intenţiona să-l ia. Voia doar ca zgomotul să-i acopere paşii în timp ce alerga spre o ieşire de la celălalt capăt al clădirii.

Se mai auzi un zgomot. În spatele lui se deschisese uşa de sticlă. Peter văzu silueta omului din maşina gri. Se hotărî imediat. Intră repede în ascensorul gol, apăsând pe primul buton de care dădu. Uşa se închise; liftul începu să urce.

Coborî din el şi văzu o mulţime de oameni ce se plimbau de colo-colo, scăldaţi în luminile din tavan. Chelneri în jachete roşii, ducând tăvi de argint, se învârteau printre invitaţi. Peste tot se vedeau picturi şi sculpturi, luminate de reflectoare. Invitaţii erau diplomaţi şi oameni de rând, inclusiv nişte ziarişti din Washington. Recunoscu pe câţiva.

Peter opri un chelner şi luă o cupă de şampanie. O bău repede, ca să poată ţine paharul gol ridicat, acoperindu-şi parţial faţa şi să privească în jur.

— Eşti Peter Chancellor! Te-aş recunoaşte oriunde!

Cea care vorbise era o Brunhildă, coiful ei de walkirie fiind o pălărie înfloratã, aşezată drept pe capul wagnerian.

— Când o să-ţi apară noul roman?

— Acum nu lucrez la nimic.

— De ce te afli la Washington?

Peter se uită spre perete.

— Sunt pasionat de arta flamandă.

Brunhildă avea un carneţel cu spirală în mâna stângă şi un creion în dreapta. Scria în timp ce vorbea.

— Invitat de Ambasada Belgiei... un cunoscător al artei flamande.

— N-am spus asta, protestă Chancellor.

Văzu, printre oameni, uşile liftului deschizându-se. Din el ieşi bărbatul care, cu câteva clipe în urmă, intrase alergând pe uşa de sticlă din hol.

Brunhilda spunea ceva; el n-o asculta.

— Există vreo scară pe-aici?

— *Ce*?

— O *scară*. O ieşire!

Chancellor o luă de cot şi-i dirija trupul masiv astfel încât să-i acopere câmpul vizual al urmăritorului.

— *Ştiam eu* că te-am recunoscut! Vocea subţire, ascuţită, de femeie aparţinea unei editorialiste blonde pe care Peter o recunoscu vag. Eşti Paul Chancellor, scriitorul.

— Cam aşa ceva. Ştii cumva unde e ieşirea? Trebuie să ajung la parter imediat.

— la liftul, spuse ziarista. Uite, e unul chiar aici.

Se întoarse ca să-i arate. Mişcarea atrase atenţia bărbatului. Porni spre Peter. Acesta se dădu înapoi.

Omul îşi croia drum prin mulţime. În capătul îndepărtat al încăperii, dincolo de o masă cu aperitive, un chelner intra printr-o uşă batantă. Chancellor aruncă paharul şi le luă de braţ pe cele două jurnaliste uimite, împingându-le spre uşă.

Bărbatul era la câţiva metri în spatele lui, iar uşa batantă – dincolo de masă. Peter o ocoli, fără să le scape din mână pe ziariste. Când omul ieşi din mulţime,

Chancellor le răsuci pe femei şi le împinse cât putu de tare spre individul care fugea.

Omul ţipă; creionul grăsanei i se înfipsese în buza de jos. Din gură i se prelingea sânge. Peter îşi vârî mâinile sub masa uriaşă, plină cu mâncare şi două imense boluri de punci şi o ridică, răsturnând argintăria, paharele, lichidul şi alimentele pe podea.

Strigătele se transformară în urlete; cineva fluieră. Chancellor alergă spre uşa batantă, intrând într-un oficiu.

Pe peretele din stânga văzu un semn roşu, pe care scria *Ieşire*. Înhaţă o măsuţă rulantă şi-o împinse în spatele lui cu atâta putere încât o roată se desprinse. Bolurile de salată se zdrobiră de uşa batantă. Alergă spre ieşire şi se aruncă în ea ca s-o deschidă. Se uită în urmă; la intrarea în oficiu era haos, dar nu se vedea omul care-l urmărea.

Scara era pustie. Coborî câte trei trepte deodată până la palier, apoi coti pe lângă balustradă.

Picioarele i se loviră de un obstacol – genunchiul stâng se izbise de un stâlp de fier. Dedesubt, în faţa uşii din hol stătea bărbatul pe care-l văzuse ultima dată pe Connecticut Avenue. Tipul care sărise din maşină. Nu mai făcea parte din roman; era real. La fel şi pistolul din mâna lui.

Nebunia! Lui Peter îi veni în minte gândul demenţial că trebuia să aibă un magnetofon miniaturizat în buzunarul de la piept. Involuntar, ridică braţul stâng ca să-şi pipăie haina. Să pornească magnetofonul. Un aparat inexistent. Ce se *întâmpla* cu el?

— Ce vrei de la mine? De ce mă urmăreşti? şopti el, nemaifiind în stare să facă distincţia între real şi imaginar.

— Vrem doar să vorbim cu tine. Să fim siguri că înţelegi...

— Nu!

Mintea îi explodă. Sări de pe palier, conştient doar de spaţiul liber. Undeva, printre vibraţiile aerului din acel loc auzi şuieratul dezgustător al unui glonţ, dar nu fu atins; confuzia lui era totală.

Deodată, mâinile lui se loviră de piele şi păr. După salt, trupul său făcuse contact cu ceva; izbi capul omului de uşa metalică.

Omul real cu pistolul real se prăbuşi, cu părul şi faţa acoperite de sânge. Peter se ridică şi rămase o clipă şocat, încercând să separe fantezia de realitate.

Trebuia să fugă. Nu-i mai rămăsese decât să fugă. Trânti uşa, deschizând-o şi porni pe podeaua de marmură. Gardianul stătea la ieşirea dinspre stradă, cu mâna pe tocul pistolului şi cu un o staţie de radio portabilă la ureche.

Când se apropie Peter, gardianul vorbi.

— Ceva necazuri pe sus, nu?

— Da. Câţiva oameni beţi, cred.

— V-au găsit cei doi tipi? Mi-au spus că sunteţi de la FBI.

Peter se opri, cu mâna pe clanţa uşii.

— *Ce*?

— Întăririle dumneavoastră. Ceilalţi doi tipi. Au venit imediat după dumneavoastră. Şi-au arătat legitimaţiile. Şi ei sunt de la FBI.

Chancellor nu mai ascultă. Nebunia era totală. FBI! Coborî cele câteva trepte, cu ochii înceţoşaţi, cu respiraţia tăiată.

— Timpul e trecut pe contor, domnule.

La vreo doi metri în faţa lui, lângă trotuar, se afla taxiul. Peter alergă spre uşa lui şi se sui în el.

— Coboară pe drumul spre Casa Albă! Pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te! Ocoleşte Parcul Smithsonian. O să-ţi spun unde să mă laşi.

Taxiul acceleră.

— Sunt banii dumitale.

Peter se întoarse şi privi pe geamul din spate către galerie.

Un bărbat cobora în fugă treptele spre trotuar, cu o mână la faţă, iar în cealaltă ţinând o staţie de radio. Era omul a cărui buză fusese străpunsă de creionul jurnalistei obeze. Văzuse taxiul. Alţii aveau să-l aştepte. Undeva.

Pătrunseră în curba din jurul Casei Albe. Spre sud se afla Monumentul lui Washington, cu obeliscul de alabastru scăldat în lumina reflectoarelor.

— Încetineşte, îl instrui Peter pe şofer, la marginea peluzei. Dar nu opri. O să sar afară, dar nu vreau...

Vocea lui Peter se stinse; nu ştia cum să se exprime. Şoferul îl ajută.

— Dar nu vrei să fii observat când sari, asta e?

— Da.

— Ai necazuri?

— Da.

— Cu poliţia?

— *Iisuse*, nu! E ceva... personal.

— Mi se pare în regulă. Ai fost corect cu mine; sunt corect cu dumneata. Şoferul încetini. La vreo cincizeci de metri în faţă, la cel mai îndepărtat punct al curbei, înainte de a intra în linie dreaptă, sari. Pe urmă eu o să merg foarte repede, preţ de vreo câteva blocuri. Nimeni n-o să te vadă. Ai înţeles?

— Da, am înţeles. Mulţumesc.

— *Acum*!

Taxiul încetinise. Chancellor deschise uşa şi sări peste marginea trotuarului, forţa saltului şi curbura drumului proiectându-l pe iarbă.

Şoferul ţine încontinuu claxonul apăsat. Alte automobile se traseră spre dreapta, lăsând taxiul să treacă. Era sunetul unei urgenţe; cineva avea necazuri.

Un singur automobil nu opri, nu ezită, nici nu trase pe dreapta, cum făceau alte maşini din faţa şi spatele taxiului grăbit. Fără să ia în seamă semnalul de avertisment, se postă înapoia taxiului şi începu să gonească după el.

Era limuzina neagră, pe care o văzuse pe Hampshire Avenue.

Peter rămase o clipă nemişcat. Se auzeau cauciucuri scrâşnind la distanţă. Dinspre şoseaua din faţa Casei Albe, în direcţia lui Continental Hali, un alt automobil intra în

curbă, îl căuta? Se ridică în picioare şi începu să alerge prin iarbă.

Simţi betonul sub picioare; ajunsese pe stradă. În faţă se vedeau clădiri, în jur erau maşini, mergând încet. Continuă să fugă, ştiind că dincolo de clădirile întunecate şi copacii rari se afla Smithsonianul.

Deodată căzu şi se rostogoli pe pavaj. În spate se auzi sunetul inconfundabil al unor paşi ce alergau. Îl găsiseră!

Se luptă să se ridice în picioare şi ţâşni înainte, ca un atlet supraîncordat ce luase startul. Continuă să alerge unde îl îndruma instinctul şi deodată îl văzu! Frontoanele sale se profilau pe cer! Silueta Smithsonianului! Fugi cât putu de repede peste o pajişte nesfârşită, sărind peste lanţurile joase ce mărgineau aleile, până când se opri fără suflare în faţa enormei clădiri.

Ajunsese, dar unde era Longworth?

Crezu pentru o clipă că auzise un zgomot în spatele lui.

Se întoarse; nu era nimeni.

Brusc, văzu două scânteieri de lumină, undeva în întuneric, dincolo de treptele ce duceau spre drumul din faţa intrării. Veneau de la nivelul pământului, din stânga statuii ce se afla în capătul scării. Licăriră din nou, de parcă ar fi fost aţintite asupra lui! Se apropie cu paşi repezi de sursa de lumină.

Mai aproape şi mai aproape; opt metri, şapte metri. Se îndreptă către un colţ întunecat al masivului muzeu; în faţa zidului se aflau tufe.

— *Chancellor! Lasă-te jos*!

Peter se aruncă la pământ. Două lumini străpunseră întunericul; împuşcături de pistol amortizate. În spatele lui auzi un corp căzând. În mâna celui ucis văzu un pistol. Era îndreptat asupra lui.

— Trage-l încoace!

Era un ordin şoptit, venit din întuneric. Cu un aer răvăşit, Chancellor făcu ce i se spuse. Trase corpul pe iarbă, spre umbra zidului, apoi se furişă spre Alan Longworth.

Omul era pe moarte. Stătea sprijinit cu spatele de peretele Smithsonianului. În mâna dreaptă avea pistolul cu care salvase viaţa lui Peter; cu stânga se ţinea de stomac. Degetele îi erau pline de sânge.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc, zise Chancellor de-abia auzit. Poate că nici nu trebuie. Era unul din oamenii dumitale.

— Eu n-am nici un om, răspunse ucigaşul blond.

— O să vorbim mai târziu despre asta. Dumneata vii cu mine. *Acum*! Înfuriat, Peter se luptă să-l ridice în picioare.

— Nu merg nicăieri, Chancellor. Dacă stau nemişcat şi îmi ţin măruntaiele, mai rezist câteva minute. Nu şi dacă mă mişc.

Se auzi din nou acel sunet straniu, gutural din vocea lui Longworth.

— Pe urmă, o să mă duc să caut pe cineva! spuse Peter, în glasul căruia se simţea teama. Nu putea să-l lase pe Longworth să moară. Nu *acum*. O să chem o ambulanţă!

— O ambulanţă nu m-ar ajuta cu nimic. Crede-mă pe cuvânt. Dar trebuie să ştii. Trebuie să înţelegi.

— Înţeleg totul. Un grup de fanatici încearcă să distrugă FBI-ul, pentru a prelua controlul asupra lui. Iar dumneata eşti unul dintre ei.

— Nu-i adevărat. E ceva mai presus de Birou. Noi încercăm să-i oprim; eu m-am străduit din răsputeri. Şi acum dumneata ai rămas singurul care poate face asta. Eşti cel mai aproape de esenţa chestiunii; nimeni nu are avantajul dumitale.

— De ce?

Longworth părea să ignore întrebarea. Respiră adânc.

— Dosarele dispărute. Dosarele personale ale lui Hoover...

— Nu *există* dosare dispărute! îl întrerupse Peter mânios. Există doar oameni ca dumneata şi ca omul pe care l-ai ucis. Ai comis o greşeală, Longworth. El mă

urmărea pe mine, mă hăituia pe mine. Şi-a arătat legitimaţia; e de la FBI! E unul dintre voi.

Longworth privi trupul celui pe care-l omorâse.

— Aşadar, maniacii au aflat despre dosare. Probabil că era inevitabil. Acum pot fi folosiţi de către cel ce le deţine. Sunt nişte ţapi ispăşitori perfecţi; vor fi învinuiţi de toate relele.

Chancellor nu-l asculta. Singurul lucru care conta era să-l predea pe Longworth lui Quinn O'Brien.

— Nu mă interesează observaţiile dumitale.

— Susţii că o iubeşti pe fata aia, zise Longworth respirând greu. Dacă-i aşa, o să mă asculţi.

— Ticălosule! Pe ea să n-o amesteci în treaba asta!

— Mama ei, tatăl ei... Despre ei e vorba. Ceva s-a întâmplat cu mama ei.

Peter îngenunche lângă de agent.

— Ce ştii despre mama ei?

— Nu destule. Dar dumneata poţi afla. Ai răbdare cu mine. Pentru început, vreau să-ţi spun că numele meu nu e Longworth.

Chancellor îl privi neîncrezător, deşi îşi dădea seama că îi spunea adevărul. Cercuri în interiorul altor cercuri. Realitate şi fantezie, dar care era una şi care cealaltă? Luna apăru pe cerul cenuşiu al nopţii. Pentru prima dată, reuşi să vadă limpede faţa lui Longworth. Bărbatul muribund nu mai avea sprâncene, nici gene. În jurul gurii carnea se vedea tăiată şi toată faţa era plină de băşici. Omul fusese bătut, torturat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Numele meu e Ştefan Varak. Sunt specialist în coduri la Consiliul Naţional de Securitate, dar îndeplinesc şi anumite funcţii într-un grup de...

— *Varak*?

Îi trebuiră câteva secunde până să priceapă semnificaţia numelui, dar în clipa în care se lămuri, Peter încremeni de uimire.

— Eşti omul pe care-l caută O'Brien!

— Quinn O'Brien? întrebă Varak, gemând de durere.

— Da. El e persoana căreia i-am relatat toată povestea, încearcă să te găsească!

— N-am fost în măsură să primesc mesaje. Ai avut noroc.

Quinn e unul dintre cei mai deştepţi oameni de-acolo. şi în acelaşi timp, demn de încredere. Varak tuşi şi chipul i se schimonosi de durere. Dacă maniacii au ieşit la suprafaţă, O'Brien o să-i oprească.

— Ce vrei să-mi spui? Ce ştii despre soţia lui MacAndrew?

Varak îşi ridică mâna însângerată.

— Trebuie să-ţi explic. Cât de repede pot. Încă de la început, ai fost programat. Ţi s-au spus adevăruri şi minciuni. Trebuia să te implicăm, să te facem să te-apuci de treabă, să obligăm duşmanul să reacţioneze, să se deconspire.

Varak fu scuturat de un spasm. Chancellor aşteptă până îi trecu, apoi îl întrebă:

— Adevăruri şi minciuni. Care erau unele, care celelalte?

— Ţi-am spus. Dosarele. Au dispărut.

— Deci n-a fost vorba despre un asasinat?

Varak îl privi pe Peter, cu respiraţia întretăiată.

— Cei care l-au înfruntat pe Hoover erau oameni onorabili. Au protejat victimele directorului respectând litera legii, nu încălcând-o.

— Dar dosarele au fost sustrase.

— Da. Partea asta e adevărată. Dosarele având literele de la *M* la *Z*. Să nu uiţi asta. Încă un spasm străbătu corpul lui Varak. Peter îl prinse de umeri; fu singurul lucru care-i veni în minte. Tremurul nu se domoli; Varak continuă: Iar acum trebuie să intru în amănunte. Folosesc cuvintele dumitale.

Cuvintele *lui*? Ochii lui Varak sticleau; accentul acela se făcu din nou auzit.

— Cuvintele mele? Ce vrei să spui?

— În capitolul patru...

— În ce?

— În manuscrisul dumitale.

— L-ai citit?

— Da.

— Cum?

— Nu contează. Nu mai avem timp... în Nucleul dumitale. Te ocupi de trei oameni. Un senator, o jurnalistă, un funcţionar guvernamental...

Ochii lui Varak se înceţoşară; vocea i se stinse.

— Ce-i cu ei? insistă Chancellor, fără să înţeleagă.

— Folosesc dosarele pentru a face bine... Muribundul trase adânc aer în piept. Dumneata ai spus asta.

Peter îşi aminti. *Dosarele*. În manuscris pusese cuvintele în gura fostului funcţionar guvernamental. *Dacă pot fi folosite aşa cum face Hoover, de ce n-ar fi posibil şi altfel. Să fie utilizate pentru a face bine*! Era falsul raţionament care avea să conducă la o tragedie.

— Şi ce dacă am spus-o? Ce vrei să zici?

— Asta s-a întâmplat... Varak reuşi pentru scurt timp să-şi concentreze privirea asupra lui, făcând eforturi supraomeneşti. Un om s-a transformat în ucigaş. Un ucigaş care angajează alţi ucigaşi.

— *Ce*?

— Cinci oameni. Unul dintre cei patru... în afară de Bravo. În nici un caz Bravo...

— Ce-ai spus? Cine-i Bravo?

— O splendidă ispită. De a folosi dosarele pentru a face bine.

— *Splendidă*?... Nu e deloc splendidă. E şantaj!

— Asta-i tragedia.

O, *Doamne*!Cuvintele lui!

— Care cinci oameni? Ce vrei să spui?

— Pe Venice îl cunoşti... Şi pe Bravo, dar *nu* e Bravo! *În nici un caz* Bravo!

Varak îşi luă încet mâna însângerată de la rana din abdomen şi o duse la buzunarul hainei. Scoase o foaie de hârtie albă mânjită cu sânge. Unul dintre cei patru oameni. Am crezut că era Banner sau Paris. Acum nu mai sunt sigur. Vârî hârtia în palma lui Chancellor. Numele de cod. Venice, Christopher, Banner, Paris. E unul dintre ei. Dar nu Bravo.

— ”Venice”... „Bravo”... cine sunt?

— Grupul. Nucleul dumitale. Varak îşi duse mâna la rană. Unul dintre ei ştie.

— Ce ştie?

— Semnificaţia cuvântului *Chasong*. Mama.

— MacAndrew? *Soţia* lui?

— Nu el. *Ea*! Ea e momeala.

— Momeala? Vorbeşte mai clar.

— Măcelul. Semnificaţia măcelului de la Chasong!

Peter se uită la foaia de hârtie pătată de sânge din mâna lui. Pe ea erau scrise nişte nume.

— E unul dintre oamenii ăştia? întrebă muribundul, nesigur de sensul întrebării lui.

— Da.

— De ce?

— Dumneata şi fiica lui. *Dumneata*! Trebuia să fii îndepărtat. Să ajungi să crezi că ăsta era răspunsul. Nu-i ăsta.

— Ce răspuns?

— Chasong. Ceva din *spatele* lui.

— *Încetează*! Ce vrei să spui?

— Nu e Bravo... Ochii lui Varak erau cufundaţi în orbite.

— Cine e Bravo? E unul dintre ei?

— Nu. *În nici un caz* Bravo.

— Varak, ce s-a *întâmplat*? De ce eşti atât de sigur în legătură cu Chasong?

— Sunt alţii care pot fi de ajutor...

— Dar ce-i cu *Chasong*?

— Pe Thirty-fifth Street. Casa. M-au luat şi mi-au acoperit ochii, faţa. Aveau nevoie de un ostatic... Nu i-am văzut, dar i-am auzit. Vorbeau o limbă pe care eu n-o cunosc. Dar au rostit cuvântul *Chasong*. De fiecare dată cu... fanatism. Are alt înţeles. Află ce se ascunde în spatele masacrului de la Chasong. Asta te va conduce la dosare.

Varak căzu în faţă. Chancellor îl prinse şi-l sprijini de zid.

— Trebuie să mai fie ceva!

— Foarte puţin. Şoapta lui Varak se stinse. Peter fu nevoit să-şi plece urechea la buzele agentului ca să-l audă. M-au dus cu maşina printr-un oraş: credeau că sunt inconştient. Am auzit automobile. M-am izbit în uşa maşinii, având bandajul pe faţă. Au tras în mine, dar s-au îndepărtat. Trebuia să te întâlnesc singur. Nu puteam vorbi la telefon. Am avut dreptate. Au sunat la cele două numere false pe care ţi le-am dat. Dacă ţi-aş fi spus la telefon tot ce ţi-am zis acum, ai fi fost ucis. Ai grijă de fată. Găseşte semnificaţia măcelului de la Chasong.

Chancellor simţi sporindu-i panica; capul îi plesnea de durere. Varak era aproape mort. Avea să clacheze în câteva secunde!

— Ziceai că mai sunt şi alţii! La cine să mă duc? Cine îmi poate da o mână de *ajutor*?

— O’Brien, şopti Varak. Apoi îl fixă pe Peter, cu un zâmbet ciudat pe buzele palide. Uită-te la manuscrisul

dumitale. Există un senator. El ar putea să fie... Du-te la el. Lui nu-i este frică.

Cu un ultim oftat, Varak îşi dădu sufletul.

Iar mintea lui Chancellor era inundată de o lumină orbitoare şi de tunete. Bubuiturile zguduiau pământul; nu mai exista nici o logică. Un senator... Trecuse peste un hotar pe care nimeni nu l-ar fi depăşit. Lăsă capul lui Varak sprijinit de perete şi se ridică încet în picioare, retrăgându-se, stăpânit de o teroare atât de cumplită încât nu mai putea judeca.

Nu-i rămânea decât să fugă. Aşa că începu să alerge orbeşte.

Se afla lângă apă. Lumina reflectată licărea pe suprafaţa ei precum mii de lumânări minuscule pâlpâind în bătaia unui vânt ce nu se simţea. Nu ştia de cât timp alerga. Când mintea începu să i se limpezească, îşi zise pentru o clipă că era la New York, în zori, între zidurile sculptate de la Fort Tryon, unde un bărbat blond pe nume Longworth tocmai îi salvase viaţa.

Dar numele lui nu era Longworth. Îl chema Varak şi murise.

Peter închise ochii. Spaţiul liber pe care-l căuta de atâta vreme îl copleşea acum. Se lăsă încet la pământ; genunchii atinseră iarba, iar el începu să tremure.

Auzi zgomotul unui motor apropiindu-se. Pietrişul scrâşnea sub roţi. Chancellor deschise ochii şi privi în jur. Lângă el opri o motocicletă, cu un singur far orientat în jos. Un poliţist coborî de pe ea. Îndreptă fasciculul lanternei spre Peter.

— Ai păţit ceva, domnule?

— Nu. Nu, e în regulă.

Poliţistul se apropie. Chancellor se ridică şovăielnic, observând că, în spatele lanternei, mâna omului desfăcuse tocul pistolului.

— Ce faceţi aici?

— Eu... nu prea ştiu. Ca să fiu sincer, am băut cam mult şi am ieşit să mă plimb. Fac asta deseori; e mai bine decât să te sui într-o maşină.

— Cu siguranţă, răspunse poliţistul. Nu vă gândiţi să faceţi vreo prostie, nu-i aşa?

— Cum? Ce vrei să spui?

— De exemplu, să vă aruncaţi în apă şi să nu mai vreţi să ieşiţi.

— Ce?

Poliţistul stătea în faţa lui, privindu-l cu atenţie.

— Sunteţi foarte murdar.

— Am căzut. Ţi-am spus, am...

— Ştiu. Aţi întrecut măsura. Curios, nu mirosiţi.

— Am băut vodcă.

— Sunteţi deprimat? Probleme de familie? Necazuri? Vreţi să vedeţi un preot sau un rabin? Poate un avocat?

Peter înţelese.

— Pricep. Crezi că vreau să mă înec.

— Se mai întâmplă. Am scos multe cadavre din Bazin.

— Suntem la Bazinul Tidal? întrebă Chancellor.

— În punctul dinspre sud-vest. Poliţistul făcu un semn spre dreapta. Acolo e şoseaua Ohio. Dincolo de apă se află Jefferson Memorial.

Peter se uită la ceas. Era ceva mai mult de nouă şi jumătate. Rătăcise timp de *două* ore. Şi avea multe de făcut. În primul rând trebuia să calmeze un poliţist îngrijorat. Se chinui să-şi găsească cuvintele.

— Uite, eu sunt în regulă, domnule poliţist. Serios. De fapt, vreau să ajung la un telefon. Există vreo cabină prin preajmă?

Poliţistul duse mâna la tocul pistolului şi-l închise.

— Pe şosea, la vreo sută de metri spre sud, poate mai puţin. Poate găsiţi şi un taxi acolo. Dar dacă vă opriţi din nou, fiţi atent. Alţi poliţişti s-ar putea să fie mai aspri decât mine.

— Mulţumesc pentru avertisment. Peter zâmbi. Şi mulţumesc pentru grija dumitale.

— Face parte din îndatoririle mele profesionale.

Chancellor dădu din cap şi porni pe pajişte, spre şoseaua Ohio. Cineva îi interceptase telefonul de la hotel; nu putea să ia legătura cu Alison. În schimb, trebuia să-l găsească pe Quinn O'Brien.

— Unde dracu' *eşti*? Ordinul meu a fost să rămâi ia hotel! Lua-te-ar naiba...

— Maniacii au încercat să mă omoare, îl întrerupse Chancellor repede, amintindu-şi de apelativul lui Varak.

— *Maniacii*? O'Brien părea şocat. Unde-ai auzit termenul ăsta?

— Despre toate astea o să vorbim. Şi despre alte lucruri. De-abia ieşisem de la Corcoran Gallery.

— *Corcoran... Dumneata* ai fost acolo?

— Da.

— O, Doamne! O'Brien avea tonul unui om speriat.

— Acum sunt la...

— *Taci*! ţipă deodată omul de la FBI. Nu mai spune nimic!

Stai puţin... rămâi la aparat. Peter auzea respiraţia lui O'Brien; omul se gândea. Conversaţia noastră de aseară. Gândeşte-te bine. Mi-ai spus că ai dat trei telefoane la New York, din cabine. Ai folosit cartea de credit.

— Dar am...

— Ţi-am spus să taci! Gândeşte-te! Telefoanele au fost date înainte şi după împuşcăturile de pe Thirty-fifth Street.

— Eu...

— Ascultă-mă! Ai dat un anume telefon... cred că a fost după, nu sunt sigur. Du-te la cabina de unde ai sunat atunci. M-ai înţeles? Nu răspunde imediat. Adu-ţi aminte.

Peter încerca să înţeleagă ce-i spunea O'Brien. Nu dăduse trei telefoane, ci numai unul. Îl sunase pe Tony Morgan înainte de nebunia de pe Thirty-fifth Street. Pe urmă nu mai dăduse nici un telefon.

Adu-ţi aminte. Elimina. Asta era! Agentul se referea la acea convorbire, la acea cabină.

— Înţeleg, zise el.

— A fost după, nu-i aşa? După Thirty-fifth Street.

— Da, spuse Chancellor, ştiind că era o minciună.

— Undeva pe Wisconsin, cred.

— Da. Din nou, o înşelătorie.

— Bine. Du-te acolo. O să te sun din zece în zece minute.

Alege o frază pe care să mi-o amintesc din conversaţia noastră şi spune-o în clipa când o să ridici receptorul. Ai priceput?

— Da.

Peter închise telefonul şi ieşi din cabină. Continuă să meargă spre sud, către luminile podului peste Potomac, în căutarea unui taxi. În timp ce mergea, căută să-şi amintească exact unde se afla cabina din care-l sunase pe Morgan. Era lângă Universitatea George Washington.

Apăru un taxi. Găsiră uşor cabina telefonică. Intrară din nou în mulţime, printre lumini colorate şi colinde de Crăciun, transmise prin difuzoare nevăzute. Îi ceru şoferului să-l aştepte; singurii bani pe care-i mai avea în portmoneu erau două bancnote de cincizeci de dolari. Trebuia să le schimbe, şi-n acelaşi timp să reţină taxiul.

Ştia exact ce avea de făcut.

Află semnificaţia lui Chasong.

Închise uşa cabinei şi ridică receptorul din furcă, ţinând-o apăsată cu degetul. Imediat ce auzi ţârâitul, dădu drumul furcii şi vorbi.

— „S-ar putea să rămân aici toată noaptea.....O să te las pe dumneata să hotărăşti...” Era una dintre primele fraze pe care i le spusese agentului atunci când se întâlniseră.

— Merge, spuse O’Brien. Sunt la vreo zece blocuri distanţă, pe Twentieth Street. Poate că am fost urmărit, aşa

că nu ne putem întâlni. Acum spune-mi ce s-a întâmplat. De unde ai auzit termenul maniaci?

— De ce? E ceva deosebit?

— Lasă glumele. Nu ai timp.

— Nu glumesc. Sunt atent. Dacă văd pe cineva uitându-se la mine sau o maşină oprindu-se, o să fug. Cred că eşti curat, O'Brien; aşa mi s-a spus. Dar vreau să fiu sigur. Acum, dumneata să-mi spui *mie* ce înseamnă termenul ăsta. Cine sunt maniacii?

O'Brien oftă cu zgomot.

— Cinci sau şase agenţi speciali, apropiaţi ai lui Hoover care acţionau în secret. Se bucurau de toată încrederea lui. Vor să instaureze vechiul regim şi să preia controlul asupra Biroului. Ţi-am sugerat asta aseară. Totuşi, n-am folosit cuvântul *maniaci*.

— Dar ei nu fac parte din poveste, nu-i aşa? Nu deţin dosarele dispărute.

O'Brien amuţi, şi la celălalt capăt al firului Peter intui starea de şoc a agentului.

— Aşadar, ştii.

— Da. Dumneata spuneai că acele dosare au fost distruse; că nu exista altă posibilitate, însă minţeai. *Nu au fost* distruse. Cel care le deţine crede că eu sunt pe cale să aflu cine e... cine sunt ei. Asta-i ideea din spatele tuturor celor întâmplate. Eu eram cursa. Aproape că a funcţionat, numai că omul care mi-a atribuit acest rol a fost ucis de propria-i capcană. Acum spune-mi ce ştii, dar fii explicit!

O'Brien răspunse calm, stăpânindu-şi nervii:

— Cred că maniacii *deţin* acele dosare. Au operat cu ele; au acces la ele. Din cauza asta n-am putut vorbi cu dumneata din biroul meu; mi-au interceptat telefonul. Erau nevoiţi s-o facă. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Corect. L-am găsit pe omul dumitale, Varak.

— Ce?

— Se dăduse drept Longworth.

— *Longworth*? Întâi mai... registrele de securitate! El deţine dosarele! Fără să vrea, O'Brien strigase în receptor.

— Dar n-are nici un *sens*! zise Peter stupefiat. El a murit. Şi-a pierdut viaţa ca să găsească acele dosare. Chancellor îi povesti agentului tot ce se întâmplase, de la telefonul dat de Varak până la moartea lui, menţionând şi convingerea muribundului că O'Brien avea să-i oprească pe maniaci. Dar nu spuse nimic despre Chasong. Deocamdată era o chestiune personală.

— Varak a murit, spuse încet O'Brien. Nu-mi vine să cred.

Era unul dintre oamenii pe care contam. N-am mai rămas prea mulţi.

— Pe tipul de la CIA îl cunosc. Îmi spunea că unii dintre voi lucrează împreună. În întregul Washington. Că trebuia să procedaţi aşa.

— Aşa e. Partea proastă e că nu avem pe nimeni care să ne dea consultaţii juridice. Nici un procuror de la Departamentul de Justiţie nu prezintă încredere.

— S-ar putea să fie cineva. Un senator. Mi-a spus Varak.

Dar nu e cazul încă. Nu acum... Eşti bun să dai ordine, O'Brien. Dar cum ar fi să le primeşti?

— Nu prea bine. Trebuie să aibă sens.

— Dosarele alea au vreun sens?

— O întrebare stupidă.

— Atunci, fă două lucruri pentru mine. Scoate-o pe Alison MacAndrew de la Hay-Adams şi du-o într-un loc sigur. Ei pe mine mă vor. O vor folosi pe ea pentru a pune mâna pe mine.

— În regulă, nu-i nici o problemă. Care-i al doilea lucru?

— Am nevoie de adresa unui maior pe nume Pablo Ramirez. Lucrează la Pentagon.

— Aşteaptă puţin.

Deodată, Peter se alarmă. Auzi în receptor foşnet de hârtie. *Hârtie*! Ridică mâna spre furca telefonului, gata să întrerupă conversaţia şi să fugă.

— O’Brien! Spuneai că eşti la zece blocuri distanţă de mine. Într-o cabină telefonică!

— Aşa e. Mă uit în cartea de telefoane.

— Of, *Iisuse*!... Chancellor răsuflă uşurat.

— Am găsit. Ramirez P. Locuieşte în Bethesda. Agentul îi citi adresa; Peter o memoră. Asta-i tot?

— Nu. Vreau s-o văd pe Alison diseară, târziu, sau mâine dimineaţă. Cum aflu unde eşti? Ai vreo idee?

Tăcere. După cinci secunde, O’Brien vorbi:

— Ştii unde e Quantico?

— Baza navală?

— Da, dar nu garnizoana. Există un motel în golf. Îi zice Pines. O duc acolo.

— O să închiriez o maşină.

— Nu face asta. Agenţiile de închiriat sunt uşor de depistat. Există un dispozitiv care poate localiza orice automobil. Te-ar găsi fără nici o problemă. E valabil şi pentru companiile de taxiuri; nici una nu ascunde destinaţiile curselor. Ar şti imediat unde te-ai dus.

— Şi-atunci ce dracu’ să fac? Să merg pe jos?

— Există trenuri spre Quantico din oră-n oră. Asta-i cea mai bună soluţie.

— În regulă. Ne vedem mai târziu.

— Aşteaptă, zise O’Brien pe un ton voit stăpânit. Din nou îmi ascunzi ceva, Chancellor. E vorba despre MacAndrew.

Peter întoarse capul; privi trecătorii prin geamul cabinei.

— Astea-s presupuneri.

— Te amăgeşti singur. Nu e nevoie de cine ştie ce intuiţie. Ramirez lucrează la Pentagon; acolo activase şi MacAndrew.

— Nu insista O’Brien. *Te rog*.

— De ce nu? Nu mi-ai relatat cel mai important lucru pe care ţi l-a zis Varak: de ce trebuia să te vadă.

— Ba *da*. Mi-a explicat strategia lui. Cum am fost programat.

— Nu şi-ar fi pierdut timpul cu asta, în pragul morţii. A aflat ceva şi ţi-a spus despre ce era vorba.

Chancellor îşi scutură capul; transpiraţia i se prelingea pe frunte. N-o să-i dezvăluie lui O'Brien importanţa cuvântului Chasong – până când n-avea să afle semnificaţia lui. Deoarece, pe măsură ce înainta în soluţionarea acestei probleme, devenea din ce în ce mai convins că în joc era supravieţuirea lui Alison.

— Lasă-mă până mâine dimineaţă, zise el.

— De ce?

— Fiindcă o iubesc.

Paul Bromley se uita în oglinda crăpată de deasupra mesei de toaletă cu mânere lipsă la sertarele din mijloc. Ceea ce vedea îl întrista: faţa palidă a unui bătrân bolnav. Perii bărbii cărunte se vedeau limpede; nu se mai bărbierise de peste patruzeci şi opt de ore. Spaţiul larg dintre gulerul murdar al cămăşii şi gâtul lui era o altă mărturie a bolii sale. Îi mai rămăsese foarte puţin timp. Dar suficient. Nu se putea altfel.

Îşi întoarse privirea de la oglindă şi se îndreptă spre pat. Cuvertura era pătată. Ridică ochii spre pereţi şi tavan. Peste tot se vedeau fisuri şi zugrăveală cojită.

Credeau că-l prinseseră în capcană, însă aroganţa lor era neîntemeiată. I se datorau nişte servicii. Îşi petrecuse o viaţă întreagă la Washington, supraveghind cheltuieli importante, ceea ce îi atrăsese recunoştinţa multor oameni.

Totul era un troc: pot face asta, dacă-mi dai aia. Mai tot timpul, sistemul funcţionase foarte bine. În linii mari, se mândrea cu realizările lui la Washington; făcuse multe lucruri bune.

Dar existau şi altele de care nu era prea mândru. Mai ales un anume lucru – pentru un ticălos care-i furnizase datele de care avea nevoie pentru a-i prinde pe hoţii de la Departamentul Apărării. Asta era datoria pe care avea de

gând s-o ceară. Dacă omul îl refuza, o să dea un telefon la *Washington Post*. Dar omul n-o să-l refuze.

Bromley îşi luă haina de pe pat, o îmbrăcă şi ieşi pe uşă în holul mizerabil, apoi coborî treptele până la parter. Agentul FBI căruia-i fusese încredinţat stătea stingherit într-un colţ – o persoană elegantă printre deşeuri umane. Bine măcar că nu trebuia să stea pe holul de sus. Singura ieşire din hotel era uşa din faţă – dovadă a încrederii acordate de patroni clienţilor săi.

Bromley se duse la telefonul public din perete, introduse o monedă şi formă un număr.

— Alo. Vocea era nazală, neplăcută.

— Sunt Paul Bromley.

— Cine?

— Acum trei ani. La Detroit. Proiectul.

Urmă o pauză, după care vocea răspunse:

— Ce doreşti?

— Ce mi se datorează. Dacă nu vrei să-mi sun prietenii de la *Post*. Aproape că puseseră mâna pe tine acum trei ani. Ar putea s-o facă şi acum. Am pregătit şi o scrisoare. Va fi pusă la poştă dacă nu mă întorc acasă.

Urmă încă o pauză.

— Vorbeşte.

— Trimite o maşină după mine. O să-ţi spun unde. Şi unul dintre bătăuşii tăi. Sunt supravegheat de un agent al FBI-ului. Vreau să scap de el pentru o vreme. E genul de lucruri pe care le faci foarte bine.

Bromley aştepta pe trotuar, în faţa hotelului Hay-Adams. Ar fi stat acolo e noapte întreagă, dacă era nevoie. Şi când s-ar fi luminat de ziuă, s-ar fi putut ascunde lângă poarta bisericii de vizavi. Mai devreme sau mai târziu, Chancellor avea să apară. Şi atunci Bromley l-ar fi ucis.

Pistolul din buzunar îl costase cinci sute de dolari. Se îndoia că valora mai mult de douăzeci. Dar omului din Detroit îi ceruse ajutorul, nu milă.

Bromley îşi tot ridica ochii spre ferestrele din dreapta, de la etajul cinci al hotelului. Erau camerele lui Chancellor.

Camere scumpe. Cu o seară în urmă, întrebase pe o operatoare de bună-credinţă care era numărul apartamentului, înainte să-l sune pe scriitor. Dispreţuitul romancier trăia pe picior mare.

Zilele lui erau numărate.

Bromley auzi zgomotul unei maşini venind dinspre sud, pe Sixteenth Street. Intră pe aleea hotelului. Din ea coborî un bărbat roşcovan, care vorbi cu portarul, apoi intră în hol.

Contabilul recunoscu automobilul neînmatriculat. Aprobase în mod frecvent cumpărarea a zeci de astfel de maşini, de câte ori era solicitată aplicarea ştampilei lui. Aparţinea FBI-ului; fără îndoială, venise după Chancellor!

Bromley traversă iarăşi strada şi urcă pe alee, oprindu-se în umbra clădirii, în dreapta intrării şi lângă maşina FBI-ului. Portarul coborâse pe alee şi fluiera după un taxi. Un cuplu îl urma pe trotuar, deoarece drumul era blocat.

Perfect! Chancellor urma să moară!

Câteva clipe mai târziu, o femeie ieşi cu roşcovanul. Dar nici urmă de Chancellor!

Trebuia să fie acolo!

— Eşti sigur? întrebă îngrijorată femeia.

— O să ia diseară trenul până acolo, zise roşcovanul. Sau mâine dimineaţă. Nu-ţi face griji.

Trenul.

Bromley îşi ridică gulerul pardesiului şi porni pe lungul drum spre gara centrală.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Instalat în taxiul ce-l ducea la reşedinţa lui Ramirez, Peter scoase pagina pătată de sânge, pe care i-o dăduse Varak. Se simţi din nou copleşit de semnificaţia acelor nume.

Copleşit şi înspăimântat, fiindcă aparţineau unor oameni extraordinari – fiecare era celebru, fiecare – strălucit, fiecare avea o imensă putere. Şi unul dintre ei deţinea dosarele lui Hoover.

Pentru numele lui *Dumenezeu*, de ce? Peter citi cu atenţie numele; fiecare dintre ele îi evoca o imagine.

Frederick Wells, bărbatul slab, cu trăsături ascuţite – nume de cod Banner. Rector universitar, dispunând de milioane de dolari prin intermediul imensei Fundaţii Roxton, unul dintre cei mai străluciţi arhitecţi ai perioadei Kennedy. Un om cunoscut pentru faptul că nu făcuse niciodată compromisuri în materie de principii, nici măcar atunci când atitudinea sa stârnise mânia întregului Washington.

Daniel Sutherland – Venice – era poate cel mai respectat negru din ţară. Nu numai pentru realizările obţinute, ci şi pentru înţelepciunea hotărârilor sale judecătoreşti. Peter simţise compasiunea judecătorului în scurta conversaţie de jumătate de oră pe care o avusese cu el în urmă cu câteva luni. I se citea în ochi.

Jacob Dreyfus – Christopher. În mintea lui Peter, chipul lui Dreyfus era mai puţin limpede decât al celorlalţi. Bancherul evita să se expună atenţiei publice, dar nu putea fi ignorat de comunitatea financiară, ceea ce însemna presa financiară. De cele mai multe ori, avea un cuvânt greu de spus în configurarea politicii monetare naţionale. Comisese acte de caritate în întreaga lume, iar generozitatea lui n-avea limite.

Carlos Montelan – Paris – era sfetnicul preşedinţilor americani, o forţă a Departamentului de Stat, un gigant printre oamenii de ştiinţă, ale cărui analize de politică globală se remarcau printr-o mare fineţe şi îndrăzneală. Montelan era american naturalizat; se trăgea dintr-o familie spaniolă – intelectuali castilieni, care se opuseseră unei pături ecleziastice compromise, ca şi lui Franco. Se declarase un inamic înverşunat al oricărei forme de agresiune.

Unul dintre aceşti patru oameni excepţionali trădase idealurile pe care pretindea că le respectă. Era oare vorba despre „splendida ispită" a lui Varak? Comiterea unor acte îngrozitoare pentru un scop nobil? Părea imposibil de admis. Pentru nişte oameni de condiţie inferioară, poate. Nu şi pentru aceştia.

Exceptând situaţia în care unul dintre cei patru nu era ceea ce se credea despre el. Şi ăsta i se părea cel mai înspăimântător lucru. Ca un om să ajungă la o asemenea înălţime, ascunzând un suflet profund corupt.

Chasong.

Varak ştia că o să moară, aşa că îşi alesese cu grijă cuvintele. Mai întâi îşi limitase bănuielile la Wells şi Montelan – Banner şi Paris – pentru ca apoi să revină şi să lărgească cercul suspecţilor, incluzându-i pe Sutherland şi Dreyfus – Venice şi Christopher. Schimbarea părerii lui era legată de o limbă pe care n-o cunoştea şi de repetarea obsesivă a numelui Chasong. Dar de ce aceste elemente? Ce-l determinase pe Varak să se oprească asupra unei limbi necunoscute lui şi asupra unui strigăt repetat? Care fusese raţionamentul lui? Nu mai avusese timp să-i dea explicaţii.

Semnificaţia măcelului de la Chasong. Măcelul! Peter îşi aminti expresia de aversiune rece întipărită pe chipul lui Ramirez, la înmormântarea lui MacAndrew. Dar avea asta vreo legătură cu Chasong? Sau reprezenta doar simptomele unei invidii care nu-şi găsea alinare în moartea unui rival?

Constituie o posibilitate, dar în ochii lui Ramirez era ceva deosebit.

Avea să afle în curând; taxiul intrase pe Bethesda. Iar dacă legătura *se afla* acolo, spre cine dintre cei patru oameni extraordinari avea să-l conducă semnificaţia cuvântului Chasong? Şi cum?

Peter împături bucata de hârtie de la Varak şi o vârî în buzunarul hainei. Exista un al cincilea om, neidentificat – nume de cod: Bravo. Cine era? Îl protejase oare Varak din greşeală? Ar fi fost posibil ca necunoscutul Bravo să deţină dosarele? Deodată, Peter îşi aminti altceva. *Pe Venice îl cunoşti... şi pe Bravo...* Cum ar fi putut el cunoaşte un asemenea om? se întrebă Peter. Cine *era* Bravo?

Se ridicau prea multe semne de întrebare, la care nu puteau fi date decât prea puţine răspunsuri. Numai unul era important: Alison MacAndrew. Ea constituia răspunsul lui la unele întrebări.

Taxiul se opri în faţa unei case mici, construită din cărămidă. Cartierul era una dintre acele expansiuni ale clasei mijlocii care proliferaseră în împrejurimile Washingtonului – peluze de dimensiuni egale, faţade identice. Chancellor îi mărturisi şoferului adevărul: nu ştia cât avea să stea acolo.

Nici măcar nu-i putea spune dacă Ramirez era acasă. Sau dacă era căsătorit ori dacă avea copii. Nu excludea posibilitatea să fi făcut degeaba călătoria până la Bethesda, însă, dacă l-ar fi sunat în prealabil, mai mult ca sigur că maiorul Ramirez ar fi refuzat să-l vadă.

Uşa se deschise. Spre uşurarea lui Peter, în cadrul ei stătea Pablo Ramirez, cu un aer întrebător.

— Maiorul Ramirez?

— Da. Ne-am cunoscut?

— Nu, dar am fost amândoi la cimitirul Arlington acum două dimineţi. Numele meu e...

— Erai cu fata, îl întrerupse maiorul. Fiica lui. Dumneata eşti scriitorul.

— Da. Mă numesc Peter Chancellor. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneata.

— Despre ce?

— Despre MacAndrew.

Ramirez făcu o pauză înainte de a răspunde, examinând chipul lui Peter. Vorbi calm, cu un vag accent, însă, spre surprinderea lui Peter, tonul vocii lui nu era ostil.

— Nu am nimic de spus despre general. A murit. Să nu-i tulburăm odihna.

— Gândeai la fel când te-am văzut la înmormântare. Dacă ar fi fost posibil ca mortul să fie ucis de două ori, privirea dumitale exact asta ar fi făcut.

— Îmi pare rău.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Cred că e suficient. Te rog să mă scuzi, dar mai am nişte treburi de făcut.

Ramirez se retrase, cu mâna pe clanţa uşii. Peter vorbi repede:

— Chasong. *Măcelul* de la Chasong.

Maiorul se opri, cu trupul ţeapăn. Legătura *era* acolo.

— Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. „Măcelul”, cum îl numeşti dumneata, a fost investigat minuţios de către inspectorul general. Acesta a pus grelele pierderi suferite de ai noştri pe seama neaşteptatei şi copleşitoarei forţe de foc a comuniştilor chinezi.

Maiorul rămase nemişcat, având în ochi acea privire stranie, neutră, specifică militarilor.

— Şi poate pe seama unui zel excesiv în executarea ordinelor, adăugă în grabă Peter. De exemplu, al ordinelor date de Cuţitarul Mac, ucigaşul din Chasong.

— Cred că ar fi bine să intri, domnule Chancellor.

Peter avu senzaţia unei situaţii deja trăite. Intra din nou pe uşa casei unui străin – un ofiţer – şi solicita o întrevedere folosind o informaţie pe care n-ar fi trebuit s-o deţină. Până şi între biroul lui Ramirez şi cel al lui MacAndrew exista o asemănare. Pereţii erau decoraţi cu fotografii şi amintiri din

cariera militară. Chancellor aruncă o privire prin uşa deschisă a biroului şi în clipa aceea îşi aduse aminte de casa izolată de la ţară. Ramirez interpretă greşit privirea lui.

— Nu mai e nimeni aici, zise el scurt – la fel de scurt precum îi vorbise MacAndrew cu câteva luni în urmă. Sunt burlac.

— Nu ştiam asta. Cunosc foarte puţine lucruri despre dumneata, domnule maior. Cu excepţia faptului că ai fost la West Point cam în acelaşi timp cu MacAndrew. Şi că ai luptat cu el în Africa de Nord şi mai târziu în Coreea.

— Sunt sigur că ai aflat şi alte lucruri. Nu puteai să ştii atâtea fără să ţi se fi spus mai multe.

— Ca de pildă?

Ramirez se aşează în fotoliul din faţa lui Peter.

— Faptul că sunt un nemulţumit, dacă nu chiar de-a dreptul răzvrătit. Un zurbagiu din Puerto Rico ce are impresia că a fost ignorat din considerente rasiale.

— Am auzit o glumă marinărească proastă, care nu mi-a plăcut.

— A, cea cu petrecerea în care mi-am pus o jachetă de picolo? Un zâmbet mecanic apăru pe chipul maiorului. Chancellor încuviinţă. Nu e rea. Eu am inventat-o.

— Cum?

— Lucrez într-un departament foarte specializat, extrem de delicat al Pentagonului. Dar n-are nici o legătură cu serviciile clasice de informaţii. În absenţa unei denumiri mai inspirate, îi spuneam „relaţiile cu minorităţile”.

— Domnule maior, ce vrei să insinuezi?...

— Nu sunt maior. În realitate am gradul de general de brigadă. Voi primi cu siguranţă a doua stea în iunie. Vezi dumneata, un maior – mai ales unul de vârsta mea – poate pătrunde în multe locuri şi are posibilitatea să stabilească relaţii mai bune cu oamenii decât un colonel sau general.

— Chiar trebuie să ajungi până în acele locuri?

— În ziua de azi, armata se confruntă cu o problemă extraordinară. Nimănui nu-i place să vorbească despre ea, însă nici nu poate fi ignorată. Rândurile armatei au fost îngroşate de incapabili, de proscrişi. Ştii care poate fi rezultatul acestui fapt?

— Sigur. Calitatea prestaţiei scade.

— Asta-i prima etapă. Cucerim My Lais şi constatăm că soldaţii şi-au pierdut minţile şi îşi oferă raţiile de hrană în schimbul drogurilor. Urmează al doilea pas, care nu e departe de primul. Simpla uzură, instruirea necorespunzătoare a recruţilor şi superioritatea lor numerică fac ca valoarea comandanţilor să scadă simţitor. Din punct de vedere istoric, e ceva cumplit. Nu vorbesc despre Genghis Han şi nici măcar despre cazacii de mai târziu; ei trăiau într-o lume barbară. Există un exemplu mult mai recent. Criminalii au preluat controlul asupra armatei germane, iar rezultatul a fost Wehrmachtul nazist. Înţelegi ce vreau să spun?

Peter dădu încet din cap. Aprecierile militarului păreau exagerate; se făceau prea multe controale.

— Nu pot admite existenţa unei bande de terorişti negri.

— Nici noi. Statistica – mai exact, demografia – confirmă ceea ce bănuiam de multă vreme. Procentul negrilor care se îndreaptă spre cariera militară e mult mai mare şi mai justificat decât cel al albilor. Indivizii cărora le lipseşte motivaţia se organizează oricum în bande. E un sistem de filtrare foarte democratic: gunoiul atrage gunoiul. Şi *există* minorităţi: hispanici din Harlem, slovaci din Chicago, mexicani din Los Angeles. Cuvintele ce-i definesc sunt *şomaj, sărăcie* şi *ignoranţă*.

— Iar dumneata reprezinţi soluţia armatei?

— Eu fac începutul. Încercăm să comunicăm cu ei, să-i înălţăm în grad, să-i facem mai buni decât sunt. Programe educaţionale, atenuarea resentimentelor, insuflarea respectului de sine. Toate conceptele pe care liberalii le consideră incompatibile cu felul nostru de a fi.

Avea senzaţia că lipsea totuşi o verigă în succesiunea logică a ideilor.

— Toate astea sunt foarte instructive, zise Peter, dar ce legătură au cu generalul MacAndrew? Cu ce am văzut eu la Arlington?

— Ce motiv ai să te întorci la Chasong? replică generalul.

Peter îşi aruncă o privire spre fotografiile şi decoraţiile care-i aminteau atât de bine de biroul lui MacAndrew.

— N-o să-ţi spun în ce fel, dar numele Chasong a ieşit la iveală după demisia lui MacAndrew. Cred că are o legătură cu gestul lui.

— Foarte puţin probabil.

— Pe urmă te-am văzut la Arlington, continuă Chancellor, fără să ia în seamă comentariul lui Ramirez. Nu ştiu sigur de ce, dar am întrevăzut o legătură. Aveam dreptate; ea exista. Acum câteva minute, aproape că mi-ai închis uşa în nas; am menţionat numele Chasong şi m-ai chemat înăuntru.

— Din curiozitate, spuse militarul. Era o chestiune de-a dreptul incendiară.

— Dar înainte de a vorbi despre asta, zise Peter, ignorând întreruperea, ai vrut să aflu de existenţa acelui departament special în care lucrezi. Mă pregăteşti pentru ceva. Pentru ce? De ce l-ai urât pe MacAndrew?

— Foarte bine. Generalul îşi schimbă poziţia în fotoliu.

Peter înţelese că se eschiva, profitând de acel scurt moment de răgaz pentru a evalua cât anume trebuia să ascundă. Adevăr parţial, minciună parţială. Peter inventase multe personaje care făcuseră acelaşi lucru. Cu toţii dăm un randament mai mare în domeniile care ne pasionează. Fără să fiu un răzvrătit, sunt nemulţumit. Am fost un om furios. Şi în multe privinţe, MacAndrew a reprezentat motivul mâniei mele. Era un elitist, un rasist. Destul de ciudat, s-a dovedit un bun comandant, deoarece se considera un om superior văzând în toţi ceilalţi nişte fiinţe

inferioare. Punea toate erorile ofiţerilor din subordinea sa pe seama faptului că li se încredinţaseră responsabilităţi mai mari în raport cu capacităţile lor. Studia listele de serviciu şi îi considera egali pe cei cu nume străine; deseori, aceste asocieri stăteau la baza deciziilor sale.

Ramirez se opri. Peter rămase câteva clipe tăcut, prea tulburat ca să mai vorbească. Explicaţia oşteanului părea în egală măsură adevărată şi falsă. *Era* parţial adevărată, parţial falsă.

— Deci, l-ai cunoscut foarte bine, spuse el în cele din urmă.

— Destul de bine ca să-i înţeleg perfidia.

— Ce ştii despre soţia lui?

Remarcă din nou brusca rigiditate a ţinutei lui Ramirez. Aceasta dispăru însă la fel de repede precum apăruse.

— A fost un caz trist. Nefericită, labilă. O femeie înconjurată de prea mulţi servitori, care avea prea puţină treabă şi prea multă băutură la dispoziţie. A ajuns o epavă.

— Nu ştiam că era alcoolică.

— Termenii n-au importanţă.

— A existat un accident? A fost pe punctul să se înece?

— A suferit mai multe „accidente”. Unele chiar dezgustătoare, din câte am înţeles. Dar după părerea mea, cel mai mare accident l-a constituit inactivitatea. Ştiu foarte puţine lucruri despre ea.

Peter simţi din nou minciuna din vorbele lui Ramirez. Acest maior-general ştia multe despre mama lui Alison, dar era hotărât să nu spună nimic. Aşa să fie, îşi zise Chancellor. *Nu el! Ea e momeala*. Cuvintele lui Varak.

— Nimic altceva? întrebă Peter.

— Nu. Acum, eu am fost sincer cu dumneata. Ce-ai auzit despre Chasong?

— Că a fost un măcel, inutil, care s-a soldat cu mutilarea a mii de oameni.

— Chasong e doar una dintre multele bătălii în care au luptat sute de veterani din spitale. Repet: s-au făcut investigaţii.

Chancellor se aplecă în faţă.

— În regulă, domnule general, o să fiu sincer cu dumneata. Nu cred că s-au făcut investigaţii suficient de minuţioase. Iar dacă s-au întreprins, rezultatele au fost ascunse atât de repede sub un covor încât a ieşit praful din el. Există multe lucruri pe care nu le cunosc, dar imaginea de ansamblu devine tot mai clară. L-ai urât pe MacAndrew; îngheţi la auzul numelui Chasong; îmi ţii o predică, spunându-mi ce tip grozav eşti; pe urmă înţepeneşti din nou când e menţionată soţia lui MacAndrew, şi-mi declari că nu ştii prea multe despre ea. O minciună – eşti plin de minciună şi eschive. O să-ţi spun care e părerea mea. Cred că Chasong are legătură cu MacAndrew, cu demisia lui, cu uciderea lui, cu un interval lipsă din dosarul lui de serviciu şi cu nişte dosare dispărute de la Biroul Federal de Investigaţii. Şi undeva, în toată porcăria asta, se află soţia lui MacAndrew. Nu-mi dau seama ce-ar mai trebui scos la iveală, dar ai face mai bine să-mi spui. Fiindcă eu o să aflu oricum. În toată povestea asta e implicată o femeie, pe care o iubesc şi n-o să mai las pe nici unul dintre voi să continuaţi în felul ăsta. Încetează cu minciunile, Ramirez! Spune-mi adevărul!

Generalul reacţionă de parcă ar fi fost dintr-o dată imobilizat de un foc de armă. Corpul îi deveni rigid, şoapta şuierătoare:

— Intervalul lipsă din dosarul lui. Cum ai aflat? N-ai menţionat treaba asta. N-aveai dreptul... M-ai înşelat. Începu să strige. N-aveai dreptul să faci asta! Nu poţi înţelege! Noi *am înţeles*. Am *încercat*!

— Ce s-a întâmplat la Chasong?

Ramirez închise ochii.

— A fost un măcel inutil. S-au dat ordine greşite... E-atât de mult de-atunci. Las-o *baltă*!

Chancellor se ridică din fotoliu şi-l privi pe general.

— Nu. Pentru că încep să înţeleg. Cred că Chasong a fost cea mai mare muşamalizare militară din istoria acestei ţări. Şi undeva, cumva, apare în acele dosare. Cred că, după atâţia ani, MacAndrew nu mai putea trăi cu gândul ăsta. Până la urmă avea să vorbească. Aşa că v-aţi adunat cu toţii şi v-aţi dus după el, fiindcă nu suportaţi ideea ca el *să dea totul în vileag*.

Ramirez deschise ochii.

— Nu-i adevărat. Pentru numele lui *Dumnezeu*, las-o baltă!

— Nu-i adevărat? zise Peter calm. Te simţi atât de vinovat încât afişezi o corectitudine foarte suspectă, domnule general, îmi plăceai mai mult la Arlington; acolo, furia dumitale era sinceră. Ascunzi ceva, poate de dumneata însuţi, nu-mi dau seama. Dar ştiu că o să aflu ce semnificaţie are Chasong.

— Atunci, să aibă *Dumnezeu* milă de sufletul dumitale, şopti generalul de brigadă Pablo Ramirez.

Chancellor mergea grăbit prin holul gării centrale, îndreptându-se către poarta Amtrak. Era trecut de ora două dimineaţa; şi nu se vedeau decât câţiva călători. Din loc în loc, se zăreau bătrâni prăbuşiţi pe băncile lungi, ce încercau să scape de frigul nopţii de decembrie. Un bătrân schiţă gestul de a se ridica în capul oaselor, observându-l pe Peter, care se grăbea spre poartă. Poate că îi tulburase un vis despre ceva ce n-avea să se întâmple niciodată.

Trebuia să iuţească pasul. Până la ora şase, nu mai exista alt tren spre Quantico. Voia să ajungă cât mai repede la Alison să vorbească cu ea, să-i împrospăteze amintirile. Trebuia să şi doarmă; ca să se refacă înainte de a duce la bun sfârşit lucrurile pe care şi le propusese. Începea să se contureze un plan. Îi fusese sugerat de remarca întâmplătoare a lui Ramirez: *la Chasong... au luptat sute de veterani din spitale.*

Peter se duse spre centrul unui vagon pustiu şi se strecură pe scaunul de lângă fereastră, observându-şi imaginea reflectată în geam. Deşi era întunecată şi ceţoasă, se vedea clar faţa suptă, din cauza oboselii. De pe peron se auzea o voce mecanică vorbind într-un difuzor. Chancellor închise ochii epuizat, în timp ce roţile începeau să se învârtă din ce în ce mai repede intrând într-un ritm hipnotic.

Auzi paşi înăbuşiţi în spatele lui, pe culoar, acoperind zgomotul roţilor de tren. Presupuse că era controlorul, aşa că nu deschise ochii, aşteptând să i se ceară biletul.

Nu auzi nici o solicitare. Paşii se opriseră. Peter deschise ochii şi se întoarse.

Totul se petrecu fulgerător. Faţa bolnăvicioasă, palidă, din spatele lui, împuşcătura înăbuşită, explozia de lângă el.

Omul aflat la nici un metru distanţă încercase să-l ucidă!

Chancellor sări de pe banchetă, se arcui în aer şi întinse mâinile spre degetele osoase care ţineau arma. Bătrânul încercă s-o ridice, să înfigă ţeava pistolului în abdomenul lui Peter. Chancellor izbi încheietura subţire de braţul metalic al banchetei; arma căzu pe culoar, iar Peter se răsuci din nou, aruncându-se între banchete, acoperind arma, apoi vârî mâna pe dedesubt şi înhaţă pistolul. Sări în picioare; bătrânul începu să fugă spre capătul vagonului. Chancellor sări spre el, înşfăcându-l cu o mână. Îl obligă să se oprească, împingându-l la marginea unei banchete.

— Bromley!

— Ucigaşule de copii!

— Eşti un nebun blestemat!

Peter se întoarse, imobilizându-l pe Bromley lângă bancheta din vagonul pustiu. Unde era conductorul? El ar fi putut să oprească trenul şi să cheme poliţia! Apoi se răzgândi; avea nevoie de poliţie?

— Cum a putut să facă aşa ceva? Bătrânul scâncea, rostind cu amărăciune cuvintele printre lacrimi. Cum de ţi-a spus dumitale?

— Ce tot îndrugi acolo?!

— Un singur om ştia. St. Claire... Munro St. Ciaire. Credeam că e un nobil, un om de onoare. Peter îi dădu drumul, incapabil să-şi ascundă surpriza. *Munro St. Claire*. Un nume din trecut, dar mereu prezent. Omul răspunzător de tot ce se întâmplase din momentul incidentului de la Park Forest.

De tot?

O, *Doamne*...

Pe Venice îl cunoşti... Şi pe Bravo, dar nu e Bravo! În nici un caz Bravo! Ştefan Varak.

Un nobil, un om de onoare. Paul Bromley.

Al cincilea om. Bravo.

Munro St. Claire.

În mintea lui Chancellor se învolburau norii; durerea îi revenise în tâmple. Îl privi neajutorat, incapabil să se mişte, incapabil să-l oprească pe bătrânul care alergă spre uşa metalică dintre vagoane, apoi trase de ea. În clipa următoare se auzi izbitura altei uşi şi un teribil curent de aer, împreună cu sunetul amplificat al roţilor pe şinele de dedesubt.

Urmă un ţipăt de durere, poate de curaj – oricum, era de moarte. Bromley se aruncase în noapte.

Iar Peter Chancellor nu mai avea linişte.

Munro St. Claire.

Bravo.

CAPITOLUL TREIZECI

Taxiul din Quantico ieşi de pe autostradă, o luă spre golf şi trecu printre stâlpii de piatră ai porţii motelului Pinii. Era un loc izolat faţă de alte construcţii din zonă.

Nu existau clădiri învecinate – doar ziduri înalte de piatră – motelul propriu-zis lăsând impresia că se înalţă direct din apă.

Peter coborî şi plăti şoferului cursa, în lumina strălucitoare de ia intrare. Peste tot erau reflectoare. Taxiul plecă; Chancellor se întoarse şi pomi spre uşile largi, în stil colonial.

— Rămâi acolo unde te afli! Nu mişca mâinile!

Chancellor îngheţă; comenzile aspre veniseră dinspre întunecimea din spatele reflectoarelor, în stânga aleii ce ducea spre intrare.

— Ce vrei?

— Întoarce-te spre mine, ordonă omul din umbră. Încet! *Dumneata* eşti. Nu eram sigur.

— Cine eşti?

— Nu unul dintre maniaci. Du-te înăuntru şi întreabă de domnul Morgan.

— *Morgan*?

— Domnul Anthony Morgan. Vei fi condus la camera lui.

Reîncepea nebunia. *Anthony Morgan*! Se supuse instrucţiunilor de neînţeles şi intră în hol. Se apropie de biroul recepţiei; un bărbat înalt, musculos apăru în spatele ghişeului. Zăpăcit, Chancellor întrebă de domnul Anthony Morgan.

Funcţionarul dădu din cap. Ochii lui limpezi exprimau ceva mai mult decât inteligenţă; din întreaga sa atitudine se degaja un aer conspirativ. Apăsă pe butonul unei sonerii. După câteva clipe, apăru un comisionar în uniformă; şi el era înalt şi bine clădit.

— Du-l pe acest domn la camera şapte, te rog.

Peter îl urmă pe omul în uniformă, păşind pe covorul unui hol. La capătul îndepărtat al coridorului, o fereastră dădea spre aleea golfului. Lui Chancellor i se păru că avea un grilaj de fier. Ajunseră la uşa cu numărul şapte; comisionarul bătu încet.

— Da, zise o voce în spatele uşii.

— Indicativ unu, spuse încet bărbatul înalt.

— Patru, răspunse vocea.

— Şapte.

— Treisprezece.

— Zece.

— Terminat, zise bărbatul nevăzut.

Fu tras un zăvor şi uşa se deschise. Silueta lui O'Brien se profila în lumina slabă a unei camere de zi confortabile. Dădu din cap spre comisionar şi-l chemă pe Chancellor înăuntru. Peter îl văzu punându-şi pistolul în toc.

— Unde-i ea? întrebă imediat Peter.

— Şşşt. Omul de la FBI închise uşa, cu un deget la buze. A aţipit acum douăzeci de minute. N-a reuşit să doarmă; era foarte îngrijorată.

— Undee?

— În dormitor. Nu-ţi face probleme; ferestrele dinspre golf sunt asigurate electronic, au grilaj şi geamuri incasabile. Nu poate ajunge nimeni la ea. Las-o în pace; noi o să stăm de vorbă.

— Vreau s-o văd!

O'Brien încuviinţă.

— Bine. Du-te. Să nu faci zgomot.

Chancellor întredeschise uşa. O veioză era aprinsă. Alison stătea întinsă pe pat, învelită cu o pătură. Lumina cădea pe chipul ei frumos. Respira profund. Aţipise de douăzeci de minute. Avea s-o mai lase să doarmă puţin. Ce intenţiona el să facă i-ar fi reuşit mai uşor dacă Alison era aproape epuizată.

Închise uşa.

— Există o nişă unde se poate pregăti micul dejun, spuse O'Brien.

Camera de zi era mai mare decât crezuse Peter. Spre est, dincolo de un glasvand, se afla o masă rotundă, lângă o fereastră ce dădea spre golf. Peter vedea acum clar grilajul din spatele geamului. Acolo se găsea o mică

bucătărie. Pe maşina de gătit era o cană cu cafea; O'Brien luă două ceşti de pe o poliţă şi le umplu.

Peter se aşeză.

— Nu-i chiar un motel obişnuit, nu?

O'Brien zâmbi.

— Dar are un restaurant grozav. Foarte apreciat de lumea bună.

— Există un proprietar? CIA?

— Răspunsul e „da" la prima întrebare. „Nu", la a doua. Aparţine Serviciului de Informaţii al Marinei.

— Şi oamenii de afară? Recepţionerul, comisionarul. Cine sunt?

— Ţi-a spus Varak. Nu suntem mulţi, dar ne cunoaştem unii pe alţii. Şi ne ajutăm reciproc. O'Brien bău din ceaşcă, îmi pare rău că te-am încurcat cu numele lui Morgan, însă am avut un motiv.

— Care?

— În zori, dumneata şi cu fata veţi pleca de-aici, dar Morgan va rămâne înregistrat. Dacă te-au urmărit până aici, numele Morgan înregistrat la recepţie o să le spună ceva. Se vor duce la camera şapte, iar noi o să ştim unde se află.

— Credeam că le-ai luat urma maniacilor. Peter îşi bău cafeaua, privindu-l cu atenţie pe O'Brien.

— Doar unora dintre ei, răspunse agentul. Eşti pregătit să vorbim?

— Peste un minut. Durerea de cap i se atenuase, dar nu dispăruse. Avea nevoie de un scurt răgaz; voia să gândească limpede. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea.

— Pentru puţin. Am o nepoată cam de vârsta ei – fiica fratelui meu. Seamănă foarte mult. Amândouă au o privire limpede, plăcută. Nu sunt doar drăguţe, înţelegi?

— Înţeleg. Durerea aproape că-i trecuse. Ce însemnau numerele alea rostite la uşă?

Omul de la FBI zâmbi.

— Un truc răsuflat, dar eficient. Nu prea diferit de ceea ce citeşti în romanele de spionaj: în principiu, e vorba de progresii şi coordonare. Se pare că voi, scriitorii, nu cunoaşteţi lucrul ăsta.

— Despre ce e vorba?

— Un cod de bază, cu un număr. Cel care răspunde adaugă alt număr, iar legătura lui asociază acel număr cu o altă cifră – în plus sau în minus. Trebuie să răspundă al naibii de repede.

— Şi dacă nu răspunde?

— Ai văzut că scosesem pistolul. Nu l-am folosit niciodată într-o situaţie ca asta, însă n-aş fi ezitat. L-aş fi împuşcat prin uşă.

Chancellor puse ceaşca de cafea pe masă.

— Acum o să discutăm.

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— Bromley m-a urmărit în tren. A încercat să mă ucidă. Am fost norocos, dar el, nu. A fugit de lângă mine şi s-a aruncat din tren.

— Bromley? E imposibil!

Peter vârî mâna în buzunar şi scoase revolverul pe care-l luase din tren.

— Cu ăsta s-a tras într-o banchetă de la mijlocul celui de-al treilea sau al patrulea vagon al trenului de ora două de la Washington.

O’Brien se ridică din fotoliu şi se duse la un telefon din bucătărie. În timp ce forma numărul, vorbea.

— Omul care-l supraveghea pe Bromley avea o misiune oficială. Putem să-l verificăm imediat. Agentul aborda un ton profesional. La securitate. Supraveghere, zona Washington, ofiţerul O’Brien... Da, Chet, eu sunt. Mulţumesc. Fă-mi legătura, te rog... Sunt O’Brien. Avem un agent special care se ocupă de un subiect numit Bromley. La hotelul Olympic, în centru. Găseşte-l, te rog. Chiar acum. O’Brien acoperi microfonul cu mâna şi se întoarse către

Chancellor. Te-ai întors la hotel? Ai spus cuiva – lui Ramirez, *oricui* – că o să iei trenul?

— Nu.

— Şoferului de taxi?

— Am luat un taxi de la nouă şi jumătate. M-a dus la Bethesda şi m-a aşteptat. Nu ştia că o să mă întorc la gara centrală.

— *Iisuse*, nu... Da, da, ce e? Nu poţi? Ochii agentului se îngustară în timp ce vorbea la telefon. Nu răspunde nimeni? Trimite imediat întăriri la Olympic. Verifică la poliţie şi cheamă-i în ajutor. Omul ăsta ar putea avea necazuri. O să sun mai târziu.

O'Brien închise; i se citea stupefacţia pe faţă.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Peter.

— Nu ştiu. Doar doi oameni ştiau. Fata şi cu mine. Agentul îl privi pe Chancellor.

— *Stai* puţin. Dacă eşti...

— Nu sunt, interveni O'Brien. Ea a fost tot timpul cu mine.

N-a folosit telefonul; trebuia să vorbească prin centrala de aici.

— Dar oamenii de afară? Cei care se pricep la progresii?

— În nici un caz. Am aşteptat până când a plecat ultimul tren înainte de a spune cuiva că s-ar putea să apari. Şi nici atunci n-am făcut precizări. Nu mă înţelege greşit, am deplină încredere în ei. Dar e preferabil să fie cât mai puţini oameni răspunzători. Agentul se întoarse încet la masă; brusc, îşi duse mâna la frunte. Sfântă Fecioară, s-ar putea ca eu să fiu de vină! La ieşirea din Hay-Adams, când ne-am suit în maşină. Ea era supărată; atunci i-am spus. Probabil că el pândea pe alee, lângă zid. În umbră.

— Ce vrei să spui?

O'Brien se aşeză, obosit şi dezgustat.

— Bromley ştia unde stăteai; te-ar fi putut aştepta în faţa hotelului, sperând să te împuşte de aproape. Dacă-i

aşa, e foarte probabil să mă fi auzit. Cred că trebuie să-mi cer scuze fiindcă erai pe cale să fii ucis din cauza mea.

— E o scuză pe care nu prea-mi vine să o accept.

— Nu te condamn. Ce e cu acest Ramirez? De ce te-ai dus să-l vezi?

Trecerea de la Bromley la Ramirez era prea rapidă pentru Peter. Avu nevoie de câteva secunde ca să înlăture din minte imaginea bătrânului bolnav. Dar se hotărâse. Avea să-i spună totul omului de la FBI. Vârî mâna în buzunar şi scoase bucata de hârtie pătată de sânge, cu numele scrise pe ea.

— Varak avea dreptate. Spunea că Chasong e cheia.

— De asta ai ezitat la telefon, nu? întrebă O'Brien. Din cauza lui MacAndrew şi a fiicei sale. Ramirez a fost la Chasong?

Chancellor încuviinţă.

— Sunt sigur. Toţi ascund ceva. Cred că e vorba de muşamalizarea unei afaceri de proporţii. Chiar şi după douăzeci şi doi de ani, sunt speriaţi de moarte. Dar ăsta-i doar începutul. Orice s-ar afla în spatele Chasongului ne va conduce la unul dintre aceşti patru oameni. Chancellor îi întinse hârtia lui O'Brien.

Agentul citi numele şi păli.

— *Dumnezeule*! Ai idee cine sunt oamenii ăştia?

— Sigur. Există şi un al cincilea om, dar Varak n-a vrut să-l numească. Avea un mare respect pentru el şi nu voia să fie afectat. După părerea lui, al cincilea om era manipulat, nefiind deloc implicat.

— Mă întreb cine o fi.

— Eu ştiu despre cine e vorba.

— Eşti plin de surprize.

— Am aflat de la Bromley, dar el mi-a comunicat fără să vrea acest lucru. Vezi dumneata, eu l-am cunoscut pe acel om. Cu mulţi ani în urmă. A luat o decizie într-o problemă de-a mea. Îi datorez multe. Dacă insişti, îţi dau numele lui, însă aş prefera să-l văd eu mai întâi.

O’Brien se gândi.

— Foarte bine. Mi se pare corect. Dar cu condiţia să accepţi o opţiune de sprijin.

— Fii mai explicit.

— Scrii numele omului pe o foaie de hârtie şi i-o dai unui avocat, care mi-o va înmâna mie după o perioadă de timp rezonabil de scurtă.

— De ce?

— În caz că al cincilea om te va ucide.

Chancellor se uită în ochii agentului. O’Brien nu glumea deloc.

— Mi se pare corect.

— Să vorbim despre Ramirez. Spune-mi tot ce-a zis; descrie-mi fiecare reacţie pe care ţi-o aminteşti. Care era relaţia lui cu MacAndrew? Cu Chasong? Cum ai aflat? Şi mai întâi, cum ai ajuns la el?

— Am văzut ceva la Cimitirul Arlington şi mi-a mai spus şi Varak nişte lucruri. Am pus cap la cap cele două aspecte; numeşte-o, dacă vrei, o intuiţie educată... sau poate că se potriveşte cu ceva ce-am scris eu. Nu ştiu. Numai că n-am crezut că greşesc prea tare. Aşa a fost.

Lui Chancellor îi trebuiră mai puţin de zece minute ca să povestească totul. În timpul relatării, Peter îl observa pe Quinn O’Brien înregistrând anumite date în minte, la fel cum făcuse cu o noapte în urmă la Washington.

— Deocamdată să-l lăsăm la o parte pe Ramirez şi să ne întoarcem la Varak. El a făcut legătura dintre Chasong şi unul dintre aceşti patru oameni de pe listă deoarece s-au scurs anumite informaţii care nu puteau proveni decât de la unul dintre ei. E corect?

— Da. El a lucrat pentru ei. Le furniza informaţii.

— Şi a mai spus că a auzit vorbindu-se o limbă necunoscută. Se pare că ştia mai multe.

— Cred că vreo şapte, admise O’Brien.

— El susţinea că cei care l-au dus la casa de pe Thirty-fifth Street ştiau că el nu putea să înţeleagă ce spuneau.

Trebuie să-l fi cunoscut pe *el*. Din nou, unul dintre cei patru oameni. Toţi îl ştiau, îi apreciau pregătirea.

— O altă legătură. A reuşit măcar să identifice zona lingvistică? Orientală, central-europeană?

— N-a spus. Zicea doar că, atunci când se pronunţa numele Chasong, era rostit cu fanatism, repetat cu fanatism.

— Ceea ce ar putea însemna că Chasong a devenit un fel de cult.

— Un cult?

— Să ne întoarcem la Ramirez. El a confirmat măcelul, a admis că au existat erori de comandă?

— Da.

— Dar îţi spusese deja că problema fusese investigată de inspectorul general, că pierderile au fost atribuite unor forţe neaşteptate ale inamicului, care s-a dovedit superior sub aspectul numărului de trupe şi al armamentului.

— Minţea.

— În legătură cu investigaţia? Mă îndoiesc. O'Brien se ridică şi mai turnă cafea.

— Atunci cu privire la rezultatele ei, spuse Peter.

— Şi de asta mă îndoiesc. Ai putea foarte uşor să le verifici şi dumneata.

— Unde vrei să ajungi?

— La o succesiune logică de idei. Sunt avocat, îţi aminteşti? Agentul puse cana pe maşina de gătit şi se întoarse la masă. Ramirez ţi-a vorbit fără nici o ezitare despre investigaţia inspectorului general. Presupunea că o să accepţi concluziile ei, în cazul în care le-ai fi verificat. Apoi, câteva minute mai târziu, îşi modifică atitudinea. Dintr-o dată, nu mai e sigur că o să fii de acord cu ele, iar asta îl îngrijorează. De fapt, te roagă s-o laşi baltă. Trebuie să-i fi dat dumneata vreun motiv să se răzgândească. Ce i-ai spus?

— L-am acuzat. I-am zis că era vorba despre o muşamalizare.

— Dar de ce anume l-ai acuzat? Ce muşamalizau ei? Nu i-ai spus fiindcă nu ştii. Ce dracu', acuzaţiile de genul ăsta fac obiectul unei investigaţii. Nu-i era frică de asta. A fost altceva. Gândeşte-te!

Chancellor făcu un efort de concentrare.

— I-am spus că-l ura pe MacAndrew; că îngheţa la auzul cuvântului Chasong, care trebuie să fi avut legătură cu demisia lui MacAndrew, cu intervalul lipsă din dosarul lui de serviciu, cu dosarele dispărute. Că el – adică Ramirez – minţea şi încerca să se eschiveze. Că el şi alţii se uniseră fiindcă erau speriaţi de moarte...

— De Chasong, completă Quinn O'Brien. Să recapitulăm!

Ce anume i-ai spus despre Chasong?

— Că MacAndrew era implicat! Din cauza asta demisionase, fiindcă avea de gând să dea totul în vileag. Că informaţia despre muşamalizare figura în dosarele dispărute ale FBI-ului. De aceea fusese ucis.

— Asta-i *tot* ce i-ai spus?

— *Iisuse*, *încerc* să-mi amintesc.

— Calmează-te. Puse mâna pe braţul lui Peter. Uneori cea mai importantă dovadă se află chiar sub nasul nostru şi noi n-o vedem. Căutăm atât de concentraţi amănuntele, încât nu vedem ceea ce era evident.

Ceea ce era evident. Vorbe – întotdeauna se rosteau vorbe. Modul nefiresc în care ele pot să dea naştere unei imagini sau idei, să stârnească o amintire – amintirea unui licăr scurt de recunoaştere în ochii unui general înspăimântat.

A unei afirmaţii făcute de un muribund: *Nu el. Ea! Ea e momeala*. Peter se uită printre şipcile subţiri, delicate ale glasvandului. Privea spre uşa camerei lui Alison. Se întoarse către O'Brien.

— O, Doamne, asta e, zise el încet.

— Ce?

— Soţia lui MacAndrew.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Agentul special Carroll Quinlan O'Brien fu de acord că trebuia să plece. În spatele acelei uşi urma să se discute subiecte strict confidenţiale.

În plus, avea treabă. Existau patru oameni celebri, despre care trebuia să afle mai multe şi o îndepărtată regiune deluroasă din Coreea care fusese, cu două decenii în urmă, teritoriul unui masacru. Urma să se învârtă nişte roţi, ca să poată fi dezgropate informaţiile.

Peter intră în dormitor, neştiind cum avea să înceapă, dar fiind sigur că trebuia s-o facă. La auzul zgomotului, Alison se mişcă, mutându-şi capul de pe o parte pe alta. Deschise ochii oarecum surprinsă şi preţ de o clipă, fixă cu privirea tavanul.

— Bună, zise Chancellor cu blândeţe.

Alison se ridică în capul oaselor, cu răsuflarea tăiată.

— Peter! Eşti aici!

El se duse repede spre pat şi se aşeză pe marginea lui, îmbrăţişînd-o.

— Totul e în regulă, zise Chancellor, apoi se gândi la părinţii ei. De câte ori îl auzise Alison pe tatăl ei spunându-i aceste cuvinte femeii dezechilibrate care fusese mama ei?

— Am fost foarte speriată. Alison îi luă faţa în mâini. Ochii ei mari, căprui se uitară într-ai lui, căutând urme de suferinţă.

Chipul ei exprima o vie preocupare. Era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, o bună parte din această frumuseţe venind dinlăuntrul ei..

— Nu ştiu! S-ar putea să fiu foarte departe de esenţa problemei, dar nu mă pot opri să gândesc. *O mie nouă sute cincizeci*... Tokyo. Coreea. Naţionaliştii chinezi au desfăşurat trupe în afara graniţelor ţării, au rătăcit pe-acolo în libertate, aş zice. Şi dacă-i aşa, puteau fi infiltraţi.

Orientalii se pot deosebi între ei; occidentalii nu fac nici o distincţie. E posibil ca mama ta să fi fost racolată? Soţia unuia dintre marii comandanţi americani din Coreea, racolată şi cumva compromisă – deoarece părinţii ei erau în China. Până când ceva a plesnit. Ce s-a întâmplat acum douăzeci şi doi de ani?

Alison rosti cuvintele îndurerată:

— Totul a început cu mai multe luni în urmă. Când am ajuns prima oară la Tokyo. A început treptat să se piardă.

— Cum adică „să se piardă”?

— Eu îi spuneam ceva, iar ea se uita la mine, dar nu mă auzea. Apoi se întorcea fără să-mi răspundă şi ieşea din cameră, cântând fragmente de şlagăre.

— Am auzit unul la casa din Rockville. Cânta un şlagăr vechi. „Let it snow.”

— Asta a venit mai târziu. Făcea fixaţie pentru un cântec şi îl fredona luni de zile. Tot timpul.

— Mama ta era alcoolică?

— Bea, dar nu cred asta: cel puţin nu atunci.

— Îţi aminteşti de ea foarte bine, zise Peter încet.

Alison îl privi.

— Mai mult decât ştia tatăl meu şi mai puţin decât crezi tu.

El acceptă reproşul.

— Continuă, spuse el cu blândeţe. Începuse să se piardă. Ştia cineva? S-au luat măsuri?

Iritată, Alison întinse mâna după altă ţigară.

— Presupun că eu am fost motivul pentru care s-a făcut ceva. Înţelegi, nu aveai cu cine să vorbeşti. Servitorii erau cu toţii japonezi. Nu ne călcau pragul decât soţiile de militari; nu poţi vorbi cu soţiile militarilor despre mama ta.

— Deci erai singură. Un copil.

— Eram singură. Nu ştiam cum să fac faţă situaţiei. Apoi au început telefoanele nocturne. Ea se îmbrăca şi pleca, uneori cu acea privire rătăcită, iar eu nu ştiam dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Într-o seară, a sunat tatăl meu

din Coreea. Ea era întotdeauna acasă când telefona el; tata trebuia să-i lase scrise ziua şi ora. Dar în seara aia plecase, aşa că, fără să vreau, i-am spus totul. După câteva zile, el a venit la Tokyo.

— Cum a reacţionat tatăl tău?

— Nu-mi amintesc. Eram fericită că-l vedeam. Ştiam doar că totul avea să fie în regulă.

— Şi a fost?

— Situaţia s-a normalizat pentru o vreme; aşa aş spune acum. Un medic militar a început să vină pe la noi. Apoi el i-a adus şi pe alţii, care o luau cu ei pentru mai multe ceasuri, la câteva zile o dată. Telefoanele nocturne au încetat, iar ea nu mai ieşea noaptea.

— De ce spui „s-a normalizat pentru o vreme”? Lucrurile au luat iarăşi o întorsătură proastă?

Îi ochii ei apărură lacrimi.

— Pe neaşteptate. Şi-a pierdut minţile dintr-o dată. S-a întâmplat spre sfârşitul unei zile însorite; tocmai venisem de la şcoală. Ea ţipa. Alungase servitorii din casă; bătea câmpii, spărgea tot ce-i cădea în mână. Apoi a dat cu ochii de mine. N-am văzut în viaţa mea o asemenea privire. De parcă m-ar fi iubit preţ de o clipă, apoi m-ar fi detestat şi pe urmă s-ar fi înspăimântat la vederea mea. Alison îşi duse mâna la gură; tremura... Continuarea o spuse în şoaptă. Apoi mama a venit la mine. Era cumplit. Avea în mână un cuţit de bucătărie. M-a înhăţat de gât; voia să-mi înfigă cuţitul în burtă. Tot încerca să mă taie. I-am prins încheietura mâinii şi-am început să ţip. Voia să mă omoare! O, *Doamne*! Voia *să mă omoare*!

Alison căzu pe o parte, cu trupul cuprins de spasme, cu chipul pământiu. Peter întinse mâinile şi-o strânse în braţe, legănând-o. N-o putea lăsa să pună capăt relatării.

— Încearcă, te rog, să-ţi aminteşti. Când ai intrat în casă, când ai văzut-o, ce ţipa? Ce spunea?

Alison se trase din braţele lui şi se sprijini de capătul patului, cu ochii închişi, cu faţa scăldată de lacrimi. Dar nu mai plângea.

— Nu ştiu.

— *Aminteşte-ţi*!

— *Nu pot*! N-o *înţelegeam*! Deschise ochii şi-l privi cu atenţie. Amândoi pricepură.

— Fiindcă vorbea o limbă străină. Peter rostise cuvintele răspicat. Strigase ceva în limba chineză. Mama ta, care petrecuse patru ani în provinciile Po Hai, care vorbea chinezeşte, ţipa la tine în limba chineză.

Alison încuviinţă:

— Da.

Nu se răspunsese însă la adevărata întrebare; Chancellor înţelese asta. De ce şi-ar fi atacat mama fiica? Vreme de câteva clipe, Peter îşi lăsă gândurile să rătăcească, amintindu-şi vag sutele de pagini pe care le scrisese, în care conflicte iraţionale duseseră la teribile acte de violenţă. El nu era psiholog; trebuia să gândească în termeni mai simpli. Infanticidul schizofrenic, complexul Medeei – acestea nu erau concepte pe care să le examineze, chiar dacă ar fi putut. Răspunsul se afla altundeva, în nişte descrieri mai precise... Descrieri? O femeie nebună în criză, dezechilibrată, cu o privire fixă. *Privire fixă*. O după-amiază târzie. Soare strălucitor. Mai toate casele din Japonia erau luminoase şi aerisite. Soarele bătând în ferestre. Un copil intrând pe uşă. Peter luă mâna copilului.

— Străduieşte-te să-ţi aminteşti cu ce erai îmbrăcată.

— Nu e greu. Purtam aceleaşi lucruri în fiecare zi. Rochiile erau considerate lipsite de modestie. Eram îmbrăcată în uniforma şcolii: pantaloni scurţi, largi şi jachete.

Peter îşi întoarse privirea. *O uniformă*. Se uită apoi la ea.

— Aveai părul lung sau scurt?

— În perioada aia?

— În ziua aia. Când te-a văzut mama ta intrând pe uşă în după-amiaza aia.

— Purtam o şapcă, ca toţi copiii şi aveam de obicei părul scurt.

Asta era! îşi zise Peter. O femeie dezechilibrată în criză, soarele bătând în ferestre, poate şi în cadrul uşii; apare o siluetă purtând o *uniformă*.

Luă şi cealaltă mână a lui Alison.

— Nu pe tine te-a văzut.

— Ce?

— Mama ta nu te-a văzut pe tine. Asta semnifică Chasong.

Şi explică paharul spart, cămaşa de noapte sub cuvintele scrise pe peretele din biroul tatălui tău, privirea lui Ramirez atunci când am pomenit de mama ta.

— Cum adică, nu pe mine m-a văzut? Eram acolo!

— Dar nu te-a văzut *pe tine*. A văzut o uniformă. Asta-i *tot* ce-a văzut.

Alison îşi duse mâna la gură, cu un amestec de teamă şi curiozitate.

— O uniformă? Ramirez? Ai fost la Ramirez?

— Sunt multe lucruri pe care nu ţi le pot spune, fiindcă nici eu nu le cunosc, dar ne apropiem de adevăr. Ofiţerii erau plimbaţi de colo-colo, între câmpul de luptă din Coreea şi centrele de comandă din Tokyo. Asta se ştie. Spui că mama ta ieşea deseori noaptea. Aici se întrevede o semnificaţie, Alison.

— Vrei să spui că era o târfâ. Că se prostitua ca să obţină informaţii!

— Spun că s-ar putea să fi fost obligată la nişte acte care i-au afectat echilibrul nervos. Soţ şi tată. Pe de o parte, soţul ei, un strălucit comandant de pe front; pe de alta, un tată adorat. Ţinut prizonier în China. Ce putea să facă?

Alison îşi ridică ochii în tavan. Pricepea din nou; era un conflict cu care se putea identifica.

— Nu vreau să mai continuu. Prefer să nu ştiu nimic.

— Trebuie. Ce s-a întâmplat după ce-ai fost atacată?

— Am fugit afară. Unul dintre servitori era acolo; el a sunat la poliţie din casa vecină. M-a dus acolo, iar eu am aşteptat... am aşteptat până când familia aia japoneză a început să mă privească de parcă aş fi fost ciumată. Pe urmă a venit o patrulă a poliţiei militare şi m-a dus la bază. Am stat la soţia unui colonel câteva zile, până când s-a întors tatăl meu.

— Şi apoi? Ţi-ai văzut mama?

— După vreo săptămână, cred. E greu să-mi amintesc exact. S-a întors acasă cu o infirmieră. De-atunci n-a mai rămas niciodată fără infirmieră sau însoţitor.

— Cum era?

— Retrasă.

— Ţi s-a părut tot timpul tulburată?

— E greu de spus. Era mai mult decât o cădere nervoasă; pentru mine e limpede acum. Dar pe-atunci putea să-şi vină în fire suficient cât să se comporte normal.

— Pe-atunci?

— Când s-a întors de la spital prima dată. Cu infirmiera. Nu şi a doua oară.

— Vorbeşte-mi despre a doua oară.

Alison clipi. Amintirea era, evident, la fel de dureroasă ca şi imaginea violentă a atacului mamei sale.

— S-au făcut pregătiri ca să mă întorc în America, la părinţii tatălui meu. Cum spuneam, mama era calmă, retrasă.

Trei infirmiere făceau cu schimbul la interval de opt ore; nu rămânea niciodată singură. Tatăl meu trebuia să se întoarcă în Coreea. A plecat, crezând că situaţia era sub control. Soţiile altor ofiţeri urmau să vină la noi s-o vadă pe mama, să ne ducă pe amândouă la picnicuri, s-o ia pe mama la cumpărături în câte-o după-amiază – genul ăsta de lucruri. Toată lumea era foarte amabilă. Chiar prea amabilă. Vezi tu, bolnavii mintal seamănă cu alcoolicii.

Dacă sunt stăpâniţi de o obsesie, dacă vor să distragă atenţia, se prefac dintr-o dată că sunt normali; zâmbesc, râd şi mint convingător. Apoi, când te aştepţi mai puţin, dispar. Asta cred că s-a întâmplat.

— Crezi? Nu eşti sigură?

— Nu. Mi-au spus că fusese scoasă din apă. Că stătuse sub apă atât de mult timp încât au crezut că murise. Eu eram un copil, aşa mi s-a părut plauzibilă explicaţia. În acea zi mama fusese invitată pe plaja Funabashi. Era duminică, dar eu nu mă simţeam bine, aşa că am rămas acasă. Apoi, după-amiază a început să sune telefonul. Era acasă mama? Se întorsese?

Primele câteva telefoane erau de la femei care o luaseră la Funabashi, dar nu voiau ca eu să ştiu. Se dădeau drept altcineva, probabil ca să nu mă sperie. Doi ofiţeri au venit cu maşina acasă la noi. Erau nervoşi, agitaţi, dar nici ei nu voiau să-mi spună nimic. M-am dus în camera mea; înţelegeam că se întâmplase ceva şi nu doream decât să-mi văd tatăl.

Din nou îi dădură lacrimile. Peter o luă de mâini şi-i vorbi cu blândeţe:

— Continuă.

— A fost ceva cumplit. Liniştea nopţii a fost tulburată de ţipete. Apoi s-au auzit automobile, sirene şi roţi scrâşnind pe stradă. M-am dat jos din pat, m-am dus la uşă şi am deschis-o.

Camera mea se afla pe palierul de deasupra holului. La parter, casa părea înţesată de americani – cei mai mulţi militari, dar şi civili. Poate că nu erau mai mult de zece oameni, dar toţi se agitau, vorbeau la telefon, foloseau staţii portabile de radio.

Apoi, uşa din faţă s-a deschis şi ea a fost adusă înăuntru. Pe o targă. Era acoperită cu un cearşaf pătat de sânge. Avea ochii larg deschişi şi privea în gol, de parcă ar fi fost moartă. La colţurile gurii avea dâre de sânge care i se prelingeau de pe bărbie pe gât. Atunci când targa a

trecut pe sub o lampă, ea a început să se zbată ţipând, sucindu-şi capul într-o parte şi-n alta, zvârcolindu-se sub chingile cu care era legată. Eu am strigat şi am coborât în fugă scările, dar un maior – un frumos maior negru, n-o să uit niciodată – m-a oprit, m-a luat în braţe şi mi-a spus că totul o să fie în regulă. Nu voia să mă lase lângă ea, nu atunci. Şi avea dreptate – mama era în criză şi nu m-ar fi recunoscut. Brancardierii au lăsat targa pe podea, au dezlegat-o şi au imobilizat-o. Un medic a rupt o cârpă. Avea în mână un ac hipodermic; i-a administrat o injecţie şi ea s-a calmat în câteva secunde. Eu plângeam. Am încercat să pun întrebări, dar nimeni nu mă asculta. Maiorul m-a dus în camera mea şi m-a aşezat în pat. A stat cu mine mult timp, încercând să mă liniştească, spunându-mi că avusese loc un accident şi că mama o să se facă bine. Dar eu ştiam că nu era aşa, că n-o să se mai înzdrăvenească niciodată. Am fost dusă la baza militară şi am stat acolo până când a venit tata pentru ultima oară înainte de a ne întoarce acasă, în America. Mai rămăseseră doar câteva luni până la încheierea misiunii lui.

Chancellor o trase spre el.

— E limpede că accidentul n-a fost provocat de un curent submarin care s-o ducă în larg. În primul rând, pentru că au adus-o acasă, n-au internat-o într-un spital. Era o impostură bine pusă la punct, pe care te-ai prefăcut că o crezi, dar în realitate gândeai altceva. De ce te-ai prefăcut atâta amar de vreme?

Alison şopti:

— Presupun că îmi venea mai uşor.

— Fiindcă ţi se întipărise în memorie încercarea ei de a te omorî? Pentru că a strigat la tine în limba chineză şi tu nu voiai să te gândeşti la asta? Ai respins orice altă explicaţie.

Buzele lui Alison tremurau.

— Da.

— Dar acum trebuie să înfrunţi situaţia, înţelegi, nu-i aşa? Nu mai poţi fugi de ea. Asta se află în dosarele lui Hoover. Mama ta a colaborat cu chinezii. A fost responsabilă de măcelul de la Chasong.

— O, *Doamne*...

— N-a făcut nimic *intenţionat*. Poate nici măcar conştient. Cu câteva luni în urmă, când l-am vizitat pe tatăl tău, iar mama ta a coborât la parter, m-a văzut şi-a început să ţipe. Eu am încercat să mă retrag în birou, însă tatăl tău a strigat la mine, spunându-mi să mă duc lângă o veioză. Voia ca ea să-mi vadă faţa, trăsăturile. Ea m-a observat, s-a calmat şi-a început să suspine. Cred că tatăl tău încercase să-i dea de înţeles că nu eram un oriental. După toate probabilităţile, în acea după amiază de duminică n-a fost nicidecum vorba de un accident. Presupun că a fost prinsă şi torturată de oamenii care o foloseau, obligând-o să lucreze pentru ei. E posibil ca mama ta să fi fost o femeie mai curajoasă decât o considerau alţii. Poate că, până la urmă, ea le-a rezistat şi a suportat consecinţele. Nebunia ei nu era congenitală, Alison. Pur şi simplu, fusese *scoasă* din minţi.

Stătu cu ea aproape o oră, până când, doborâtă de epuizare, Alison închise ochii. Trecuse de ora cinci; afară, cerul se lumina tot mai mult. În curând avea să se facă dimineaţă. Peste câteva ceasuri, Quinn O’Brien urma să-i ducă în alt loc sigur. Şi Peter simţea nevoia să se odihnească.

Dar mai înainte de asta, trebuia să ştie dacă ceea ce credea el era adevărat. Trebuia să primească o confirmare şi numai un singur om i-o putea da. Ramirez.

Ieşi din dormitor şi se îndreptă spre telefon. Scotoci prin buzunar până când găsi peticul de hârtie pe care scrisese numărul lui Ramirez. În mod sigur omul lui O’Brien o să-i intercepteze convorbirea din centrală, dar nu conta. În afara adevărului, nimic nu mai conta.

Formă numărul. I se răspunse aproape imediat.

— Da, ce este?

Vocea era neclară din cauza somnului. Sau poate a alcoolului.

— Ramirez?

— Cine e?

— Chancellor. Am acum răspunsul, iar dumneata o să mi-l confirmi. Dacă eziţi, dacă minţi, o să mă duc direct la editorul meu. El o să ştie ce să facă.

— Ţi-am spus să nu te amesteci! Limba i se împleticea; militarul era beat.

— Soţia lui MacAndrew a intrat în legătură cu chinezii, nu-i aşa? Acum douăzeci şi doi de ani, le furniza informaţii.

Ea e responsabilă pentru ce s-a întâmplat la Chasong!

— Nu! Da. Nu înţelegi. Las-o baltă!

— Vreau adevărul!

Ramirez rămase pentru o clipă tăcut.

— Au murit amândoi.

— Ramirez!

— O deprinseseră cu drogurile. Era total dependentă; nu putea rezista două zile fără o doză. Noi am aflat. Am ajutat-o. Am făcut tot ce-am putut. Situaţia se înrăutăţise. Avea sens... să procedăm aşa. Toţi au fost de acord.

Ochii lui Peter se îngustară. Coarda distonantă se auzi din nou, mai tare şi mai stridentă decât înainte.

— Aţi *ajutat-o* fiindcă avea sens? Situaţia se înrăutăţea, aşa că avea cine ştie ce afurisit de *sens*?

— Toţi au fost de acord. Vocea militarului de-abia se auzea.

— O, Doamne! N-aţi ajutat-o, aţi *menţinut-o* în starea în care se afla! I-aţi *furnizat* droguri ca să puteţi transmite prin ea informaţiile pe care le voiaţi voi.

— Situaţia se înrăutăţea. Yalu era...

— Stai puţin! Vrei să spui că MacAndrew a fost complice?

A permis să-i fie folosită soţia în felul ăsta?

— MacAndrew n-a ştiut niciodată.

Lui Chancellor i se făcuse rău.

— Totuşi, în ciuda tratamentului la care aţi supus-o, oroarea de la Chasong a avut loc, zise el. Şi în toţi aceşti ani, MacAndrew a crezut că soţia lui purta întreaga răspundere. Drogată, torturată, bătută cu bestialitate, transformată în trădător de un duşman care-i ţinea părinţii în captivitate. Ticăloşilor!

Ramirez răcni în telefon:

— Şi el a fost un ticălos! Să nu uiţi niciodată lucrul asta! Ba chiar mai mult – un ucigaş!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Şi el a fost un ticălos! Să nu uiţi niciodată lucrul ăsta! Ba chiar mai mult – un ucigaş! Şi el a fost un ticălos!... un ucigaş! Cuvintele beţivului răsunau în urechile lui Chancellor. Privea peisajul de ţară pe care-l străbăteau în viteză, stând alături de Alison pe bancheta din spate a maşinii oficiale şi încerca să înţeleagă.

Şi el a fost un ticălos! Era lipsit de sens. MacAndrew şi soţia lui fuseseră nişte victime. Îi manipulaseră ambele forţe antagoniste – femeia ajunsese o epavă, iar generalul îşi trăia viaţa cu o teribilă frică de a nu fi dat în vileag.

Şi el a fost un ticălos!... un ucigaş! Dacă Ramirez înţelegea prin asta faptul că MacAndrew devenise un comandant iraţional, căruia nu-i păsa de costurile nimicirii unui inamic ce-i distrusese soţia, *ticălos* nu prea era termenul potrivit. Cuţitarul Mac aruncase sute, poate mii de oameni în braţele morţii, într-o încercare zadarnică de a se răzbuna. Raţiunea îl părăsise; nu mai conta decât răzbunarea.

Dacă din aceste considerente Ramirez îl eticheta pe MacAndrew un ticălos, n-avea decât. Dar ceea ce-l neliniştea profund pe Peter era imaginea tulbure a acestui nou MacAndrew, a acestui ticălos şi ucigaş. Nu se potrivea deloc cu omul pe care-l cunoscuse Chancellor, militarul ce detesta sincer războiul fiindcă îl cunoştea prea bine. Sau poate că tatăl lui Alison alunecase doar temporar – vreme de câteva luni dintr-o viaţă de om – în propria lui nebunie.

Aşadar, secretul de la Chasong era cunoscut. Dar cum putea soţia trădată, manipulată a lui MacAndrew să-i conducă la unul dintre cei patru oameni de la lista lui Varak? El era convins că, orice s-ar fi aflat în spatele Chasongului, trebuia să-i conducă direct la deţinătorul dosarelor lui Hoover. Dar cum?

Poate că Varak se înşelase. Secretul fusese dezvăluit, dar nu ducea nicăieri.

Maşina oficială ajunse la o intersecţie. În dreapta se afla o staţie de benzină; un singur automobil era parcat lângă o pompă. Şoferul de lângă O'Brien răsuci volanul şi se apropie.

Dădu din cap spre O'Brien şi ieşi din maşină; omul de la FBI trecu în spatele volanului. Şoferul se îndreptă către automobilul parcat. Îl salută pe bărbatul dinăuntru şi se aşeză pe scaunul din faţă.

— Or să meargă cu noi până la Saint Michael, zise O'Brien.

Un minut mai târziu, erau din nou pe drum, maşina din spatele lor urtnărindu-i discret de la distanţă.

— Unde e Saint Michael? întrebă Alison.

— La sud de Annapolis, în Chesapeake. Putem folosi o casă de-acolo. E curată. Vrei să vorbeşti? Radioul e închis; nu există benzi de magnetofon. Suntem singuri.

Peter înţelese ce voia să spună Quinn.

— S-a înregistrat convorbirea dintre Ramirez şi mine?

— Nu. S-a făcut doar o stenogramă. Un singur exemplar; e la mine în buzunar.

— N-am avut timp să-i explic lui Alison, dar ştie câte ceva.

Se întoarse către ea. Mama ta a fost stimulată cu ajutorul drogurilor – probabil heroină – de către chinezi. A devenit dependentă; asta era „pierderea” de care vorbeai. Au folosit-o ca să adune fragmente de informaţii. Mişcările trupelor, forţe de luptă, rute de aprovizionare – sute de amănunte pe care le putea auzi de la ofiţerii cu care se întâlnea noaptea. Pe lângă asta, părinţii ei erau ţinuţi într-o închisoare din China. Cele două situaţii aveau asupra ei un efect copleşitor.

— Ce oribil!... Alison privea pe geam.

— Mă îndoiesc că numai ea făcea aşa ceva, spuse Peter. Sunt convios că mai erau şi alţii.

— Eu ştiu al naibii de bine lucrul ăsta, adăugă O’Brien.

— Mă tem că asta nu ne ajută, zise Alison. Tatăl meu ştia? Asta l-ar fi doborât.

— Tatăl tău ştia doar ce voia armata ca el să afle. Doar o parte a adevărului, cea cu chinezii. Nu i s-a spus niciodată restul.

Alison îşi întoarse capul de la geam.

— Ce rest?

Peter îi luă mâna.

— Mai exista o conexiune. Cea a armatei. Ea a fost manipulată, ca să le transmită chinezilor informaţii selectate, eronate.

Alison încremeni, privindu-l ţintă în ochi.

— Cum?

— Existau mai multe căi. Să-i menţină dependenţa de droguri sau să-i administreze medicamente care i-ar fi sporit durerile provocate de abstinenţă. Probabil că aşa s-a întâmplat; chinurile au condus-o direct la legătura iniţială. Cu informaţiile pe care armata le dorea, transmise.

Alison îşi trase mâna, înfuriată. Închise ochii, respirând adânc, cufundată în propria-i durere. Chancellor n-o atinse; trăia nişte emoţii numai ale ei.

Se întoarse spre Peter.

— Fă-i să plătească, zise ea.

— Acum ştim ce înseamnă Chasong, spuse Quinn O'Brien din faţă. Dar unde ne duce asta?

— Varak credea că la unul dintre cei patru oameni.

Chancellor îl văzu pe O'Brien tresărind şi privindu-l prin oglinda retrovizoare.

— I-am spus că există patru oameni, îi explică el. Nu i-am dat numele.

— De ce nu? întrebă Alison.

— Pentru a te proteja, domnişoară MacAndrew, răspunse omul de la FBI. Mă ocup eu de ei. Nu prea ştiu ce să caut.

— Ceva în legătură cu China, zise Peter. Ceva chinezesc.

— Spuneai că vrei să dai de al cincilea om. Cât de repede?

— Înainte de sfârşitul zilei.

Quinn rămase tăcut. Trecură câteva clipe până să vorbească.

— Ai fost de acord să laşi numele unui avocat.

— N-am nevoie de avocat. O să i-l las lui Morgan, la New York. Du-mă la un telefon. Trebuie să fie vreunul prin preajmă.

O'Brien se încruntă.

— Nu ai experienţă în astfel de contacte. N-aş vrea să-ţi asumi riscuri inutile. Nu ştii ce ai de făcut.

— Nici nu-ţi trece prin minte câte întâlniri secrete am inventat. Dă-mi doar o maşină neînmatriculată şi acordă-mi câteva ceasuri. Şi nu reveni asupra cuvântului dat. O să ştiu dacă mă urmăreşti. Crede-mă.

— Sunt obligat s-o fac. *Sfântă Fecioară*! Un *scriitor*!

— Fir-ar să fie, unde eşti? Tony răcnise la el, iar cuvintele care urmară fură doar ceva mai puţin stridente. Cei de la hotel mi-au spus că ai plecat, iar directorul din

tura de noapte zicea că eşti în drum spre Shenandoah Valley! M-a sunat doctorul tău şi m-a întrebat dacă te aşteptam la New York.

Eşti amabil să-mi explici...?

— N-avem timp. Numai că nu era directorul din tura de noapte la hotel, ci un om de la FBI. Şi mă îndoiesc că te-a sunat doctorul meu. Altcineva mă căuta.

— Ce *faci*?

— Încerc să găsesc omul care se află în posesia dosarelor lui Hoover.

— Încetează! Am pus capăt acestei poveşti acum câteva luni. Iar depăşeşti limita; nu eşti un personaj din cărţile tale!

— Dar dosarele *lipsesc*. Au dispărut încă de la început; despre asta-i vorba. O să mă întorc la New York, promit, dar mai întâi te rog să suni pe cineva din partea mea. Cere-i să ne întâmim într-o maşină, la locul şi data pe care ţi le voi da. E la Washington şi îţi va fi, probabil, greu să ajungi la el. Dar vei reuşi, dacă spui că te cheamă Varak. Ştefan Varak. Scrie-l pe o hârtie; nu trebuie să foloseşti numele tău.

— Şi presupun, zise Morgan sarcastic, că trebuie să sun de la un telefon public.

— Exact. De pe stradă, nu din vreo clădire.

— Ei, haide. Asta-i...

— Omul pe care o să-l suni e Munro St. Claire.

La auzul numelui, Morgan amuţi.

— Nu glumeşti, nu.

Nu era o întrebare.

— Nu glumesc. Când o să vină St. Claire la aparat, spune-i că eşti o legătură de-a mea. Spune-i că Varak e mort. Până acum, s-ar putea să fi aflat, dar poate că nu. Ai un creion?

— Da.

— Scrie toate astea. St. Claire foloseşte numele Bravo...

Peter aştepta în maşina neînmatriculată, pe drumul lăturalnic ce ducea spre marginea canalului Chesapeake; fundătura care se oprea la marginea apei. Malurile erau mlăştinoase, trestia era înaltă şi se legăna în vântul de decembrie. Era puţin peste ora două după-amiază; cerul era acoperit, aerul – rece, iar umezeala – pătrunzătoare.

Alison şi O'Brien se aflau la câţiva kilometri spre nord, în casa din Saint Michael. Omul de la FBI fusese de acord să-i lase trei ore – până la cinci – înainte de a suna la Morgan, pentru a afla identitatea lui Bravo. Dacă Chancellor nu se întorcea până atunci, pentru Quinn era limpede că Peter trebuia considerat mort şi urmau să fie luate măsurile de rigoare.

Chancellor îşi aminti cuvintele lui Varak. Exista un senator. Un bărbat căruia nu-i era frică şi care, dintre toţi oamenii din Washington, putea fi căutat pentru ajutor. Pentru Peter, fusese o altă manifestare a nebuniei. El inventase un senator, pentru Nucleul său. Paralela era din nou prea apropiată, personajul fictiv îşi avea corespondentul într-un om real.

Îi dăduse lui Quinn numele senatorului, în caz că el n-avea să se întoarcă.

La distanţă, o limuzină neagră intrase într-o curbă de pe drum şi se apropia încet. Peter deschise uşa maşinii şi coborî.

Limuzina se opri la vreo cinci metri în faţă. Geamul din dreapta şoferului fu coborât.

— Domnul Peter Chancellor? întrebă omul.

— Da, răspunse Peter alarmat. Pe bancheta din spatele maşinii nu era nimeni. Unde-i ambasadorul St. Claire?

— Dacă urcaţi, domnule, o să vă duc la el.

— Nu aşa ne-am înţeles!

— Aşa trebuie procedat.

— Nu, nu aşa!

— Ambasadorul mi-a spus să vă comunic că e spre binele dumneavoastră. Mi-a cerut să vă reamintesc o

conversaţie de acum patru ani şi jumătate. Atunci nu v-a îndrumat greşit.

Lui Peter i se tăie răsuflarea preţ de o clipă. Munro St. Claire nu îl îndrumase greşit cu patru ani şi jumătate în urmă. Dăduse un sens vieţii lui. Chancellor dădu din cap şi se sui în limuzină.

Imensa casă în stil victorian se afla pe ţărm. Un doc lung pătrundea în apele golfului, pornind din centrul pajiştii întinse din faţă. Clădirea avea patru etaje. La primul etaj se afla o largă verandă acoperită, ce se prelungea pe toată latura dinspre golful Chesapeake a casei.

Şoferul îl conduse pe Chancellor pe scările de la intrare. Descuie uşa şi îl invită pe Peter înăuntru.

— O luaţi la dreapta pe sub arcadă şi intraţi în camera de zi. Domnul ambasador vă aşteaptă.

Chancellor păşi în hol; rămase singur. Trecu pe sub o arcadă, intră într-o cameră cu tavan înalt şi încercă să-şi acomodeze ochii cu lumina slabă. La capătul îndepărtat al încăperii, se zărea o siluetă în faţa unor uşi de sticlă ce dădea spre verandă şi spre Chesapeake. Stătea cu spatele la Chancellor, privind apele vălurite ale golfului.

— Bun venit, spuse Munro St. Claire, întorcându-se către Peter. Această casă a aparţinut unui om numit Genesis. Era prietenul lui Bravo.

— Am auzit de Banner şi Paris, de Venice şi Christopher. Şi, desigur, de Bravo. De Genesis n-am auzit.

St. Claire era, în mod evident, pus la grea încercare. Îşi stăpânea surprinderea, însă ea era prezentă.

— N-aveai cum să auzi. E mort. Mi se pare incredibil că Varak ţi-a dat numele meu.

— Nu mi l-a dat. De fapt, a refuzat. Un anume Bromley a făcut-o, fără să-şi dea seama. Numele lui de cod de la FBI era Vipera. *B* devine *V* şi iată unul dintre dosarele dispărute. Parte adevăr, parte minciună. Aşa am fost programat.

St. Claire îşi îngustă ochii, venind dinspre uşile de sticlă către Chancellor.

— Parte adevăr, parte minciună; Varak a spus asta?

— Da. A murit în faţa mea. Dar nu înainte de a-mi spune totul.

— Totul?

— De la început. De la Malibu până la Washington. Cum am fost determinat să mă implic; cum am fost capcana menită să-i facă pe alţii să se arate. Nu mi-a spus chiar direct asta, însă nu prea conta dacă rămâneam în viaţă sau muream, nu-i aşa? Cum ai putut face asta?

— Stai jos.

— Prefer să stau în picioare.

— Foarte bine. Suntem oare doi gladiatori care-şi dau târcoale unul altuia?

— Poate.

— Dacă-i aşa, ai pierdut bătălia. Şoferul meu ne urmăreşte cu atenţie de pe verandă.

Chancellor se întoarse către ferestre. Şoferul stătea nemişcat, cu un pistol în mână.

— Crezi că am venit să te ucid? întrebă Peter.

— Nu ştiu ce să cred. Ştiu doar că nimic nu poate sta în calea recuperării acelor dosare. Mi-aş da bucuros viaţa dacă în felul ăsta s-ar putea rezolva această problemă.

— Literele de la *M* la *Z*. Omul care le deţine şopteşte la telefon, îşi ameninţă victimele. Şi e unul dintre cei patru: Banner, Paris, Venice sau Christopher. Sau poate e Bravo; e posibil. Bănuiesc. Individul i-a contactat pe Phyllis Maxwell, Paul Bromley şi pe generalul-locotenent Bruce MacAndrew. Generalul era pe cale să dea în vileag o muşamalizare de acum douăzeci şi doi de ani pe care nu mai voia s-o ascundă, atunci când a fost obligat să demisioneze. Nimeni nu ştie pe câţi alţii i-a contactat acest om. Dar dacă nu e descoperit, dacă dosarele nu vor fi găsite – şi distruse – el va controla punctele nevralgice ale guvernului.

Peter vorbise pe un ton neutru, dar afirmaţiile lui îşi făcură efectul.

— Cunoşti nişte lucruri care te-ar putea costa viaţa, zise St. Claire.

— De vreme ce aproape mi-am pierdut-o de câteva ori, graţie dumitale, nu m-ar surprinde. Numai că sunt înspăimântat. Vreau ca această istorie să se încheie.

— Mi-aş dori s-o pot încheia. Îmi doresc mai mult ca orice să se încheie şi dosarele să fie recuperate. Îmi doresc din toată inima să fiu sigur că în felul ăsta se va sfârşi totul.

— Există o modalitate de a rezolva problema. De a ne asigura de acest lucru, mai exact.

— Care?

— Făcând public numele grupului dumitale. Recunoscând dispariţia dosarelor lui Hoover. Forţând deznodământul.

— Ţi-ai ieşit din minţi.

— De ce?

— Deznodământul e mult mai complex decât pari să înţelegi dumneata. St. Claire se îndreptă spre un fotoliu. Îşi puse mâinile pe marginea spătarului, cu degetele întinse delicat peste ţesătură. Mâinile îi tremurau. Susţii că Bromley ţi-a dat numele meu, spuse el. Cum?

— A dat de urma mea într-un tren şi a încercat să mă omoare. I se spusese că terminasem de scris cartea, în care se aflau informaţii despre familia lui. Presupun că acele informaţii puteau proveni doar de la dumneata. Ţi-a rostit numele; totul a devenit dintr-o dată limpede. De la început; de la bun început. Încă de la Park Forest. Îţi datoram ceva, iar dumneata ţi-ai luat plata. Datoria s-a stins.

St. Claire ridică privirea.

— Datoria dumitale către mine? N-a fost vorba despre nici o datorie. Dar trebuie să admit că eşti îndatorat ţării dumitale.

— O să fiu de acord cu asta. Vreau doar să ştiu cum să mă achit. Peter ridică vocea. Făcând public numele grupului

dumitale! Spunând întregii ţări – de vreme ce datoriile sunt achitate – că dosarele lui Hoover au dispărut!

— Te rog! St. Claire ridică mâna. Încearcă să înţelegi. Noi ne-am reunit în nişte împrejurări extraordinare!

— Pentru a opri un maniac, îl întrerupse Chancellor.

Bravo dădu din cap.

— Pentru a încerca să oprim un maniac. Făcând asta, am depăşit limitele legii în anumite domenii. Am ocolit structurile guvernamentale, fiindcă am considerat că era un lucru justificat. Puteam să fim ruinaţi, iar reputaţia noastră – distrusă; am înţeles asta. Singura noastră motivaţie a fost corectitudinea, singura noastră protecţie – anonimatul.

— Schimbaţi regulile! Unul dintre voi deja a făcut-o!

— În cazul ăsta, trebuie găsit. Dar ceilalţi nu pot fi puşi să plătească!

— Nu încheiem nici o înţelegere, domnule St. Claire. Datoria e anulată. Voi m-aţi *folosit*. Am fost manipulat până când aproape că m-aţi adus în pragul nebuniei. Pentru ce? Pentru ca voi, Pentagonul, Biroul Federal de Investigaţii – din câte ştiu şi Casa Albă, Departamentul de Justiţie, Congresul... jumătate din afurisitul ăsta de guvern – să perseveraţi în minciună? Să le spuneţi oamenilor că acele dosare au fost distruse, când în realitate nu s-a întâmplat aşa ceva? Nu îţi cer; te somez! Fie dai publicităţii toate astea, fie o s-o fac eu!

St. Claire îşi putea controla tremurul, dar nu reuşea să-l ascundă. Degetele lungi şi subţiri apăsau tapiţeria fotoliului.

— Vorbeşte-mi despre Varak, zise el încet. Am dreptul să ştiu; mi-a fost prieten.

Chancellor îi povesti, omiţând concluzia lui Varak conform căreia Chasong era cheia. Alison era prea legată de acea cheie; nu-i pomeni numele ei lui St. Claire.

— A murit, spuse Peter, convins că nu era vorba despre dumneata, ci de unul dintre ceilalţi patru. „În nici un caz Bravo.” A tot repetat fraza asta.

— Dar dumneata? Dumneata eşti convins?

— Nu încă, dar m-ai putea convinge. Dă publicităţii toată povestea.

— Înţeleg.

St. Claire se întoarse cu spatele la fotoliu şi privi spre apele golfului.

— Varak ţi-a spus că ai fost programat cu adevăruri şi minciuni parţiale. Ţi-a explicat asta?

— Desigur. Dispariţia dosarelor era un adevăr; asasinarea directorului – o minciună. Oricum, n-am crezut-o niciodată. Reprezenta doar o idee pentru o carte... Am vorbit destul de mult. Vreau răspunsul dumitale. Vei face publică povestea sau mă laşi pe mine?

St. Claire se întoarse încet. Îi dispăruse neliniştea care-l tulburase cu câteva clipe în urmă, fiind înlocuită de o privire atât de rece încât Peter se sperie.

— Nu mă ameninţa. Nu eşti în măsură să o faci.

— Nu poţi fi sigur. Nu ştii ce precauţii mi-am luat.

— Crezi că eşti un personaj din vreunul dintre romanele dumitale? Nu fi stupid. Bravo se uită pe fereastră. Şoferul îi urmărea cu atenţie, cu mâna strânsă pe pistol. Nici dumneata, nici eu nu suntem importanţi.

Chancellor simţi împunsătura spaimei.

— Există un om la New York care ştie că am venit la dumneata. Dacă mi se întâmplă ceva, el o să te identifice. De fapt, chiar dumneata ai vorbit cu el.

— L-am ascultat, răspunse St. Claire. N-am fost de acord cu ceva. Te-ai dus cu maşina într-o fundătură de pe malul golfului Chesapeake. În registrele Departamentului de Stat s-a consemnat că în acest moment mă aflu la o întrunire cu un subsecretar de stat care o să jure că am fost acolo. Dar nu e necesar un alibi. Te-am putea ucide oricând. În seara asta, mâine, săptămâna viitoare, peste o lună. Dar nimeni nu vrea asta. N-a făcut niciodată parte din plan.... Acum patru ani şi jumătate, ţi-am călăuzit paşii spre universul ficţiunii. Întoarce-te în acea lume; las-o pe asta altora.

Peter era uluit. Rolurile se inversaseră. Teama lui St. Claire se evaporase, de parcă vestea pe care un tânăr înfuriat i-o adusese nu mai prezenta importanţă. Era lipsit de sens. Ce provocase schimbarea? Îşi îndreptă privirea către fereastră. Şoferul părea să fi simţit tensiunea din cameră, se apropiase mai muît de geam. St. Claire observă îngrijorarea lui Peter şi zâmbi.

— Am spus că te poţi întoarce. Omul de acolo nu face decât să mă protejeze. Nu ştiam în ce stare de spirit te afli.

— Ce te face să crezi că n-o să plec de aici şi-o să relatez toată povestea?

— Ştim amândoi că nu e soluţia corectă. Prea mulţi oameni şi-ar pierde viaţa; nici unul dintre noi nu vrea aşa ceva.

— Trebuie să-ţi spun că am aflat cine sunt Banner, Paris, Venice şi Christopher! Varak mi-a lăsat în scris numele lor!

— Am bănuit asta. Iar dumneata trebuie să faci ce ai de făcut.

— La naiba, *voi relata* întreaga istorie! Crimele vor înceta! Minciunile vor înceta!

— După părerea mea, zise St. Claire pe un ton glacial, dacă faci asta, Alison MacAndrew va muri înainte de sfârşitul acestei zile.

Peter se încorda, apoi făcu un pas spre Bravo.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă, iar un ochi de geam se făcu fărâme; apoi pistolul şoferului pătrunse prin spaţiul rămas liber.

— Du-te acasă, domnule Chancellor. Fă ceea ce ai de făcut.

Peter se întoarse şi ieşi în goană din cameră.

Munro St. Claire deschise uşile de sticlă şi ieşi pe verandă.

Aerul era rece, iar vântul bătea tot mai tare dinspre golf. Cerul se întunecase. În curând avea să plouă.

Era remarcabil, reflectă St. Claire. Până şi de dincolo de moarte, Varak regizase evenimentele. Înţelegea că rămăsese o singură opţiune: Peter Chancellor trebuia să-i ia locul lui Varak. Acum, scriitorul era provocatorul. Nu avea altă soluţie decât să-i urmărească pe Banner, Paris, Venice şi Christopher.

Chancellor ştia că fusese manipulat. Ceea ce nu ştia era faptul că manipularea nu încetase. Acum era necesar ca romancierul să fie supravegheat îndeaproape, să i se cunoască fiecare mişcare, până când avea să-i ducă la cel care se afla în posesia dosarelor.

O să fie o ultimă tragedie, care, asemenea asasinării lui John Edgar Hoover, nu putea fi evitată. Doi oameni urmau să moară. Trădătorul de la Inver Brass şi fără discuţie, Peter Chancellor.

Până în ultima clipă, Ştefan Varak fusese un profesionist.

O dată cu moartea lui Chancellor, toate drumurile aveau să fie închise. Iar Inver Brass urma să fie dizolvată, rămânând pentru totdeauna necunoscută.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Tot nu vrei să-mi spui cine e? întrebă O'Brien, aşezat în faţa lui Peter la masa din bucătărie. Înaintea fiecăruia se afla câte un pahar cu whisky pe jumătate gol.

— Nu. Varak avea dreptate. Dosarele nu sunt la el.

— De unde ştii?

— Altfel nu m-ar fi lăsat în viaţă.

— Bine. N-o să insist. Cred că nu eşti în toate minţile, dar n-o să insist.

Chancellor zâmbi.

— Nu te-ar ajuta cu nimic. Ce-ai aflat despre cei patru candidaţi ai noştri? Există vreo legătură cu China? Vreo posibilitate, oricât de vagă?

— Da. Două posibilităţi. Celelalte două cazuri sunt mai curând nefavorabile. Dar una dintre ele aproape că bate la ochi. Aş zice că e plauzibilă.

— Cine e?

— Jacob Dreyfus. Christopher.

— Cum aşa?

— Banii. A favorizat acordarea unui sprijin financiar important pentru nişte companii multinaţionale care activează în Taivan.

— Pe faţă?

— Da. A susţinut public că vrea să ajute la crearea unei economii taivaneze viabile. A întâmpinat multă rezistenţă; cei mai mulţi bancheri credeau că Taivanul avea să se prăbuşească, însă Dreyfus a fost un tigru. Se pare că a primit asigurări de la Eisenhower şi Kennedy. A revigorat instituţiile şi a dezvoltat de unul singur o nouă industrie.

Peter avea îndoieli; era ceva prea evident. Un om ca Dreyfus ar fi fost mai discret.

— N-a existat nimic secret? Afaceri ilegale sau ceva de genul ăsta?

— Nu, din câte ştim noi. Dar de ce-ar fi nevoie de aşa ceva? Banii înseamnă implicare, iar noi asta căutăm

— Dacă banii ar fi fost problema esenţială, e adevărat.

Nu sunt însă convins că e aşa. Care-i cealaltă posibilitate?

— Frederick Wells – Banner.

— Ce legătură are cu naţionaliştii?

— Cu China, nu neapărat cu guvernul chinez. Omul e un sinofil. Este pasionat de istoria antică orientală. Are una dintre cele mai mari colecţii de artă chineză din lume. O împrumută mereu muzeelor.

— O colecţie de artă? Ce legătură are asta cu problema noastră?

— Nu ştiu. Căutăm o legătură. Există o legătură.

Chancellor se încruntă. De fapt, se gândi el, ar fi fost mai logic ca Wells să fie omul căutat, nu Dreyfus. Un om pasionat de cultura unei ţări ar fi mai uşor absorbit de mistica acelei culturi decât cineva care făcea doar afaceri. Era oare posibil ca în spatele pragmatismului lui Frederick Wells să se afle un misticism oriental, în conflict cu civilizaţia occidentală?

Totul devenea posibil. Nimic nu putea fi trecut cu vederea.

— Ziceai că celelalte două cazuri sunt *mai curând* nefavorabile. Ce voiai să spui?

— Nici unul dintre ceilalţi doi nu poate fi bănuit că ar avea simpatii evidente pentru China. Totuşi, Sutherland – Venice – a judecat un proces împotriva guvernului, intentat de trei jurnalişti din New York, cărora Departamentul de Stat le refuzase paşapoartele pentru China. În esenţă, el a afirmat că, atâta vreme cât autorităţile chineze doresc să-i primească, neacordarea paşapoartelor ar fi însemnat o încălcare a Primului Amendament.

— Pare logic.

— Aşa e. Nu s-a făcut recurs.

— Dar Montelan?

— Paris a fost multă vreme un antinaţionalist activ. L-a calificat pe Cian Kai-shek drept un dictator militar corupt şi a susţinut făţiş China comunistă pentru a fi admisă la ONU.

— N-a fost singurul.

— Din cauza asta spuneam „mai curând nefavorabil”. Atât Venice, cât şi Paris au adoptat poziţii care ar fi putut trece drept nepopulare, însă nu erau neobişnuite.

— În afară de cazul când au existat alte motive pentru adoptarea acestor poziţii.

— În afară de orice. În această etapă, lucrez cu probabilităţi. Cred că ar trebui să ne concentrăm atenţia asupra lui Dreyfus şi Wells.

— Ei pot fi primii, dar eu o să iau legătura cu toţi patru. Să mă confrunt cu fiecare în parte. Peter îşi termină paharul cu whisky.

O’Brien se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Vrei să repeţi ce spuneai?

Peter se ridică din fotoliu şi se duse la poliţa pe care se afla o sticlă de scotch. Băuseră câte un pahar; Chancellor ezită, apoi îşi mai turnă unul.

— Pe câţi oameni poţi conta? Cum au fost cei de la motelul din Quantico şi cei care au venit cu noi până aici.

— Te-am rugat să repeţi ce spuneai.

— Nu mă demobiliza, spuse Peter. Ajută-mă, dar nu mă demobiliza. Eu sunt legătura dintre toţi patru. Fiecare dintre ei cunoaşte modul cum am fost manipulat. Unul dintre ei ştie – sau *crede* că ştie – că mi-am îndreptat atenţia asupra lui.

— Şi pe urmă?

Chancellor îşi turnă în pahar.

— O să încerce să mă ucidă.

— Mi-a trecut asta prin minte, zise O’Brien. Îţi închipui că eu o să fiu răspunzător? Las-o baltă.

— Nu mă poţi opri. Ai doar posibilitatea să mă ajuţi.

— Pe dracu’, nu te pot opri! Aş putea formula o duzină de acuzaţii împotriva dumitale, ca să te izolez!

— Şi după aia? *Dumneata* nu-i poţi înfrunta.

— De ce nu?

Chancellor se întoarse la masă şi se aşeză.

— Fiindcă dumneata ai fost contactat. Han Chow, îţi aminteşti?

O’Brien rămase nemişcat, fixîndu-l pe Peter.

— Ce ştii depsre Han Chow?

— Nimic, Quinn. Şi nici nu vreau să ştiu. Dar pot să ghicesc. În prima noapte când am stat de vorbă, în clipa în care am pomenit numele lui Longworth şi ţi-am spus ce i s-a întâmplat lui Phyllis Maxwell... am rostit la un moment dat cuvântul Chasong. Chipul dumitale, ochii îmi spuneau

că erai speriat. Ai pronunţat numele *Han Chow* de parcă te-ar fi ucis. Te-ai uitat la mine la fel ca acum; ai început să mă acuzi de nişte lucruri pe care erau incapabil să le înţeleg. Poate că n-o să mă crezi, dar eu te-am inventat înainte de a te cunoaşte.

— Ce tâmpenie mai e şi asta? întrebă O'Brien, cu vocea încordată.

Peter bău, jenat. Îşi luă ochii de la Quinn şi se uită la pahar.

— Dumneata ai simbolizat pentru mine un proces de curăţire. Personajul meu pozitiv, care trebuie să-şi înfrunte propria vulnerabilitate şi s-o depăşească.

— Nu te înţeleg.

— Fiecare istorie despre corupţie trebuie să aibă un element de comparaţie. Personajul pozitiv. Cred că diferenţa dintre un roman bun şi un film de desene animate este aceea că nici un personaj dintr-o carte nu e un erou de la bun început. Dacă devine pe parcurs, asta se datorează faptului că se străduieşte să-şi învingă frica. Eu nu sunt atât de talentat încât să scriu o tragedie, aşa că nu poţi numi această spaimă un defect tragic. Dar o poţi considera o slăbiciune. Han Chow e slăbiciunea dumitale, nu-i aşa? Eşti inclus în dosare.

Quinn înghiţi în sec, cu ochii la Chancellor.

— Vrei să auzi povestea?

— Nu. Vorbesc serios. Dar m-ar interesa să ştiu de ce ai fost contactat. Trebuie să se fi întâmplat înainte de a veni eu la dumneata.

Cuvintele lui O'Brien fură rostite precipitat, de parcă agentul s-ar fi temut de ele.

— În noaptea dinaintea morţii lui Hoover, numele celor trei bărbaţi au fost trecute în registrele de securitate ale FBI-ului.

Longworth, Krepps şi Salter.

— Longworth era *Varak*! îl întrerupse Peter cu asprime.

— Sau era chiar el, răspunse Quinn. *Dumneata* mi-ai spus că Varak a murit încercând să obţină acele dosare. Un om nu-şi curmă viaţa din dorinţa de a afla ceea ce ştie deja. A fost altcineva.

— Continuă.

— Adevăratul Longworth n-avea cum să fie acolo. Krepps şi Salter erau nume de acoperire neatribuite unor persoane anume. N-am reuşit să le stabilesc identităţile. Cu alte cuvinte, trei bărbaţi necunoscuţi au fost admişi în acea noapte în biroul lui Hoover. Am început să pun întrebări. Am primit un telefon...

— O şoaptă ascuţită? zise Peter.

— O şoaptă. Foarte prevenitoare, foarte exactă. Mi s-a spus să încetez. Miza era Han Chow.

Chancellor se aplecă în faţă. Cu două nopţi în urmă, O'Brien fusese anchetatorul; acum era rândul lui. Amatorul îl îndruma pe profesionist. Deoarece profesionistul era speriat.

— Ce înseamnă o acoperire neatribuită?

— O identitate pregătită dinainte, pentru cazuri de urgenţă.

Date biografice. Părinţi, şcoli, prieteni, ocupaţie, documente de serviciu – genul ăsta de lucruri.

— În zece minute, un om capătă o istorie personală.

— Să zicem în vreo câteva ceasuri. Persoana respectivă trebuie să memoreze anumite lucruri.

— De fapt, ce te-a condus la registrele de securitate?

— Dosarele, spuse O'Brien. Câţiva dintre noi ne-am întrebat ce s-a întâmplat cu ele; am vorbit despre asta. Discret, doar între noi.

— De ce registrele de securitate?

— Cred că prin eliminare. Am verificat camerele unde se distrugeau documente, cuptoarele, fişierele din calculatoare – n-am găsit nimic. Am făcut cercetări până şi în legătură cu cutiile de efecte personale care au fost luate de la Steaguri.

— Steaguri?

— Biroul lui Hoover. Lui nu-i plăcea denumirea asta. N-a fost folosită niciodată în prezenţa lui.

— Erau multe cutii acolo?

— Nu atât de multe încât să poată conţine dosarele. Am dedus că fuseseră luate de-acolo. Şi asta m-a speriat rău de tot. Nu uita că am simţit efectul folosirii lor.

— Alexander Meredith... Ştiu despre ce e vorba.

— Cine-i acest Meredith?

— Cineva pe care ar trebui să-l cunoşti. Numai că nu există.

— Din cartea dumitale?

— Da. Continuă.

— Deoarece dispariţia dosarelor era o posibilitate, am început să cercetez registrele. Toţi ştiau că Hoover era pe moarte; exista chiar şi un nume de cod pentru decesul lui: „teritoriu deschis”. Înţelesul cred că e limpede. După director, cine urma?

— Sau ce?

— Corect. Am studiat cu atenţie înregistrările, începând cu câteva luni înainte de moartea lui, concentrându-mă asupra intrărilor de noapte, deoarece cărucioarele pline cu cutii de la Steaguri ar fi fost cam greu de scos în timpul zilei. Nu am găsit nimic neobişnuit – totul fusese verificat – până când am observat registrul din noaptea de întâi mai, acolo am dat de cele trei nume. Două dintre ele n-aveau importanţă, erau lipsite de identitate. Quinn se opri şi sorbi din paharul cu whisky.

— La ce te-ai gândit atunci? Când ai înţeles că n-aveau identitate?

— Atunci şi parţial, acum. O’Brien îşi aprinse o ţigară. Cred că Hoover a murit cu o zi înaintea datei anunţate oficial.

Agentul trase adânc aer în piept.

— Teribilă afirmaţie!

— E logică.

— Cum aşa?

— Din cauza acoperirilor neatribuite. Oricine le-ar fi folosit, trebuie să fi fost familiarizat cu operaţiunile clandestine, să fi avut pregătite identităţi autentice. Agentul de serviciu în acea noapte, un om pe nume Parke, nu vrea să discute despre cele întâmplate. Pretinde numai că cei trei au fost verificaţi personal de către Hoover, pe linia protejată. Asta e plauzibil; se folosea acest sistem. Dar nu cred că a vorbit cu Hoover. A vorbit cu altcineva din casa lui Hoover. Acel telefon i-a fost de-ajuns.

— Deci a vorbit cu cineva din casa lui Hoover. Şi ce dacă?

— Cu cineva a cărui autoritate n-ar fi contestat-o. Cineva care l-a găsit pe Hoover mort şi voia ca acele dosare să dispară înainte să se răspândească ştirea despre decesul directorului.

Cred că dosarele au fost luate în noaptea de întâi mai.

— Bănuieşti pe cineva?

— Până acum două ore, bănuiam. Credeam că era vorba despre adjunctul lui Hoover, Tolson şi despre maniaci. Dar, graţie dumitale, această presupunere nu mai stă în picioare.

— Graţie mie?

— Da. Aproape că ai omorât un om la Corcoran Gallery.

A fost găsit în casa scării – era unul dintre maniaci. La spital, anchetatorii l-au pus în faţa unei alegeri: fie să dea o declaraţie cu numele celorlalţi maniaci şi să demisioneze, fie să compară într-un proces, să-şi piardă pensia şi să primească o pedeapsă cu închisoarea a naibii de lungă. Fireşte, a ales prima variantă. Acum două ore, am primit veşti de la unul dintre oamenii noştri. Toţi maniacii au demisionat. N-ar fi făcut-o dacă ar fi deţinut dosarele.

Chancellor îl privi pe O’Brien cu atenţie.

— Ceea ce ne aduce înapoi la cei patru candidaţi. Banner, Paris, Venice şi Christopher.

— Şi Bravo, adăugă O’Brien. Vreau ca dumneata să-l foloseşti. Urmează-ţi instinctul: determină-l să forţeze deznodământul. Dacă e omul care crezi dumneata că este – sau care credea Varak că e – n-o să refuze. Întoarce-te la el.

Chancellor dădu încet din cap.

— N-ai înţeles un lucru. Omul e obosit; nu mai poate face nimic. Varak ştia asta. De aceea a venit la mine. E vorba doar despre noi doi, O’Brien. Nu căuta pe altcineva.

— Atunci, noi vom forţa deznodământul!

— De ce? Toate afirmaţiile noastre ar putea fi contestate. Eu aş fi etichetat drept un scriitor prolific ce vrea să facă reclamă unei cărţi şi ceea ce e mult mai rău, dumneata ai fi în continuare şantajat cu Han Chow. Peter dădu paharul la o parte. Şi lucrurile nu s-ar opri aici. Bravo a fost foarte explicit în privinţa asta. Mai devreme sau mai târziu, ar avea loc două accidente. Trebuie să admitem o asemenea eventualitate.

Suntem uşor de înlăturat.

— Fir-ar să fie, dar nu vor putea nega existenţa dosarelor dispărute!

Chancellor se uită la agentul frustrat, înfuriat. Alex Meredith trăia în persoana lui Quinn O’Brien. Peter se hotărî să-i spună.

— Mă tem că ar putea foarte bine s-o nege. Fiindcă doar jumătate din dosare au dispărut. Literele de la *M* la *Z*. Celelalte au fost recuperate.

O’Brien era uluit.

— Recuperate? De cine?

— Varak nu ştia.

Quinn îşi stinse ţigara.

— Sau nu voia să spună!

— *Peter! Quinn*!

Alison striga din camera de zi. O’Brien ajunse primul la uşă. În încăpere era întuneric. Alison stătea lângă fereastră, cu mâna pe draperie.

— Ce este? întrebă Chancellor, îndreptându-se către ea. Ce s-a întâmplat?

— În susul drumului. La ridicătura dintre porţi. Am văzut pe cineva. Stătea acolo şi se uita spre casă. Apoi s-a retras.

Quinn se duse repede la un panou din perete, acoperit parţial de draperii. Acolo erau două rânduri de discuri albe, convexe, ce se distingeau cu greu în întuneric. Arătau ca două şiruri de ochi privind în gol.

— Nici una dintre celulele fotoelectrice n-a fost activată, spuse el, ca şi cum ar fi constatat că vremea se menţine neschimbată.

Peter se întrebă ce însemna exact o casă „sterilizată”, în afară de aparatura radio, geamurile groase şi grilajele care se aflau peste tot.

— Există dispozitive electronice în jurul casei? Presupun că asta e semnificaţia acelor discuri.

— Da. Peste tot sunt fascicule încrucişate de raze infraroşii.

Au mai fost amplasate şi generatoare auxiliare sub pământ, în eventualitatea că s-ar întrerupe curentul electric; sunt verificate în fiecare săptămână.

— Deci locul ăsta seamănă cu motelul din Quantico?

— Proiectul aparţine aceluiaşi arhitect, iar construcţia a fost realizată de aceeaşi firmă. Totul e făcut din oţel, până şi uşile.

— Uşa din faţă e din lemn, îl întrerupse Chancellor.

— Doar furnirul, răspunse calm Quinn.

— Putea să fie vreun vecin ieşit la plimbare? întrebă Alison.

— Posibil, dar greu de crezut. Casele de aici sunt înconjurate de terenuri de câte un hectar şi jumătate fiecare.

Locuinţele de pe ambele laturi aparţin personalului Departamentului de Stat, diplomaţi de rang foarte înalt. Au fost avertizaţi să nu se apropie.

— Pur şi simplu?

— Nu e ceva neobişnuit. Locul ăsta e folosit pentru a-i adăposti pe refugiaţi în timpul interogatoriului.

— Uite-l! Alison trase draperia.

La distanţă, între stâlpii de piatră ai porţii, se vedea silueta unui bărbat îmbrăcat cu un pardesiu. Stătea pe ridicătura de pe drum, profilat pe cerul nopţii.

— S-a oprit acolo, zise Peter.

— Fără să se apropie de poartă, adăugă Quinn. Şi-a dat seama că e supravegheată electronic. Şi vrea că noi să constatăm că el ştie.

— Priviţi, şopti Alison. Acum se mişcă!

Silueta păşi înainte şi ridică braţul drept. De parcă ar fi făcut un gest ritual, coborî încet mâna în faţa lui, tăind aerul.

Brusc, se auzi un bâzâit dinspre panou. Un disc alb se făcu roşu strălucitor. Bărbatul o luă la stânga şi dispăru în întuneric.

— Ce-a fost asta? întrebă O’Brien, mai mult pentru sine decât pe ceilalţi.

— Exact ce spuneai, răspunse Chancellor. Vrea să ne dăm seama că el ştie că poarta e supravegheată electronic.

— Nu e ceva deosebit. Mai toate casele de pe-aici au sisteme de alarmă.

Al doilea bâzâit se auzi deodată dinspre panou; un alt disc alb se înroşi.

Apoi, într-o succesiune rapidă, luminile roşii se aprinseră una după alta. Zgomotul era asurzitor. În mai puţin de treizeci de secunde, toate discurile se înroşiseră, toate celulele fotoelectrice fiind activate. Camera era scăldată într-o lumină purpurie.

O’Brien privea ţintă panoul.

— Cunosc toate punctele de intersecţie! Pe toate!

Traversă în grabă camera, îndreptându-se spre un dulap din perete. Acolo se afla o staţie radio. O’Brien apăsă pe un buton şi vorbi; era evident alarmat. Aici e Saint Michael Unu, răspunde, te rogi Repet, Saint Michael Unu, urgenţă!

Singurul răspuns fu un zgomot continuu de paraziţi.

— Răspunde, te rog! Aici e Saint Michael Unu. Urgenţă!

Nimic. Doar paraziţii, a căror intensitate părea să crească. Peter îşi roti privirea prin cameră, încercând să se acomodeze cu lumina roşie şi cu umbrele.

— Telefonul! zise el.

— Nu te mai obosi. O'Brien se retrase de lângă staţia radio. Nu l-ar fi lăsat să funcţioneze. Au tăiat firele.

Aşa era.

— Dar staţia radio? întrebă Alison, încercând să-şi păstreze calmul. De ce n-o poţi folosi?

Quinn se uită la ei.

— Au bruiat frecvenţa, ceea ce înseamnă că o cunoşteau.

Se schimbă în fiecare zi.

— Atunci încearcă altă frecvenţă! spuse Chancellor.

— N-are rost. Undeva afară, la distanţă de cincizeci până la o sută de metri, există o antenă controlată de computer. Până să caut eu altă frecvenţă şi înainte de a putea transmite mesajul, ei ar bruia-o şi pe aceea.

— Ce dracu', încearcă!

— Nu, răspunse O'Brien, uitându-se către panou. Asta se aşteptă să facem. Vor să intrăm în panică; mizează pe o asemenea reacţie.

— De ce n-ar trebui să intrăm în panică? Ce mai contează? Spuneai că nimeni n-o să ne descopere aici. Ei bine, uite că ne-a descoperit cineva, iar staţia radio e inutilă! Nu putem pune nici o bază pe clădirea dumitale din oţel şi pe geamurile de cinci centimetri grosime! N-or să facă faţă unor aparate de sudură şi unui ciocan pneumatic! Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!

— N-o să se întâmple nimic, fiindcă ei nu se aşteaptă la asta. Peste două sau trei minute, o să revin la frecvenţa aia şi o să transmit al doilea mesaj. Quinn se uită la Alison. Du-te sus şi verifică ferestrele din faţă şi din spate. Anunţă

dacă vezi ceva. Chancellor, du-te în camera de zi şi fă acelaşi lucru.

Peter rămase pe loc.

— Ce ai de gând să faci?

— N-am timp să-ţi explic.

Se apropie de fereastra din faţă şi privi afară. Peter veni lângă el. Între stâlpii porţii, profilată din nou pe cerul nopţii, se zărea silueta necunoscutului. Rămase nemişcată zece sau cincisprezece secunde, apoi păru să ridice ambele mâini în faţă.

Şi atunci, un reflector de câteva mii de waţi se aprinse, sfâşiind întunericul.

— În faţă! strigă Alison de sus. E un...

— Îl vedem! răcni O'Brien. Se întoarse către Chancellor. Verifică spatele casei!

Peter traversă în goană încăperea, trecând pe sub o mică arcadă spre sufragerie. Al doilea fascicul orbitor de lumină străbătea ferestrele din peretele aflat în fundul sufrageriei. Întoarse privirea, închizând ochii; lumina îi provoca dureri de cap.

— Aici e alt reflector! ţipă el.

— Şi *aici*! strigă O'Brien din capătul îndepărtat al camerei de zi. Vezi la bucătărie! În partea de nord!

Peter alergă la bucătărie. Aşa cum prevăzuse Quinn, aici era proiectat prin ferestrele cu grilaj al patrulea fascicul luminos, în capătul nordic al casei. Peter îşi feri din nou ochii.

Trăiau un coşmar! Oriunde priveau afară, erau orbiţi de lumina albă.

— *Chancellor*! strigă O'Brien de undeva de lângă bucătărie. Du-te sus! Ia-o pe Alison şi staţi departe de ferestre! Rămâneţi în mijlocul casei. *Mişcă-te*!

Peter nu mai era în stare să gândească; nu făcea decât să se supună. Ajunse la scară, înşfacă balustrada şi se întoarse, în vreme ce urca treptele, auzi vocea lui O'Brien.

În ciuda situaţiei în care se aflau, era stăpânită. Vorbea din nou la staţia radio.

— Dacă sunt recepţionat, urgenţa e anulată. Sunt Saint Michael Unu, repet. Urgenţa e anulată. Am alertat Chesapeake cu echipamentul de rezervă. Sunt pe drum. Vor ajunge aici în trei sau patru minute. Repet. Nu vă apropiaţi de zonă. Urgenţa e anulată.

— Ce faci? ţipă Chancellor.

— La naiba, du-te sus! Ia fata şi staţi în mijlocul casei!

— De partea *cui* eşti?

— Hienele alea încearcă să ne păcălească! Ne aduc în faţa ferestrelor, apoi ne orbesc!

— Ce spui?...

— E singura noastră şansă! răcni agentul. Acum du-te la Alison şi fă cum ţi-am spus!

Se întoarse la staţia radio şi apăsă din nou butonul microfonului. Peter nu mai aşteptă să audă din nou cuvintele lui O'Brien; văzu doar că agentul se ghemuise sub dulap, în spatele unui fotoliu, cât mai aproape de podea, cu mâna ridicată spre staţie. Chancellor urcă în goană scara.

— Alison!

— Aici! În camera din faţă!

Peter fugi pe holul de sus către dormitor. Alison stătea la fereastră, hipnotizată de priveliştea de jos.

— Cineva aleargă!

— Pleacă de-acolo!

O trase din cameră şi-o scoase pe hol. Primul lucru pe care-l auzi fu un zgomot metalic – un obiect izbind geamul sau grilajul ferestrei dormitorului. Apoi urmă restul.

Explozia fu asurzitoare, forţa vibraţiilor aruncându-i pe podea. Geamul gros de la fereastra dormitorului sări în aer în toate direcţiile, iar cioburile se înfipseră în pereţi şi în podea; fragmentele de grilaj răsunau când se loveau de obiectele din casă.

Toată clădirea se zguduia; pereţii crăpau, iar grinzile se răsuceau. Peter înţelese, ţinând-o pe Alison în braţe, că

trebuie să fi fost două sau trei explozii, atât de apropiate în timp încât nu se mai putuse face distincţia.

Nu. Fuseseră *patru* explozii, câte una la fiecare latură a casei, dinspre fiecare sursă de lumină orbitoare. O'Brien avusese dreptate. Încercaseră să-i atragă la ferestre, pentru a arunca apoi explozibili. Dacă s-ar fi aflat în dreptul acestora, fragmentele ascuţite de sticlă li s-ar fi implântat în trupuri. Vene şi artere ar fi fost tăiate, capetele ciopârţite, aşa cum fusese al lui cu multe luni în urmă, pe autostrada Pennsylvania. Asemănările erau prea dureroase. Până şi praful tencuielii îi amintea de praful şi noroiul din automobilul răsturnat; dar cea din braţele lui fusese altă femeie.

— Chancellor! Aţi păţit ceva? Răspunde!

Era Quinn, cu o voce stridentă, îndurerată, de undeva de la parter. Peter auzea nişte automobile îndepărtându-se în viteză.

— Nu.

— Au plecat. Glasul lui O'Brien se auzea mai slab. Trebuie să ieşim de-aici! Acum!

Peter se târî până la marginea scării şi întinse mâna după întrerupătorul din hol. Îl apăsă. O'Brien era aplecat peste treapta de jos a scării, ţinându-se strâns de balustradă. Ridică privirea spre Chancellor.

Avea faţa plină de sânge.

Chancellor se instala la volan; pe bancheta din spate a maşinii neînmatriculate stătea Alison, ţinându-l în braţe pe O'Brien. Omul de la FBI avea cioburi de sticlă înfipte în braţul drept şi în umăr, ca şi numeroase tăieturi pe faţă şi pe gât, dar rănile nu erau grave, ci numai dureroase.

— Cred că ar trebui să te ducem acasă la soţie şi la doctorul dumitale, zise Peter, cu respiraţia încă accelerată de teamă.

— Fă cum ţi-am spus, răspunse Quinn, stăpânindu-şi durerea. Soţia mea crede că sunt în Philadelphia; medicul meu ar pune întrebări. Noi folosim pe altcineva.

— Cred că întrebările sunt fireşti acum!

— Nimeni n-ar asculta răspunsurile.

— Nu poţi face asta, spuse Alison, ştergând faţa lui O'Brien cu o batistă. Peter are dreptate.

— Nu, nu are, zise O'Brien tresărind de durere. Suntem mai aproape ca niciodată de acele dosare. Trebuie să le găsim. Să le luăm. E singurul răspuns. Pentru noi.

— De ce? întrebă Peter.

— Casa de la Saint Michael se află pe un teritoriu interzis. O proprietate de patru milioane de dolari, care e inaccesibilă.

— Dumneata ai avut acces, îl întrerupse Chancellor.

— Oricât ar părea de ciudat, n-am avut. Quinn trase cu zgomot aer în piept. Dacă Departamentul de Stat sau FBI ar afla vreodată cum am minţit ori ce-am divulgat, aş petrece douăzeci de ani într-o închisoare federală. Am încălcat toate jurămintele pe care le-am depus.

Peter simţi o undă de simpatie pentru el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— La Departamentul de Stat am folosit numele lui Varak.

El era specialist în transfugi, iar eu cunoşteam procedurile de verificare pentru a obţine dreptul de a folos o casă „sterilizată".

Biroul a mai avut de-a face cu transfugi până acum. Am spus că era vorba despre o acţiune comună a biroului meu şi a Consiliului Naţional de Securitate. Numele lui Varak mi-a asigurat aprobarea. Puteau să pună întrebări la biroul meu, nu lui Varak.

Chancellor răsuci maşina într-o curbă lungă spre dreapta.

Chiar şi de dincolo de moarte, Varak era omniprezent.

— N-a fost periculos să foloseşti numele lui Varak? El e mort. S-ar putea să i se fi găsit corpul.

— Dar amprentele lui au fost arse cu mulţi ani în urmă. Bănuiesc că şi lucrările dentare şi le-a făcut sub un nume fals. Ţinând seama de numărul de crime comise în oraşul ăla şi de procedurile pe care trebuie să le aplice poliţia, ar mai dura o săptămână până să i se afle identitatea.

— Unde vrei să ajungi? Ai folosit numele lui Varak ca să poţi intra în casa din Saint Michael. Şi ce dacă? De ce suntem mai aproape de dosare?

— N-ai fi fost un bun avocat. Oricine ne-a atacat în seara asta, trebuia să ştie două lucruri: unu – procedura de verificare de la Departamentul de Stat prin care casa devenea disponibilă; doi – faptul că Varak era mort. Cei patru oameni pe care o să-i vezi. Banner, Paris, Venice sau Christopher. Unul dintre ei ştie aceste două lucruri.

Peter strânse cu putere volanul. Îşi aminti cuvintele pe care le auzise cu câteva ore în urmă.

În registrele Departamentului de Stat s-a consemnat că mă aflu la o întrunire în acest moment...

Munro St. Claire, ambasador extraordinar cu acces la secretele naţiunii, ştia că Varak murise.

— Sau Bravo, spuse Chancellor furios. Al cincilea om.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

O’Brien nu mai avea acces la alte locuinţe „sterilizate”.

Resursele lui se epuizaseră. Nici măcar cei mai binevoitori asociaţi ai lui nu l-ar fi putut ajuta. Saint Michael Unu, o proprietate guvernamentală de patru milioane de dolari, fusese aruncată în aer.

Ar fi putut exista explicaţii pentru acel dezastru, probabil în favoarea lui O'Brien. Dar pentru comunitatea specialiştilor în informaţii nu exista nici o explicaţie, în măsură să contracareze dezvăluirea şocantă a unei asemenea crime.

Varak fusese găsit mort, cu trupul ciuruit de gloanţe. *În faţa* casei „sterilizate". Trebuia luată în considerare ipoteza trădării.

Peter înţelegea, însă acest fapt n-avea nici un efect. Cadavrul lui Varak fusese găsit de cei care îl vânaseră pe el pe pajiştile de la Smithsonian; îl aduseseră apoi la Saint Michael pentru a complica în mod perfid lucrurile.

Fără efect. Cine l-ar fi ascultat?

Zvonul se răspândise. Un agent Carroll Quinlan O'Brien, dispăruse. Cererea urgentă pentru folosirea lui Saint Michael Unu fusese transmisă la Departamentul de Stat din biroul lui O'Brien de la Fbi. Procedurile de verificare induseseră numele lui Varak şi afirmaţia că cererea era justificată de o acţiune comună a FBI şi CNS. Afirmaţia nu corespundea realităţii, iar O'Brien dispăruse.

Şi un centru secret pentru interogatorii fusese distrus.

Telefoanele date de O'Brien din cabine telefonice aflate de-a lungul autostrăzilor sau drumurilor lăturalnice îi confirmaseră faptul că guvernul desfăşurase o reţea de urmăritori ce se apropiau cu o viteză alarmantă. Soţia lui Quinn era înnebunită. Nişte oameni veniseră s-o vadă, spunându-i nişte lucruri teribile – oameni care, cu numai câteva zile în urmă, fuseseră prietenii lor. O'Brien încerca s-o liniştească. În grabă. Nu putea spune nimic important.

Telefonul lor era cu siguranţă supravegheat. În plus, el, împreună cu Peter şi Alison, trebuia să părăsească fiecare zonă din care dădea telefon. Cabinele puteau fi localizate.

Chancellor îl sună pe Tony Morgan la New York.

Editorul era înspăimântat: oamenii guvernului luaseră legătura cu el. Şi cu Joshua Harris. Formulaseră nişte acuzaţii uluitoare.

Peter dăduse declaraţii false unui ofiţer aflat în schimbul de noapte la FBI, care avuseseră drept rezultat moartea unor funcţionari de la Departamentul de Justiţie. Mai mult, atacase un agent FBI la Corcoran Gallery. Omul se afla în stare gravă; dacă murea, Peter avea să fie acuzat de crimă. Dincolo de aceste învinuiri, existau dovezi care îl implicau în distrugerea unei proprietăţi guvernamentale strict secrete, evaluată la patru milioane de dolari.

— Minciuni! strigă Peter. Omul pe care l-am atacat a încercat să mă omoare! Era un maniac; a fost obligat să demisioneze. Ţi-au spus asta?

— Nu. *Ţie* cine ţi-a zis? Un agent pe nume O'Brien?

— Da!

— Nu-l crede. O'Brien e un carierist înăcrit, un incompetent. Era pe punctul să fie destituit când te-ai prezentat la el.

— Mi-a salvat viaţa!

— Poate că aşa te-a lăsat să crezi. Întoarce-te, Peter. O să-ţi găsim cei mai buni avocaţi. Există o anumită legitimitate, oamenii guvernului înţeleg asta. Doamne, ai trecut printr-un stres teribil; anul trecut te zbăteai între viaţă şi moarte. Aveai capul pe jumătate ciopârţit; nimeni nu ştie cât de grave pot fi urmările.

— Astea-s tâmpenii şi tu ştii prea bine!

— Nu ştiu! Încerc să găsesc explicaţii. Vocea lui Morgan se frânse. Era îngrijorat.

— Tony, ascultă-mă! Nu am prea mult timp la dispoziţie. Nu înţelegi ce fac ei? Nu pot admite adevărul. Vor încerca să corecteze situaţia, dar nu pot admite că ea există! Dosarele lui Hoover au dispărut!

— Îndepărtează-te de *focul de tabără*! Asta-i curată sinucidere!

Explozia verbală a lui Morgan venise din străfundurile fiinţei sale. Chancellor înţelegea. Acum şi Tony era folosit, manipulat.

— Ai pomenit de dosare?

— Da... Morgan vorbea cu greutate.

— Au negat că dosarele au dispărut?

— Sigur. N-au dispărut deloc, fiindcă au fost distruse. Chiar Hoover a dat ordinul.

Minciuna era totală. Lui Peter îi veniră în minte vorbele lui Phyllis Maxwell. *Ei se tem de urmaşii corupţi*. Erau cuvintele lui Phyllis? Sau el le inventase? Nu mai ştia sigur.

Realitatea şi fantezia se contopiseră şi formau un tot. Singura certitudine era afirmaţia lui Quinn O'Brien: Dosarele trebuie descoperite şi făcute publice. Nu exista altă cale. Până atunci, ei trei aveau să rămână nişte fugari.

— Ai fost minţit, Tony. Mi-aş dori din suflet să nu fie aşa, dar asta e realitatea.

Puse receptorul în furcă şi alergă de la cabină la maşină.

Găsiră un motel aproape pustiu, pe plaja de la Ocean City. Era iarnă, cu două zile înainte de Crăciun; fuseseră făcute puţine rezervări. Un doctor îl îngriji pe Quinn, luând onorariul fără să pună întrebări. Un pasager care căzuse pe o uşă de sticlă. Era o explicaţie suficientă.

În Ajunul Crăciunului, descurcăreţul agent fu pe cale să clacheze. Soţia şi copiii lui Quinn se aflau la mai puţin de două ore distanţă, dar ar fi putut la fel de bine să se afle în cealaltă parte a lumii, în spatele unor garduri de sârmă ghimpată, luminate de reflectoare. Îi era imposibil să le adreseze cuvinte liniştitoare. Peter îl urmărea pe O'Brien luptându-se cu teama, complexul de vinovăţie şi singurătatea lui, ştiind că, într-o bună zi, vorbele şi emoţiile lui aveau să se afle în mintea şi sufletul altcuiva. Pe hârtie. Peter urmarea un om de un curaj reţinut, mistuit de panică şi cu inima sfâşiată. Toate astea îl emoţionau şi-l revoltau în egală măsură.

Un profesionist. Doi amatori. Trei fugari. Acum, totul depindea de ei. Nu mai exista nimeni altcineva. Alison nu mai putea fi exclusă; era nevoie de ea. Trebuia ca împreună să rezolve enigma, altfel dezastrul ar fi continuat. Şi ei

aveau să fie distruşi în acel proces. Nedreptatea era înfricoşătoare.

Urmă un Crăciun trist. Cei trei împărţiră ceea ce directorul numea apartamentul de sud. Era la etajul doi, cu ferestre ce dădeau atât către celelalte clădiri, cât şi spre plajă.

Intrarea în motel, aflata sub ei, se vedea perfect. Apartamentul avea un dormitor şi o cameră de zi cu o canapea extensibilă şi o chicinetă. Decoraţiunile erau realizate din material plastic.

Aşteptau, conştienţi de faptul că trebuia să fie în alertă. Urmăreau radioul şi televizorul, pentru a prinde orice ştire nouă, orice aluzie la faptul că la Washington, la o sută şaizeci de kilometri distanţă, cineva hotărâse să facă cunoscută dispariţia lor. Cumpărau ziare de la automatul din hol şi le citeau cu atenţie. Un articol le atrase atenţia.

Saint Michael, Maryland – O explozie provocată de o maşină de gătit defectă a provocat daune considerabile unei case din zona rezidenţială de la Chesapeake.

Din fericire, în acel moment nu se afla nimeni acasă. Proprietarii, domnul şi doamna Chancellor O’Brien, se află în străinătate. Au fost contactaţi...

— Ce înseamnă asta? întrebă Peter.

— Vor să ne înştiinţeze că au dovezi legate de prezenţa noastră acolo, răspunse O’Brien. Sunt subtili, nu?

— Cum ar putea şti?

— Simplu. Amprentele. Pe ale dumitale le au de când ai făcut armata; ale mele se află pe multe documente.

— Dar nu ştiu de Alison. Chancellor se simţea uşurat. Fu repede contrazis.

— Mă tem că ştiu, zise O’Brien. De aceea au folosit formula „domnul şi doamna”.

— Nu-mi pasă! Alison era înfuriată. *Vreau* ca ei să ştie. Îşi închipuie că pot ameninţa pe oricine doresc! N-o să le meargă cu mine. Eu am multe de spus!

— Vor susţine că şi ei au, zise încet Quinn, ducându-se la fereastra cu vedere spre plajă şi ocean. Bănuiesc că te vor pune să alegi – din raţiuni de securitate naţională. Să nu scoţi o vorbă despre ce ai văzut şi auzit dacă nu vrei să fie date în vileag activităţile mamei tale, de acum douăzeci şi doi de ani.

Activităţi recent descoperite care au costat vieţile a peste o mie de americani într-o singură zi. Inevitabil, asta ar da naştere la întrebări în legătură cu tatăl tău.

— Cuţitarul Mac? întrebă Peter cu răceală. Ucigaşul din Chasong?

O'Brien se întoarse de la fereastră.

— E prea vag. „Trădătorul de la Chasong" ar fi mai potrivit. Ofiţerul a cărui soţie dependentă de droguri s-a prostituat pentru duşman acum douăzeci şi doi de ani, determinând uciderea soldaţilor americani.

— N-ar îndrăzni! strigă Alison.

— Exagerezi, interveni şi Chancellor. S-ar afla pe un teritoriu periculos. Asta s-ar putea întoarce împotriva lor.

— Dezvăluirile de acest gen, zise O'Brien cu o convingere calmă pe care Peter o recunoscu drept personală, stârnesc întotdeauna cel mai viu interes. Ajung pe prima pagină a ziarelor. Mai târziu, orice explicaţie s-ar oferi, îşi pierde din importanţă. Răul a fost făcut; nu e uşor de reparat.

— Nu cred asta, îl contrazise Alison agitată. Refuz să cred.

— Crede-mă pe cuvânt. Asta e povestea dosarelor lui Hoover.

— Atunci, să găsim dosarele, spuse Peter, împăturind ziarul. O să începem cu Jacob Dreyfus.

— El e Christopher, nu? întrebă Alison.

— Da.

— Ăsta e cel mai bun lucru, zise ea, întorcându-se să-l privească pe O’Brien. Mi se pare greu de crezut că nu ne putem sprijini pe nimeni.

— Există un senator, o întrerupse Peter. O să mergem la el.

— Dar până şi el o să vrea mai mult decât îi pot oferi eu acum, spuse Quinn. În urmă cu două zile, datele problemei se prezentau altfel.

— Ce vrei să spui? Chancellor era alarmat. Cu câteva seri în urmă, O’Brien fusese atât de sigur pe sine. Dosarele dispăruseră; Quinn avea dovada. Acum, situaţia devenise disperată.

— Vreau să spun că nu putem să mergem la el.

— De ce nu?

— A survenit incidentul de la Saint Michael. Distrugerea unei proprietăţi guvernamentale, violarea procedurilor de securitate. E obligat prin jurământ să raporteze dacă luăm legătura cu el. Dacă n-o face, obstrucţionează justiţia..

— Rahat! Vorbe.

— Asta e legea. S-ar putea oferi să ne ajute; dacă Varak avea dreptate, probabil că o va face. Va insista să ne predăm. Legal, e singura poziţie pe care o poate adopta.

— Acolo vor ei să ajungem! Nu e bine!

Alison îi atinse braţul.

— Cine sunt „ei”, Peter?

Chancellor făcu o pauză. Răspunsul la întrebarea ei era la fel de înspăimântător ca şi împrejurările în care se aflau.

— Toţi. Omul care deţine dosarele vrea să ne ucidă; ştim asta acum. Cei care ştiu că dosarele au dispărut refuză să recunoască lucrul ăsta şi vor ca noi să ne ţinem gura. Sunt capabili să ne sacrifice în schimbul acestei tăceri. Deşi vrem cu toţii acelaşi lucru.

Peter traversă încet încăperea, îndreptându-se spre fereastră. Privi către ocean.

— Ştii, Bravo mi-a spus ceva. Mi-a zis că, acum patru ani şi jumătate, m-a îndrumat spre o lume la care nu mă

gândisem. Mi-a spus să mă întorc în acea lume, s-o las pe cea reală altora. Lui şi celor ca el. Se întoarse de la fereastră. Dar ei nu sunt destul de buni. Nu ştiu cum om fi noi, dar e limpede că ei nu sunt.

Jacob Dreyfus se sculă de la masa unde-şi lua micul dejun, fără să pară câtuşi de puţin tulburat. Majordomul îi spusese că la telefon era Casa Albă. Bietul nebun îl suna probabil ca să-i ureze Crăciun fericit. *Crăciun fericit*! Preşedintelui nu i-ar fi trecut prin minte să-l sune în prima zi de Chanuka. Asta cădea într-a douăzeci şi cincea zi a lunii Kislev şi nu era o dată care să celebreze naşterea lui Hristos.

Circulau zvonuri că omul bea zdravăn. Nici nu-i de mirare. În toată istoria ţării nu se mai pomenise o asemenea administraţie. Corupţia depăşise orice limite, iar setea de putere era răul esenţial. Sigur că omul bea zdravăn. Alcoolul reprezenta balsamul lui din Gilead.

Jacob se gândi să nu răspundă, însă respectul pentru funcţie îl cheamă să ridice receptorul.

— Bună dimineaţa, domnule preşe...

— Nu sunt preşedintele, zise o voce. Sunt altcineva. După cum dumneata eşti altcineva, Christopher.

Jacob se albi la faţă. Începu deodată să respire greu.

Picioarele slabe i se muiară; îşi zise că ar putea să cadă pe podea. Secretul unei vieţi de om fusese divulgat. Era incredibil.

— Cine e?

— Un om care a lucrat pentru dumneata. Numele meu e Peter Chancellor şi mi-am făcut treaba prea bine. Am aflat lucruri pe care ştiu că nu mi le-ai fi spus niciodată. Şi din acest motiv trebuie să ne întâlnim. Astăzi. În primele ore le după-amiezei.

— În după-amiaza asta? Dreyfus se simţea sfârşit. Peter Chancellor, scriitorul? Cum Dumnezeu putuse scriitorul să

facă asta? Nu stabilesc întâlniri într-un interval atât de scurt.

— De astă dată o să faci o excepţie, zise Chancellor.

Scriitorul era nervos; Jacob simţea asta.

— Nu primesc ordine. Nici n-am auzit vreodată de Christopher. Ai folosit un truc isteţ ca să vorbeşti cu mine. Totuşi, m-a bucurat mica noastră conversaţie. Dacă vrei, o să luăm împreună masa de prânz într-o zi, săptămâna viitoare.

— În după-amiaza asta. Fără masă de prânz.

— Nu asculţi...

— Nu trebuie. E posibil ca „mica mea conversaţie” să nu fie importantă. Poate mă interesează altceva. S-ar putea ca dumneata şi cu mine să ajungem la o înţelegere.

— Nu-mi imaginez că poate exista vreo înţelegere între noi doi.

— Nu va fi, dacă vorbeşti cu ceilalţi. Cu oricare dintre ei.

— Cu ceilalţi?

— Cu Banner, Paris, Venice sau Bravo. Să nu iei legătura cu ei.

Jacob începu să tremure.

— Ce vrei să spui?

— Spun că ei nu te înţeleg. Eu însă, da. Asta-i treaba unui scriitor – să încerce să-i înţeleagă pe oameni. Din acest motiv m-aţi folosit voi pe mine, nu-i aşa? Cred că eu te înţeleg pe dumneata. Ceilalţi nu sunt în stare.

— Despre ce vorbeşti? Dreyfus nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor.

— Să zicem despre o splendidă ispită. Oricine e familiarizat cu Chasong ar pricepe sensul. Dar ceilalţi te-ar ucide pentru asta.

— Chasong? Să mă ucidă? Ochii lui Jacob se întunecară. Se comisese o greşeală teribilă. Unde vrei să ne întâlnim?

— Există o porţiune de plajă la nord de Ocean City, în Maryland; orice şofer de taxi o poate găsi. Urcă-te într-un

taxi şi vino singur. Ia un creion, Christopher. O să-ţi dau coordonatele. Să fii acolo la unu şi jumătate.

Transpiraţia curgea pe fruntea lui Peter. Se sprijini de geamul cabinei telefonice. O făcuse; chiar *o făcuse*. O idee născută din fantezie funcţionase în realitate!

Tactica era de a-i oferi lui Christopher – cum avea să facă şi cu ceilalţi – nişte opţiuni. Dacă Christopher se afla în posesia dosarelor, putea trage o singură concluzie: fusese descoperit. În cazul ăsta, ar fi acceptat întâlnirea pentru unicul motiv de a-l ucide pe cel care-l deconspiraseră. În această eventualitate era puţin probabil să vină singur.

Dacă Christopher nu deţinea dosarele, existau două posibilităţi: să scape de cel care sunase, refuzând să se întâlnească cu el. Sau să fie de acord cu întâlnirea, luând în considerare teribila ipoteză că unul sau toţi ceilalţi trădaseră cauza comună. În acest caz, ar fi venit singur.

Doar a doua posibilitate – refuzul de a veni – îl absolvea de vină. Iar Christopher n-o alesese. Peter se întrebă dacă vreunul dintre ceilalţi avea să opteze pentru ea.

Alison bătu la uşă. Preţ de o clipă, o privi prin geam, izbit din nou de frumuseţea chipului şi de expresia inteligentă a ochilor ei care-i oglindeau sentimentul de dragoste, în pofida situaţiei dificile în care se aflau. El deschise uşa.

— Unul a căzut.

— Cum a mers?

— Depinde de felul cum priveşti lucrurile. O să vină aici.

Iubirea şi neliniştea stăruiră în ochii lui Alison. Dar acum apăruse ceva nou.

Frica.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Frederick Wells ridică surprins privirea de la masa la care lua micul dejun al dimineţii de Crăciun.

Nu era deloc sigur că auzise bine cuvintele menajerei, acoperite de strigătele copiilor.

— Linişte! comandă el; cei de la masă tăcură. Ce-ai spus?

— Vă caută Casa Albă la telefon, domnule, răspunse menajera.

Chiotele care însoţiră afirmaţia femeii îi întăriră frica. Convingerea că se însurase prea târziu. Sau, mă rog, prea târziu pentru a mai creşte copii. Adevărul era că nu prea-i plăceau copiii; îi considera total neinteresanţi.

Se sculă de la masă, după un scurt schimb de priviri cu soţia lui. Ea părea să-i citească gândurile.

De ce Dumnezeu îl suna Casa Albă? Fără a-i insulta făţiş pe preşedinte şi trupa lui de incompetenţi, Frederick Wells îşi făcuse cunoscută poziţia cât se poate de limpede. Nu era de acord cu omul de la Casa Albă.

Să fi folosit oare preşedintele pretextul felicitărilor de Crăciun pentru a oferi ramuri de măslin inamicilor săi? Omul se afla într-o teribilă încurcătură.

Wells închise uşa camerei sale de lucru şi se îndreptă spre birou, aruncându-şi ochii spre şirurile de vaze Yuan şi Ming din spatele geamului vitrinei. Erau splendide; niciodată nu se sătura să le privească. Îi aminteau că putea exista echilibru şi frumuseţe în mijlocul unei lumi hidoase.

Ridică receptorul.

— Domnul Frederick Wells?

Şaizeci de secunde mai târziu, lumea lui se prăbuşise. Scriitorul o făcuse! Oricât de imaterial ar fi fost, faptul ca atare era totul!

Inver Brass se putea proteja singură. Dizolvare imediată, documente inexistente... La nevoie, al doilea asasinat îndreptăţit, fâcându-l pe Peter Chancellor să dispară din această lume.

Dar el? Banner deţinea toate armele, cu excepţia uneia.

Iar acea armă care-i lipsea era demascarea. Dezvăluirea unui nume asupra căruia nu avea absolut nici un control. Pentru Wells, demascarea echivala cu distrugerea.

O viaţă de om, irosită!

Totuşi, mai putea să lupte. De astă dată pe un drum de ţară, la vest de Baltimore. Trebuia găsită o soluţie. Spre binele tuturor.

Ochii îi căzură din nou pe vazele chinezeşti din vitrină. Nu mai însemnau nimic pentru el.

Carlos Montelan stătea pe bancheta din biserică şi urmărea cu detaşată ostilitate liturghia de Crăciun. Nu voia să îngenuncheze; ipocrizia îngăduită soţiei şi familiei sale avea anumite limite.

Boston nu era Madrid, însă amintirile îi rămăseseră proaspete în memorie. Biserica spaniolă fusese un tovarăş fidel al diverselor orientări politice, concentrându-se asupra propriei supravieţuiri, fără a ţine seamă de enoriaşi.

Montelan simţi vibraţia celularului înainte de a-i auzi bâzâitul. Credincioşii de lângă el fură surprinşi; câţiva se întoarseră spre el, scandalizaţi. Lăcaşul Domnului fusese profanat de un străin, însă destinatarul mesajului era un om important, un sfetnic al preşedinţilor ţării. Lăcaşul Domnului tolera situaţiile critice.

Carlos vârî mâna în buzunarul hainei şi opri zgomotul. Soţia şi copiii lui întoarseră capetele; el le făcu semn din cap, se ridică de pe bancă şi porni pe culoarul de marmură, printre luminările aprinse. Ieşi din biserică, găsi o cabină telefonică şi sună la biroul său.

Casa Albă încercase să-l contacteze, dar nu avea să revină. Trebuie să sune pe o linie specială. El urma să lase un număr unde putea fi găsit.

O conspiraţie de i*diotas*! îşi zise Montelan. Dădu numărul cabinei telefonice.

Aparatul sună cu un zgomot strident ce se lovi de pereţii cabinei. Imediat, Carlos luă receptorul şi-l duse la ureche.

Cuvintele avură efectul unor cuţite ascuţite ce-i perforau stomacul; simţea o durere îngheţată. Scriitorul îl găsise! Tot ce făcuse el, tot ce aprobase exploda în acuzaţiile lui Peter Chancellor.

Înţelegerea, pactul lui, fusese necesar! Era vorba despre păstrarea integrităţii lui Inver Brass! Nu se putea face altfel!

Scriitorul trebuia să înţeleagă! Da, sigur, o să se întâlnească cu el. Pe un teren de golf, la est de Annapolis, pe a zecea pajişte? Da, o s-o găsească. Ora nu conta; avea să fie acolo puţin după miezul nopţii.

Cu mâna tremurând, Montelan închise telefonul. Pentru câteva clipe, rămase nemişcat, fixînd aparatul. Îi trecu prin minte să ridice iarăşi receptorul şi să-l sune pe Jacob Dreyfus.

Nu, nu putea face asta. Christopher era bătrân. Un atac de cord i-ar fi fost fatal.

Daniel Sutherland îşi bea lichiorul şi îl asculta pe fiul său, Aaron, vorbind cu cele două surori ale sale şi cu soţii lor. Perechile veniseră din Cleveland să petreacă în familie Crăciunul: copiii erau cu bunica lor şi cu soţia lui Aaron, împachetând cadouri. Aaron, ca de obicei, îşi fermecase auditoriul.

Judecătorul îşi urmărea fiul, încercând emoţii contradictorii. Iubirea era mai presus de orice, desigur, însă aproape de ea se afla şi dezaprobarea. Presa îl considera pe Aaron un instigator, dublat de un strălucit avocat al negrilor de stânga. Totuşi, Daniel îşi dorea să nu fi fost atât

de înverşunat, atât de sigur că numai el deţinea soluţia problemelor rasiale.

În ochii fiului său, se citea ura, iar aceasta nu reprezenta o soluţie; era lipsită de forţă. Într-o bună zi, fiul lui avea să afle lucrul acesta. Pe parcursul timpului o să constate că nefericita lui aversiune faţă de toţi albii nu era doar neproductivă, dar adesea şi deplasată.

Prenumele lui spunea câte ceva despre asta. Îi fusese dat de către cel mai bun prieten pe care-l avea Daniel. Jacob Dreyfus.

Numele lui trebuie să fie Aaron, zisese Jacob*. Fratele cel mare al lui Moise, primul preot al evreilor. E un nume minunat, Daniel. Iar el e un fiu minunat.*

Telefonul sună.

Soţia lui Aaron, Abby, intră pe uşă. Ca întotdeauna, Daniel o privi cu dragoste, simţindu-se oarecum copleşit.

Alberta Wright Sutherland era, poate, cea mai bună actriţă de culoare din ţară. Înaltă, dreaptă, cu o magnifică prezenţă ce putea, la nevoie, să o umbrească pe cea a soţului ei. Totuşi, apariţiile ei cinematografice erau sporadice. N-ar fi acceptat roluri care să-i exploateze fie sexul, fie rasa.

— O să încerc să răspund cinstit, de acord? i se adresă ea.

— De acord, draga mea.

— La telefon e Casa Albă.

— E surprinzător, ca să nu zic mai mult, spuse Daniel, ridicându-se din fotoliu. O să vorbesc din sufragerie.

Era, într-adevăr surprinzător. Ultimele sale patru şedinţe înfuriaseră administraţia, care-şi exprimase în scris dezaprobarea.

— Sunt judecătorul Sutherland.

— Ţi se mai spune şi Venice, zise vocea aspră din receptor.

Scriitorul o făcuse! Legământul unei vieţi de om era, dintr-o dată, suspendat. Dacă ar fi fost distrus, n-ar fi

însemnat nimic, fiindcă nimic nu egala acea pierdere. Escrocii aveau să moştenească pământul.

Daniel asculta cu atenţie, cântărind fiecare cuvânt al scriitorului, fiecare inflexiune.

Ar fi putut exista o soluţie. Era o tactică disperată, una căreia nu ştia dacă i-ar fi supravieţuit, cu atât mai puţin s-o pună în aplicare. Dar trebuia încercată.

Înşelătoria.

— Mâine dimineaţă, domnule Chancellor. În zori. Micul golf la est de Deal Island, la danele traulerelor. O să le găsesc.

O să te găsesc.

Sutherland privea absent spre camera de zi. O zări pe nora lui. Era în picioare, dreaptă şi mândră. Daniel îşi aminti că fusese o superbă Medee. Îi reveniră în minte ultimele cuvinte din – finalul piesei – un strigăt spre ceruri.

Iată pruncii mei, însângeraţi, măcelăriţi din dragoste pentru un zeu pe nume Iason!

Sutherland se întrebă de ce îşi amintise aceste cuvinte.

Apoi înţelese. Îi trecuseră prin minte cu doar câteva clipe în urmă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Vântul de iarnă bătea în rafale dinspre apă, culcând la pământ iarba de pe dealuri. Soarele răzbătea printre norii ce goneau pe cer, strălucind intens, dar fără să încălzească. Era începutul după-amiezei din ziua de Crăciun, iar pe plajă se simţea frigul iernii.

Chancellor privi urmele paşilor săi. Patrulase de colo-colo, între limitele indicate de Quinn O’Brien. Din acel spaţiu de zece metri avea o imagine bună asupra pâlcului

de arbuşti de pe deal, aflaţi la stânga cărării pietruite ce venea dinspre şosea.

Conform spuselor lui O'Brien, tactica adoptată era simplă. El urma să aştepte în tufăriş sosirea lui Jacob Dreyfus. S-ar fi asigurat că Dreyfus dădea drumul taxiului, aşa cum i se spusese; în cazul în care Christopher i-ar fi trădat – fie reţinând taxiul, fie aducându-şi oamenii în alte maşini – Quinn i-ar fi făcut semn lui Peter şi ar fi fugit împreună într-o zonă ascunsă, undeva deasupra unei plaje alăturate, unde Alison îi aştepta în automobilul neînmatriculat.

Quinn numise acest tip de autoprotecţie „îndrăzneţ". Însă protecţia imediată şi mai puţin controlabilă rămânea la latitudinea lui Peter. În buzunarul hainei avea pistolul cu ţeava scurtă, de calibrul 38, pe care-l luase de la Paul Bromley în tren. Pistolul care trebuia să-l omoare pe el. Dacă ar fi fost nevoie, l-ar fi folosit.

Peter auzi un fluierat scurt, ascuţit; primul semnal. Se zărea taxiul.

N-ar fi putut spune câte minute trecuseră până să-şi facă apariţia silueta fragilă. Fiecare secundă părea interminabilă; inima îi bubuia în piept. Îl urmărea pe micuţul, delicatul Dreyfus croindu-şi nesigur drum pe cărarea ce ducea spre plajă. Era cu mult mai bătrân decât îşi imaginase Peter şi infinit mai fragil. Vântul dinspre ocean îl lovea cu putere; nisipul îi şfichiuia faţa, făcându-l să se aplece şi să-şi întoarcă într-o parte capul; bastonul îi aluneca pe pietre.

Ajunse la capătul cărării şi îşi înfipse bastonul în nisip înainte de a păşi în faţă. Chancellor simţea întrebarea din ochii ascunşi în spatele lentilelor groase. Trupul ostenit nu mai era în stare să parcurgă restul distanţei; nu putea veni tânărul la el?

Dar Quinn fusese de neclintit. Poziţia era totul; trebuia avută în vedere eventualitatea unei dispariţii rapide.

Dreyfus îşi continuă cu dificultate drumul spre plaja măturată de vânt.

Apoi căzu. Chancellor porni spre el, dar fu oprit de O'Brien, care-şi flutura braţele. Agentul FBI îi transmitea hotărât un mesaj clar.

Dreyfus se afla la mai puţin de zece metri, iar trăsăturile feţei i se vedeau limpede. Cumva, bancherul înţelese; pe chip i se citea fermitatea. Folosindu-se de baston, se luptă să se ridice în picioare. Şovăielnic, clipind des din cauza vântului şi a nisipului, merse către Chancellor; nu-i întinse mâna.

— Ne-am întâlnit, spuse Dreyfus simplu. Eu am să-ţi spun dumitale ceva, iar dumneata ai ceva să-mi spui mie. Care dintre noi va începe?

— Mi-ai urmat instrucţiunile? întrebă Peter, aşa cum i se spusese să procedeze.

— Desigur. Avem de schimbat nişte informaţii; fiecare dintre noi vrea să afle ce ştie celălalt. De ce să complicăm lucrurile? Ştii că eşti căutat.

— Da. Din motive neîntemeiate.

— Cei care te vânează cred altceva. Totuşi, asta n-are importanţă. Dacă nu eşti vinovat, inocenţa dumitale poate fi dovedită.

— Singurul lucru de care mă fac vinovat e că sunt un afurisit de nebun. Însă nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine.

— Suntem aici pentru a discuta anumite evenimente care ne afectează pe amândoi. Dreyfus ridică mâna ca să-şi apere faţa de o neaşteptată rafală de vânt. Trebuie să ajungem la o înţelegere.

— Nu cred că e cazul! Am fost manipulat, minţit, împuşcat. Patru oameni au fost ucişi – despre patru ştiu eu. Pe trei dintre ei i-am văzut murind. Dumnezeu ştie câţi oameni au fost scoşi din minţi de o şoaptă la telefon! Dumneata ştii cine sunt aceia. Eu cunosc câţiva. Peter îşi întoarse privirea spre apă, apoi din nou către Dreyfus.

Mi-am însemnat totul. Nu la asta te-ai aşteptat dumneata să fi scris, însă aşa stau lucrurile. Acum, fie cazi la învoială cu mine, fie spun întregii lumi cine eşti de fapt.

Dreyfus îl privi câteva clipe în tăcere, în jur auzindu-se doar bătaia vântului. Ochii lui nu exprimau teama.

— Şi cine crezi dumneata că sunt? Ce crezi că sunt?

— Eşti Jacob Dreyfus, cunoscut şi drept Christopher.

— Admit asta. Nu ştiu cum ai aflat, dar e un nume pe care-l port cu mândrie.

— Poate că meritai, până când te-ai întors împotriva lor.

— Împotriva cui?

— A celorlalţi. Banner, Paris, Venice, Bravo. I-ai trădat.

— I-am trădat? Pe Paris? Pe Venice? Nu ştii ce vorbeşti.

— Chasong! Chasong e în dosarele lui Hoover, iar dumneata le-ai deţinut!

Jacob Dreyfus rămase nemişcat, chipul său cadaveric exprimând surpriza.

— Dumnezeule Atotputernic, asta crezi?

— Ai colaborat cu Departamentul de Stat!

— În mai multe ocazii.

— Puteai descoperi cu uşurinţă un loc sterilizat dacă ştiai unde să cauţi.

— Poate. Dacă ştiam despre ce e vorba.

— Ştiai că Varak e mort!

— Varak, mort? Nu se poate!

— Minţi!

— Eşti nebun. Şi periculos. Orice-ai fi scris trebuie distrus. Nu ştii ce-ai făcut. Peste patruzeci de ani în slujba ţării, nenumărate milioane cheltuite. Trebuie să înţelegi. Trebuie să te fac să înţelegi!

Ceea ce se întâmpla era incredibil! Dreyfus vârî mâna în buzunarul pardesiului, cu mâna tremurând. Peter ştia că voia să scoată un pistol.

— Nu face asta! Pentru numele lui Dumnezeu, n-o face!

— N-am de ales.

În spatele lui Dreyfus, în tufărişul de pe colina de nisip, Chancellor văzu deodată silueta lui O'Brien ridicându-se în picioare. Văzuse ceea ce vedea şi Peter: bătrânul avea să scoată un pistol. Venise singur, dar înarmat. Până la urmă, era pregătit să omoare.

Chancellor strânse în mână arma din buzunarul lui, cu degetul pe trăgaci. Nu-l putea apăsa! Nu putea apăsa pe trăgaci!

Se auzi o împuşcătură. Capul lui Dreyfus căzu pe spate, cu gâtul transformat într-o masă de sânge şi oase sfariniate.

Trupul i se arcui, apoi căzu într-o parte pe nisip. La distanţă, O'Brien coborî arma şi o luă la fugă pe colină.

Christopher fusese ucis pe o porţiune de plajă măturată de vânt.

Apoi Peter văzu ce avea în mână. Era o coală de hârtie împăturită. Nu un pistol. O scrisoare.

Îngenunchea copleşit de un sentiment de repulsie şi luă foaia de hârtie. Se ridică în picioare respirând anevoie, incapabil să gândească din cauza durerii din tâmple. O'Brien era lângă el; luă foaia de hârtie şi o despături. Chancellor o privea fix, apoi o citiră împreună. Era o copie xeroxată a unei epistole scrise de mână. Destinatarul purta un singur nume: Paris.

I.B. trebuie dizolvat. Venice şi Bravo sunt de acord cu această concluzie. Văd asta în ochii lor, deşi n-am discutat între noi. Suntem mistuiţi de amintiri. Dar am ajuns la o vârstă înaintată şi mai avem foarte puţin de trăit. Ceea ce mă îngrijorează profund e faptul că sfârşitul ar putea veni pentru unul dintre noi sau pentru toţi, fără aplicarea mijloacelor adecvate de dizolvare.

Sau, mai rău, că ne vom pierde discernământul şi limbile noastre bătrâne vor trăncăni. Asta nu poate fi permis.

De aceea, te implor, dacă bătrâneţea va distruge raţiunea, fă pentru unul dintre noi sau pentru toţi ceea ce nu putem face noi înşine. Într-un plic separat, ţi-au fost trimise tabletele prin curier. Pune-le în gurile noastre bătrâne şi roagă-te pentru noi.

Dacă dumitale ţi-e imposibil, arată-i această scrisoare lui Varak. El va înţelege şi va duce la bun sfârşit ceea ce trebuie făcut.

În cele din urmă, dă-i-o lui Banner, a cărui slăbiciune păleşte în faţa extraordinarelor sale talente. El va fi tentat să ducă mai departe activitatea lui I.B. Nici asta nu poate fi permis. Vremea noastră a trecut. Dacă insistă, tot Varak va şti ce să facă.

Cele de mai sus constituie înţelegerea noastră.

Christopher

— Spunea că nu ştie ce e un loc sterilizat, zise încet Peter.

— Nu ştia nici de moartea lui Varak, adăugă O’Brien recitind scrisoarea. Nu el era omul.

Chancellor se întoarse şi se îndreptă spre apă. Căzu în genunchi în valurile ce se spărgeau la ţărm şi vomită.

Îngropară corpul lui Jacob Dreyfus în nisipul de la poalele colinei. Nu se gândiră la problema responsabilităţii; aveau o disperată nevoie de timp. Responsabilitatea urma să fie stabilită mai târziu.

Întâlnirea cu Frederick Wells nu fusese stabilită pe o porţiune de plajă pustie. Omul cunoscut drept Banner trebuia să ajungă pe un câmp aflat la sud de un drum ce ieşea din Autostrada 40, la vest de Baltimore. Cu mai puţin de şase luni în urmă, O’Brien folosise acel loc drept punct de reper pentru un informator. Cunoştea bine zona.

Era vorba despre o curbă a autostrăzii, aflată la distanţă de restaurantele de noapte şi staţiile de benzină; de

jur-împrejur se întindeau câmpuri ce păreau un ţinut mlăştinos în întuneric.

Peter aştepta pe câmp, la distanţă de câţiva zeci de metri de parapetul unde avea să-şi parcheze Wells maşina. Privea farurile automobilelor ce goneau pe autostradă, luminând intens în ploaia ce cădea în zonă şi-l făcea să se zgribulească de frig. O'Brien se ascunsese la jumătatea drumului spre parapet, cu arma scoasă, în aşteptare. Chancellor primise din nou instrucţiuni: la prima reacţie neaşteptată, trebuia să-l ameninţe pe Frederick Wells cu pistolul. La nevoie, chiar să tragă.

Ca măsură de precauţie suplimentară, O'Brien îşi luase cu el o lanternă. Dacă Wells ar mai fi adus pe cineva cu el, Quinn urma s-o aprindă, acoperind lentila cu palma şi rotind-o în cerc. Peter ar fi înţeles că trebuia să fugă pe câmp până la drum, unde Alison aştepta în maşină.

Un şofer grăbit claxonă de două ori pe drum. Un automobil încetini şi trase pe dreapta. Maşina din spate îl ocoli şi demară în trombă.

Automobilul opri lângă parapet şi din el coborî un singur om. Era Frederick Wells; se îndreptă către balustrada dinspre câmpie şi privi într-acolo.

Fasciculul de lumină se aprinse scurt în capătul îndepărtat al parapetului. Era primul semnal al lui O'Brien. Wells venise singur; nu părea să aibă vreo armă. Peter rămase nemişcat; Banner trebuia să se îndrepte spre el.

Wells sări peste balustradă şi îşi croi drum pe povârniş. Chancellor se ghemui în iarba umedă şi îşi luă revolverul în mână.

— Scoate mâinile din buzunare! strigă el, aşa cum i se spusese. Mergi încet înainte, cu mâinile depărtate de corp.

Wells rămase nemişcat în ploaie, apoi se supuse ordinului. Cu mâinile întinse lateral, păşi pe câmpul cufundat în întuneric. Când ajunse la mai puţin de doi metri, Peter se ridică de la pământ.

— Opreşte-te acolo!

Wells rămase cu răsuflarea tăiată, făcând ochii mari.

— Chancellor?

Inspiră adânc de câteva ori, clipind în ploaia ce-i bătea în faţă, fără să rostească un cuvânt înainte de a-şi regla respiraţia – un exerciţiu oriental de suspendare a gândurilor, pentru restabilirea echilibrului.

— Ascultă-mă, Chancellor, zise Wells în cele din urmă. Ai întrecut măsura. Ţi-ai făcut prieteni nepotriviţi. Pot doar să fac apel la sentimentele dumitale patriotice, ca să-mi dai numele lor. Îl cunosc pe unul, desigur. Spune-mi-i pe ceilalţi.

Peter era năucit. Wells preluase iniţiativa.

— Ce tot spui acolo?

— Dosarele! De la *M* la *Z*. Ei le deţin şi te manipulează pe dumneata. Nu ştiu ce ţi-au promis – ce ţi-a promis el. Dacă e vorba despre viaţa dumitale, eu ţi-o pot garanta mult mai mult decât el. Şi pe a fetei.

Chancellor privi chipul lui Frederick Wells, pe care se rostogoleau picăturile de apă.

— Crezi că m-a trimis cineva. Îţi închipui că sunt un mesager. Nu ţi-am pomenit de dosare la telefon.

— Nici nu era nevoie. Pentru numele lui Dumnezeu, încetează! Distrugerea lui Inver Brass nu e o soluţie! Nu-i lăsa să facă asta!

— Inver Brass?

Peter îşi aminti de scrisoarea din mâna mortului, de înţelegerea dintre Christopher şi Paris. *I.B. trebuie dizolvat... I.B....* Inver Brass.

— Nu trebuie să te laşi angrenat într-o asemenea acţiune, Chancellor! Nu înţelegi ce-a făcut el? Te-a programat prea bine; dumneata ai învăţat mult prea repede. Ai ajuns aproape de el! Acum nu te mai poate ucide; ştie că noi ne-am da seama că el a făcut-o. Aşa că îţi spune nişte lucruri, dezvăluie existenţa lui Inver Brass, te hrăneşte cu minciuni, astfel încât dumneata să ne stârneşti unul împotriva altuia!

— Cine face asta?

— Omul care deţine dosarele. Varak!

— O, *Iisuse*... Peter simţi un nod în stomac.

Nu era nici Frederick Wells.

— Eu cunosc răspunsul. Wells vorbea cu o voce tăioasă, nazală; Peter îl asculta neatent, atât de zadarnic părea dintr-o dată totul. Te va scoate din încurcătură şi va aduce dosarele înapoi. Trebuie obţinute cu orice preţ! Spune-i lui Varak că n-are cum să implice Inver Brass în evenimentele din mai. Nu există documente, nu poate fi descoperită nici o negociere. Varak a fost asasinul, nu Inver Brass. Şi-a făcut treaba foarte bine; n-a lăsat nici o urmă. Dar eu pot şi o să pun nişte întrebări delicate în legătură cu toate mişcările lui din zece aprilie până în noaptea de întâi mai. Şi o s-o fac într-o manieră categorică; va fi demascat. Iar noi o să rămânem necunoscuţi. Transmite-i acest mesaj.

Era prea mult pentru Peter. Adevăruri, jumătăţi de adevăr şi minciuni îngrămădite peste nişte abstracţiuni; date întreţesute într-o reţea de acuzaţii.

— Crezi că Varak i-a trădat pe ceilalţi?

— Ştiu asta! De aceea trebuie să lucrezi cu mine. Ţara are nevoie acum de mine. Varak deţine acele dosare!

Ploaia cădea în rafale.

— Pleacă de-aici, zise Peter.

— Nu înainte de-a obţine cuvântul dumitale.

— Pleacă de-aici!

— Nu înţelegi! Wells nu putea suporta să fie alungat. Aroganţa ceda locul disperării. Ţara are nevoie de mine! Eu trebuie să conduc Inver Brass. Ceilalţi sunt bătrâni, slabi! Vremea lor a trecut. A venit rândul meu! Trebuie să intru în posesia acelor dosare. Figurez în ele!

Chancellor ridică revolverul.

— Pleacă de-aici dacă nu vrei să te omor.

— Ai nevoie de o scuză, nu-i aşa? Asta doreşti, de fapt! Banner rostise cuvintele în grabă, cu o voce stridentă, alarmată. Varak ţi-a spus că eu sunt trădătorul? Dar eu

n-am nici o legătură cu povestea asta! El e acela! Eu i-am cerut doar să intervină pe lângă Bravo, atât şi nimic mai mult. Era foarte apropiat de St. Claire; toată lumea ştia. El jurase să ne protejeze pe toţi, pe fiecare dintre noi... Dumneata te-ai ocupat de Nürnberg! Noi nu puteam permite aşa ceva! Varak a înţeles!

— Nürnberg...

Peter simţea ploaia scăldându-i faţa. Plouase şi în seara când Continentalul lui argintiu fusese lovit, seara în care murise Cathy. Acum ca şi atunci, se zărea o autostradă la depărtare şi un parapet. Şi ploua.

— *Doamne Sfinte*! Nu i-am cerut niciodată să te ucidă! Sau pe fată! Asta a fost decizia lui; nu i-a fost niciodată frică să acţioneze.

Varak. Longworth. Oribila mască din spatele unui volan. Un şofer în noaptea furtunoasă, privind drept înainte în timp ce ucidea.

Varak, profesionistul care folosea maşinile drept arme.

Durerea din tâmple devenise insuportabilă. Peter ridică pistolul, îndreptându-l spre capul lui Banner. Apăsă pe trăgaci.

Viaţa lui Banner fu salvată de lipsa de experienţă a unui amator. Piedica de siguranţă împiedică percutorul să lanseze glonţul.

Frederick Wells o luă la fugă prin ploaie, spre şosea.

La est de Annapolis, la o distanţă de câţiva kilometri de Severn River, se afla regiunea deluroasă de la Chanticlaire. Era un club de golf al patricienilor, înfiinţat în anii treizeci de către adevăraţi aristocraţi şi de aceea avea un caracter exclusivist, fiind, prin extensie şi un loc de întâlnire al şefilor de la CIA, pe vremea când J. Edgar Hoover blocase fluxul de date între cele două instituţii. O’Brien cunoştea bine lucrul ăsta; acolo urma să aibă loc întâlnirea cu Carlos Montelan. Paris trebuia să fie acolo nu mai devreme de

miezul nopţii, nici mai târziu de ora douăsprezece treizeci. La a zecea ţintă; instrucţiunile erau clare.

Quinn trecu la volan; cunoştea drumurile lăturalnice dinspre Autostrada 40 către Chanticlaire. Alison şi Peter stăteau în spate. Chancellor se uscase cum putuse, buimăcit încă de şocul dezvăluirii lui Banner.

— El a ucis-o, zise Peter, privind absent farurile prin ploaia ce se domolise. Varak a ucis-o pe Cathy. Ce fel de om era?

Alison îl strânse de fnână. O'Brien vorbi din spatele volanului:

— Nu-ţi pot răspunde. Dar nu cred că el gândea în termeni de viaţă şi moarte. În anumite situaţii, nu lua în calcul decât eliminarea problemelor.

— N-avea nimic uman.

— Era un specialist.

— Ăsta-i cel mai cutremurător lucru pe care l-am auzit vreodată.

O'Brien găsi un han de ţară lăturalnic. Intrară să se încălzească şi să bea câte o cafea.

— Inver Brass, spuse Quinn, după ce se aşezară la masa din încăperea slab luminată. Ce înseamnă?

— Frederick Wells credea că eu ştiu, răspunse Peter. La fel cum îşi închipuia că Varak m-a trimis la el.

— Eşti sigur că nu-ţi dădea informaţii false? Încercând să scape de dumneata?

— Sunt sigur. Panica lui nu era trucată. El apare în dosare. Orice-ar scrie acolo l-ar putea distruge.

— Inver Brass, repetă încet O'Brien. Inver e un cuvânt scoţian, iar brass poate însemna orice. Dar ce semnificaţie are combinaţia?

— Nu e cazul să complici lucrurile, spuse Peter. E numele pe care l-a dat nucleului lor.

— Cui?

— Scuze. „Nucleului" meu.

— Din cartea ta? întrebă Alison.

— Da.

— Mai bine aş citi afurisitul ăla de manuscris, zise O’Brien.

— Există vreo modalitate de a putea cunoaşte mişcările lui Varak dintre zece aprilie şi doi mai, anul ăsta, întrebă Chancellor?

— Acum nu mai există.

— Ştim că Hoover a murit pe doi mai, continuă Peter. Concluzia ar fi...

— Concluzia nu rezistă la o cercetare atentă, îl întrerupse Quinn. Hoover a murit în urma unui atac de cord. Aşa s-a stabilit.

— De către cine?

— Dosarele medicale. Au fost fragmentare, dar suficient de complete.

— Deci ne-am întors de unde am pornit, conchise Peter, obosit.

— Nu, nu-i aşa, spuse Quinn, uitându-se la ceas. Am eliminat doi candidaţi. E timpul să ne întâlnim cu al treilea.

Era cel mai sigur loc de întâlnire pe care îl pregătise agentul FBI şi tocmai de aceea Quinn şi-a luat măsuri de precauţie suplimentară. Sosiră la Chanticlaire cu o oră înainte de momentul în care trebuia să apară Montelan; agentul cercetă minuţios zona. După ce termină, îi spuse lui Peter să se ducă la a zecea ţintă, în vreme de Alison urma să rămână în maşină la capătul îndepărtat al drumului; la rândul său, el se ascunse în iarba de la marginea culoarului de joc.

Pământul era umed, însă ploaia se oprise. Lumina lunii îşi făcea loc printre norii ce pluteau pe cer, devenind tot mai strălucitoare. Chancellor aştepta la umbra unui copac înalt.

Auzi zgomotul unei maşini intrând pe poarta deschisă şi se uită la ceas. Trecuseră cinci minute după miezul nopţii; Montelan era neliniştit. Totuşi, nu mai tulburat decât era el

însuşi, îşi zise Peter. Puse mâna pe mânerul pistolului din buzunarul hainei.

În mai puţin de un minut, văzu silueta lui Carlos Montelan venind în grabă de după colţul clădirii clubului. Spaniolul mergea prea repede, îşi spuse Peter. Un om speriat ar fi fost mai prudent; nu însă şi cel ce se îndrepta spre el.

— Domnule Chancellor!

Paris începuse să-l strige de la o distanţă de cincizeci de metri faţă de ţintă. Se opri şi vârî mâna stângă în buzunarul pardesiului. Peter îşi scoase revolverul şi-l ridică în faţa lui, privind tăcut.

Montelan scoase mâna din buzunar. Chancellor lăsă arma jos. Paris avea o lanternă; o aprinse şi răsuci fasciculul ei în toate direcţiile, până când îl găsi pe Peter.

— Stinge lanterna! ţipă Chancellor, ghemuindu-se.

— Cum doreşti.

Lumina se stinse. Amintindu-şi de instrucţiunile lui O’Brien, Peter alergă la câţiva metri distanţă de fosta lui poziţie, cu ochii aţintiţi asupra lui Montelan. Spaniolul nu mai făcu mişcări în plus; nu era înarmat. Chancellor se ridică, ştiind că putea fi văzut în lumina lunii.

— Sunt aici, zise el.

Montelan se întoarse, mijindu-şi ochii.

— Scuze pentru lanternă. N-o s-o mai aprind. Se apropie de Peter. N-am avut probleme venind încoace. Indicaţiile dumitale au fost excelente.

În lumina gălbuie, Peter distingea chipul lui Montelan. Avea trăsături latine şi ochi negri, cercetători. Peter înţelese că omul nu era înfricoşat. În ciuda faptului că i se ceruse să se întâlnească cu un străin, cunoscut de el doar după nume, pe un teren de golf izolat, în mijlocul nopţii – un străin la care s-ar fi putut gândi ca la un om violent – Paris se purta de parcă se afla la o agreabilă întâlnire de afaceri.

— Am un pistol în mână, spuse Chancellor, ridicând ţeava armei.

Montelan privi cu atenţie.

— Pentru ce?

— După tot ce mi-ai făcut – după ce am fost manipulat de Inver Brass – mai ai tupeul să mă întrebi?

— Nu ştiu ce ţi s-a făcut.

— Minţi.

— Lasă-mă să-ţi explic. Ştiu că ţi s-au furnizat informaţii false, pornind de la premisa că ai putea scrie o carte bazându-te pe acele informaţii. S-a presupus că acest lucru ar putea alarma anumite persoane care fac parte dintr-o conspiraţie şi le va obliga să-şi dezvăluie identitatea. Sincer vorbind, m-am îndoit de înţelepciunea acestui experiment încă de când am auzit prima dată despre el.

— Asta-i tot ce-ai aflat?

— Presupun că au existat nişte aspecte neplăcute, însă mi s-au dat asigurări că dumneata nu vei păţi nimic.

— Cine sunt acele „anumite persoane”? Despre ce „conspiraţie” e vorba?

Paris făcu o scurtă pauză, de parcă ar fi încercat să pună capăt unui conflict lăuntric.

— Dacă nu ţi-a spus nimeni, probabil că e timpul să afli. *Există* o conspiraţie. Una foarte reală şi periculoasă. Lipseşte o parte importantă a dosarelor personale ale lui J. Edgar Hoover. Au dispărut.

— De unde ştii?

Montelăn rămase iarăşi tăcut, apoi, după ce se hotărî, continuă:

— Nu-ţi pot da detalii, însă, deoarece ai menţionat numele şi – mai exact – te-ai referit la ceilalţi în conversaţia noastră de azi-dimineaţă, e de presupus că ştii mai multe decât intenţionam noi să afli. Nu contează; o să se ajungă la un sfârşit. Inver Brass a reuşit să obţină celelalte dosare.

— Cum?

— Nu-ţi pot spune asta.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Câte puţin din fiecare.

— Asta nu-i suficient!

— Cunoşti un om pe nume Varak? întrebă Paris încet.

— Da.

— Întreabă-l pe el. S-ar putea să-ţi spună, ori poate nu.

Peter studie faţa spaniolului în lumina lunii. Montelan nu minţea. Nu ştia că Varak murise. Chancellor simţi un nod în gât; al treilea candidat trebuia eliminat. Rămâneau nişte întrebări, însă obiectivul esenţial fusese îndeplinit. Paris nu se afla în posesia dosarelor.

— Ce-ai vrut să spui când ziceai că nu contează ce-am aflat? Că „o să se ajungă la un sfârşit”?

— Zilele lui Inver Brass sunt numărate.

— Mai exact, ce e Inver Brass?

— Credeam că ştii.

— Nu mai cred nimic!

Spaniolul păstră câteva clipe de tăcere înainte de a vorbi.

— Un grup de oameni care s-au consacrat bunăstării acestei naţiuni.

— Un nucleu.

— Îmi închipui că poate fi numit aşa, confirmă Montelan.

E constituit din oameni deosebiţi, de un caracter extraordinar care nutresc o mare dragoste pentru ţara lor.

— Dumneata eşti unul dintre ei?

— Am avut privilegiul de a fi ales.

— Ăsta e grupul care a fost format pentru a le avertiza pe victimele lui Hoover?

— A avut multe obiective.

— Cu câte săptămâni în urmă ţi s-a cerut să te alături grupului? Sau e vorba de luni?

Pentru prima dată, Paris părea surprins.

— Săptămâni? Luni? Sunt membru de patru ani.

— Patru ani?!

Din nou se auzi acea coardă distonantă. Din câte ştia Peter, grupul – nucleul lui St. Claire, acest Inver Brass – se formase pentru a combate ultima şi cea mai periculoasă

tactică a lui Hoover: exploatarea fricii cu ajutorul dosarelor. Era o apărare târzie, creată de nevoie: Un an, un an şi jumătate, cel mult doi ani ar fi fost durata acestei iniţiative. Dar Paris vorbea de patru ani...

Iar Jacob Dreyfus folosise expresia „patruzeci de ani de serviciu”, apoi continuase referindu-se la „nenumăratele milioane cheltuite”. Atunci, în timpul acelor momente de panică de pe plajă, Chancellor crezuse că Dreyfus se referea la sine. Dar acum...*patruzeci de ani... nenumărate milioane*.

Cuvintele rostite cu asprime de Frederick Wells îi reveniră în minte. *Ţara are nevoie de mine. Eu trebuie să conduc Inver Brass. Ceilalţi sunt bătrâni, slabi! Vremea lor a trecut. A venit rândul meu!*

Patru ani... *patruzeci* de ani! Nenumărate *milioane*. Şi în cele din urnrâ Peter îşi aminti de scrisoarea lui Dreyfus către Montelan. Înţelegerea dintre Christopher şi Paris.

Suntem mistuiţi de amintiri...

Ce fel de amintiri?

— Cine sunteţi voi? întrebă el, uitându-se la Montelan.

— N-o să mai adaug nimic la ceea ce am spus mai devreme. Ai avut dreptate, domnule Chancellor. Eu am anticipat toate astea. În orice caz, nu mă aflu aici pentru a discuta asemenea chestiuni. Am venit ca să încerc să te conving să nu te mai amesteci. Includerea dumitale în această poveste a fost o eroare de judecată a unui om strălucit, însă frustrat. Nu a fost nici o problemă câtă vreme ai rămas în fundal, cercetând printre ruine, dar, dacă ai ieşi în faţă şi ţi s-ar pune întrebări în mod public, ar fi un dezastru.

— Eşti speriat, spuse Chancellor, surprins. Arborezi un calm desăvârşit, însă eşti înnebunit de frică.

— Cu siguranţă sunt. Pentru dumneata, ca şi pentru noi toţi.

— ”Noi” înseamnă Inver Brass?

— Şi mulţi alţii. A apărut un dezacord între oamenii acestei, ţări şi liderii lor. Există corupţie la nivelul celor mai înalte structuri guvernamentale; aceasta trece dincolo de puterea politică. Constituţia a fost serios zdruncinată, iar stilul nostru de viaţă – ameninţat. Nu sunt melodramatic; îţi spun adevărul.

Poate că o persoană care nu s-a născut aici şi a mai văzut întâmplându-se asemenea lucruri înţelege mai bine situaţia.

— Care e răspunsul? Există unul?

— Cu siguranţă. Aplicarea neabătută, fără patimă, a legii. Repet, fără patimă. Oamenii trebuie avertizaţi asupra adevăratelor pericole ale abuzurilor. Fără acuzaţii de natură emoţională şi cereri de răzbunare. Sistemul va funcţiona dacă i se acordă această şansă; procesul a început deja. Nu e cazul să se recurgă la dezvăluiri explozive. E timpul să examinăm totul cu atenţie şi să reflectăm.

— Înţeleg, zise Peter încet. Şi nu e momentul pentru a fi demascat Inver Brass, nu-i aşa?

— Da, spuse hotărât Montelan.

— Poate nu va fi niciodată.

— Poate. Ţi-am spus. Vremea sa a trecut.

— Din cauza asta ai stabilit o înţelegere cu Jacob Dreyfus? Cu Christopher?

Paris reacţiona de parcă ar fi fost pălmuit cu putere peste faţă.

— Chiar mă întrebam, zise el încet. Am vrut să-l sun, dar am crezut că e mai bine să n-o fac. Aşadar, ai luat legătura cu el.

— Am luat.

— Sunt sigur că ţi-a vorbit în aceiaşi termeni. Devotamentul lui faţă de această ţară e neţărmurit. El înţelege.

— Eu, nu. Eu nu vă înţeleg pe nici unul dintre voi.

— Deoarece cunoaşterea dumitale e limitată. Iar de la mine nu vei mai afla nimic. Pot doar să te implor să dispari. Dacă vei continua, rişti să fii ucis.

— Mi s-a mai sugerat asta. O ultimă întrebare: Ce s-a întâmplat la Chasong?

— La Chasong? Bătălia de la Chasong?

— Da.

— O pierdere teribilă. Mii de oameni morţi pentru o fâşie neimportantă de teren arid. Megalomania a înlăturat autoritatea civilă. E un fapt consemnat.

Peter îşi dădu seama că avea pistolul în mână. Era inutil; îl vârî în buzunar.

— Întoarce-te la Boston, spuse el.

— O să te gândeşti cu atenţie la ce ţi-am spus?

— Da. Dar ştia că trebuie să continue.

Pentru întâlnirea cu Daniel Sutherland, O'Brien alesese un intrând al golfului Chesapeake, la est de Deal Island. Acolo se afla un port comercial unde erau ancorate vase de pescuit, îndeosebi bărci pentru stridii ce trebuiau să mai rămână la ţărm o săptămână sau două. Se pescuise puţin; oceanul nu era ospitalier în acea perioadă a lunii decembrie.

Valurile băteau neîncetat stâlpii de la docuri. Scârţâitul bărcilor ancorate păstra un ritm constant, în vreme ce pescăruşii zburau ţipând în lumina dimineţii.

Venice. Ultimul candidat, îşi zise Peter, stând sprijinit de balustrada unsuroasă a unui trauler aflat la capătul docului.

Ultimul, aşa era, numai dacă îl excludea pe Bravo. Părea sigur că Peter trebuia să se întoarcă la Munro St. Claire. Posibilitatea ca Sutherland să fie trădătorul lui Inver Brass, ucigaşul vorbind în şoaptă care se afla în posesia dosarelor, părea greu de acceptat. Dar totul era posibil.

Sutherland îi spusese că acel comitet, format pentru a combate ticăloşiile lui Hoover, fusese desfiinţat. În plus,

Sutherland susţinuse că dosarele nu mai existau. Ca membru al lui Inver Brass, ştia că astea erau minciuni.

Dar de ce ar fi avut nevoie Sutherland de dosare? De ce ar fi ucis? De ce ar fi încălcat legea pe care trebuia s-o reprezinte?

Peter distingea cu greutate intrarea în doc, aflată dincolo – de macarale şi de troliuri, care formau o stranie arcadă, profilată pe cerul cenuşiu. Privi spre dreapta lui, peste apă, acolo unde ştia că O'Brien stătea ascuns pe puntea unei gabare. Ţinea în mână o cutie de chibrituri, cu un băţ scos afară, pregătit să-i dea foc. L-ar fi aprins şi l-ar fi ţinut la fereastră, cu flacăra protejată, dacă în automobilul cu care venea judecătorul s-ar mai fi aflat cineva.

Deodată, Peter auzi zgomotele joase ale unui motor puternic apropiindu-se. Câteva clipe mai târziu, două faruri se aprinseră, trimiţându-şi fasciculele prin intrarea în port şi reflectându-se în carcasele vaselor de pe mal. Automobilul îşi continuă drumul, întorcând la dreapta într-un spaţiu larg dintre bărci, cu botul spre marginea apei.

Farurile se stinseră, lăsând o dâră luminoasă în ochii lui Chancellor. Se ghemui sub bordul traulerului şi continuă să privească pavajul docului. Valurile se spărgeau de piloni într-un ritm neregulat; scârţâitul bărcilor se auzea fără încetare.

Uşa maşinii se deschise şi se închise, apoi ieşi din întuneric silueta imensă a lui Sutherland, ocupând un spaţiu larg sub arcul de oţel şi buclele troliurilor. Se îndreptă spre Peter, cu paşi apăsaţi şi prudenţi, dar fără ezitare.

Ajunse la capătul docului şi rămase nemişcat, privind apele golfului. Daniel Sutherland se uita în zare de parcă ar fi fost ultimul om rămas pe pământ, contemplând sfârşitul universului. Sau ca şi cum aştepta să ancoreze o barjă şi oameni cărora să le ordone să înceapă descărcarea.

Peter se ridică în picioare, depărtându-se de balustrada traulerului, cu mâna în buzunar strângând pistolul.

— Bună dimineaţa, domnule judecător. Sau ar trebui să-ţi spun Venice?

Sutherland se întoarse şi privi spre trauler, către Chancellor, care stătea pe pasarela îngustă. Nu zise nimic.

— Am spus „bună dimineaţa”, continuă Chancellor încet, chiar curtenitor, incapabil să-şi strige în gura mare respectul pe care-l simţea faţă de acest om extraordinar.

— Te-am auzit, răspunse Sutherland cu vocea lui răsunătoare, ca o armă. Mi-ai spus Venice.

— Sub numele ăsta eşti cunoscut. Inver Brass ţi l-a dat.

— Ai dreptate doar pe jumătate. E un nume pe care mi l-am atribuit singur.

— Când? Acum patruzeci de ani?

Sutherland nu răspunse imediat. Părea să rumege întrebarea lui Peter, în egală măsură mânios şi uimit, dar încercând să se stăpânească.

— N-are importanţă când. Şi nici numele.

— Eu cred că amândouă sunt însemnate. Venice înseamnă ceea ce cred eu?

— Da. Maurul.

— Othello era un ucigaş.

— Maurul nu e.

— Sunt aici pentru a afla. M-ai minţit.

— Te-am îndrumat greşit spre binele dumitale. Nu trebuia să fii deloc implicat.

— M-am săturat să tot aud asta. Atunci, de ce eu?

— Fiindcă celelalte soluţii eşuaseră. Am considerat că merita să facem o încercare. Ne confruntam cu o catastrofă naţională.

— Dosarele dispărute ale lui Hoover?

Sutherland tăcu, privindu-l pe Chancellor cu ochii lui mari şi negri.

— Deci ai aflat, zise el. E adevărat. Acele dosare trebuia să fie găsite şi distruse, dar toate încercările de a le descoperi au eşuat. Bravo era la capătul răbdării şi căuta măsuri disperate. Dumneata ai fost una dintre ele.

— Atunci de ce mi-ai spus că dosarele au fost distruse?

— Mi s-a cerut să confirm anumite aspecte ale versiunii care ţi s-a relatat. Totuşi, n-am vrut să iei lucrurile prea în serios. Dumneata eşti romancier, nu istoric. Dacă ai fi avut o libertate de acţiune mai mare, ai fi fost în pericol. Nu puteam să fim de acord cu aşa ceva.

— Să mă momiţi, dar în anumite limite, asta a fost?

— Suficient de exact.

— Nu, nu e. Mai e ceva. Protejai un grup de oameni care îşi spun Inver Brass. Dumneata eşti unul dintre ei. Mi-ai zis că vreo câţiva bărbaţi şi femei s-au adunat pentru a lupta cu Hoover, apoi s-au despărţit, după moartea lui. Şi de data asta m-ai minţit. Grupul ăsta există de patruzeci de ani.

— Te-ai lăsat copleşit de imaginaţie. Judecătorul respira anevoie.

— Nu-i aşa. Am vorbit şi cu ceilalţi.

— Ce-ai făcut?! Dispăruseră stăpânirea de sine, ca şi capacitatea de a folosi termenii cei mai adecvaţi situaţiei. Capul lui Sutherland tremura în lumina palidă a dimineţii. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut?

— Am ascultat cuvintele unui muribund. Şi cred că dumneata ştii cine era acela.

— O, Doamne! *Longworth*! Uriaşul negru îngheţă.

— *Ştiai*! Şocul îi tăie răsuflarea lui Peter. Muşchii i se încordară, piciorul îi alunecă; îşi recapătă echilibrul. Sutherland *era*. Nici unul dintre ceilalţi nu făcuse această legătură. Sutherland se trădase! N-ar fi trebuit s-o facă, *putea* să n-o facă dacă nu l-ar fi urmărit pe Varak, dacă n-ar fi interceptat telefonul de la Hay-Adams!

— Acum ştiu, spuse judecătorul pe un ton neutru, ameninţător. L-ai găsit în Hawaii, l-ai adus aici şi l-ai distrus. Puteai să declanşezi un şir de evenimente care i-ar fi aruncat pe fanatici în prăpastie! I-ar fi determinat să-ţi arunce în faţă acuzaţiile de conspiraţie şi chiar mai rău! Ceea ce a făcut Longworth a fost necesar. Şi *corect*!

— Ce dracu’ tot spui acolo? Longworth era Varak, iar dumneata ştii asta al naibii de bine! El m-a găsit pe *mine*! El mi-a salvat viaţa, iar eu l-am văzut murind.

Sutherland părea să-şi fi pierdut echilibrul. Încetă să respire, iar corpul i se clătina de parcă ar fi fost pe punctul să se prăbuşească. Vorbi încet, profund îndurerat:

— Deci Varak era acela. Mă gândisem la asta, însă refuzam să cred. El a lucrat cu alţii; credeam că era unul dintre ei. Nu Varak. Rănile copilăriei nu i s-au vindecat niciodată; nu putea rezista tentaţiei. Trebuia să aibă toate armele.

— Vrei să spui că el a luat dosarele? Te înşeli. Nu le avea el.

— Le-a dat altcuiva.

— Ce-a făcut? Chancellor făcu un pas în faţă, năucit de cuvintele lui Sutherland.

— Ura lui era prea adâncă. Avea simţul dreptăţii alterat; nu voia decât răzbunare. Dosarele puteau să i-o ofere.

— Orice-ai spune, greşeşti! Varak şi-a dat viaţa ca să găsească dosarele alea! Minţi! El mi-a spus adevărul. Spunea că era vorba despre unul dintre cei patru bărbaţi.

— E... Sutherland întoarse privirea spre apă. Tăcerea cumplită era sfâşiată de zgomotele bărcilor ancorate. *Dumnezeule Atotputernic*, zise el, întorcându-se către Peter. Dacă ar fi venit la mine, l-aş fi putut convinge că există o cale mai bună. Numai dacă ar fi venit la mine...

— De ce-ar fi făcut-o? Nu erai în afara oricărei suspiciuni. Am vorbit cu ceilalţi; nici acum nu eşti scos din cauză. Faci parte din grupul celor patru!

— *Nătărău* arogant ce eşti! tună Daniel Sutherland, vocea răsunându-i peste apele golfului. Apoi vorbi calm, cu o teribilă concentrare. Spui că mint. Susţii că ai vorbit cu ceilalţi. Ei bine, o să-ţi zic că ai fost minţit mult mai abitir de către altcineva.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că eu ştiu cine are acele dosare! Ştiu de mai multe săptămâni! E într-adevăr unul dintre cei patru, dar nu sunt eu. Descoperirea asta n-a fost greu de făcut. Greu va fi să le obţinem! Să convingem un om care a înnebunit să ceară ajutor. Dumneata şi cu Varak s-ar putea să fi făcut acest lucru imposibil!

Peter îl ţintuia cu privirea pe uriaşul negru.

— N-ai spus nimic nimănui...

— Nu puteam! îl întrerupse judecătorul. Situaţia trebuia ţinută sub control; riscurile erau prea mari. Omul a angajat ucigaşi. Are o mie de ostatici în dosarele alea. Sutherland făcu un pas către Chancellor. Ai spus cuiva că vii aici? Te-ai asigurat că nu eşti urmărit?

Chancellor dădu din cap.

— Călătoresc cu propria mea gardă. Nu m-a urmărit nimeni.

— Cu ce călătoreşti?

— Nu sunt singur, spuse Peter încet.

— Ceilalţi sunt *cu* dumneata?

— E în regulă, spuse Chancellor, alarmat de brusca spaimă a bătrânului. El e cu noi.

— *O'Brien*?

— Da.

— O, *Doamne*!

Deodată se auzi un plescăit puternic în apă. Nu putea fi făcut de un peşte speriat. Sub dig se afla o fiinţă umană. În întuneric, Peter alergă la marginea cheiului.

Două împuşcături rapide veniră din spatele lui. Din direcţia bărcii lui Quinn! Chancellor se aruncă jos, lipindu-se de nişte scânduri. Întreaga zonă erupse; împuşcăturile veneau dinspre apă, de pe punţile celorlalte bărci. În jur se auzeau şuierături: gloanţe trase din arme cu amortizoare. Peter se rostogoli spre stânga, căutând instinctiv să se ascundă după stâlpii din apropiere. Aşchii de lemn îi săriră în faţă; îşi acoperi ochii, apoi îi deschise, la timp ca să vadă

fulgerul unei împuşcături de pe un doc alăturat. Îşi ridică pistolul şi apăsă pe trăgaci alarmat.

Se auzi un ţipăt, urmat de zgomotul unui corp în cădere, zdrobindu-se de nişte obstacole nevăzute, apoi rostogolindu-se în apă.

Chancellor auzi un mormăit în stânga lui. Se întoarse. Un bărbat într-un costum de scafandru se căţăra pe marginea cheiului. Peter ţinti şi trase; omul-monstru îşi arcui spatele, apoi căzu în faţă, într-o ultimă încercare de a ajunge la el.

Alison! Trebuia să ajungă la ea! Se năpusti înapoi, lovindu-se de un trup. Era corpul lui Sutherland. Avea faţa acoperită de sânge şi pardesiul murdar pe piept; peste tot se vedeau pete de un roşu închis.

Uriaşul negru era *mort*.

— Chancellor!

O'Brien ţipa la el, vocea lui acoperind exploziile şi împuşcăturile. De ce îl striga? Ca să-l omoare? Cine era O'Brien? *Ce era* O'Brien?

Nu voia să răspundă; n-avea de gând să devină o ţintă. Instinctul îl obliga să se mişte. Sări peste însângeratul Daniel Sutherland, către maşinăriile de oţel de la capătul docului. Merse în patru labe, se târî, se răsuci, fugi în zigzag cât putu de repede pe scândurile murdare.

Se auzi ţiuitul unui glonţ ce ricoşase. Îl *văzuseră*! Nu avea de ales; se ridică pe jumătate, cu picioarele înmuiate de frică şi alergă spre obiectele negre din fier, răsucindu-se la dreapta, în spatele unei armături de oţel.

— Chancellor! *Chancellor*! Strigătele lui O'Brien se întretăiau şi acum cu împuşcăturile. Peter tot nu voia să-i răspundă. Deoarece exista doar o explicaţie. Omul de care-i fusese milă, pe care îl admirase, căruia îi încredinţase viaţa lui îl atrăsese în capcană!

Se auzi o grindină de împuşcături, urmate de o explozie. Flăcările izbucniră la pupa unui trauler aflat la două docuri distanţă. Urmară strigăte, ordine; nişte bărbaţi alergau pe

chei şi săreau de pe rampă în apă. Împuşcăturile se răriră în confuzia creată. Apoi se auzi un singur foc de armă şi a treia ambarcaţiune fu incendiată. Încă o împuşcătură; un om ţipă. Striga nişte *cuvinte*. Erau de neînţeles. Toate, în afară de unul: Chasong.

Chasong!

Un om fusese împuşcat, ultimele lui cuvinte fiind un răcnet de sfidare înaintea morţii; acel ţipăt dementţial nu putea fi pus pe seama nici unui un alt motiv. Era limbajul pe care Varak nu-l înţelesese! Acum îl auzise şi Chancellor; nu semăna cu nimic din ce cunoştea el.

Zgomotul se potoli. Doi bărbaţi în costume de scafandru se căţărară peste marginea micului debarcader unde zăcea mort Daniel Sutherland. Dinspre docul opus se auziră trei împuşcături într-o succesiune rapidă; un glonţ ricoşat zgârie o cutie de viteze de deasupra lui Peter şi se înfipse într-un stâlp de lemn de lângă el. O siluetă alergă spre ţărm, sărind printre bărci, peste balustrade, pe punţi, în jurul timonelor. Alte împuşcături; Chancellor se ascunse în spatele armăturilor de oţel. Bărbatul ce alerga ajunse la ţărmul noroios şi se ghemui în spatele unei bărci cu vîsle. Rămase acolo câteva secunde, apoi se ridică şi dispăru în întuneric.

Era *O'Brien*! Nevenindu-i să-şi ochilor creadă, Peter îl văzu afundându-se în pădurea de la capătul docurilor.

Împuşcăturile încetară. Dinspre apă, dincolo de docuri, se auzi zgomotul unei şalupe cu motor. Chancellor nu mai putea aştepta. Ieşi din adăpost, se ridică în picioare şi alergă printre bărci spre automobil.

Alison zăcea întinsă la pământ, lângă maşină. Ochii îi sticleau şi tremura din tot corpul. Peter se lăsă lângă ea şi o luă în braţe.

— Nu credeam că o să te mai văd în viaţă! şopti ea, înfigându-şi degetele în carnea lui şi lipindu-şi obrazul umed de al lui.

— Să mergem. Repede! O ridică în picioare. Trase de portiera maşinii şi o împinse pe Alison înăuntru.

Dinspre docuri se auzea gălăgie. Barca cu motor al cărei zgomot îl desluşise în depărtare trăsese la ţărm. Urmă o discuţie aprinsă; nişte bărbaţi se întoarseră, iar câţiva porniră spre ţărm.

Era momentul să plece. Peste câteva secunde ar fi fost prea târziu. Privi prin oglinda retrovizoare şi răsuci cheia în contact. Motorul hurui, dar nu porni.

Umezeala dimineţii! Maşina fusese oprită de câteva ceasuri!

El auzi strigăte dinspre capătul docului. Şi Alison le desluşi; luă pistolul de pe scaunul unde-l aruncase Peter. Cu un gest mecanic, deprins cu timpul, ea scoase încărcătorul.

— Ţi-au mai rămas doar două gloanţe! Ai altele?

— Gloanţe? Nu! Peter răsuci cheia în contact, apăsând pe accelerator.

Silueta unui bărbat îmbrăcat în costum de scafandru apăru printre traulerele aflate la ţărm. Porni către ei.

— Fereşte-ţi ochii! strigă Alison.

Trase, iar explozia fu asurzitoare în interiorul maşinii. Geamul lateral se făcu ţăndări. Motorul porni.

Chancellor vârî maşina în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie. Maşina ţâşni înainte. Răsuci volanul spre dreapta; maşina alunecă într-o parte, împroşcând totul în jur cu noroi şi praf. Îndreptă volanul şi porni în viteză spre ieşirea din doc.

Auzeau strigăte în spatele lor; geamul din spate explodă fărâmiţându-se în zeci de cioburi. Chancellor o împinse pe Alison la podea, iar el răsuci volanul spre stânga. Ea nu voia să stea aplecată, ci pe banchetă, ca să tragă al doilea şi ultimul cartuş. Pentru scurt timp, împuşcăturile din spatele lor încetară.

Apoi reîncepură, dar gloanţele erau trase la întâmplare. Peter ajunse la ieşirea din zona docurilor şi o luă pe scurtătură, prin pădure, spre autostradă.

Erau singuri. Cu o oră în urmă, fuseseră trei fugari; acum rămăseseră doi. Îi acordaseră încrederea lor lui Quinn O'Brien, iar el îi trădase.

Pe cine se mai puteau baza acum? Se aveau doar unul pe altul. Casele şi locuinţele de închiriat erau urmărite; prietenii, cunoscuţii supravegheaţi; telefoanele interceptate; maşina era cunoscută. Pe autostrăzi şi drumuri lăturalnice aveau să apară în scurt timp patrule.

Peter începu să simtă înlăuntrul său o schimbare remarcabilă. Se întrebă pentru o clipă dacă era reală sau doar o altă manifestare a imaginaţiei sale; oricum, hotărî să fie recunoscător pentru ea.

Teama – senzaţia de totală neputinţă – cedase locul mâniei.

Strânse volanul şi continuă drumul, cu ţipătul de moarte, pe care-l auzise doar cu câteva minute în urmă, răsunându-i în urechi.

Chasong!

După tot ce fusese spus, asta rămăsese cheia.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Cei mai mulţi dintre cetăţeni nu aflară nimic despre incident. Posturile de radio şi televiziune nu-l pomeniră; în ziare nu apăru nici o ştire. Totuşi, ei fugeau fiindcă, la urma urmei, nu aveau nici o protecţie; legile fuseseră încălcate, muriseră oameni. Dacă s-ar fi predat, ar fi fost expuşi multor pericole. Printre autorităţi existau oamenii necunoscuţi.

Dosarele lui Hoover erau singura lor revendicare, singura speranţă de supravieţuire.

Moartea îi adusese mai aproape de răspuns. Varak spusese că unul dintre cei patru oameni purta răspunderea. Peter îl adăugase pe al cincilea. Acum, Sutherland şi Dreyfus erau morţi, deci rămăseseră trei. Banner, Paris şi Bravo.

Frederick Wells, Carlos Montelan, Munro St. Claire.

Ai fost minţit mult mai tare de către altcineva.

Dar exista cheia. *Chasong*! Aceea nu era o minciună.

Unul dintre cei trei membri care mai rămăseseră din Inver Brass avea o legătură profundă, indestructibilă cu dezastrul petrecut la Chasong în urmă cu douăzeci şi doi de ani. Oricine-ar fi fost, acela deţinea dosarele.

Peter îşi aminti cuvintele lui Ramirez. *În spitale... există zeci de veterani de la Chasong.*

Exista doar o şansă minimă să afle ceva de la supravieţuitori. Amintirile lor erau, probabil, estompate, dar reprezentau singurul pas pe care se gândea să-l facă Peter. Poate că ultimul.

Gândurile i se întoarseră la Alison. Începuse să manifeste o mânie asemănătoare cu a lui, în care se făcea simţită o remarcabilă inventivitate. Fiica generalului avea relaţii pe care încerca să le folosească; tatăl ei ajutase pe mulţi într-o viaţă de om. Ea luă legătura doar cu cei despre care ştia că se aflau departe de influenţa şi controlul Pentagonului. Oameni cu care nu vorbise de ani de zile primeau telefoane prin care li se cerea ajutorul – un sprijin plin de tact, acordat personal, fără întrebări.

Pentru a nu se putea contura o imagine de ansamblu asupra situaţiei lor dintr-o singură sursă, solicitările fură împărţite.

Un colonel de aviaţie ataşat la NASA se întâlni cu ei la graniţa statului Delaware, în Laurel şi le dădu maşina lui. Automobilul lui O’Brien fu ascuns în pădurea de pe malul lui Nanticoke River.

Un căpitan de artilerie de la Fort Benning rezervă pentru ei o cameră pe numele lui la un han de la marginea lui Arundel Village.

Un locotenent-comandor de la Al Treilea District Naval, cândva comandantul unei nave de desant la Omaha Beach, veni la Arundel şi le aduse trei mii de dolari la han. Acceptă – fără să pună întrebări – un bilet de la Chancellor, adresat lui Joshua Harris, prin care agentul literar era rugat să achite suma împrumutată.

Ultimul lucru de care aveau nevoie era şi cel mai greu de obţinut: documentele cu privire la pierderile de la Chasong. Mai exact, datele despre supravieţuitorii invalizi. Dacă exista un punct central aflat sub supraveghere permanentă, acela ar fi fost Chasong. Trebuia să acţioneze pornind de la ipoteza că oameni nevăzuţi stăteau la pândă, aşteptând manifestarea unui interes faţă de acest subiect.

Era aproape ora opt seara. Locotenentul-comandor plecase cu câteva minute în urmă, iar cei trei mii de dolari fuseseră aruncaţi la întâmplare pe noptieră. Peter se lăsă obosit pe pat, cu spatele sprijinit de căpătâi. Alison se afla în partea opusă a camerei, la birou. Avea în faţă agenda. Zeci de nume, cele mai multe bifate, dintr-un motiv sau altul. Zâmbi.

— Întotdeauna eşti aşa de nonşalant cu banii?

— Întotdeauna mânuieşti aşa de bine un pistol? rispostă el.

— Am trăit aproape toată viaţa înconjurată de arme. Asta nu înseamnă că sunt de acord cu folosirea lor.

— Eu am bani de vreo trei ani şi jumătate. Şi sunt întru totul de acord cu ei.

— Tata mă ducea la poligonul de tir de câteva ori pe lună, când nu era nimeni pe-acolo, desigur. Ştii că puteam să demontez o carabină şi o mitralieră de calibrul 45, cu ochii legaţi, de când aveam treisprezece ani? Doamne, cât mi-aş fi dorit să fiu băiat!

— Doamne, cât de nechibzuit trebuie să fi fost, zise Chancellor, imitând intonaţia ei. Ce facem cu listele răniţilor? Poţi să mai tragi nişte sfori?

— Sper. E un doctor la Walter Reed. Phil Brown. Era sanitar în Coreea pe vremea când l-a cunoscut tatăl meu. Făcea curse cu elicopterul pe linia frontului şi trata răniţii atunci când doctorii refuzau. Mai târziu, tata l-a îndrumat în direcţia cea bună, susţinându-l să urmeze facultatea de medicină, pe spezele armatei. Provenea dintr-o familie săracă; n-ar fi reuşit altfel.

— Asta a fost de mult.

— Da, însă am păstrat legătura. Merită să încerc. Nu cunosc pe altcineva.

— Poţi să-l chemi aici? Nu vreau să vorbesc cu el la telefon.

— O să-l întreb, zise Alison.

În mai puţin de o oră, un medic militar zvelt, de patruzeci şi trei de ani, intră pe uşă şi o îmbrăţişa pe Alison. Omul avea o anume blândeţe, îşi zise Chancellor; îi plăcu, deşi se gândi că, atunci când fata spusese că „au păstrat legătura”, exact asta înţelesese. Erau prieteni buni; fuseseră cândva şi mai buni.

— Phil, ce bine-mi pare că te văd!

— Îmi cer scuze că n-am venit la înmormântarea lui Mac, spuse doctorul, ţinând-o pe Alison de umeri. Mi-am închipuit că o să înţelegi. N-am vrut să ascult nişte discursuri ipocrite rostite de ticăloşii ăia care ar fi vrut să-i dea stelele jos.

— Nu ţi-ai pierdut francheţea, Charlie Brown.

Maiorul o sărută pe frunte.

— N-am mai auzit numele ăsta de ani de zile. Se întoarse spre Peter. E mare amatoare de fleacuri, să ştii. Stăteam treji până când apăreau ziarele de duminică...

— El e Peter Chancellor, Phil, îl întrerupse Alison.

Doctorul îl privi pe Peter şi-i întinse mâna.

— Ţi-ai surclasat prietenii, Ali. Sunt impresionat. Mi-au plăcut cărţile tale, Peter. Pot să-ţi spun Peter?

— Numai dacă şi eu pot să-ţi spun Charlie.

— Dar nu la birou. Colegii mei or să creadă că sunt un intelectual; şi asta le-ar displăcea... Acum spuneţi-mi despre ce e vorba. La telefon, Ali părea scăpată dintr-o razie a brigăzii de narcotice.

— Corect în prima parte, zise Alison. Dar e mult mai rău decât cea de-a doua. Pot să-i spun, Peter?

Chancellor observă brusca îngrijorare din ochii maiorului şi-i intui forţa ce se ascundea în spatele amabilităţii.

— Cred că poţi să-i spui tot.

— Ar fi mai bine, zise Brown. Fata asta înseamnă mult pentru mine. Tatăl ei a jucat un rol important în viaţa mea.

Îi spuseră. Totul. Alison începu; Peter o completa.

Relatarea îi ajuta să se elibereze; apăruse în sfârşit cineva în care puteau avea încredere. Alison relată evenimentele de la Tokyo, petrecute cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Se opri când ajunse la atacul mamei asupra ei; nu-şi mai găsea cuvintele.

Doctorul îngenunchease în faţa ei.

— Ascultă-mă, zise el pe un ton profesional. Vreau să aud totul. Îmi pare rău, dar trebuie să-mi spui.

Nu o atinse, însă vocea blândă avea un ton de comandă.

Când ea termină, Brown dădu din cap spre Peter şi se ridică să-şi prepare ceva de băut. Chancellor se duse la Alison şi-o luă în braţe în timp ce doctorul turna băutura în pahar.

— Ticăloşii, spuse Brown, învârtind paharul în mâini. Halucinogene – asta i-au administrat. S-ar putea să-i fi dat şi un derivat al morfinei sau cocaină, dar halucinogenele provoacă alterarea vederii; ăsta-i primul simptom. Ambele tabere făceau experimente intense în acea perioadă. Ticăloşii!

— Ce mai contează care au fost drogurile utilizate? întrebă Chancellor, ţinându-şi braţul în jurul taliei lui Alison.

— Poate că n-are importanţă, răspunse Brown. Dar nu se ştie sigur. Experimentele alea erau foarte limitate, foarte secrete. Există undeva documente – Dumnezeu ştie unde – însă există. Ele ar putea să ne dezvăluie strategia folosită, să ne ofere nume şi date, să ne lămurească în privinţa extinderii reţelei.

— Eu aş vorbi mai curând cu cei care au fost la Chasong, zise Peter. Câţiva supravieţuitori, de preferinţă cât mai înalţi în rang. Cei din spitalele de veterani. Dar n-avem timp să cutreierăm toată ţara căutându-i.

— Crezi că o să găseşti răspunsul acolo?

— Da. Chasong a devenit un cult. Am auzit un muribund strigând acest nume, de parcă moartea lui ar fi fost un sacrificiu voluntar. N-aveam cum să mă înşel.

— Foarte bine.

Brown dădu aprobator din cap.

— Atunci de ce-ar fi sacrificiul bazat pe răzbunare? Să fie o pedeapsă pentru activităţile soţiei lui Mac, mama ei?

Doctorul se uită la Alison, cu aerul că-şi cere scuze. Acţiuni asupra cărora ea nu avea control, dar cei care vor să se răzbune nu ştiu asta.

— Aici e problema, îl întrerupse Peter. Oamenii implicaţi în povestea asta sunt adepţi, dispuşi să moară – soldaţi de rând, nu ofiţeri de comandă. Ei nu ştiu nimic despre mama ei.

Ramirez a confirmat lucrul ăsta. Experimentele acelea aveau un caracter strict secret. Doar câţiva oameni ştiau de ele. Nu există legătură.

— *Tu* ai găsit-o. Ramirez.

— Era *de aşteptat* s-o găsesc şi tot atât de previzibil s-o accept. Dar altceva s-a întâmplat la Chasong. Varak a intuit ceva, însă n-a reuşit să-i dea un nume, aşa că i-a zis „o momeală”.

— O momeală?

— Da. Acelaşi lac, dar altă raţă. „Cuţitarul Mac” nu avea nici o legătură cu manipularea soţiei sale. Cămaşa de noapte sfâşiată de pe podeaua biroului din Rockville, paharele sparte, parfumul – toate aceste indicii duceau într-o direcţie greşită. Atrăgeau atenţia asupra unei femei distruse de inamic, presupunându-se că eu o să marşez. Aşa am făcut, însă greşeam. E vorba despre altceva.

— Cum de ştii toate astea? Pe ce se bazează siguranţa ta?

— Pe faptul că, fir-ar să fie, am inventat eu însumi astfel de situaţii. În cărţile mele.

— În *cărţi*? Haide, Peter, astea-s realităţi.

— Ţi-aş putea răspunde, însă m-ai ţine pe loc şi mi-ai face observaţii. Te rog doar să-mi aduci cât mai multe nume aparţinând supravieţuitorilor de la Chasong.

Maiorul Philip Brown se uită la nota pe care o întocmise în urma şedinţei de dimineaţă. Era mulţumit de sine. Nota părea oarecum neobişnuită, dar nu ridica semne de întrebare supărătoare.

Era genul de document pe care-l putea folosi pentru a obţine accesul la mii de fişe microfilmate, ce specificau locul unde se aflau şi câte un scurt istoric al bolii invalizilor din spitalele pentru veterani aflate pe tot cuprinsul ţării.

În esenţă, nota specifica faptul că, în cazul anumitor invalizi mai vârstnici, unele ţesuturi interne se deteriorau mai repede decât ar fi fost normal în cadrul procesului de îmbătrânire. Aceşti oameni luptaseră în Coreea, în provincia Chasong şi în împrejurimi. Se avansa ipoteza ca sângele lor ar fi fost infectat de un virus, care, deşi părea inert, în realitate era activ la nivel molecular. În notă, acesta purta denumirea de *Hynobius*, un antigen microscopic, răspândit de insectele din provincia Chasong. Se recomanda studierea prioritară a acestei chestiuni.

Era o absurditate totală. Maiorul nu ştia dacă exista vreun antigen *Hynobius*. Se gândi că, dacă l-ar fi inventat, n-avea cine să-l contrazică.

Cu nota în mână, Brown intră în depozitul de microfilme. Nu-i pomeni sergentului de serviciu numele Chasong. Îl lăsă să-l găsească singur. Militarul îşi luă munca de detectiv în serios; se duse la rafturile metalice şi se întoarse cu microfilmele.

Trei ore şi douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Brown privea ultima imagine de pe ecran. Îşi dezbrăcase tunica de mult şi o pusese pe un scaun. Îşi desfăcuse cravata şi se descheiase la guler. Se lăsase pe spătarul scaunului, uimit.

În zeci de metri de microfilm nu exista nici o menţiune a localităţii Chasong.

Nici una.

De parcă Chasong n-ar fi existat niciodată. Potrivit datelor de la depozitul de microfilme de la Walter Reed Hospital, nimic nu se întâmplase vreodată acolo.

Se ridică şi restitui rolele sergentului. Brown ştia că prudenţa era absolut necesară, dar oricât de mare ar fi fost riscul, trebuia să şi-l asume. Ajunsese într-o fundătură.

— Mi-am extras multe date utile, zise el, dar cred că mai sunt şi altele. Hynobius din subgrupa Ss a fost găsit în laboratoarele mobile de lângă Pyong-yang. Anumite fişe se referă la o regiune sau provincie numită Chasong. Mă întreb dacă aveţi indicaţii despre zona asta.

Sergentul avu o reacţie imediată, un licăr de recunoaştere în ochi.

— Chasong? Da, domnule, denumirea îmi e cunoscută. Am văzut-o recent. Încerc să-mi amintesc unde.

Pulsul lui Brown crescu.

— S-ar putea să fie important, sergent. E doar o linie din spectrogramă, dar nu-i exclus să fie cea pe care o căutăm. *Hynobius* e o bestie. Te rog să-ţi aminteşti.

Sergentul se ridică de pe scaun şi veni la ghişeu, încruntat.

— Cred că a fost o înregistrare pe alt schimb, inserţia de pe coloana din dreapta. E întotdeauna ceva neobişnuit, aşa că sare în ochi.

— Ce e neobişnuit?

— Coloana aceea e pentru ieşiri. Se semnează de primirea filmelor. În general, oamenii folosesc echipamentul cum aţi făcut dumneavoastră.

— Poţi să precizezi data?

— Cel mult o zi sau două în urmă. O să verific. Sergentul scoase un registru cu coperte metalice de pe un raft. Aici.

Ieri după-amiază. Douăsprezece filme au fost scoase. Toate despre Chasong. Cel puţin semnarea de primire are un rost.

— Care-i acela?

— Persoana respectivă ar petrece două zile aici ca să parcurgă materialul. Mă surprinde că au fost colaţionate în felul ăsta.

— În ce fel?

— Indexuri codificate. Secret privind securitatea naţională. Aveţi nevoie de lista directorului pentru a localiza filmele. Chiar dacă sunteţi doctor, nu puteţi vedea microfilmele.

— De ce nu?

— Nu aveţi un grad destul de mare, domnule.

— Cine le-a scos?

— Un general de brigadă. Ramirez.

Brown întoarse maşina spre aleea uriaşului centru de prelucrare a datelor din McLean, Virginia. În stânga se vedea ghereta gardianului. La capătul drumului se afla o barieră cu inevitabilul anunţ: *Numai Pentru Personal Guvernamental Autorizat*[1], scris pe panouri metalice.

Nu fu nevoie să depună un efort prea mare pentru a-l convinge pe sergentul de stat-major de la depozit că, dacă mureau oameni fiindcă un general pe nume Ramirez îndepărtase mijloacele de depistare a virusului *Hynobius* şi subofiţerul putea fi răspunzător.

1 Authorized Government Personnel Only (în original – î.o.).

În plus, Brown era întru totul de acord să-şi asume întreaga responsabilitate – militară şi medicală – şi să semneze pentru numerele de identificare ale microfilmelor cu propriul său nume. Sergentul nu-i dădea filmele, ci doar numerele; serviciul de securitate de la Reed avea să-l lămurească în privinţa duplicatelor de la McLean.

Doctorul îşi spuse că avea o răfuială personală cu Ramirez. Brigadierul îl distrusese pe MacAndrew, iar MacAndrew îi oferise lui Phil Brown, băiatul de fermier din Gandy, Nebraska, şansa unei existenţe decente. Dacă lui Ramirez nu-i convenea, n-avea decât să-l dea în judecată.

Deşi Brown nu credea că generalul de brigadă o să facă asta.

Să înşele încrederea biroului de securitate de la Walter Reed nu fu prea greu. Trebuia să folosească nota pe care o întocmise pentru a intimida un funcţionar fără studii medicale, determinându-l să-i elibereze o legitimaţie pentru McLean.

Brown arătă legitimaţia obţinută civilului din spatele biroului de intrare la McLean. Omul apăsă pe tastele unui computer; pe ecranul miniatural apărură nişte numere verzi, iar doctorul fu îndrumat la etajul pe care-l căuta.

Esenţialul, cugetă Brown în timp ce intra pe uşa Secţiei M, Prelucrarea Datelor, era că, de vreme ce ştia numerele materialelor scoase de Ramirez, nu-i mai trebuia nimic. Fiecare peliculă de microfilm avea propria sa identificare. Legitimaţia medicală fu acceptată; toate obstacolele căzură şi zece minute mai târziu, se afla în faţa unei maşinării foarte complicate şi care, destul de ciudat, semăna cu o versiune strălucitoare a unui vechi Moviola.

După încă zece minute, înţelese că sergentul de la depozit se înşelase când spusese că ar fi nevoie de două zile pentru a parcurge acele documente. Lui îi trebui mai puţin de o oră. Brown nu ştia sigur ce găsise, dar orice-ar fi fost îl făcu să privească neîncrezător informaţiile afişate pe micul ecran din faţa lui.

Dintre sutele de oameni angajaţi în bătălia de la Chasong, doar treizeci şi şapte supravieţuiseră. Iar dacă asta nu era suficient de uimitor, repartizarea celor treizeci şi şapte de invalizi era cutremurătoare. Venea în contradicţie cu orice practică psihologică acceptată. Oamenii grav mutilaţi sau paralizaţi în aceeaşi luptă erau rareori separaţi unul de altul. De vreme ce urmau să-şi petreacă restul vieţii în instituţii de sănătate, camarazii lor reprezentau adesea tot ce le rămânea, familiile şi prietenii vizitându-i tot mai rar, până când deveneau nişte umbre penibile, dizgraţioase în saloane de spital îndepărtate.

Totuşi, cei treizeci şi şapte de supravieţuitori de la Chasong fuseseră meticulos izolaţi unul de celălalt. Mai exact, treizeci şi unu erau spitalizaţi în tot atâtea instituţii, de la San Diego până la Bangor, Maine.

Ceilalţi şase rămăseseră împreună, dar asta nu avea aproape nici o importanţă. Se aflau într-un spital psihiatric de maximă securitate, la cincisprezece kilometri vest de Richmond. Brown cunoştea locul. Pacienţii erau declaraţi nebuni – toţi periculoşi, majoritatea criminali.

Totuşi, rămăseseră împreună. Nu era o perspectivă plăcută, însă dacă Chancellor credea că putea afla ceva, îi putea da numele celor şase supravieţuitori de la Chasong.

Din punctul de vedere al scriitorului, împrejurările puteau fi favorabile. Câtă vreme exista posibilitatea de a se comunica cu ei, aceşti oameni, ale căror capacităţi mintale fuseseră distruse la Chasong, ar fi putut dezvălui multe lucruri. Poate că inconştient, însă fără restricţiile inhibitorii impuse de gândirea raţională. Cauzele nebuniei dispăreau rareori din mintea nebunului.

Ceva nedefinit îl sâcâia pe doctor, însă era prea surprins ca să-i mai dea atenţie. Îl preocupau prea multe lucruri inexplicabile pentru a mai putea gândi.

În plus, simţea nevoia să iasă din centrul de prelucrare a datelor în aerul proaspăt de afară.

Peter avu senzaţia că nu intraseră într-un spital, ci mai degrabă într-o închisoare. O versiune sanitară a unui lagăr de concentrare.

— Nu uita, numele tău e Conley şi eşti specialist în biologie moleculară, zise Brown. Eu o să port discuţiile.

Coborâră pe un lung culoar alb, care avea pe ambele laturi uşi metalice albe. Acestea erau mici şi aveau ferestre groase de observaţie lângă ele, în spatele cărora Chancellor îi vedea pe locatarii stabilimentului. Bărbaţi adulţi zăceau ghemuiţi pe podele goale, multe fiind murdărite de propriile dejecţii. Alţii se învârteau ca nişte animale în cuşcă, iar când îi observau pe străinii de pe coridor, întorceau feţe schimonosite spre geam. Alţii stăteau la ferestrele camerelor lor, privind cu ochii goi lumina soarelui de afară.

— N-ajungi niciodată să te obişnuieşti, zise psihiatrul care-i însoţea. Fiinţe umane reduse ia statutul de primate. Totuşi, cândva au fost oameni. Nu trebuie să uităm asta niciodată.

Dură câteva clipe până ce Peter înţelese că omul vorbea cu el. În acelaşi timp, ştia că faţa lui reflecta impactul emoţiilor pe care le trăia: compasiune, curiozitate, repulsie.

— Vrem să vorbim cu supravieţuitorii de la Chasong, spuse Brown, scutindu-l pe Chancellor de răspuns. Te-aş ruga să-mi spui dacă se poate aranja asta.

Medicul păru surprins, dar nu obiectă.

— Mi s-a spus că vreţi să luaţi probe de sânge.

— Şi asta, desigur. Dar am mai dori să schimbăm câteva vorbe cu ei.

— Doi dintre ei nu pot să vorbească, iar trei s-au dezobişnuit. Situaţia asta durează de ani de zile.

— Asta înseamnă cinci, zise Brown. Dar al şaselea? Nu-şi aminteşte nimic?

— Nimic din ce-aţi vrea să auziţi. E ucigaş. Şi orice îi poate stârni furia – un gest cu mâna sau lumina beculuí. Este imobilizat în cămaşa de forţă.

Chancellor se simţea rău; durerea îl săgeta în tâmple. Făcuseră degeaba drumul până acolo, fiindcă nu puteau afla nimic. Îl auzi pe Brown punând o întrebare şi înţelese din tonul lui că era la fel de disperat.

— Unde sunt? Să terminăm repede.

— Se află cu toţii într-un laborator din aripa de sud. Sunt pregătiţi pentru vizita dumneavoastră. Pe-aici.

Ajunseră la capătul culoarului şi pătrunseră în alt coridor, mai lung. De o parte şi de alta se vedeau nişe separate între ele, unele cu bănci de-a lungul pereţilor, altele fiind prevăzute cu mese de examinare în centru. Fiecare nişă avea în faţă o fereastră de observaţie, din aceeaşi sticlă groasă ca şi cele de pe holul pe care tocmai îl părăsiseră.

Psihiatrul îi conduse la ultima nişă şi făcu un semn prin fereastră.

Chancellor se uită prin geam, cu răsuflarea tăiată şi ochii mari. Înăuntru se aflau şase bărbaţi, îmbrăcaţi în salopete verzi, fără nasturi. Doi stăteau nemişcaţi pe bănci, cu ochii pierduţi în zare. Trei erau risipiţi pe podea, agitându-şi trupurile cu nişte mişcări oribile, chinuite – insecte gigantice imitându-se una pe alta. Unul stătea în colţ, cu gâtul şi umerii contractaţi, schimonosindu-şi chipul în permanenţă, cu braţele strâns legate în ţesătura ce-i acoperea pieptul.

Dar ceea ce-l înspăimântă pe Peter nu fu vederea jalnicelor fiinţe semiumane, ci culoarea pielii lor.

Toţi erau negri.

— Asta *e*, îl auzi pe Brown şoptind. Litera *n*.

— Cum? întrebă Chancellor aproape neauzit.

— Era acolo. Peste tot, zise maiorul calm. Nu mi-am dat seama deoarece căutam altceva. Litera *n* după fiecare nume. Negru. Toţi soldaţii de la Chasong erau negri.

— Genocid, spuse Peter încet, copleşit de o teamă absolută, de o greaţă insuportabilă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Porniră în viteză pe autostradă spre nord, fiecare cu gândurile sale, amândoi dominaţi de o spaimă pe care n-o mai trăiseră până atunci. Dar şi unul şi celălalt ştiau exact ce aveau de făcut; omul pe care trebuia să-l înfrunte fusese identificat: generalul de brigadă Pablo Ramirez.

— *Vreau* pielea ticălosului ăluia, spuse Brown de îndată ce părăsiră spitalul.

— Totul e lipsit de sens, zise Peter, ştiind că n-avea ce să răspundă. Sutherland era negru. El reprezenta singura legătură. Dar a fost ucis.

Tăcere.

— Eu o să dau un telefon, spuse în cele din urmă Brown. Tu nu poţi; n-ar accepta să vă întâlniţi. Şi există multe modalităţi de a transfera brusc un general la celălalt capăt al lumii.

Opriră în faţa unuia dintre acele restaurante în stil colonial ce păreau să se înmulţească în Virginia. La capătul unui hol slab luminat se afla un telefon. Chancellor rămase lângă uşa deschisă; doctorul intră şi formă numărul Pentagonului.

— Maiorul Brown? întrebă iritat Ramirez. Ce-i atât de important încât să nu-i poţi spune secretarei mele?

— E mai mult decât important, domnule general. Pentru că dumneata *eşti* general, conform registrelor depozitului de microfilme de la Walter Reed. Aş zice că e o urgenţă.

O scurtă pauză sublinie starea de şoc a generalului.

— Ce vrei să spui? întrebă el, aproape şoptit.

— Cred că e vorba despre un accident medical, domnule. Sunt un medic însărcinat cu descoperirea unei tulpini virale care îşi are originea în Coreea. Am reuşit să

izolăm regiunile; una dintre ele e Chasong. Toate listele cu răniţi au fost scoase din depozit sub semnătura dumitale.

— Chasong e un secret privind securitatea naţională, zise repede brigadierul.

— Nu şi din punct de vedere medical, domnule general. Avem prioritate supravegheată. Am primit aprobare pentru a verifica duplicatele de la centrul de prelucrare a datelor...

Vocea i se stinse, de parcă ar mai fi avut ceva de spus, dar nu ştia cum să se exprime. Ramirez nu mai suporta încordarea.

— Unde vrei să ajungi?

— Tocmai asta e, domnule. Nu ştiu cum să vă spun, dar, vorbind ca între militari, sunt speriat de moarte. Sute de oameni au fost ucişi la Chasong; sute de dispăruţi, fără o soluţionare – a statutului lor. Toţi erau soldaţi negri. Există treizeci şi şapte de supravieţuitori; în afară de şase nebuni, treizeci şi unu se află în tot atâtea spitale separate. Toţi sunt negri, izolaţi unul de altul. Asta contravine oricărei practici acceptate. Nu mă interesează că *s-a întâmplat* acum douăzeci şi doi de ani; dacă toate astea ies la iveală...

— Cine mai ştie de listele astea? îl întrerupse Ramirez.

— În acest moment, nimeni în afară de mine. Te-am sunat pentru că numele dumitale...

— Nu mai spune altcuiva! zise scurt brigadierul. E ora şaptesprezece treizeci. Vino la mine acasă, în Bethesda. Să fii acolo la ora nouăsprezece.

Ramirez îi dădu adresa şi închise telefonul. Brown ieşi din cabină.

— Tot suntem aici; avem timp. Hai să mâncăm ceva.

Mâncară fără chef, vorbind foarte puţin. Sosi cafeaua; Brown se aplecă peste masă.

— Cum îţi explici atitudinea lui O’Brien? întrebă el.

— În nici un fel. După cum nu pot să înţeleg un om ca Varak. Ucid, îşi riscă vieţile şi pentru ce? Trăiesc într-o lume de neînţeles pentru mine. Chancellor tăcu amintindu-şi un

amănunt. Poate că O'Brien s-a explicat singur. A spus ceva atunci când l-am întrebat de Varak.

Zicea că există momente când viaţa şi moartea nu sunt importante; momente când tot ce contează e eliminarea unei probleme.

— E incredibil.

— E inuman.

— Dar tot nu-l explică pe O'Brien.

— Altceva ar putea s-o facă. El figura în dosare. Mi-a spus că el era pregătit să fie testat, dar nu ştia sigur. Acum cunoaştem răspunsul.

Ochii lui Peter fură atraşi de o mişcare vagă la fereastra ce dădea spre veranda restaurantului. Luminile din faţă se aprinseseră; se lăsase seara. Deodată îngheţă. Rămase cu mâna ridicată, cu paharul la buze, cu ochii pe fereastră, privind silueta unui om de pe verandă.

Se întrebă pentru o clipă dacă înnebunise, dacă nervii îi cedaseră din cauza efortului de a menţine hotarul dintre real şi ireal, care se dezintegra cu repeziciune. Apoi înţelese că se uita la un om pe care-l mai văzuse. În faţa altei ferestre, stând pe altă verandă. Un om cu un pistol în mână!

Acelaşi om. Văzut la fereastră, pe veranda vechii clădiri victoriene de la ţărmul golfului Chesapeake: şoferul lui Munro St. Claire. Îi aştepta, verificând dacă se mai aflau acolo!

— Am fost urmăriţi, îi spuse el lui Brown.

— Ce?

— Pe verandă e un om care ne spionează. Uită-te la mine!... Acum s-a îndepărtat.

— Eşti sigur?

— Absolut. E omul lui St. Claire. Şi dacă ne-a urmărit până aici, înseamnă că ne-a urmărit tot timpul. Ştie că Alison e la Arundel! Peter se ridică în picioare, încercând să-şi ascundă frica. Mă duc s-o sun.

Alison răspunse.

— Slavă Cerului că eşti acolo, zise el. Ascultă-mă şi fă cum îţi spun. Locotenentul-comandor, cel care ne-a adus banii. Ia legătura cu el şi roagă-l să vină să stea cu tine. Spune-i să aducă o armă. Până ajunge el acolo, sună la paza hotelului şi zi-le că am telefonat eu şi că am insistat să fii condusă în restaurant. Acolo e lume multă; rămâi acolo până soseşte el.

Să faci cum ţi-am spus.

— Sigur că da, zise Alison, simţindu-i panica. Acum spune-mi de ce.

— Am fost urmăriţi. Nu ştiu de cât timp.

— Înţeleg. Totul e în regulă?

— Da. Şi cred că asta înseamnă că ne urmăresc ca să vadă unde-i ducem. Nu să ne facă rău.

— Îi duceţi undeva?

— Da. Dar nu vreau asta. N-am timp să vorbesc, fă cum ţi-am spus. Te iubesc.

Închise şi se întoarse la masă.

— E acolo? întrebă Brown. Totul e în regulă?

— Da. O să vină cineva să stea cu ea. Alt prieten al generalului.

— Avea mulţi. Mă simt mai bine. După cum ai presupus, mi-e dragă fata aia.

— Am presupus.

— Eşti un om norocos. Pe mine m-a refuzat.

— Sunt surprins.

— Eu n-am fost. Nu voia să-şi lege viaţa de un militar. Mi-a explicat asta chiar atunci când... Ce-o să facem?

În alte împrejurări, schimbarea bruscă a subiectului l-ar fi amuzat pe Peter.

— Cât de puternic eşti?

— Grozavă întrebare. Ce vrei să spui?

— Eşti în stare să te baţi?

— Mai curând nu. Nu m-ai provocat, aşa că te referi la amicul nostru de afară.

— S-ar putea să fie mai mulţi.

— Atunci îmi place şi mai puţin ideea. La ce te gândeai?

— Nu vreau să ne urmărească până la Ramirez.

— Nici eu, spuse Brown. Hai să vedem dacă avem de-a face cu „ei” sau cu un „el”.

Era un „el”. Stătea sprijinit de o berlină, la capătul îndepărtat al parcării, sub ramurile unui copac, privind atent intrarea din faţă. Chancellor şi Brown ieşiseră pe o uşă laterală; omul lui St. Claire nu-i văzuse.

— În regulă, şopti Brown. E doar unul. Eu o să intru în restaurant şi o să ies pe uşa din faţă. O să mă vezi întorcând maşina. Noroc.

— Sper că ştii ce faci.

— E mai bine decât să ne batem. S-ar putea să pierdem. Ţine-te bine. O rezolv într-o clipă.

Peter rămase în umbra uşii laterale până când îl văzu pe omul lui St. Claire plecând de lângă berlină şi ascunzându-se după copac. Şoferul îl văzuse pe Brown ieşind pe uşa din faţă. De ce nu se suise în maşină? Era ciudat.

Trecură câteva secunde. Brown traversă agale parcarea, îndreptându-se către Triumphul său aflat sub luminile restaurantului.

Peter porni. Ghemuit, îşi croi drum pe marginea suprafeţei pavate, ascuns de maşinile parcate, spre omul lui St. Claire. Dincolo de pavaj se aflau nişte tufişuri neîngrijite, iar pământul era acoperit de iarbă înaltă. Când ajunse la mai puţin de zece metri de şofer, Chancellor coborî de pe bordură şi intră în tufişuri. Înainta strecurându-se în tăcere, mizând pe faptul că motorul Triumphului acoperea zgomotele pe care le făcea el.

În parcare, Brown scoase maşina cu spatele şi o îndreptă spre ieşire; apoi trase schimbătorul de viteze spre marşarier şi ambală înfuriat motorul. Automobilul ţâşni în spate, către copac.

Chancellor se afla la vreo patru metri de şoferul lui St. Claire, ascuns de întuneric şi tufişuri. Omul era buimăcit. Se

lăsă în spatele geamurilor berlinei; nu avea de ales. Brown frânase la câţiva centimetri de bara de protecţie a berlinei şi ieşise afară. Şoferul păşi înapoi, concentrat asupra lui Brown.

Chancellor sări din umbră, cu mâinile întinse spre omul lui St. Claire. Şoferul auzi zgomotul din dreapta lui, venit din întuneric. Se întoarse, reacţionând instantaneu la atac. Peter îl înşfacă de pardesiu, răsucindu-l spre caroserie. Piciorul şoferului izbi rotula lui Chancellor. Un pumn greu îl lovi pe Peter în beregată. Un cot se repezi în pieptul lui, provocându-i o durere năucitoare; un genunchi îi pătrunse în vintre, cu impactul dur al unui piston.

Sub imperiul durerii ascuţite, chinuitoare, Chancellor se trezi cuprins de turbare. Simţea revolta crescând în el. Detesta violenţa, forţa brută abătută asupra lui.

Peter îşi strânse pumnul drept, lăsând palma stângă desfăcută, ca o gheară menită să înhaţe carnea adversarului. Se lăsă cu toată greutatea asupra bătăuşului, împingându-l în caroseria maşinii şi începând să-i care pumni în stomac şi mai jos, în testicule. Palma desfăcută întâlni faţa şoferului; îşi înfipse degetele în ochii lui şi-i sfârtecă o nară cu degetul mare. Smulse cu toată forţa şi izbi ţeasta omului de capota automobilului. Sângele ţâşni din gura şoferului, din orbitele ochilor, din nări. Totuşi, acesta nu se dădea bătut; era la fel de înfuriat ca şi Chancellor.

Peter se depărta de genunchii şoferului şi îl izbi iarăşi cu ţeasta de metal; mâinile îi alunecau, acoperite de sânge. Apoi îl împinse pe şofer în geamul maşinii cu asemenea forţă încât acesta se sparse.

— Pentru numele lui Dumnezeu! ţipă Brown. Trebuie doar să-l imobilizezi.

Dar Chancellor nu se mai putea stăpâni. Mânia lui găsise o supapă, brutală şi satisfăcătoare. Avea de răzbunat atât de multe!

Se repezi la gâtul şoferului, mâna lunecându-i spre beregată. O ridică brusc în sus, prinzând bărbia omului şi izbindu-i iarăşi capul de metal, apoi ridică genunchiul spre pantalonii şoferului, lovindu-l cu piciorul în vintre.

Omul urlă şi se lăsă moale la pământ.

— Drace! explodă Brown.

— Ce e? icni Chancellor, cu răsuflarea tăiată.

— S-a spart seringa!

Doctorul ţinea în mână o seringă hipodermică; o înfipsese în umărul şoferului. Deodată, omul căzu în faţă, peste Peter.

Brown se dădu înapoi şi vorbi din nou.

— Ticălosul... E terminat.

Pe veranda restaurantului se strânsese lume. Cineva auzise strigătele şoferului şi se dusese după ajutor.

— Hai să plecăm de-aici! zise Brown, înşfăcând braţul lui Chancellor.

La început, Peter nu reacţiona; avea mintea înceţoşată.

Nu putea gândi.

Brown părea să înţeleagă. Îl luă pe Chancellor de lângă berlină, împingându-l spre portiera Triumphului. O deschise şi-l vârî pe Peter înăuntru; apoi ocoli maşina şi se sui la volan.

Ieşiră în viteză din parcare, mergând câteva minute în tăcere. Brown căută în nişa de pe spătarul scaunului şi scoase o trusă medicală.

— Găseşti acolo o sticlă de alcool şi tifon, spuse el. Curăţă-te.

Încă năucit, Chancellor făcu ce i se spusese. Maiorul vorbi din nou:

— Ce dracu’ ai fost în tinereţe? Vreo beretă verde?

— Nu.

— Te rog să te gândeşti. Ai fost ceva! N-aş fi crezut niciodată. Nu pari să fii genul ăla de om.

— Nu sunt.

— Mă rog, dacă o să ridic vreodată glasul la tine, îmi cer scuze de pe acum. Eşti cel mai bun bătăuş de stradă pe care l-am văzut vreodată.

Peter se uită la Brown.

— Nu vorbi aşa, zise el simplu.

Tăcură din nou. Maiorul încetini în apropierea unei intersecţii, apoi întoarse maşina la stânga, pe drumul ce avea să-i ducă la Bethesda. Chancellor atinse braţul doctorului.

— Stai puţin. Chestiunea neclară ce-l sâcâise când Brown ieşise din restaurant se limpezise în mintea lui. *De ce nu intrase şoferul în maşina lui*?

Peter se întoarse cu gândul în urmă cu doi ani şi jumătate, pe când făcea cercetări pentru *Contraofensiva*!. La oamenii nemulţumiţi cu care vorbise şi la tehnologia pe care o descriseseră aceştia.

— Care-i problema? întrebă Brown.

— Dacă am fost urmăriţi, cum se face că nu ne-am dat seama? Doar ştii că am fost atenţi.

— Ce vrei să spui?

— Trage pe dreapta! îl întrerupse Chancellor alarmat. Ai o lanternă?

— Sigur. În cutia de la bord.

Brown scoase maşina de pe şosea şi opri. Peter luă lanterna, sări din maşină şi alergă spre portbagaj, apoi se lăsă la pământ. Aprinse lanterna şi se strecură sub şasiu.

— Le-am găsit! ţipă el. Dă-mi trusa de scule. Cheia fixă!

Brown i-o aduse. Chancellor rămase sub maşină, lucrând înfuriat cu instrumentul metalic. Zgomote ciudate se auziră dinspre osia din spate, apoi Peter se strecură afară, ţinând în mâna stângă două mici obiecte metalice.

— Transmiţătoare, zise el. O bobină primară şi una de rezervă. De aceea n-am văzut pe nimeni. Puteau să se afle la o distanţă între cinci şi opt kilometri în spatele nostru şi totuşi să ne urmărească. Oriunde-am fi mers, cu oricine ne-am fi întâlnit, ei aşteptau momentul potrivit. Se opri o

clipă, cu o expresie feroce pe chip. Dar le-am găsit. Nu mai au control asupra noastră. Să mergem la Bethesda.

— M-am răzgândit. Cred că trebuie să merg cu tine, spuse Brown când ajunseră pe strada lui Ramirez, străjuită de copaci.

— Nu, răspunse Peter. Lasă-mă la colţul următor. O să mă întorc pe jos.

— Ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să te omoare? Mă aşteaptă pe mine. Port aceeaşi uniformă ca şi el.

— Din cauza asta n-o să mă ucidă. O să-l fac să înţeleagă că am venit împreună. Eşti un prieten de-al meu, ofiţer. Dacă eu nu ies de-acolo, tu o să te duci în altă parte, iar Chasong o să le explodeze în faţă.

Se apropiară de colţ; Brown reduse viteza.

— Asta ar fi valabil în cazul unei persoane raţionale. S-ar putea să nu meargă cu Ramirez. Dacă Chasong este ceea ce credem noi că este...

— Ceea ce *ştim* că *a fost*, îl întrerupse Chancellor.

— Foarte bine, să zicem că-i adevărat. E posibil ca el să respingă ideea de a suporta consecinţele. E militar, nu uita asta. S-ar putea hotărî să te omoare, apoi să-şi facă felul.

— Să se sinucidă? întrebă Peter neîncrezător.

— Frecvenţa cazurilor de sinucidere a militarilor, spuse doctorul, oprind maşina, nu prea e discutată, dar este foarte mare. Unii spun chiar că face parte din îndatoririle meseriei. Nu te-am întrebat. Ai o armă?

— Nu. Am avut una; am rămas fără gloanţe şi nu mi-am luat altele.

Brown întinse mâna către trusa medicală, căută într-un buzunar şi scoase un revolver:

— Uite, ia-l pe ăsta. Ni se dau arme fiindcă avem asupra noastră droguri. Baftă. O să te aştept.

Chancellor ajunse pe cărarea pietruită. Ramirez stătea la fereastră şi privea afară, chipul său exprimând surprinderea când îl văzu pe Peter. Era uimit, dar nu şocat,

nici alarmat. Lăsă perdeaua să cadă şi dispăru. Chancellor coborî pe cărare şi urcă scările; apăsă pe butonul soneriei.

Uşa se deschise. Ochii meridionali ai brigadierului se uitară cu asprime la Peter.

— Bună seara, domnule general. Maiorul Brown îţi transmite scuzele lui. Documentele de la Chasong l-au tulburat atât de mult încât n-a mai vrut să vorbească cu dumneata. Dar mă aşteaptă la colţul străzii.

— Mi-am închipuit, zise Ramirez pe un ton neutru. Doctorul are o memorie scurtă sau crede că alţii o au aşa. Recrutul, sanitarul din Coreea, pe care MacAndrew l-a făcut doctor. Cel care a avut o legătură cu fiica lui.

Privi în spatele lui Chancellor, ridică mâna şi tăie de două ori aerul nopţii.

Era un semnal.

Din spatele lui, pe stradă, Peter auzi un motor ambalându-se. Se întoarse. Farurile unei maşini a poliţiei militare se aprinseră. Porni în viteză de lângă trotuar şi se îndreptă spre colţ, oprindu-se la vedere, lângă un stâlp de iluminat, scrâşnind din frâne. Doi soldaţi săriră jos şi alergară spre a treia siluetă. Aceasta din urmă o luă la fugă, însă nu destul de repede.

Chancellor asistă la prinderea maiorului Philip Brown, care nu reuşise să scape de poliţia militară. Fu dus la maşina armatei şi aruncat înăuntru.

— Nu te mai aşteaptă nimeni acum, spuse Ramirez.

Peter se întoarse înfuriat, ducând mâna la pistol. Apoi se opri. În faţa pieptului său era ţeava unui automat de calibrul 45.

— Nu poţi face asta!

— Te înşeli, zise Ramirez. Doctorul va fi ţinut izolat, fără vizitatori, fără telefoane, fără nici un fel de comunicare cu exteriorul. Ăsta e regimul aplicat ofiţerilor care atentează la securitatea naţională. Vino înăuntru, domnule Chancellor.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Se aflau în camera de lucru a lui Ramirez. Ochii brigadierului se făceau tot mai mari; căscase gura şi lăsase încet arma jos.

Bizuie-te pe ficţiune, întotdeauna pe ficţiune, îşi zise Peter. În ficţiune se află realitatea, mecanismele imaginaţiei sunt mai puternice decât orice armă.

— Unde e scrisoarea? întrebă generalul.

Chancellor îl minţise pe Ramirez, spunându-i că scrisese o scrisoare în care detaliase muşamalizarea şi dezvăluise caracterul rasial al evenimentelor petrecute la Chasong. Că fusese trimisă la New York, copii ale ei urmând să fie expediate pe adresa celor mai importante ziare, Comitetului pentru Armată al Senatului şi secretarului de stat al Apărării, dacă generalul n-ar fi cooperat.

— Mi-a scăpat de sub control, răspunse Peter. Şi dumitale de altfel. N-o poţi intercepta. Dacă nu ajung la New York mâine la prânz, va fi deschisă. Istoria de la Chasong va fi citită de un editor foarte agresiv.

— În cazul ăsta, ţi-ar pune viaţa în pericol, zise Ramirez prudent.

Ameninţarea era falsă; vocea lui era lipsită de convingere.

— Nu cred. Omul va lua în calcul priorităţile. Cred că şi-ar asuma riscul.

— Sunt alte priorităţi! Care ne depăşesc pe noi!

— Sunt sigur că te-ai convins singur de asta.

— Aşa e! Unei erori de comandă, unei coincidenţe care poate să nu mai apară încă o mie de ani nu trebuie să i se pună o etichetă pe care n-o merită!

— Înţeleg.

Chancellor privi spre armă. Brigadierul ezită, apoi o aşează pe masa de lângă el. Totuşi, pistolul se afla la îndemâna lui. Peter aprobă gestul cu un semn din cap.

— Înţeleg, repetă el. Asta e explicaţia oficială. O eroare. O coincidenţă. S-a întâmplat ca toţi soldaţii de la Chasong să fie negri. Peste şase sute de oameni ucişi. Cine ştie câte sute au dispărut – şi toţi negri.

— Aşa s-a întâmplat.

— Aşa *nu* s-a întâmplat! îl contrazise Chancellor. Pe-atunci nu existau batalioane separate.

Expresia feţei lui Ramirez era dispreţuitoare.

— Cine ţi-a spus asta?

— Truman a dat ordinul în ‘48. Toate serviciile armatei au fost reunite.

— În ritmul stabilit dinainte, spuse generalul pe un ton sec. Nici un serviciu nu s-a dovedit mai rapid decât altul.

— Vrei să spui că aţi căzut pradă propriei voastre întârzieri? Că rezistenţa voastră la un ordin prezidenţial a avut drept rezultat un măcel în masă al soldaţilor negri? Asta vrei să spui?

— Da. Brigadierul făcu un pas înainte. Rezistenţa la o politică imposibilă! Dar eşti în stare să înţelegi cum urma să fie ea răstălmăcită de radicalii acestei ţări! Dincolo de interesul naţional!

— Bineînţeles.

Peter văzu un licăr de speranţă în ochii lui Ramirez. Militarul se întinsese după un colac de salvare nesigur şi crezuse, pentru scurt timp, că-l prinsese. Chancellor îşi modifică tonul vocii doar atât cât să obţină un avantaj asupra speranţei deşarte a brigadierului.

— Să-i lăsăm puţin pe morţi şi răniţi. Cum e cu MacAndrew? Care a fost rolul lui la Chasong?

— Cunoşti răspunsul. Când ai sunat, ţi-am zis nişte lucruri pe care nu trebuia să ţi le fi spus.

Totul se potrivea prea bine. Minciuna era bine ascunsă, îşi zise Peter. Existau două temeri de a fi demascat, una

mai teribilă decât cealaltă pentru Ramirez, astfel încât cea mai slabă – transmiterea de informaţii eronate inamicului – era adusă în faţă, pentru a o evita pe cea mai puternică. Despre ce era vorba?

— Soţia lui MacAndrew?

Generalul încuviinţă, acceptându-şi vina cu umilinţă.

— Am făcut ceea ce credeam că era corect la vremea aceea. Obiectivul era să salvăm vieţile unor americani.

— Ea a fost folosită ca să trimită informaţii false, zise Peter.

— Da. Era mesagerul ideal. Chinezii operau intens în Japonia; unii fanatici japonezi îi ajutau. Pentru mulţi dintre ei, totul se reducea la lupta orientalilor împotriva albilor.

— N-am mai auzit până acum o asemenea teorie.

— Nu s-a scris prea mult despre asta. Era un ghimpe în coasta lui MacArthur; a fost minimalizat.

— Ce fel de informaţii îi furnizaţi soţiei lui MacAndrew?

— Cele obişnuite. Mişcări de trupe, rute de aprovizionare, amplasarea artileriei şi opţiunile tactice, desigur.

— Ea a fost cea care a transmis informaţii tactice despre Chasong?

Ramirez tăcu; îşi lăsă ochii în podea. Era ceva artificial în reacţia brigadierului, ceva premeditat.

— Da, spuse el în silă.

— Dar informaţiile alea n-au fost false. N-au fost inexacte.

Au avut drept rezultat un masacru.

— Nimeni nu ştie cum s-a întâmplat, continuă Ramirez.

Ca să înţelegi, trebuie să ştii cum operau aceşti mesageri manipulaţi. Cât de compromişi sunt oamenii folosiţi, precum soţia lui MacAndrew. Nu li se oferă minciuni de acoperire; informaţiile complet false ar fi respinse, iar mesagerul ar deveni suspect. Li se oferă variante de adevăr, modificări subtile ale posibilului. „Batalionul şase de genişti va intra în sectorul de luptă Baker pe data de trei

iulie.” Numai că nu e batalionul şase de genişti, ci batalionul şase de tancuri şi va ajunge în sectorul Baker pe cinci iulie, încercuind poziţiile inamicului. În cazul operaţiunii de la Chasong, varianta oferită soţiei lui MacAndrew n-a fost, de fapt, o variantă. A fost chiar strategia aplicată. Cine ştie cum, ordinele au fost încurcate la serviciul militar de informaţii. Ea a transmis informaţii ce au avut drept consecinţă un masacru în masă. Ofiţerul ridică privirea spre Peter şi îşi îndreptă spatele. Acum ştii adevărul.

— Oare?

— Ai cuvântul unui general.

— Mă întreb dacă mă ajută cu ceva.

— Nu insista, Chancellor.Ţi-am spus mai multe decât ai dreptul să ştii. Ca să te fac să înţelegi câtă suferinţă ar provoca dezvăluirea culiselor tragediei de la Chasong. Faptele ar fi răstălmăcite, iar memoria unor oameni de valoare ar fi întinată.

— Stai puţin, îl întrerupse Chancellor.

Interpretând cu ipocrizie faptele cunoscute, Ramirez *spusese* ceva. *Memoria... Amintirile* lui Alison. Părinţii mamei ei căzuseră prizonieri în golful Po Hai; asta era prima legătură cu chinezii, dar nu despre ea era vorba! Alison spusese că se întâmplase *după* noaptea în care mama ei fusese adusă acasă pe o targa. Ceva despre tatăl ei... Acesta venise la Tokyo pentru penultima dată. Asta era: *penultima* dată! Între prăbuşirea soţiei lui şi întoarcerea în Statele Unite, MacAndrew se întorsese în Coreea! Bătălia de la Chasong avusese loc *atunci*. La câteva săptămâni după ce mama lui Alison fusese internată în spital. N-ar fi putut să transmită nici un fel de informaţii, fie ele exacte sau nu.

— Care-i problema? întrebă brigadierul.

— Dumneata. Fir-ar să fie, *dumneata! Informaţiile*! Nu puteau fi transmise! Ce spuneai acum câteva clipe? Nu ştiu ce batalion e aşteptat pe trei iulie, dar nu ajunge acolo

până pe cinci şi oricum, e alt batalion. Cum ai numit treaba asta? O expresie tâmpită... „o subtilă modificare a posibilului”. Nu-i aşa? Ei bine, domnule general, ai încurcat-o! Masacrul de la Chasong a avut loc la câteva săptămâni după ce soţia lui MacAndrew a fost internată în spital! Nu putea să transmită informaţii nimănui! Acum, ticălosule, o să-mi spui ce s-a întâmplat! Fiindcă altfel nu mai aştept până mâine. Scrisoarea pe care am trimis-o la New York va fi citită în seara asta!

Ramirez îşi aţinti privirea în ochii lui; gura i se strâmbă.

— *Nu*! Răcni el. N-o s-o faci! Nu poţi! N-o să te las!

Întinse mâna după pistol.

Chancellor alergă spre el, aruncându-se spre trupul generalului. Umărul i se izbi de spinarea lui Ramirez, proiectându-l în perete. Ramirez înşfacă arma de ţeava, ridicând-o cu răutate. Mânerul pistolului îl lovi pe Chancellor în tâmplă. Durerea atroce îl făcu să vadă stele verzi.

Îşi înfipse mâna stângă în tunica lui Ramirez, apucându-l strâns de piept. Cu dreapta îl lovi cu putere, atacând şi apărându-se, încercând să pună mâna pe arma grea.

Simţi mânerul! Îşi repezi genunchiul în stomacul generalului, izbindu-l de perete. Puse mâna pe patul armei şi n-avea de gând să-i dea drumul! Ramirez îl lovea în neştire pe Peter. Chancellor crezu că o să se prăbuşească de durere.

Degetul lui era aproape de trăgaci! Printre mişcările bruşte ale braţelor, Peter simţi cadrul trăgaciului.

Dar nu putea să tragă! O împuşcătură i-ar fi adus acolo pe vecini! Poliţia! Dacă s-ar fi întâmplat asta, n-ar mai fi aflat nimic! Chancellor se dădu puţin înapoi, apoi ridică piciorul, trăgându-l pe militar de tunică cu toată forţa.

Genunchiul lui îl pocni în faţă pe Ramirez, dându-i capul pe spate. Generalul suflă din greu; arma îi căzu din mână; degetele i se chirciră de durere. Pistolul zbură prin cameră, lovindu-se de trusa de scris de pe birou. Peter dădu drumul

tunicii. Ramirez se prăbuşi inconştient, cu sângele curgându-i din nas.

După un minut, Peter îşi reveni în fire. Îngenunche în faţa ofiţerului până când îşi recapătă suflul, până când luminiţele ce-i jucau în faţa ochilor dispărură şi durerea din tâmple se domoli. Apoi luă pistolul.

Pe o tavă de argint aflată pe o poliţă era o sticlă de Evian. O desfăcu şi turnă apă în palmă, udându-şi faţa. Reuşi să-şi recapete echilibrul.

Turnă apa rămasă în sticlă pe faţa militarului inconştient. Lichidul curse pe podea, amestecat cu sângele din nasul generalului, colorându-se într-un roz dezgustător.

Ramirez îşi recapătă încet cunoştinţa. Peter smulse o pernă de pe un fotoliu şi o aruncă spre el. Generalul îşi şterse faţa şi gâtul cu perna, apoi se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de perete.

— Ia loc, îi ordonă Peter, arătând cu ţeava pistolului spre fotoliul de piele.

Ramirez se cufundă în fotoliu, lăsându-şi capul pe spătar.

— Târâtura. *Târfa*, şopti el.

— E deja un progres, spuse încet Chancellor. Acum câteva clipe era „nefericită”, „instabilă”.

— Aşa a fost.

— Aşa a fost sau în asta ai transformat-o dumneata?

— Trebuia să aibă stofă ca să se poată lucra, răspunse generalul. S-a vândut.

— Părinţii ei erau în China.

— Eu am doi fraţi care au emigrat în Cuba. Crezi că *fidelistas* n-au încercat să *mă* contacteze? Acum putrezesc în închisoare. Dar eu n-o să fiu compromis.

— Dumneata eşti mai puternic. Ai fost antrenat să nu te compromiţi.

— Ea era soţia unui ofiţer american! Serveau aceeaşi armată!

— Înseamnă că nu era pregătită pentru asta, nu-i aşa? În loc s-o ajuţi, ai folosit-o. Ai îndopat-o cu droguri şi ai trimis-o într-o luptă pe care n-o putea câştiga. Brown v-a etichetat cel mai bine. *Ticăloşi!*

— Strategia era optimă!

— Încetează cu tâmpeniile astea militare! Cine ţi-a dat dreptul?

— Nimeni! Eu am intuit tactica. Eu am creat strategia. Eu am controlat sursa. Ramirez se albi. Vorbise prea mult.

— Dumneata? Cuvintele lui Alison îi reveniră în minte lui Peter; o întrebase după înmormântare ce crezuse MacAndrew despre Ramirez. *Un uşuratic, nechibzuit şi prea emotiv. Absolut nedemn de încredere. Tata a refuzat de două ori să-i sprijine promovarea.*

— Au existat multe asemenea operaţii. În care au fost implicaţi alţii, fireşte. Ramirez dădea înapoi.

— Nu! Nu în cazul ăsta! interveni Chancellor. A fost numai mâna dumitale. Ce cale mai bună puteai găsi să te răzbuni pe omul care te-a catalogat drept ceea ce erai. Un nechibzuit! Un mincinos! Omul care a refuzat să te susţină în obţinerea unui grad pentru care nu aveai calificarea necesară! Ai obţinut răzbunarea prin soţia lui!

— Am *căpătat* gradul! El nu mă putea împiedica; şi nici *târfa* aia!

— Sigur că nu! L-ai făcut inofensiv prin ea! Cum ai început? Prin a te culca cu ea?

— N-a fost greu. Era o târâtură!

— Iar dumneata aveai prăjitura! O, dumneata eşti o persoană manierată! Iar după ce ţi-ai căpătat blestematul de grad, nu ţi-a mai plăcut, fiindcă ştiai cum îl obţinuseşi.

Ai căutat nişte motive ca să ascunzi situaţia asta fiindcă ştiai că nu erai calificat pentru acel grad. Nu pretinzi că eşti maior, aşa că poţi vorbi cu şefii. Nu dai doi bani pe nimeni! Ţi-e frică de grad! Eşti un escroc!

Ramirez sări din fotoliu, aprins la faţă. Chancellor îl lovi în stomac cu piciorul; Ramirez căzu înapoi în fotoliu.

— Mincinos împuţit! ţipă militarul.

— Am atins o coardă sensibilă, aşa e. Nu era o întrebare. Deodată, Peter se opri. *Târfă*? N-avea sens. Deveni evidentă o teribilă contradicţie. Stai puţin. Nu puteai să-l fi compromis pe MacAndrew în felul ăsta. Te-ar fi ucis! El n-a ştiut niciodată că soţia lui era un mesager manipulat, fiindcă nu-i puteaţi spune! Nici unul dintre voi. Trebuia să i se spună altceva; trebuia să creadă altceva. El n-a ştiut adevărul niciodată!

— Ştia că nevastă-sa era o târfă! Ştia asta!

O imagine clară apăru în mintea lui Peter. Un bărbat puternic, dar terminat, legănând în braţe o femeie nebună pe podeaua unei case izolate. Legănând-o cu dragoste, spunându-i că totul avea să fie bine. Era o nepotrivire prea mare. Indiferent de durerea pe care i-ar fi provocat-o, o soţie care se prostitua ar fi dispărut din viaţa lui MacAndrew.

— Nu te cred, spuse Chancellor.

— A văzut cu ochii lui! Trebuia să ştie!

— A văzut *ceva* cu ochii lui. I s-a spus *ceva*. Sau poate că a fost doar o aluzie. Vă pricepeţi de minune să sugeraţi ceva, fără să spuneţi lucrurilor pe nume. Nu cred că MacAndrew îşi închipuia că soţia lui era o târfă. Nu cred că s-ar fi împăcat cu ideea asta nici măcar o clipă!

— Toate indiciile erau prezente. Mentalitatea de târâtură.

Indicii. Peter se uită la Ramirez. Se apropia de adevăr, simţea asta. *Indicii*. Conform celor spuse de Alison, mama ei începuse să „se piardă” cu câteva luni înainte de criza majoră. Tatăl ei nu cunoştea motivul, aşa că pusese totul pe seama unei alterări progresive a facultăţilor ei mintale, asociind prăbuşirea finală cu un accident de pe plajă. Făcuse această legătură atât de des încât ajunsese s-o creadă şi el.

În adâncul sufletului său, acest om ar fi continuat s-o iubească, s-o protejeze, fiindcă soţia lui nu era de vină.

Orice-ar fi făcut. Forţe aflate în conflict – părinţi în mâinile duşmanului, un soţ luptând cu acel duşman în fiecare zi – o scoseseră pe acea femeie din minţi.

Şi în tot acest timp, prieteni de încredere făceau aluzie la un comportament promiscuu, pentru a-şi ascunde propriile lor acţiuni.

Aceşti colegi nu înţelegeau însă că MacAndrew era un om mult mai bun decât îşi imaginau ei. Mult mai bun şi mai plin de compasiune. Oricare-ar fi fost manifestările unei boli, aceasta trebuia dispreţuită şi nu acţiunile fiinţei umane afectate de ea.

Iar această jigodie, cu faţa însângerată şi transpirând în fotoliu, acest „control al sursei” care oferise prăjitura otrăvită până când se culcase cu soţia omului pe care îl ura, nu ştia decât să repete cuvintele *târfă* şi *târâtură*.

Aceste vorbe erau paravanul ce ascundeau adevărul.

— Ce-i aia „mentalitate de târâtură”, domnule general?

Ramirez îl privi cu atenţie; bănuia că-i întinde o capcană.

— Umbla prin cartierul Ginza. În barurile de la periferie. Agăţa bărbaţi.

— Barurile alea se aflau în partea de sud-vest a cartierului, nu-i aşa? Când am fost la Tokyo, în ‘67 încă mai erau acolo.

— Doar unele dintre ele.

— În locurile acelea se făcea trafic de droguri.

— Tot ce se poate. Mai exact, vindeau sex.

— Pe ce-l vindeau, domnule general?

— Pe ce se vinde întotdeauna.

— Pe bani?

— Normal. Şi pe plăceri.

— Nu! Nu-i normal! Soţia lui MacAndrew nu avea nevoie de bani. Sau de plăceri. Ea căuta droguri! Ai supărat-o, iar ea a încercat să şi le procure singură! Fără să se ducă la chinezi. Asta ai aflat! Şi dacă ea făcea asta, toată strategia voastră se ducea de râpă! Era de-ajuns o singură arestare

sau un scandal la Tokyo investigat de o agenţie din exterior, ca să fiţi demascaţi! Dumneata aveai cel mai mult de ascuns, nemernicule! Dar şi alţii fuseseră implicaţi. Cum spuneai mai devreme? „Au existat multe asemenea operaţii.” Toţi căutaţi acoperire, încercaţi să vă protejaţi! Peter se opri din nou, înţelegând brusc. Ceea ce înseamnă că trebuia să controlezi ce s-a întâmplat...

— S-a întâmplat! ţipă Ramirez întrerupându-l. N-avem nici un amestec! A fost găsită pe o alee din Ginza! N-am dus-o noi acolo! Ar fi putut să moară!

Imagini şi fraze se compuneau şi se descompuneau cu repeziciune în mintea lui Peter. Auzea parcă aievea cuvintele lui Alison precum răpăitul îndepărtat al unor tobe. Mama ei fusese dusă într-o după-amiază de duminică pe plaja Funabashi. Telefonul a început să sune. Era mama acasă?...

Doi ofiţeri au venit la noi cu maşina. Păreau nervoşi, agitaţi...

Era mama acasă? Era mama acasă?

Noaptea, foarte târziu, am auzit ţipete... La parter... bărbaţi... mergând grăbiţi, cu staţii de radio în mâini. Apoi uşa din faţă s-a deschis şi ea a fost adusă înăuntru. Pe o targă... Faţa ei era albă. Ochii larg deschişi priveau în gol... sângele i se prelingea pe bărbie, spre gât. Când targa a trecut pe sub o lampă, ea a încercat să se ridice, ţipând... trupul i se zbătea, însă era legată în chingi.

Iisuse! îşi zise Peter. Celelalte vorbe ale lui Alison!

Eu am strigat şi-am coborât pe scări, dar un... maior negru... m-a oprit, m-a luat în braţe şi m-a ţinut strâns.

Un maior negru!

Militarul negru trebuie să se fi aflat în josul scării, lângă lampă! Pe *el* îl văzuse mama lui Alison! Chancellor îşi aminti alte cuvinte. Un ordin răcnit spre el de către un om chinuit, douăzeci şi doi de ani mai târziu, într-o după-amiază, în încercarea de a proteja femeia iubită, care fusese scoasă

din minţi de o întâmplare atât de cumplită încât i se întipărise pentru totdeauna în memorie.

Stai cu faţa în lumină! Nu-i ceruse asta ca pe o dovadă că era alb şi nu oriental, ci pentru a demonstra că nu avea pielea *neagra*!

Pe mama lui Alison n-o torturaseră agenţii chinezi care trimiteau un mesaj serviciului de informaţii al armatei. Fusese violată! Într-un bar de la periferia celei mai promiscue zone din Ginza, unde venise pentru a lua legătura cu cineva. Fusese târâtă pe o alee şi violată!

— O, Doamne, şopti Peter, cuprins de repulsie. Asta i-ai spus lui. Cu asta l-ai tot bătut la cap; situaţia asta ai exploatat-o. Ea a fost violată de negri în timp ce încerca să găsească un om de legătură într-un bar.

— Ăsta e adevărul!

— În locurile alea, putea să fi fost oricine! *Oricine*! Dar n-a fost aşa, căci *ai profitat* de ocazie! Ai dat vina pe negri! O, *Iisuse*! Era tot ce putea face Peter ca să se stăpânească. Îi venea să-l ucidă sau să-l mutileze, atât de adâncă era sila faţă de acel om. Nu trebuie să-mi mai spui restul. Lucrurile sunt clare! E vorba de informaţia care lipseşte din dosarul lui MacAndrew. Care se află în dosarul lui Hoover! După ce soţia lui a fost internată în spital, ai vrut să fii sigur că l-au trimis înapoi în Coreea. Dar nu la unitatea lui! La alta! La comanda unei unităţi de negri! Apoi le-ai transmis cumva chinezilor planurile bătăliei – strategia *reală*! Era atât de evident! Soţia unui ofiţer e violată, scoasă din minţi de către negri, aşa că el îşi supune soldaţii negri unui tir ucigaş, gata să moară şi el la nevoie, dar, mai presus de orice, răzbunându-se! O capcană întinsă de propriii lui camarazi! Sute de oameni ucişi, sute de dispăruţi, pentru ca adevărul despre ce i-ai făcut soţiei lui şi probabil, altor zeci ca ea să rămână ascuns! Asta i-ai rezervat lui: viol şi genocid! Despre primul n-ar fi vorbit, pe al doilea nu l-a înţeles. Dar şi-a dat seama de legătura dintre ele! Asta trebuie să-l fi paralizat!

— Minciuni! Ramirez dădea spasmodic din cap. Nu aşa s-au petrecut lucrurile. Ai ticluit o minciună teribilă!

Peter îl urmări pe brigadier, cuprins de o aversiune cumplită.

— *Arăţi* ca un om care a auzit o minciună, zise el sarcastic. Nu, domnule general, tocmai ai auzit adevărul. Ai fugit de el vreme de douăzeci şi doi de ani.

Ramirez clătina şi mai tare din cap, negând cu înverşunare.

— Nu există dovezi!

— Există întrebări. Care generează alte întrebări. Aşa funcţionează sistemul. Oameni de rang înalt ne trădează pe noi, cei care i-am pus acolo. *Nişte ticăloşi*! Chancellor îşi repezi mâna stângă în jos şi-l înhaţă pe Ramirez de cămaşă, trăgându-l în faţă, cu pistolul la câţiva centimetri de ochii acestuia. Nu vreau să mai vorbesc cu dumneata. Mă dezgusti! Cred că aş putea să apăs pe trăgaci şi să te împuşc, iar asta mă sperie de moarte. Aşa că o să faci exact ce-o să-ţi spun, altfel n-o să mai apuci ziua de mâine. Te duci la telefon, vorbeşti cu cei care l-au luat pe maior şi le spui să-i dea drumul. Acum!

— Nu!

Dintr-o singură mişcare rapidă, Peter îl plesni pe Ramirez peste faţă cu ţeava Coltului. Pielea fu sfâşiată; o dâră de sânge apăru pe obrazul militarului. Chancellor nu simţi nimic. Era ceva înfricoşător în absenţa oricărei reacţii din partea sa.

— Dă telefon.

Ramirez se ridică încet în picioare, cu ochii la armă, pipăindu-şi cu mâna rana de pe obraz.

— Sunt generalul Ramirez. V-am chemat la locuinţa mea la ora optsprezece pentru a face o arestare. Reţinutul este un anume maior Brown. Eliberaţi-l.

Ramirez asculta ce-i spunea vocea. Peter înfipse ţeava pistolului în tâmpla brigadierului.

— Fă cum ţi-am spus, zise Ramirez. Adu-l pe maior la maşina lui. Puse receptorul în furcă şi rămase cu mâna pe el.

Va ajunge curând aici. Arestul poliţiei militare e la zece minute distanţă.

— Adineauri ţi-am spus că nu mai vreau să vorbesc cu dumneata, însă m-am răzgândit. O să-l aşteptăm pe Brown, iar dumneata o să-mi spui tot ce ştii despre dosarele lui Hoover.

— Nu ştiu nimic.

— Pe dracu'! Voi înotaţi în chestia asta ca în nişte nisipuri mişcătoare. Sunteţi blocaţi în ele. Aţi îndepărtat din dosarul lui MacAndrew documente referitoare la o perioadă de opt luni din activitatea lui.

— Asta-i tot ce-am făcut.

— Opt luni! Iar datele corespund cu evenimentele care au declanşat incidentul de la Chasong. Toate materialele acuzatoare. Apoi a venit masacrul în care MacAndrew a trimis valuri de soldaţi negri la moarte sigură. Totul, în afară de adevăr! Ştiai unde aveau să ajungă materialele alea!

— Nu de la început. Generalul vorbea aproape în şoaptă.

La început s-a aplicat procedura standard. Toate informaţiile compromiţătoare despre candidaţii la o funcţie în Statul Major sunt îndepărtate şi depuse în arhivele serviciului secret al armatei. Cineva a considerat procedura asta periculoasă; le-a dirijat spre ASP.

— Ce-i asta?

— Analiza Sistemelor Psihiatrice. Până de curând, anumiţi agenţi ai FBI-ului aveau acces acolo. ASP se ocupă de dezertori, posibilităţi de şantaj al ofiţerilor superiori, spionaj.

De o sumedenie de lucruri.

— Deci ştiai că documentele se află în dosarele lui Hoover!

— Am aflat ulterior!

— Cum?

— Printr-un om pe nume Longworth. Era un agent FBI pensionat, care trăia în Hawai. S-a întors – doar pentru o zi, poate două, nu-mi amintesc – şi l-a avertizat pe Hoover că avea să fie ucis. Pentru dosarele lui. Hoover şi-a ieşit din minţi. Le-a cercetat cu atenţie, căutând ceva ce l-ar fi putut conduce la identificarea asasinilor. A dat peste Chasong, iar noi am primit un telefon. Am jurat că n-aveam nici un amestec. I-am oferit garanţii, protecţie, orice. Hoover voia doar ca noi să ştim ce aflase el. Pe urmă, desigur, a fost ucis.

Peter scăpă arma din mână. Metalul lovindu-se de lemn făcu un zgomot puternic, aspru, dar el nu-l auzi. Auzea doar ecoul ultimelor cuvinte ale generalului.

Pe urmă, desigur, a fost ucis... Pe urmă, desigur, a fost ucis... Pe urmă, desigur, a fost ucis.

Rostite de parcă incredibila informaţie n-ar fi părut cutremurătoare sau măcar şocantă, nici înspăimântătoare şi nici măcar neobişnuită. Ca şi cum ar fi fost un lucru ştiut de toată lumea – date înregistrate şi acceptate, intrate astfel în istorie.

Dar nu era ceva real. Alte lucruri ţineau de domeniul realităţii, dar nu ăsta. Nu asasinatul. Asta era o fantezie, o ficţiune care-l azvârlise într-un coşmar, însă reprezenta singurul lucru care nu se petrecuse!

— Ce-ai spus?

— Nimic din ce nu ştiai, zise Ramirez, uitându-se la pistolul aflat pe podea, lângă pantofii lui.

— Hoover a murit în urma unui stop cardiac. Medicii au diagnosticat o boală cardiovasculară. Aşa a murit! Era bătrân!

Chancellor vorbea pe un ton precipitat. Generalul îl privi pe Peter în ochi.

— Îţi baţi joc de mine. Nu s-a făcut autopsie. Amândoi ştim foarte bine de ce.

— Spune-mi dumneata. Presupune că eu nu ştiu nimic. De ce nu s-a făcut autopsie?

— Ordin de la O mie şase sute.

— De la cine?

— Casa Albă.

— De ce?

— Ei l-au ucis. Dacă n-au făcut-o ei, cel puţin aşa îşi închipuie. Cred că cineva de acolo e autorul. Sau a pus pe altcineva. Acolo se dau ordine ciudate, foarte ambigue. Eşti fie în echipă, fie nu; înveţi să înţelegi ce se spune. Trebuia să fie ucis. Ce contează cine a făcut-o?

— Din cauza dosarelor?

— Parţial. Alea sunt documente; pot fi arse, distruse. E vorba despre unităţile de intervenţie. Merseseră prea departe.

— Unităţi de intervenţie? Ce vrei să spui?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chancellor! Ştii ce vreau să spun, altfel n-ai mai fi aici! N-ai fi făcut ce-ai făcut!

Peter îl înşfacă pe Ramirez de cămaşă.

— Ce sunt unităţile de intervenţie? Ce-au fost unităţile de intervenţie ale lui Hoover?

Generalul avea o privire stinsă. Lăsa impresia că nu-i mai pasă de nimic.

— Echipe de asasini, zise el. Oameni însărcinaţi să rezolve nişte situaţii în care anumite persoane erau ucise. Fie provocând acte de violenţă ce-ar fi determinat intervenţia poliţiei locale sau a gărzii naţionale, fie angajând psihopaţi, criminali cunoscuţi sau potenţiali, să facă treabă, pentru ca ulterior să-i lichideze. Echipele erau separate în interiorul Biroului. Nimeni nu ştie cât de departe au mers. Cât de departe trebuiau să meargă. Ce asasinate îi puteau fi atribuite lui Hoover. Sau cine avea să fie considerat următorul duşman.

Încet, privindu-l neîncrezător în timp ce durerea din tâmple devenea tot mai puternică, Chancellor îi dădu

drumul generalului. Luminiţe orbitoare îi apărură din nou în faţa ochilor.

Unităţi de intervenţie! *Echipe de călăi*!

Propriile lui cuvinte îi reveniră în minte. Văzu pagina şi o citi cu ochii minţii, chinuit de durere.

— Ştiai despre aceste... echipe ale morţii?

— Au existat zvonuri.

— Dumneata ce-ai auzit?

— Nimic exact. Nu existau dovezi... Hoover organiza totul. Acţionează în secret... Pentru ca nimeni să nu iasă din rând.

— Gestapo!

— Dumneata ce-ai auzit?

— Doar că existau soluţii finale...

— Finale... O, Doamne.

— Dacă am fi avut nevoie de o ultimă, copleşitoare, justificare, cred că acum ea există. Hoover va fi ucis peste două săptămâni, socotind de luni, iar dosarele vor fi rechiziţionate.

Totul era adevărat. Aşa fusese de la început. Doamne Sfinte, nu fusese o ficţiune! J. Edgar Hoover nu avusese parte de moartea naturală a unui bătrân. Murise asasinat.

Şi deodată, Peter ştiu exact cine pusese la cale acel asasinat. Nu fusese Casa Albă. Era vorba despre un grup de oameni respectabili, care luau decizii de o asemenea importanţă, încât deveneau deseori forţa nevăzută ce conducea naţiunea.

— Nu puteţi face asta! Aveţi tot ce vă trebuie. Daţi-l în judecată! Aduceţi-l în faţa instanţei! În faţa întregii ţări!

— Nu înţelegi... Nu există nici o instanţă în ţară, nici un judecător, nici un membru al Camerei Reprezentanţilor sau al Senatului, nici preşedinte sau vreun membru al

cabinetului său care să-l dea în judecată. E ceva mai presus de asta.

— Nu, nu e! Există legi!

— Există dosarele... Ar fi contactaţi oameni... de către alţii, care trebuie să supravieţuiască...

— Atunci nu sunteţi mai buni decât el.

Totul era adevărat.

Inver Brass ceruse moartea lui J. Edgar Hoover, iar ordinul fusese executat.

Totul se petrecu atât de repede, încât Chancellor nu putu reacţiona decât printr-o răsucire laterală a corpului. Simţi mâinile în piept, apoi umărul lui Ramirez lovindu-l în coaste.

Căzu, întorcându-se pe o parte pentru a evita a doua izbitură, însă era prea târziu.

Generalul căzuse în genunchi, cu mâna întinsă către pistolul de pe podea. Îl înhaţă şi-l răsuci în mână, cu degetele întinse pe mâner, verificând instinctiv cu degetul mare piedica.

Ridică arma.

Peter îşi spuse că, dacă trebuia să moară în clipa aceea, încercase să evite moartea. Sări în picioare şi se aruncă asupra generalului.

Din nou fu prea târziu. Bubuitura exploziei făcu să vibreze aerul din cameră. Sânge şi ţesuturi se lipiră de peretele alăturat.

Fumul din ţeava se ridică într-un nor de miros înţepător.

Sub Peter, militarul era mort. Generalul de brigadă Ramirez, care controlase sursa din Chasong, îşi zburase creierii.

CAPITOLUL PATRUZECI

Împuşcătura – explozia – fusese atât de asurzitoare încât trebuie să se fi auzit la mare distanţă. Cineva o să cheme poliţia. Nu trebuia să fie văzut părăsind casa. Nu-i rămânea decât să iasă rapid prin spate, în întuneric, printre umbre.

Alergă cuprins de panică printr-un hol îngust, spre o bucătărie mică. Traversă clătinându-se podeaua pardosită cu gresie către uşa din spate, o deschise prudent şi ieşi ocolind uşa şi lipindu-se cu spatele de zidul casei.

Clădirea din faţa lui era despărţită de locuinţa lui Ramirez printr-un gard viu, înalt; dincolo de garaj se zărea o alee.

Peter sări de pe unica verandă din spate pe peluză şi alergă spre gard, croindu-şi drum cu umerii printre ramurile stufoase, până când ajunse de partea cealaltă. Coborî în goană aicea spre stradă, o luă la stânga şi continuă să alerge. Triumphul lui Brown era lângă clădirea următoare, în spatele străzii lui Ramirez. La colţ, o luă din nou la stânga; o sirenă vuia în depărtare, apropiindu-se. Peter încetini pasul, arborând un aer nepăsător; poliţia ar fi oprit cu siguranţă un om alergând după ce fusese alertată că se auzise o împuşcătură.

Ajunse la Triumph şi se strecură înăuntru. Prin geamul din spate văzu o mică mulţime agitată, adunată pe peluza din faţa casei lui Ramirez. Luminile unei maşini de patrulare însoţiră vuietul sirenei.

Auzi sunetul altui motor, venind din direcţie opusă. Se întoarse; era vehiculul poliţiei militare. Opri alături de Triumph, Brown coborî şi luă cheile de la unul dintre soldaţi.

Aceştia îl salutară pe maior, dar el nu le răspunse. Maşina armatei plecă.

— Bun. Te-ai întors, zise Brown, deschizând uşa.

— Trebuie Să plecăm de-aici! Imediat!

— Care-i problema? Ce-i cu lumea...

— Ramirez a murit.

Brown nu zise nimic. Trecu la volan şi ambala motorul.

Porniră în viteză, când, deodată, văzură îndreptându-se spre ei o limuzină, cu faruri orbitoare şi profilul unui rechin uriaş ce încerca să se strecoare prin ape întunecate. Peter nu se putu stăpâni; se uită pe geam în timp ce automobilul trecea pe lângă ei.

Şoferul privea înainte, preocupat să ajungă cât mai repede la destinaţie. Prin geamul din spate, Chancellor văzu că se îndrepta spre casa lui Ramirez.

Şoferul era negru. Peter închise ochii, încercând să-şi adune gândurile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brown, cotind spre vest, către autostradă. Tu l-ai omorât?

— Nu. Aş fi putut, dar n-am făcut-o. Ai avut dreptate; s-a împuşcat. N-a rezistat presiunii psihice. El e răspunzător pentru masacrul de la Chasong. S-au înţeles să păstreze secretul asupra tratamentului aplicat soţiei lui MacAndrew.

Brown rămase o vreme tăcut. Când vorbi, din tonul său răzbătea un profund dispreţ.

— *Ticăloşii*!

— Dacă povestea soţiei lui MacAndrew ar fi fost dezvăluită, s-ar fi ajuns la demascarea altor zeci de operaţiuni similare. A altor experimente. Ştiau foarte bine ce făceau.

— Ramirez a recunoscut?

Peter se uită la Brown.

— Nu în mod făţiş. Dar cel mai uluitor mi se pare restul. Nu sunt sigur că pot rosti cuvintele. Atât de incredibil e.

— Dosarele lui Hoover?

— Nu. Hoover. A fost asasinat! Ăsta-i adevărul!

— Stai puţin. Parcă Varak ţi-a spus că *era* o minciună.

— Minţea! Îl proteja...

Peter se opri. *Varak. Specialistul*. Omul cu o sută de arme, cu zeci de chipuri... cu diverse nume. *Doamne*! Adevărul fusese sub ochii lui, iar el nu-l văzuse! Longworth! Varak îşi luase numele agentului Longworth în noaptea de întâi mai. Nu era altcineva. Varak dându-se drept Longworth fusese unul din cei trei oameni, imposibil de depistat, care intraseră la FBI în noaptea de dinaintea morţii lui Hoover – ceea ce însemna că ei ştiau de iminenţa sfârşitului acestuia! Găsiseră jumătate din dosarele dispărute; asta era adevărat. Iar Varak îşi dăduse viaţa pentru a le descoperi pe celelalte, apoi îl protejase pe Bravo; se sacrificase pentru a-l salva pe extraordinarul diplomat cunoscut lumii drept Munro St. Claire.

Varak fusese asasinul lui Hoover! Ce spusese Frederick Wells? *Varak a fost ucigaşul, nu Inver Brass... Eu pot şi o să pun întrebări stânjenitoare... de la zece aprilie până în noaptea de întâi mai... Varak deţine acele dosare!*

Iar asta însemna că Munro St. Claire se afla în posesia dosarelor. *Însuşi* Varak fusese minţit, manipulat!

De către Bravo, mentorul său.

Şi acum, cultul lui Chasong îşi concentrase atenţia asupra lui Ramirez. Cultul căpătase influenţă şi putere de la Munro St. Claire, care îl folosise pe Varak la fel ca pe oricare altă persoană. Inclusiv pe un anume Peter Chancellor.

Totul avea să se sfârşească. Forţele se apropiau, ciocnindu-se, aşa cum spusese Carlos Montelan că urma să se întâmple. Totul o să se încheie în noaptea aceea, într-un fel sau altul.

— O să-ţi spun tot ce ştiu, zise el. Mergi spre Arundel; nu putem fi urmăriţi. O să stăm de vorbă pe drum. Vreau să stau cu Alison. După ce ajungem acolo, te rog să-mi dai maşina ta. Aştepţi puţin, pe urmă îl suni pe Munro St. Claire la Washington. Spune-i că o să ne întâlnim la casa lui Genesis de lângă golf. Trebuie să vină singur. Eu o să-l supraveghez; n-o să mă găsească dacă nu e singur.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

De la ţărmul apei se înălţa zgomotul valurilor izbindu-se de stânci. Peter stătea întins pe iarba umedă. Aerul era rece, ca şi pământul, iar vântul bătea în rafale dinspre golf, şuierând printre arborii înalţi ce mărgineau pajiştea. Un om care-l trădase, despre care crezuse că era prietenul lui, îl învăţase multe lucruri, chiar prin acea trădare.

De aceea stătea în acel loc, cu ochii la poarta de piatră de la intrare, aflată la cincizeci de metri distanţă şi la drumul de dincolo de ea.

Când stabileai un contact, poziţionarea era cel mai important lucru. Trebuia să te protejezi, astfel încât să observi orice vehicul care se apropia; şi să-ţi asiguri o retragere rapidă, de nedepistat.

Prietenii erau duşmani, iar duşmanii te învăţau strategii cu care să-i înfrunţi. Asta făcea parte din nebunia care devenise atât de reală.

Văzu farurile la distanţă, cam la opt sute de metri în faţă. Peter nu era sigur, dar luminile păreau să se balanseze în sus şi-n jos. Din când în când, arătau stabilizate, de parcă maşina s-ar fi oprit, pentru ca în clipa următoare să se mişte iarăşi dintr-o parte în cealaltă. În alte împrejurări, îşi zise Chancellor, ar fi putut crede că urmărea un şofer beat, încercând să ajungă acasă. Era oare posibil ca puternicul manipulator de oameni şi guverne să fi băut? Ramirez îşi zburase creierii fiindcă cedase nervos. Oare revelaţiile despre Inver Brass reprezentau mai mult decât voia să asculte St. Claire cu mintea limpede?

Automobilul intră şovăitor pe poartă. Peter rămase cu răsuflarea tăiată, cu ochii aţintiţi asupra teribilei imagini. Era un Mark IV Continental argintiu! Faptul că St. Claire

venise cu el la confruntarea dintre ei îi confirma faptul că omul, ca şi vehiculul, era un monstru.

Urmări obscenitatea argintie cotind pe aleea circulară, spre treptele largi de la intrare; apoi îşi îndreptă privirea spre drum, dincolo de stâlpii porţii. Se uită cu atenţie în noapte. Nu se vedeau nici faruri, nici forme negre în întunericul cenuşiu, care să fi trădat prezenţa unui vehicul ce mergea cu farurile stinse.

Rămase pe iarbă aproape cinci minute, urmărindu-l cu privirea pe St. Claire. Diplomatul ieşise din maşină, urcase treptele şi se dusese la capătul verandei. Stătea lângă balustradă, uitându-se la apele golfului.

Alt om, un om plin de compasiune, stătuse pe un doc pescăresc, privind o altă întindere de apă, cu douăsprezece ore în urmă. În zori. Acel om murise, prins în cursă de un duşman, doborât de nişte fanatici care se supuneau instrucţiunilor unui monstru.

Chancellor era mulţumit: Munro St. Claire venise singur. Peter se ridică din iarbă şi traversă pajiştea spre veranda casei victoriene. St. Claire rămăsese lângă balustradă; Chancellor se apropie de el pe dedesubt. Vârî mâinile în buzunare şi scoase pistolul lui Brown cu mâna dreaptă şi lanterna cu stânga. Când se află la vreo doi metri, le ridică pe amândouă spre St. Claire şi aprinse lanterna.

— Ridică mâna dreaptă, îi ordonă el. Cu stânga aruncă-mi cheile de la maşina dumitale.

Trecură câteva secunde înainte ca ambasadorul să răspundă. Părea uluit. Brusca apariţie a lui Chancellor, lumina orbitoare, instrucţiunile răcnite din întuneric îl paralizaseră câteva clipe. Peter era recunoscător pentru lecţiile primite de la un duşman.

— Nu am cheile la mine, tinere. Sunt în maşină.

— Nu te cred, zise furios Chancellor. Dă-mi cheile!

— Îţi sugerez să ne întoarcem la maşină şi să te convingi. Dacă vrei, ţin amândouă mâinile ridicate.

— Aşa să faci.

Cheile erau în contactul Continentalului. Chancellor îl ţinu pe bătrân lângă capotă în timp ce-i controla buzunarele. St. Claire nu era înarmat. Lucrul acesta i se părea uimitor, ca şi lăsarea cheilor în contact. Un automobil era un mijloc de evadare; liderul de la Inver Brass trebuia să ştie lucrul ăsta.

Stingând lanterna, Peter înfipse ţeava pistolului în spinarea lui St. Claire. Urcară treptele şi se duseră pe veranda din faţă. Îl întoarse pe bătrân cu spatele la balustradă şi se aşeză în faţa lui.

— Dacă am întârziat, te rog să mă ierţi, spuse ambasadorul. N-am mai condus maşina de aproape doisprezece ani. Am încercat să-i explic asta la telefon prietenului dumitale necunoscut, dar nu m-a ascultat.

Afirmaţia lui St. Claire avea sens. Explica legănatul farurilor pe şosea. Dovedea şi faptul că St. Claire era speriat. În caz contrar, nu şi-ar fi asumat asemenea riscuri, conducând noaptea pe autostrăzi şi drumuri lăturalnice.

— Totuşi, ai venit, nu-i aşa?

— Ştiai că nu puteam refuza. Mi-ai găsit omul. Ai descoperit transmiţătoarele. Îmi închipui că mi le puteau pune şi mie.

— Serios?

— Nu sunt expert în astfel de lucruri. Varak era, dar eu nu sunt. Nici măcar nu ştiu cum au fost obţinute.

— Mi se pare greu de crezut. Omul care conduce Inver Brass are mult mai multe resurse.

St. Claire îşi îndreptă spatele în întuneric. Rostirea numelui părea să-l doară.

— Prin urmare, ţi s-a spus.

— Te surprinde? Ţi-am zis că ştiu identităţile lui Venice, Christopher, Paris şi Banner. Şi pe a lui Bravo. De ce nu şi Inver Brass?

— Cât de mult ai aflat până acum?

— Destul cât să mă sperie de moarte. Patruzeci de ani, nenumărate milioane. Oameni necunoscuţi care au condus ţara.

— Exagerezi. Noi am ajutat ţara în perioadele de criză.

Asta e realitatea.

— Cine stabilea ce era o criză? Dumneata?

— Crizele au calitatea de a fi evidente.

— Nu întotdeauna. Nu pentru toată lumea.

— Am avut acces la informaţii de care nu dispunea „toată lumea”.

— Şi acţionaţi ţinând seama de ele în loc să le faceţi publice.

— În esenţă, era vorba de acte de caritate. La urma urmei, pentru binele acestei „lumi” la care te referi. N-am acţionat niciodată în interes personal.

St. Claire ridică vocea, pledând în favoarea lui Inver Brass.

— Există modalităţi de a face acte caritabile făţiş. De ce nu le-aţi folosit?

— Genul ăsta de caritate nu atacă niciodată rădăcina răului.

— Iar rădăcina răului trebuie lăsată la aprecierea celor aleşi s-o înţeleagă, despre asta e vorba?

— Simplifici prea mult punctul nostru de vedere şi ştii asta, domnule Chancellor.

— Ştiu că mai curând mi-aş încerca norocul cu un sistem imperfect pe care l-aş putea înţelege decât cu unul invizibil.

— Astea sunt sofisme. E foarte uşor pentru dumneata să invoci argumente de ordin civic, dar chiar în timp ce-o faci, mii de nemulţumiri de răspândesc inexorabil în lume. Dacă ar convinge, s-ar produce o explozie de violenţă mai presus de imaginaţia dumitale. Când se va întâmpla asta, libertatea de alegere va fi eliminată pentru a se instaura un regim adecvat. Aşa se petrec lucrurile. De-a lungul anilor,

noi am încercat să controlăm răspândirea acestor nemulţumiri. Ai fi vrut să ne împiedici?

Peter fu de acord cu logica lui St. Claire, conştient de faptul că acest om strălucit, dar nesincer, arborând masca bunătăţii, îl obliga să se apere, îndepărtându-l de mobilul confruntării dintre ei. Trebuia să-şi amintească faptul că St. Claire era un monstru.

— Există şi alte căi, zise el. Alte soluţii.

— S-ar putea, dar nu cred că o să le găsim în timpul vieţilor noastre. Cu siguranţă, nu într-al vieţii mele. Poate că prevenirea violenţei pe care o sperăm rezidă în procesul căutării de soluţii.

Peter atacă dintr-o dată.

— Totuşi, aţi găsit o soluţie bazată pe violenţă, nu-i aşa?

La urma urmei, tentaţia era adevărul.

— Care soluţie?

— L-aţi ucis pe Hoover! Inver Brass a ordonat asasinarea lui!

La auzul cuvintelor, St. Claire înţepeni; din gât îi ieşi un scurt strigăt înăbuşit. Siguranţa lui se topi. Devenise brusc un bătrân acuzat de o crimă teribilă.

— Unde ai...? Cine...? Nu putea articula întrebarea.

— Deocamdată nu contează. Important e faptul că ordinul a fost dat şi executat. Aţi omorât un om fără proces, fără să cereţi verdictul unei instanţe. Asta ne separă de o mare parte a acestei lumi, domnule ambasador. De acea violenţă pe care o urâţi atât de mult.

— Au existat motive întemeiate!

— Faptul că vedeaţi în el un ucigaş? Că auziserăţi de echipele lui de asasini, aşa-numitele „unităţi de intervenţie”?

— În mare măsură, da!

— Nu e suficient. Dacă ştiaţi asta, trebuia s-o fi spus! Voi toţi.

— Nu se putea proceda în felul ăsta. Ţi-am spus. Au existat nişte motive.

— Alte motive, vrei să spui?

— Da!

— Dosarele?

— Pentru numele lui Dumnezeu, da! Dosarele!

— Nu puteţi face asta! Aveţi tot ce vă trebuie. Îl daţi în judecată! Îl aduceaţi în faţa instanţei! În faţa întregii ţări! Există legi!

— Există dosarele... Ar fi contactaţi oameni... de către alţii, care trebuie să supravieţuiască...

— Atunci nu sunteţi mai buni decât ei.

— Sunteţi mai buni decât era el, zise Chancellor încet.

— Am crezut din toată inima şi cu tot sufletul că suntem. St. Claire trecuse de prima undă de şoc; îşi regăsea parţial controlul pierdut. Nu-mi vine să cred. L-am înţeles complet greşit pe Varak.

— Nu încerca să mă duci, răspunse Peter cu răceală. Dispreţuiesc tot ce-a fost el, dar Varak şi-a dat viaţa pentru dumneata. Adevărul e că dumneata l-ai indus în eroare.

— Niciodată!

— Tot timpul! Varak era „Longworth”, iar „Longworth” s-a aflat în sediul FBI-ului în noaptea când a fost ucis Hoover. Varak a luat dosarele! Ţi le-a dat dumitale!

— Pe cele de *A* la *M*, da! N-am negat niciodată asta. Au fost distruse. Nu şi pe cele de la *M* la *Z*! Au dispărut.

— Nu! Varak spunea că dispăruseră fiindcă asta voiai dumneata să creadă el!

— Eşti nebun, şopti St. Claire.

— Au mai fost doi oameni cu Varak în acea noapte! Unul dintre ei – poate că amândoi lucrau împreună – a golit şi a răsturnat mapele, sau le-a amestecat, ori doar a minţit. Nu ştiu cum, dar aşa s-au petrecut lucrurile. Ştiai că Varak n-ar fi fost compromis în legătură cu dosarele, aşa că te-ai ocupat de el.

St. Claire îşi scutură capul, cu o expresie chinuită.

— Nu. Te înşeli. Ipoteza e plauzibilă, chiar ingenioasă, recunosc asta. Dar pur şi simplu nu corespunde realităţii.

— Cei doi oameni au dispărut! Aveau nume de acoperire, aşa că e imposibil de aflat identităţile lor!

— Cu alt scop! Hoover trebuia eliminat. Ţara n-ar fi suportat nici măcar aluzia unui alt asasinat. S-ar fi creat haos; ceea ce ar fi dat apă la moară fanaticilor care vor să conducă acest guvern violând toate principiile constituţionale! Nu puteam lăsa urme. Te rog să mă crezi!

— Ai minţit tot timpul. Mi-e imposibil să te mai cred.

St. Claire făcu o pauză, adâncindu-se în gânduri.

— Poate că am să te conving de contrariu. Explicându-ţi de ce, apoi fâcând un pas mai departe: punându-mi viaţa şi tot ce-am însemnat eu mai bine de cincizeci de ani în mâinile dumitale.

— Mai întâi scopul, zise Peter cu asprime. De ce a fost ucis Hoover?

— El deţinea funcţia de conducător absolut al unui guvern propriu. Nu exista o structură de comandă coerentă. Guvernul lui era amorf, neorganizat; Hoover îl menţinea în mod deliberat în starea asta. Ajunsese să comită ilegalităţi dintre cele mai grave. Nimeni nu ştia exact până unde mersese, dar erau suficiente dovezi ale crimelor despre care vorbeai; noi ştiam despre şantaje. S-a ajuns până la Biroul Oval. Toate astea puteau, doar ele, să justifice decizia, dar a mai existat un aspect care a făcut-o irevocabilă. Se organiza o structură amorfă de comandă atât în interiorul, cât şi în afara Biroului. Oameni imorali, fără principii se învârteau în jurul directorului, flatându-l, linguşindu-l, pretinzând că-l venerează. Aveau un singur obiectiv: dosarele lui Hoover. Cu ele ar fi putut conduce ţara. Omul trebuia eliminat înainte de a apuca să încheie vreun pact.

St. Claire se opri. Obosise; propriile-i îndoieli i se citeau pe faţă.

— Nu sunt de acord cu dumneata, zise Peter, dar lucrurile s-au mai limpezit. Cum ai de gând să pui în mâinile mele cincizeci de ani de carieră?

St. Claire respiră adânc.

— Eu cred în instinctul omului, în anumite momente, de a percepe adevărul, indiferent cum. După toate probabilităţile, acum ne aflăm într-un asemenea moment. Doar doi oameni de pe faţa pământului au cunoscut fiecare detaliu al asasinării lui Hoover. Cel care a conceput planul şi cu mine. Omul acela a murit; s-a stins în faţa dumitale. Eu am rămas. Acel plan e pentru dumneata dovada finală, deoarece nici o strategie concepută de oameni nu e perfectă; rămâne întotdeauna ceva neîndeplinit, în caz că alţii ar şti unde să caute. Dezvăluindu-ţi dumitale acest plan, nu numai că-mi pun existenţa în mâinile dumitale, dar – ceea ce este mult mai important – las activitatea mea de-o viaţă la dispoziţia dumitale. Ce-o să faci dumneata cu ea înseamnă mai mult decât timpul care mi-a rămas de trăit, îmi oferi şansa de a încerca să te conving?

— Dă-i drumul.

În vreme ce St. Claire vorbea, Peter deveni conştient de implicaţiile mărturiei sale. Ambasadorul avea dreptate în două privinţe. Chancellor ştia instinctiv că auzea adevărul şi dincolo de această certitudine, pricepu că uciderea lui Hoover putea fi confirmată. St. Claire nu dădea nume – în afară de cel al lui Varak – dar se putea presupune că identităţile persoanelor implicate nu erau greu de descoperit.

O actriţă al cărei soţ fusese distrus în timpul demenţei Mccarthy; doi foşti specialişti în comunicaţii maritime, amândoi experţi în electronică şi interceptări telefonice, unul dintre ei fiind trăgător de elită; un agent al serviciului britanic MI6, cunoscut pentru colaborarea susţinută cu Consiliul Naţional de Securitate în timpul crizei Berlinului; un chirurg american ce trăia la Paris, un socialist expatriat al cărui fiu şi soţie fuseseră ucişi într-un accident de o

maşină a FBI-ului implicată într-o supraveghere ilegală. Aceasta fusese echipa. Planul în sine reprezentase opera unui geniu al serviciilor de informaţii, care avusese subtilitatea să includă în el până şi numele unui consilier al Casei Albe.

Asta explica raţionamentul lui Ramirez: *Nu s-a făcut autopsie... Ordin de la O mie şase sute... Casa Albă... L-au ucis... Dacă n-au comis ei asasinatul, cel puţin aşa îşi închipuie. Cred că cineva de acolo a făcut-o. Sau a pus pe altcineva.*

Ce minte formidabilă avusese Varak!

St. Claire termină, epuizat.

— Ţi-am spus adevărul? Mă crezi acum?

— Până acum, da. Mai e un pas de făcut. Dacă simt vreo minciună, aceasta anulează tot ce mi-ai zis. E corect aşa?

— Nu mai există minciuni. Nu faţă de dumneata. E corect.

— Care-i înţelesul lui Chasong?

— Nu ştiu.

— N-are nici o semnificaţie?

— Dimpotrivă. Varak îi spunea o „momeală”. El credea că asta era cheia care ne-ar fi ajutat să aflăm identitatea trădătorului din Inver Brass.

— Fii mai explicit!

St. Claire respiră adânc, oboseala sa fiind şi mai vizibilă.

— E în legătură cu MacAndrew. La Chasong s-a întâmplat ceva ce l-a discreditat. De aici şi apelativul „Cuţitarul Mac, ucigaşul din Chasong”. S-au pierdut foarte multe vieţi. MacAndrew a fost făcut răspunzător. O dată vina stabilită, era de aşteptat ca lucrurile să se oprească aici. Varak credea că nu s-a întâmplat aşa. Intuia că era vorba despre altceva, în care fusese implicată soţia lui MacAndrew.

— Ai aflat care era componenţa trupelor de la Chasong?

— Componenţa?

— Componenţa rasială.

Chancellor îl privea cu atenţie pe bătrân.

— Nu. N-am ştiut că există ceva precum „componenţa rasială”.

— Dacă ţi-aş spune că listele cu pierderile de la Chasong se numără printre cele mai bine păzite secrete din arhivele armatei; că sute de oameni au fost ucişi, apoi înregistraţi drept dispăruţi, că doar treizeci şi şapte de oameni au supravieţuit, dintre care şase sunt internaţi într-un ospiciu; că ceilalţi treizeci şi unu se află în tot atâtea spitale diferite de pe întreg cuprinsul ţării. Ţi-ar spune ceva toate astea?

— Ar fi o confirmare în plus a paranoiei care există la Pentagon. Cu nimic deosebită de regimul lui Hoover la FBI.

— Asta-i tot?

— Vorbim despre vieţi pierdute. Poate că *paranoia* e un termen prea abstract.

— Aşa zic şi eu. Fiindcă nu s-a pus doar problema unei pierderi inutile de vieţi din cauza lui MacAndrew. A reprezentat o capcană întinsă de propria noastră armată. A fost o conspiraţie a comandanţilor. Acele trupe – până la ultimul soldat – erau formate din negri. S-a comis o crimă rasială.

St. Claire se sprijini de balustradă, cu chipul împietrit. Secundele treceau; nu se auzea decât zgomotul valurilor lovindu-se de stânci şi al rafalelor de vânt ce băteau dinspre golf

— Pentru numele lui *Dumnezeu*, *de ce*?

Peter îl privi ţintă pe diplomat, simţindu-se uşurat şi în acelaşi timp stupefiat. Bătrânul nu minţea; părea sincer şocat.

St. Claire făcuse multe lucruri de neiertat, însă nu era trădătorul lui Inver Brass. Nu el deţinea dosarele. Peter vârî pistolul în buzunar.

— Pentru a acoperi o acţiune a serviciilor de informaţii în care era implicată soţia lui MacAndrew. Pentru a-l împiedica pe MacAndrew să pună întrebări. Dacă acţiunea

ar fi fost descoperită, ar fi condus la demascarea altor zeci de operaţiuni similare. Bărbaţi şi femei, oameni ajunşi dependenţi de droguri, de halucinogene. Experimentele cu care s-ar fi confruntat cei care le concepuseră le-ar fi distrus carierele, iar câţiva dintre ei ar fi fost probabil ucişi de către omul pe care-l prinseseră în capcană: MacAndrew.

— Şi din *acele* motive au *sacrificat*... O, *Doamne*!

— Asta înseamnă Chasong, zise Peter calm. Restul a fost momeala de care vorbea Varak.

St. Claire păşi în faţă, nesigur pe picioare, cu chipul contorsionat.

— Îţi dai seama ce spui? Inver Brass... Doar un membru al Inver Brass e...

— E mort.

St. Claire rămase fără aer. Tot corpul îi tremura. Chancellor continuă pe un ton prevenitor:

— Sutherland e mort. La fel şi Jacob Dreyfus. Iar dosarele nu sunt la dumneata. Mai rămân doi oameni. Wells şi Montelan.

Vestea morţii lui Dreyfus eră mai mult decât putea suporta St. Claire. Ochii păreau să-i plutească în orbite. Întinse mâinile spre balustradă, ţinându-se cu greutate de ea.

— Morţi. S-au stins din viaţă.

Cuvintele fură şoptite cu mâhnire. Plin de compasiune, Peter se apropie de bătrân. Avea în sfârşit un aliat! Un om puternic, care putea să pună capăt coşmarului.

— Domnule ambasador.

La auzul titlului, St. Claire ridică privirea spre Peter. În ochi i se vedea un inconfundabil licăr de gratitudine.

— Da.

— Ar trebui să nu te mai deranjez o vreme, dar mi-e imposibil să n-o fac. Nişte oameni au dat de urma mea. Cred că au descoperit ce am aflat. Fiica lui MacAndrew se ascunde; doi bărbaţi stau cu ea, dar asta nu înseamnă că e

în siguranţă. Nu pot să mă duc la poliţie, nu pot cere protecţie. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Diplomatul îşi regăsi forţa care-i mai rămăsese.

— Bineînţeles că ţi-l voi oferi, începu el. Şi ai dreptate, nu e timpul pentru mustrări de cuget. Judecăţile vor veni mai târziu.

— Ce putem face?

— Să extirpăm tumoarea canceroasă, conştienţi de faptul că pacientul ar putea muri. Iar în cazul ăsta, pacientul a şi murit. Inver Brass s-a dus.

— Vrei să te conduc la prietenii mei? La fiica lui MacAndrew?

— Da, desigur. St. Claire se depărta de balustradă. Nu, ar fi o pierdere de timp. Telefonul e mai rapid. Chiar dacă ţi se pare greu de crezut, la Washington există oameni de încredere. De fapt, cei mai mulţi dintre ei. O să beneficiezi de protecţia lor.

St. Claire făcu un gest spre intrarea din faţă; vârî mâna în buzunar după o cheie.

Trebuia să intre repede în casă. Diplomatul explică: sistemul de alarmă era întrerupt de o cheie timp de zece secunde, până când intrau, apoi se reactiva prin închiderea uşii.

Înăuntru, St. Claire trecu pe sub o arcadă şi intră în uriaşa cameră de zi, aprinzând luminile. Se duse la un telefon, ridică receptorul, se opri, apoi îl puse la loc în furcă. Se întoarse către Chancellor.

— Cea mai bună protecţie, zise el, e să-i stopăm pe atacatori. Pe Wells sau Montelan, ori pe amândoi.

— Eu bănuiesc că e vorba despre Wells.

— De ce? Ce ţi-a spus?

— Că ţara are nevoie de el.

— Asta e realitatea. Aroganţa nu-i alterează strălucita inteligenţă.

— Dosarele îl speriau. Spunea că figura în ele.

— Aşa e.

— Nu înţeleg.

— Wells e cel de-al doilea nume al lui, după mamă. Dosarele spun limpede lucrul ăsta. Şi l-a luat legal la scurt timp după divorţul părinţilor săi. El era minor atunci. La naştere purtase numele Reisler. Se află în dosarele dispărute, de la *M* la *Z*. Îţi spune ceva numele ăsta?

— Da. Peter îşi aminti. Numele îi evoca imaginea unui tip îngîmfat şi răutăcios, cu treizeci şi cinci de ani în urmă. Frederick Reisler. Unul dintre liderii Alianţei Germano-Americane. M-a inspirat pentru crearea unui personaj din *Reichstag*! Era agent de bursă.

— Un geniu din Wall Street. I-a furnizat milioane lui Hitler.

Wells a fugit toată viaţa de stigmatul ăsta. Mai mult, şi-a servit dezinteresat ţara pentru a-şi îndrepta greşeala. Îl terorizează gândul că dosarele vor demasca un trecut care l-a torturat.

— Atunci cred că el e. Moştenirea se potriveşte.

— Poate, dar mă îndoiesc. Dacă viclenia lui nu e mai presus de puterea mea de înţelegere, de ce s-ar teme că va fi demascat de vreme ce deţine dosarele? Ce ţi-a spus acel *hidalgo*?

— Cum?

— Montelan. Paris. Mai atrăgător decât Banner, deşi infinit mai arogant. Multe generaţii de bogăţie castiliană, o imensă influenţă a familiei, prerogative furate şi înlăturate de falangişti. Carlos a acumulat o anume ură în el. Dispreţuieşte toate sursele de control absolut. Uneori cred că îi caută în lumea largă pe aristocraţii scăpătaţi...

— Ce-ai spus adineauri? îl întrerupse Chancellor. Ce dispreţuieşte el?

— Pe absolutişti. Mentalitatea fascistă, sub toate formele ei.

— Nu. Ai spus *control. Surse de control*!

— Da. Aşa e.

Ramirez, îşi zise Peter. Controlul sursei de la Chasong. Oare aceasta era legătura? Ramirez. Montelan. Doi aristocraţi de acelaşi sânge. Amândoi plini de ură. Apelând la – manipulând – aceleaşi minorităţi pe care le dispreţuiau atât de mult?

— N-am timp să-ţi explic, spuse Peter, sigur de sine. Dar Montelan e! Poţi să dai de el?

— Bineînţeles. Fiecare membru al Inver Brass poate fi contactat în câteva minute. Există reguli imposibil de ignorat.

— Montelan ar putea s-o facă.

Ambasadorul îşi arcui sprâncenele.

— N-o să ştie de ce-l sun. Teama de a fi demascat îl va obliga să răspundă. Dar, desigur, demascarea nu e suficientă, nu-i aşa? St. Claire tăcu; Chancellor nu interveni. Trebuie ucis. O ultimă viaţă cerută de Inver Brass. Cât de tragic s-a dovedit a fi totul. St. Claire ridică receptorul. Imediat se albi la faţă. E mort.

— Nu se poate!

— Nu era acum câteva clipe.

Deodată, zgomotul asurzitor al unei sonerii umplu încăperea imensă. Chancellor se întoarse către arcadă cu mâna dreaptă în buzunar, înşfăcând pistolul şi scoţându-l afară.

O împuşcătură se auzi o dată cu zgomotul de geam spart, de la o fereastră dinspre verandă. În clipa următoare, o durere de gheaţă se răspândi în braţul şi umărul lui Peter; pe haină îi apăru sânge. Scăpă pistolul pe podea.

Dinspre hol se auzeau lemne izbindu-se. Uşa din faţă fu trântită de perete. Doi bărbaţi zvelţi – negri în pantaloni strâmţi şi cămăşi de culoare închisă – intrară în cameră cu mişcări rapide de feline şi îndreptară armele spre Chancellor.

În spatele lor, o siluetă imensă ieşi din întunericul holului şi pătrunse în camera luminată straniu.

Era Daniel Sutherland.

Rămase nemişcat, fixându-l pe Peter cu ochi dispreţuitori.

Îşi întinse mâna imensă şi deschise palma. În ea se afla o capsulă. Strânse pumnul, îşi întoarse mâna în jos şi îşi frecă degetele de palmă.

Un fluid de un roşu întunecat ţâşni din pumnul lui, acoperindu-i pielea şi picurând pe podea.

— Teatrul, domnule Chancellor. Arta amăgirii.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Totul se desfăşură cu rapiditatea şi precizia proprii unor profesionişti. Intrară alţi negri; casa era înconjurată. Pe Munro St. Claire îl imobilizară lângă masă.

Peter fu îndepărtat, după ce-i aplicară un bandaj strâns peste umărul rănit. Unuia dintre oameni i se ceru să se ducă la poartă şi să aştepte poliţia locală, pentru a furniza explicaţii în legătură cu pornirea alarmei.

Daniel Sutherland dădu din cap, se întoarse şi păşi în întunericul de pe hol. Pe neaşteptate, se petrecu din nou ceva incredibil. Bărbatul care-l ţinea pe Bravo îi dădu drumul şi se depărta; zgomote de explozii umplură încăperea.

Ciuruit de împuşcături, corpul său primind o rafală de gloanţe. Munro St. Claire se prăbuşi pe podea, cu ochii stinşi, neîncrezători.

— O, *Doamne*... Chancellor auzi cuvintele îngrozite, fără să-şi dea seama că îi aparţineau. Era conştient doar de oroarea la care asistase.

În câteva secunde, Sutherland se întoarse de pe holul întunecat. Avea ochii trişti, iar statura lui impozantă părea întrucâtva împovărată de durere.

Vorbi încet, privind în jos, spre St. Claire.

— N-ai fi înţeles niciodată. Nici alţii. Dosarele alea nu trebuie distruse, ci folosite pentru a îndrepta multe greşeli. Judecătorul îşi ridică ochii şi privi spre Peter. I-am pregătit lui Jacob o înmormântare mult mai decentă decât i-ai făcut dumneata. Moartea lui va fi anunţată la timp, ca şi a celorlalţi.

— I-ai ucis pe toţi, şopti Chancellor.

— Da, răspunse Sutherland. Pe Banner acum două nopţi, iar pe Paris, aseară.

— Vei fi prins.

— Doamna Montelan crede că soţul ei a fost trimis de către Departamentul de Stat în Extremul Orient. Avem oameni la Departament; vor fi înregistrate documentele adecvate, apoi se va raporta că pe Montelan l-au ucis teroriştii. Nu e ceva neobişnuit în ziua de azi. Wells a avut un accident fatal de automobil pe un drum de ţară umed, dincolo de autostradă, în acest caz, dumneata ţi-ai adus un aport neprecupeţit. Maşina lui a fost găsită azi-dimineaţă.

Sutherland vorbea pe un ton prozaic, ca şi cum crimele şi violenţa erau fenomene perfect naturale, deloc neobişnuite, care nu meritau atenţie.

— Aveţi oameni la Departamentul de Stat? întrebă Peter uimit. Înseamnă că aţi putut depista casa sterilizată din Saint Michael.

— Asta am şi făcut.

— Dar nu era nevoie. Îl aveaţi pe O’Brien.

— Nu încerca să ne dezamăgeşti, domnule Chancellor.

Noi nu apărem în paginile unei cărţi. Suntem cu toţii reali, aici.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine. Nu l-am avut niciodată pe O’Brien. Pe alţii da. Nu însă şi pe el.

— Nu pe el... Chancellor nu reuşi decât să repete cuvintele lui Sutherland.

— Un om plin de resurse, domnul O’Brien, continuă Sutherland. Un individ foarte curajos. A tras în rezervoarele de benzină, incendiind bărcile, apoi şi-a riscat viaţa îndepărtându-se de maşina dumitale. Curaj şi ingeniozitate – o combinaţie remarcabilă.

Peter nu-şi putu reprima sunetul ascuţit ce-i scăpă din gât. O’Brien nu-i trădase.

Sutherland vorbea, dar cuvintele nu aveau înţeles pentru Chancellor. Totul îşi pierduse înţelesul.

— Ce-ai spus? întrebă Peter, privind în jur spre feţele curate, limpezi ale negrilor.

Acum erau cinci oameni, fiecare cu câte o armă în mână.

— Spuneam, pe cât de blând am putut, că moartea dumitale e inevitabilă.

— De ce nu m-ai ucis până acum?

— Am încercat, la început. Apoi m-am mai gândit. Îţi începuseşi romanul. Noi trebuia să dovedim că eşti nebun.

Nişte oameni au citit ce-ai scris dumneata; n-aveam cum să aflăm câţi. Te-ai apropiat foarte mult de adevăr. Noi nu puteam permite lucrul acesta. Ţara trebuia să creadă că dosarele respective au fost distruse. Dumneata ai scris altceva. Din fericire, purtarea dumitale i-a făcut pe câţiva să creadă că ţi-ai ieşit din minţi. Ai susţinut că ai fost rănit la cap, într-un accident care era cât pe ce să te omoare. Ai pierdut-o pe femeia iubită, iar vindecarea dumitale a durat anormal de mult. Obsesia bolnăvicioasă a conspiraţiei transpare din toate cărţile pe care le-ai scris. Dovada finală a instabilităţii dumitale...

— Dovada finală? îl întrerupse Peter, uluit de argumentaţia lui Sutherland.

— Da, continuă judecătorul. Dovada finală a instabilităţii dumitale ar fi constituit-o declaraţia sub prestare de jurământ că eu am murit. Inutil să spun că reacţia mea ar fi fost una de amuzament. Te cunoscusem cândva, dar îmi

aminteam vag de acea întâlnire. Nu fusese ceva memorabil. Ai fi fost considerat un maniac.

— Un maniac, zise Peter. FBI-ul are „maniaci”. Moştenitorii lui Hoover. Au lucrat cu voi.

— Trei dintre ei. N-am înţeles că urma să fie o asociere pe termen scurt. Aveam acelaşi obiectiv: dosarele lui Hoover. Ceea ce nu ştiau ei era faptul că noi deţineam jumătate din ele, acea jumătate care n-a fost distrusă. Noi îi voiam pe fanaticii cunoscuţi, care urmau să fie prinşi şi ucişi, pentru a lăsa să se înţeleagă că toate dosarele au dispărut o dată cu moartea lor. Maniacii mai aveau şi rolul de a te conduce pe marginea prăpastiei. Dacă te-ar fi ucis, ei s-ar fi făcut vinovaţi. Dumneata erai un intrus inofensiv, însă ei te-au luat în serios.

— Urmează să mă ucizi. Nu mi-ai fi spus toate astea dacă n-ar fi aşa.

Peter făcuse observaţia cu calm, aproape detaşat.

— Nu sunt lipsit de inimă. Nu doresc să-ţi iau viaţa; crede-mă, nu-mi face nici o plăcere. Dar trebuie. Singurul lucru pe care-l pot face e să încerc să-ţi satisfac curiozitatea. Şi am o ofertă de făcut.

— Ce ofertă?

— Viaţa fetei. Nu există nici un motiv pentru ca domnişoara MacAndrew să moară. Orice ar crede ea că ştie i s-a spus de către un scriitor care şi-a recunoscut nebunia şi s-a sinucis. E o situaţie clasică pentru creatori. Depresia se instalează ori de câte ori conturul realităţii e înceţoşat.

Peter era surprins de propriul său calm.

— Mulţumesc. M-ai plasat într-o companie care mă onorează. Ce vrei în schimb? O să fac orice îmi ceri.

— Unde-i O’Brien?

— Ce?... Chancellor lăsă să-i scape cuvântul, stupefiat.

— Unde-i O’Brien? Ai vorbit cu el în timp ce erai la Ramirez? Nu se poate duce la FBI sau la poliţie. Am şti dacă ar face-o. Unde e?

Peter se uită cu atenţie în ochii lui Sutherland. *Bizuie-te pe ficţiune*, îşi zise el. Ceva tot era mai bun decât nimic, oricât de slabe ar fi fost şansele. Şi exista o şansă.

— Dacă îţi spun, ce garanţii am că n-o să o ucizi?

— La urma urmei, nici una. Doar cuvântul meu.

— Cuvântul dumitale? Dumneata eşti nebun! Să accept cuvântul unui om care şi-a trădat prietenii şi o dată cu ei, Inver Brass?

— Nu e o contradicţie. Inver Brass s-a constituit pentru a acorda ţării ajutor în vremuri disperate – tuturor bărbaţilor şi femeilor acestei ţări, deoarece ţara asta aparţine tuturor cetăţenilor ei. A devenit însă evident faptul că ţara nu e pentru toţi oamenii ei. Nu va fi niciodată. Trebuie obligată să-i ia în seamă pe cei pe care ar prefera să-i treacă cu vederea. Ţara m-a trădat, domnule Chancellor. Şi pe milioane de oameni ca mine. Cel care sunt eu n-a suferit modificări din această cauză. Mi-ar putea schimba statutul, dar nu sistemul de valori. Cuvântul meu face parte din el. Ţi-l dau.

Peter gândea cu febrilitate, amintindu-şi, selectând datele.

O’Brien avea un singur loc unde se putea duce după incidentul de lângă Chesapeake, un loc unde ei trei nu fuseseră urmăriţi.

Motelul din Ocean City. Acolo ar fi trebuit să aştepte – cel puţin o zi – până când Alison şi Peter ar fi luat legătura cu el.

Quinn nu s-ar fi putut duce în altă parte.

Bizuie-te pe ficţiune! N-a mai rămas altceva.

În *Contraofensiva*!, se dădea un telefon pentru a se solicita ajutor într-o evadare. Metoda era simplă: se transmitea un mesaj fals, logic pentru cei care-l interceptau, însă fără sens pentru destinatar. În el era ascunsă cheia unei anume localizări. Destinatarul trebuia să-şi dea seama unde se afla.

— Aşadar, un târg, zise Peter. O’Brien pentru fiica lui MacAndrew.

— Maiorul Brown nu e inclus. Nu face parte din schimb.

El ne aparţine.

— Aţi aflat de el?

— Sigur. De la centrul de prelucrare a datelor din McLean. L-am depistat la câteva minute după ce au fost scoase documentele de la Chasong.

— Înţeleg. O să-l ucideţi?

— Depinde. Nu-l cunoaştem. S-ar putea să fie trimis la un spital aflat la mii de kilometri distanţă. Noi nu ucidem la întâmplare.

O să-l ucideţi, îşi zise Chancellor. *După ce o să-l cunoaşteţi, o să-l ucideţi*.

— Vreţi să spuneţi că ştiţi unde se află Brown şi Alison, spuse Peter.

— Da. În Arundel Village. Avem un om acolo, lângă hotel.

— Aş dori ca ea să ajungă la Washington, ca să pot vorbi cu ea.

— Ai pretenţii, domnule Chancellor?

— Dacă-l vreţi pe O’Brien.

— Fata nu va avea de suferit. Ai cuvântul meu.

— Să zicem că asta e dovada iniţială că o să ţi-l ţii. Pentru numele lui *Dumnezeu*, nu mă presa! Nu vreau să mor. Sunt speriat. Peter îşi coborî vocea; nu era greu să fie convingător.

— Eu ce garanţie am? întrebă judecătorul. Cum o să mi-l predai pe O’Brien?

— Trebuie să mergem la un telefon. Ăsta-i mort, ştii doar.

Nu am decât numărul de telefon şi pe cel al camerei. Nu-mi dau seama unde ar putea fi.

Chancellor ridică mâna să se uite la ceas. Mişcarea îi provocă o durere ascuţită în umărul rănit.

— O’Brien ar trebui să mai fie acolo încă douăzeci sau treizeci de minute. Pe urmă trebuie să mă sune el.

— Care-i numărul de telefon?

— Nu ţi-ar folosi la nimic; el e la optzeci de kilometri distanţă. Îmi cunoaşte vocea. A pus la punct un cod pe care urmează să-l folosesc eu şi unul cu mai multe locuri de întâlnire, la anumite ore.

Peter se gândea cu febrilitate în timp ce vorbea. Cu câteva seri în urmă, O’Brien folosise un telefon public fictiv pe Wisconsin Avenue, iar ca acoperire pentru a doua localizare, altă cabină telefonică, unde Peter urma să primească mesajul lui. Era un telefon public de la o staţie de benzină, la ieşirea din Salisbury. Quinn şi Alison fuseseră acolo cu el când îl sunase pe Morgan la New York. O’Brien avea să-şi amintească acea cabină.

— E ora două şi un sfert. Unde vă puteţi întâlni la ora asta?

Sutherland stătea nemişcat, vorbind cu prudenţă.

— La o staţie de benzină de lângă Salisbury; eu o să-i confirm locul. O să-mi ceară să descriu maşina pe care o conduc. Şi nu cred că se va arăta dacă o să vadă pe cineva în maşină cu mine. Va trebui să vă ascundeţi.

— Asta nu-i o problemă. Care sunt cuvintele codului?

Întrebă judecătorul. Cuvintele exacte.

— Nu înseamnă nimic. Le-a citit într-un ziar.

— Care sunt?

— ”Senatorul a convocat o întrunire de ultimă oră în legătură cu cheltuielile de apărare”.

Chancellor gemu şi îşi duse mâna la umărul rănit. Gestul diminua importanţa pe care Peter ar fi putut s-o acorde înţelesului codului. Erau doar nişte cuvinte alese la întâmplare dintr-un ziar.

— O să luăm maşina ambasadorului, spuse într-un târziu Sutherland. Dumneata o să conduci pe ultimii kilometri. Până atunci, o să stai cu mine, în spate. Doi

dintre oamenii mei ne vor însoţi. Când o să treci la volan, ei se vor ascunde. Sunt sigur că vei coopera.

— Şi eu contez pe cooperarea voastră. Vreau ca omul dumitale să plece de la Arundel. Vreau ca Alison să ajungă la Washington. Brown o poate conduce; n-aveţi decât să vă duceţi după el mai târziu. Unde e cel mai apropiat telefon?

— Pe masă, domnule Chancellor. Sau va fi în câteva minute.

Judecătorul se întoarse către negrul musculos din stânga lui. Vorbi încet, într-o limbă necunoscută. Era limba în care se strigase la docurile de la Chesapeake, aruncându-se o sfidare morţii. Limba pe care Varak n-o înţelesese.

Negrul suplu dădu din cap, alergă spre hol şi ieşi pe uşa din faţă.

— Telefonul va fi reconectat, explică Sutherland.

Firele n-au fost tăiate, ci doar conectate la un circuit intermediar care nu face legătura cu aparatul. După o scurtă pauză, judecătorul continuă: Am vorbit în ashanti. Era limba africanilor de pe Coasta de Aur, în secolele şaptesprezece şi optsprezece. Nu-i uşor de învăţat; nu seamănă cu nici o limbă. Putem conversa oriunde, în faţa oricui; să transmitem instrucţiuni, să dăm ordine fără să fim înţeleşi.

Sutherland se întoarse spre cei doi bărbaţi din partea opusă a camerei. Vorbi din nou în acea ashanti cu inflexiuni ciudate. Cei doi negri îşi puseră armele în tocuri şi se duseră în grabă spre trupul lui St. Claire. Îl luară şi-l scoaseră afară.

Telefonul sună o dată.

— E conectat, zise Sutherland. Caută-l pe O’Brien. Omul nostru ascultă pe fir. Dacă spui ceva nepermis, legătura va fi întreruptă, iar femeia ucisă.

Peter păşi spre telefon. Sângele lui St. Claire lăsase pete neregulate şi dungi pe peretele de lângă masă. Îl simţea şi sub tălpile pantofilor. Ridică receptorul.

Formă numărul motelului din Ocean City şi-i ceru centralistei Apartamentul Sudic. Telefonul din cameră sună; aşteptarea devenea insuportabilă; *O'Brien nu era acolo*!

Apoi auzi declicul şi un „da" şoptit.

— Quinn?

— Peter! Doamne, unde eşti? Am fost...

— Nu e timp! îl întrerupse Chancellor, vorbind cu o furie neobişnuită, sperând că O'Brien avea să priceapă mesajul din cuvintele lui. Mi-ai cerut un afurisit de cod, aşa că ţi-l dau.

„Senatorul a convocat o întrunire de ultimă oră în legătură cu cheltuielile de apărare." Nu e ăsta? Dacă nu e, seamănă destul de mult.

— Ce dracu'...

— Vreau să ne întâlnim cât mai repede! Întreruperea fu din nou aspră, nepoliticoasă, aproape dispreţuitoare. *Atât de necaracteristică, atât de nepotrivită.* Între orele două şi trei dimineaţa. Conform planului tău, la staţia de benzină de pe drumul spre Salisbury. O să conduc un Continental de culoare deschisă. Un Mark IV argintiu. Să vii singur!

Urmă o scurtă tăcere pe fir. Peter privi tapetul însângerat, apoi închise ochii, cu faţa întoarsă de la Sutherland. Când auzi cuvintele lui Quinn, simţi că-i venea să plângă de uşurare.

— Foarte bine, spuse O'Brien, cu o voce la fel de ostilă ca a lui Chancellor. Un Mark IV. O să fiu acolo. Şi pentru cultura ta, să ştii că un cod nu e un lucru stupid. Folosindu-l, ştiu că nu eşti în pericol. Iar în ce te priveşte, ticălosule, ăsta-i un lucru rar. Ne vedem într-o oră.

O'Brien închise telefonul. *Înţelesese. Ultimele cuvinte ale lui O'Brien confirmau acest lucru. Erau la fel de necaracteristice precum ale sale. Mesajul fals transmisese înţelesul exact.*

Peter se întoarse către judecător:

— Acum e rândul dumitale. Sună la Arundel.

Sutherland stătea lângă el pe bancheta din spate a Continentalului, iar cei doi negri erau în faţă. Merseră spre sud pe drumuri de ţară, traversară Choptank River, trecură pe lângă indicatoare ce anunţau oraşele Bethlehem, Preston şi Hurlock. Spre Salisbury. Judecătorul se ţinuse de cuvânt.

Alison era la Washington; avea să fie la Hay-Adams cu mult înainte ca ei să ajungă la Salisbury. Peter urma să-i telefoneze de la o cabină de pe şosea, după capturarea lui O'Brien. Urma să-şi ia rămas-bun de la ea, apoi o să moară repede, într-un moment neştiut – şi asta făcea parte din înţelegere.

Chancellor se întoarse către judecător. Imensul cap negru reflecta luminile şi umbrele de pe drum.

— Cum ai obţinut dosarele? întrebă Peter.

— Pe cele de la *M* la *Z*, domnule Chancellor, preciza Sutherland. Asta avem. Cele de la *A* la *L* au fost distruse de Inver Brass. Am obţinut doar jumătate.

— Eu o să mor; nu mi-e uşor s-o spun. Aş vrea să ştiu cum le-ai obţinut.

Judecătorul se uită la Peter, ochii lui părând mai mari în lumina slabă.

— Nu e nimic grav dacă-ţi spun. N-a fost greu. După cum ştii, Varak s-a dat drept Longworth. Adevăratul Alan Longworth e exact ce-ţi spuneam eu acum câteva luni în biroul meu: unul dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Hoover, convins să acţioneze împotriva lui. Răsplata era să-şi petreacă restul vieţii în Hawaii, cu existenţa asigurată, imposibil de găsit de către cei care ar fi încercat să-l ucidă. Lui Hoover i s-a spus că a murit din cauze naturale: o boală. De fapt, s-a ţinut şi un serviciu funerar pentru Longworth. Însuşi Hoover a rostit un omagiu funebru.

Chancellor se gândi la planul romanului său. Ficţiunea redevenea realitate.

S-a pus la cale o înşelătorie medicală... Raportul e înaintat lui Hoover: agentul suferă de cancer duodenal. Operaţia nu-l mai poate salva; speranţa lui de viaţă nu e mai mare de câteva luni. Hoover n-are de ales. Îi dă drumul omului, crezând că agentul se duce să moară acasă...

— Hoover nu a anchetat moartea lui Longworth? întrebă Peter.

— N-avea nici un motiv, răspunse Sutherland. Raportul chirurgului i-a fost trimis lui. Nu încăpea nici o îndoială în privinţa corectitudinii acestuia.

Ficţiunea. Realitatea.

Judecătorul continuă:

— L-am înviat pe Alan Longworth. L-am adus din Hawaii. Pentru o zi. A fost de mare efect. În ziua aceea J. Edgar Hoover aproape că a oprit maşinăria guvernului; furia lui ajunsese la paroxism! Nu era egalată decât de frică. Un zâmbet vag apăru pe buzele lui Sutherland; se întrezărea în umbrele ce-i învăluiau faţa. Continuă, privind drept înainte. Longworth i-a spus lui Hoover adevărul, cât ştia el – cât îi spusesem noi. Se simţea profund vinovat. Hoover fusese mentorul lui – într-un fel, zeul lui – iar el se văzuse obligat să-l trădeze. Exista o conspiraţie ai cărei membri intenţionau să-l ucidă, i-a spus Longworth lui Hoover. Pentru dosarele lui. Conspiratorii erau oameni necunoscuţi din interiorul şi din afara Biroului. Oameni care aveau acces la toate codurile, la toate cifrurile seifurilor în caz de urgenţă. Hoover a intrat în panică, aşa cum ştiam că o să facă. S-au dat telefoane în tot Washingtonul – inclusiv lui Ramirez – dar Hoover n-a aflat nimic. Exista o singură persoană în care simţească putea avea încredere: cel mai apropiat prieten, Clyde Tolson. Începuse să scoată sistematic dosarele şi să le ducă la casa lui Tolson – în pivniţa lui, mai exact. Dar el n-a respectat planul pe care-l concepusem; nu toate dosarele au fost scoase. N-aveam cum să-l presăm; ne-am fi asumat un risc prea mare. Însă

puteam intra în casa lui Tolson. Existau destule documente acolo. Dosarele de la *M* la *Z* ne vor oferi pârghiile pe care nu le-am avut niciodată.

— Pentru ce?

— Pentru a crea probleme guvernului, spuse răspicat Sutherland.

— Ce s-a întâmplat cu Longworth?

— L-ai ucis dumneata, domnule Chancellor. MacAndrew a apăsat pe trăgaci, dar dumneata eşti autorul moral. L-ai trimis pe MacAndrew după el.

— Iar oamenii dumitale l-au ucis pe MacAndrew.

— Nu aveam încotro. Aflase prea multe. Cu orice risc, trebuia să moară. Deşi n-a fost răspunzător, el a reprezentat simbolul Chasongului. Sute de soldaţi negri omorâţi, conduşi la moarte de propriii lor comandanţi. Cea mai odioasă crimă de care e capabil omul.

— Crima rasială, zise Peter încet.

— O formă de genocid. Cea mai josnică formă, spuse Sutherland, cu ochii plini de ură. Din interes. Pentru a împiedica un om să afle adevărul, fiindcă acel adevăr ar fi demascat o reţea de crime – experimente – pe care oamenii civilizaţi n-ar fi trebuit să le aprobe niciodată, însă au făcut-o.

Chancellor lăsă momentul să treacă. Atmosfera devenise încordată.

— Telefoanele. Crimele. De ce? Ce legătură aveau Phyllis Maxwell, Bromley sau Rawlins cu Chasong? Ori O’Brien? De ce i-aţi urmărit?

Judecătorul răspunse imediat. Victimele menţionate n-aveau nici o importanţă.

— N-a fost vorba despre Chasong. Phyllis Maxwell a dezvăluit informaţii pe care voiam să le folosim noi; conduceau la Biroul Oval. Bromley a avut curajul să înfrunte Pentagonul, dar a paralizat un proiect de sistematizare urbană în Detroit, de care ar fi beneficiat niii de locuitori ai cartierelor sărace. Oameni de culoare, domnule Chancellor.

A vândut terenul unor elemente criminale şi acestea i-au furnizat informaţii ce i-au consolidat cruciada împotriva armatei. Pe spinarea unor oameni de culoare! Rawlins era cel mai periculos exemplu al aşa-zisului Nou Sud. A făcut promisiuni deşarte „noilor valori” ce apăruseră, iar în comitet se opunea oricărei încercări de a spori eficienţa legilor. Şi a agresat fete de culoare, nu uita asta. Părinţii acelor copii nu pot uita.

Sutherland terminase.

— Dar O’Brien? întrebă Peter. De ce vrei să pui mâna pe el?

— Şi de astă dată dumneata eşti răspunzător. El e singurul care şi-a dat seama de furtul dosarelor dispărute. Dacă asta ar fi fost tot, l-am fi absolvit de vină. Se putea conta pe tăcerea lui; nu avea dovezi. Acum însă s-au schimbat lucrurile. E condamnat irevocabil. Cunoaşte identitatea lui Venice.

Dumneata i-ai spus-o.

Peter întoarse privirea. Era înconjurat de moarte; el reprezenta mesagerul morţii.

— De ce dumneata? întrebă Peter încet. Dintre toţi oamenii, de ce dumneata?

— Pentru că eu pot, răspunse Sutherland, cu ochii la drum.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Mi-a trebuit o viaţă de om ca să înţeleg ce văd tinerii în fiecare zi a vieţii lor. Eram sfâşiat de îndoieli; nu-i deloc complicat. Această naţiune şi-a abandonat cetăţenii negri.

Omul de culoare trebuie să stea deoparte. America s-a săturat de visurile lui; realizările unui negru sunt suspecte. Era de bon ton să-l sprijini atunci când reprezenta o ciudăţenie, dar nu şi când a devenit o provocare şi s-a mutat printre vecini.

— Dumneata n-ai fost abandonat.

— Un om extraordinar nu e niciodată. N-o spun cu un sentiment de falsă mândrie. Talentele mele vin de la

Dumnezeu şi sunt remarcabile. Dar omul obişnuit? Femeia obişnuită, copilul obişnuit, care se maturizează pentru a ajunge un om mai puţin decât obişnuit, fiindcă e marcat de la naştere? Nici o schimbare de nume nu poate modifica acest stigmat; nici un certificat nu are darul să albească pielea. Nu sunt un revoluţionar în sensul umanitar acceptat, domnule Chancellor. Ştiu foarte bine că o astfel de direcţie ar duce la un holocaust necunoscut de evrei. E simplu – numărul şi tehnica sunt – împotriva noastră. Mă rezum să folosesc uneltele societăţii în care trăim. Frica. Cea mai comună armă cunoscută de om. Nu are prejudecăţi, nu respectă barierele rasiale. Pe scurt, asta e semnificaţia acelor dosare. Putem face multe cu ele, fie că e vorba de influenţarea legislaţiei, de adoptarea unui număr mai mare de legi sau de aplicarea mai consecventă a unor regulamente care sunt violate zilnic. Nu caut violenţa, care ar avea drept consecinţă anihilarea noastră. Nu vreau aşa ceva. Doresc doar ce ne aparţine de drept, ce ne-a fost refuzat. Iar Providenţa mi-a pus la dispoziţie arma. Intenţionez să alung tristeţea şi necazurile din viaţa negrului obişnuit.

— Dar folosiţi violenţa. Ucideţi.

— Doar pe cei care ne-ar curma vieţile! Vocea tunătoare a lui Sutherland umplu spaţiul maşinii. Aşa cum ne-au şi fost curmate! Doar pe cei care s-ar amesteca!

Izbucnirea lui Sutherland îl făcu pe Peter să reacţioneze pe măsură.

— Ochi pentru ochi? Dinte pentru dinte? La asta ai ajuns după o viaţă de magistratură? Pentru numele lui *Dumnezeu*, nu *dumneata! De ce*?

Sutherland se întoarse pe banchetă, învăluindu-l într-o privire mânioasă.

— O să-ţi *spun* de ce. N-a fost concluzia unei vieţi. A reprezentat rezultatul unei scurte jumătăţi de oră, acum cinci ani. Dădusem o sentinţă care n-a prea fost pe placul Departamentului de Justiţie. Interzicea abuzurile în legătură

cu drepturile arestaţilor şi confirma condamnarea unui bine cunoscut superintendent de poliţie.

— Îmi amintesc, zise Peter.

Aşa era. Fusese numită sentinţa Sutherland, fiind considerată o pacoste pentru tagma poliţiştilor. Dacă sentinţa ar fi fost dată de oricare alt judecător, s-ar fi făcut recurs la Curtea Supremă.

— Am primit un telefon de la J. Edgar Hoover, care îmi cerea să vin la biroul lui. Mai mult din curiozitate, am trecut peste aroganţa lui şi am acceptat invitaţia. În timpul acelei întâlniri, am ascultat lucruri incredibile. Pe biroul celui mai important funcţionar al ţării însărcinat cu respectarea legii puteau fi văzute dosarele celor mai importanţi militanţi pentru drepturile civile ale negrilor: King, Abernathy, Wilkins, Rowan, Farmer. Erau pline de mizerii – zvonuri obscene, bârfe neîntemeiate, copii ale unor conversaţii telefonice şi înregistrări pe bandă magnetică; cuvinte scoase din context şi făcute să pară incendiare – privitoare la morală, sexualitate, lege, filozofie! M-am îngrozit. Asta se întâmpla în biroul preşedintelui! Şantaj! Ilegalităţi strigătoare la cer! Dar Hoover mai trecuse de multe ori prin asemenea situaţii. M-a lăsat să-mi vărs mânia, iar după ce am terminat, mi-a spus cu răutate că, dacă o să continuu să le stau în cale, acele dosare vor fi folosite. Oameni distruşi împreună cu familiile lor! Mişcarea negrilor paralizată! La sfârşitul întrevederii, mi-a spus: „Nu vrem alt Chasong, nu-i aşa, judecător Sutherland?”

— Chasong, zise Peter, repetând încet numele. Acolo ai auzit prima dată despre el.

— Mi-au trebuit aproape doi ani ca să aflu ce s-a întâmplat la Chasong. Copiii mei avuseseră dreptate tot timpul. În naivitatea lor, ei vădiseră o mai mare putere de înţelegere decât mine. Ca popor, eram irecuperabili. Apoi am priceput un lucru care le scăpa tinerilor. Răspunsul nu-l constituiau violenţa nediferenţiată şi protestele. El consta în folosirea armei pe care o utiliza Hoover; astfel încât

sistemul să poată funcţiona din interior. Prin *frică*!... N-o să mai vorbim. Ai dreptul să te reculegi. Împacă-te cu Dumnezeul dumitale.

Bărbatul de lângă şofer studia o hartă, cu ajutorul unei lanterne-stilou. Întoarse puţin capul să vorbească în ashanti cu judecătorul.

Sutherland dădu din cap şi răspunse în ciudatul dialect african.

— Suntem la vreo doi kilometri de staţia de benzină. O să ne oprim la patru sute de metri de ea. Aceşti oameni sunt nişte cercetaşi experimentaţi. Au fost patrule de noapte în Asia de sud-est. Cu asta se ocupau de obicei soldaţii negri; înregistrau cel mai ridicat procent de răniţi. Dacă O'Brien aduce pe cineva cu el, dacă oamenii mei vor simţi vreo capcană, se vor întoarce şi vom pleca. Fata va muri în faţa dumitale.

Chancellor îşi simţi gâtul uscat. S-a terminat. Trebuia să-şi fi dat seama de lucrul ăsta. Sutherland nu putea fi păcălit de o conversaţie telefonică. Peter o condamnase pe Alison la moarte. Iubise două femei în viaţa lui şi le omorâse pe amândouă.

Se gândi să-l atace pe Sutherland, profitând de faptul că erau numai ei doi. Asta l-ar fi oprit să strige de durere.

— Cum ar putea să facă O'Brien lucrul asta? întrebă Peter. Spuneai că i-ar fi imposibil să se ducă undeva, că ai şti dacă totuşi s-ar încumeta.

— Aparent, n-ar putea. E izolat.

— Atunci, ce rost are să ne oprim? De ce să pierdem timpul?

— Am văzut ce-a făcut O'Brien ieri-dimineaţă în port. Curajul şi ingeniozitatea trebuie respectate. E o simplă măsură de precauţie.

Maşina se opri. Peter renunţă imediat la tentativa de atac asupra lui Sutherland. Bărbatul de lângă şofer sări din maşină, deschise uşa de lângă Chancellor şi-i înşfacă

braţul. Îi puse o pereche de cătuşe care-l lega de mânerul metalic al portierei maşinii. Mişcarea îi accentua durerea din umăr. Gemu, cu respiraţia tăiată.

Judecătorul coborî de pe banchetă.

— Te las cu gândurile dumitale, domnule Chancellor.

Cei doi tineri negri dispărură în întuneric.

Urmară cele mai lungi patruzeci şi cinci de minute pe care le trăise vreodată Peter. Încercă să treacă în revistă diversele tactici pe care le-ar fi putut adopta O'Brien, dar, cu cât se gândea mai mult la ele, cu atât mai deprimante erau concluziile. Dacă Quinn reuşise să aducă ajutoare, cum presupunea că trebuie să fi făcut, oamenii ar fi fost văzuţi de cercetaşii lui Sutherland.

Moarte. Dacă, din cine ştie ce motiv, O'Brien hotărâse să vină singur, avea să moară. Însă măcar Alison rămânea în viaţă. Era o alinare.

Cercetaşii se întoarseră, transpiraţi. Alergaseră mult; acoperiseră o suprafaţă mare de teren. Negrul din stânga deschise uşa, iar Sutherland intră în maşină.

— S-ar părea că domnul O'Brien a venit la întâlnire. Stă într-un automobil, cu motorul pornit, în mijlocul drumului, de unde poate observa toată zona. Pe o rază de cinci kilometri în jurul staţiei nu e nimeni altcineva.

Chancellor era prea amorţit de durere ca să mai poată gândi. Ultima lui faptă de amator fusese să-l atragă pe O'Brien într-o capcană.

S-a terminat.

Automobilul porni. Se apropiara de intersecţie; şoferul încetini, apoi se opriră. Negrul din dreapta şoferului coborî şi-i deschise uşa lui Chancellor. Îi desfăcu cătuşele; Peter îşi scutură mâna, încercând să-şi pună sângele în circulaţie. Umărul rănit începu să-l doară din nou. Nu mai conta.

— Treci la volan, domnule Chancellor. Acum o să conduci dumneata. Prietenii mei vor sta ghemuiţi în spatele dumitale, cu pistoalele în mână. Dacă nu respecţi instrucţiunile, fata moare.

Sutherland ieşi din maşină cu Peter şi se opri lângă uşă, în faţa lui.

— Cred că sunteţi conştienţi de greşeala pe care o faceţi, zise Chancellor.

— Dumneata cauţi absolutul. Ca şi în alte cazuri, e adesea imperfect şi nu se potriveşte cu realitatea. Între noi nu e vorba despre greşeală sau corectitudine. Reprezentăm produsele unei crize vechi, pentru care nu purtăm nici o răspundere, dar amândoi suntem angrenaţi în ea.

— Asta-i opinia unui judecător?

— Nu, domnule Chancellor. E opinia unui negru. Am fost negru înainte de a fi judecător. Sutherland se întoarse şi plecă.

Peter îl urmări cu privirea, apoi se sui la volan şi trânti uşa. *S-a terminat. Doamne Sfinte, dacă exişti, fă să se sfârşească repede, violent. Nu am nici o fărâmă de curaj.*

Peter coti la dreapta în intersecţie şi se angajă pe şosea.

Staţia de benzină era în stânga, luminată de un singur bec atârnat de un braţ metalic deasupra pompelor.

— Încetineşte, veni din spate ordinul şoptit.

— Ce mai contează? spuse Chancellor.

— *Încetineşte*!

Ţeava unui pistol se înfipse în ceafa lui. Apăsă pe frână şi se îndreptă spre staţie. Se apropie de spatele maşinii lui O'Brien; a lui trebuia să fie. Fumul din ţeava de eşapament se ridica în aerul nopţii, iar farurile luminau drumul de ţară din faţă.

Peter intră în panică. Farurile Continentalului băteau direct în geamul din spate al maşinii lui O'Brien. Aceasta era goală.

— Nu e acolo, şopti Chancellor.

— E sub banchetă, zise vocea din dreapta lui.

— Ieşi şi du-te spre maşină, spuse celălalt bărbat.

Peter opri motorul, deschise uşa şi coborî pe drum. Închise o clipă ochii întrebându-se dacă avea să fie

împuşcat când o să-şi facă apariţia Quinn. Nu-l prostise nimeni.

Sutherland o s-o cruţe pe Alison, dar n-o să mai poată vorbi cu ea la telefon. Judecătorul nu şi-ar fi asumat un asemenea risc. Dar O'Brien nu ieşea din automobil.

— Quinn, îl chemă Chancellor.

Nu-i răspunse nimeni. Ce faci O'Brien? S-a terminat.

Nimic.

Peter se duse către maşină, cu tâmplele zvâcnindu-i de durere. Zgomotul motorului mergând în gol se amesteca cu sunetele nopţii; vântul învârtea frunzele uscate de pe drum. Quinn urma să apară cât de curând; se vor auzi împuşcături. Oare le-ar fi auzit în timp ce-şi dădea sufletul? Se apropie de geamul din dreptul volanului. Nu era nimeni acolo.

— *Chancellor! Lasă-te jos*!

Ţipătul venea din întuneric. Brusc, huruitul unui motor puternic umplu aerul nopţii. Faruri orbitoare se aprinseră în stânga, dinspre staţia de benzină! O maşină venea în viteză, drept spre Continentalul argintiu. Uşa din dreptul şoferului se deschise; o siluetă sări afară, rostogolindu-se pe pavaj.

Urmă impactul, o ciocnire violentă, un hârşâit metalic, geamuri sparte, ţipetele celor doi bărbaţi dinăuntru... totul se petrecu simultan, iar Peter înţelese că ultima violenţă pe care o spera începuse.

Urmară împuşcături, aşa cum ştia că se va întâmpla. Închise ochii şi puse mâinile pe asfaltul şoselei; avea să urmeze o durere atroce. Avea să vină întunericul.

Împuşcăturile continuau; Chancellor se întoarse pe o parte. Quinn O'Brien trăgea.

Peter înălţă capul. Fumul şi praful se ridicau în aer. În faţa lui îl văzu pe O'Brien aruncându-se lângă maşina cu motorul pornit; era la câţiva paşi de Chancellor. Agentul se ghemui, cu mâinile întinse peste portbagaj, cu pistolul ridicat.

— Treci aici! strigă el spre Peter.

Chancellor se năpusti înainte, lovind asfaltul cu genunchii şi mâinile, până când ajunse la automobil. Îl văzu pe O'Brien ezitând, apoi ridicând capul şi ţintind cu atenţie.

Rezervorul de benzină al Continentalului explodă. Peter se ghemui în faţa lui Quinn. Printr-o perdea de flăcări, unul dintre cercetaşii lui Sutherland ţâşni din maşina ce ardea, trăgând spre locul de unde veniseră împuşcăturile lui O'Brien.

Dar omul se vedea clar în lumina focului ce se întindea vertiginos; flăcările îi arseseră hainele. O'Brien ţinti din nou.

Se auzi un ţipăt şi cercetaşul căzu la pământ, în spatele – automobilului în flăcări.

— Quinn! ţipă Peter. *Cum*?

— Te-am înţeles! Când ai rostit cuvântul „senator", mi-am dat seama că era ultima noastră speranţă. Voiai să spui că ne aflăm într-o situaţie dificilă. Ai zis că trebuia să vin singur; asta însemna că erai însoţit. Dar te aflai într-o maşină, acea maşină, aşa că eu aveam nevoie de două. Una dintre ele ca momeală!

O'Brien striga în timp ce se apropia de Chancellor, venind spre capota maşinii.

— *O momeală*?

— O diversiune! L-am plătit pe un tip ca să mă urmeze şi să-şi lase maşina aici. Dacă puteam să lovesc şi să fug, am fi avut o şansă. Ce dracu', n-a mai rămas nimic de făcut! Ridică pistolul peste capotă şi ţinti.

— Nimic de făcut... Peter repetă fraza, conştient de adevărul ei fundamental.

Quinn trase rapid trei focuri. Mintea lui Chancellor se goli pentru o clipă, apoi el fu trezit la realitate de a doua explozie a Continentalului. O'Brien se întoarse către Chancellor.

— Urcă în maşină! ţipă el. Să plecăm de-aici!

Peter se ridică în picioare şi îl prinse pe O'Brien de haină, oprindu-l.

— Quinn! Quinn, aşteaptă! Nu mai sunt alţii! Doar *el*! Pe şosea. E *singur*!

— Cine?

— Sutherland. E Daniel Sutherland.

Privirea furioasă a lui O’Brien se opri o clipă asupra lui Peter.

— Urcă, îi ordonă el.

Făcu o întoarcere cu maşina şi se îndreptă spre intersecţie, în depărtare, farurile luminară silueta imensă a lui Daniel Sutherland, stând în mijlocul drumului. Uriaşul negru văzuse ce se întâmplase. Ridică mâna la cap.

Se auzi o ultimă împuşcătură.

Sutherland căzu.

Venice era mort. Inver Brass nu mai exista.

EPILOG

Dis-de-dimineaţă, Peter stătea la biroul din camera sa de lucru, cu receptorul la ureche, ascultând cuvintele rostite cu o furie reţinută, de interlocutorul său de la Washington. Soarele pătrundea prin ferestre. Afară, stratul de zăpadă era gros, de un alb imaculat; razele soarelui se răsfrângeau în geam, înălţându-se din ce în ce mai mult. Era o dovadă a mişcării pământului. Prin analogie cu aceasta, vocea de la telefon ilustra un anumit aspect al condiţiei umane; până la urmă, trebuia găsit un sens al moralităţii.

Cel care sunase era fiul lui Daniel Sutherland, Aaron. Instigator, strălucit avocat al mişcării de emancipare a negrilor, un om pe care Chancellor ar fi vrut să-l considere prieten, dar ştia că n-ar fi putut s-o facă niciodată.

— Nu o să mă lupt cu dumneata în felul ăsta! N-o să mă înjosesc recurgând la aceleaşi arme. Şi n-o să-i las nici pe alţii să le folosească. Am găsit dosarele. Le-am ars! Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Am fost dispus să-i dau crezare şi tatălui dumitale atunci când mă pregăteam să-mi iau adio de la viaţă. L-am crezut. Te cred şi pe dumneata.

— N-ai de ales.

Avocatul curmă convorbirea. Chancellor se duse la canapea şi se aşeză. Prin fereastra dinspre nord o vedea pe Alison înfofolită într-un palton, râzând, cu braţele împreunate, ferindu-se de frigul iernii. Stătea între doamna Alcott şi taciturnul grădinar, Burrows, care în acea zi părea foarte volubil. Doamna Alcott îi zâmbea lui Alison.

Aproba din tot sufletul venirea doamnei casei la reşedinţă. Casa avea nevoie de acea doamnă.

Cei trei se întoarseră spre hambar şi începură să coboare pe cărarea curăţată, străjuită de tufe ce formau un

şir lung de verde şi alb. În depărtare, dincolo de gard, un mânz alerga liber. Brusc, acesta se opri şi înălţă capul spre cei trei. Se ridică pe picioarele din spate, cu coama fluturând.

Peter se uită la paginile manuscrisului său. La Ficţiune. La ficţiunea care era realitatea lui. Se hotărâse.

O s-o ia de la capăt, ştiind că romanul va avea de câştigat. Ficţiunea exista: gânduri şi cuvinte puse în minţile altora. Dar el nu simţea nevoia de inventeze. Experienţa fusese totală şi de neuitat.

Povestea urma să fie scrisă ca un roman. Realitatea lui. Cititorii n-aveau decât să găsească alte înţelesuri. Se întinse şi luă un creion din cutie. Începu să aştearnă cuvintele pe o coală galbenă.

Bărbatul brunet privea ţintă peretele din faţa lui. Fotoliul în care stătea, ca şi restul mobilierului avea un aspect plăcut, fără să fie confortabil. Era reprezentativ pentru stilul american timpuriu, cu motive spartane, de parcă aceia care urmau să intre în audienţă la ocupantul biroului alăturat ar fi trebuit să mediteze la acea şansă teribilă într-o ambianţă austeră.

Bărbatul avea aproape treizeci de ani, un chip colţuros, cu trăsături ascuţite, bine conturate, dăltuite parcă de un creator mai atent la detalii decât la ansamblu. O figură aflată într-o tăcută contradicţie cu sine...

Robert Ludlum este autorul numărul **1** în topurile mondiale.
Cele 15 romane ale sale au fost publicate în 27 de țări și 32 de limbi, în tiraje de peste 180 de milioane de exemplare.
Majoritatea acestor romane au fost transpuse pe micul și marele ecran, bucurîndu-se de același imens succes.

De același autor la Editurile ORIZONTURI și LIDER au mai apărut:

- **CERCUL MATARESE**
- **NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE**
- **COMPROMISUL**
- **DRUMUL SPRE OMAHA**
- **ȚINUTUL MAGIC**
- **OPERAȚIUNEA OMEGA**

În curs de apariție:

- **COMPLOTUL GENERALILOR**
- **RIVALITATEA GEMENILOR**
- **DRUMUL SPRE GONDOLFO**

EDITURA LIDER

CRICAN